

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

İSYAN

ALLY CONDIE

Deli

İSYAN

Yazmak, resim yapmak, şarkı söylemek... Bunlar ölümü engelleyemiyordu belki ama ölümün ayak sesleri arasındaki duraksamayı güzel gösterebilir, insan için korkmadan var olabileceği bir bekleme yeri oluşturabilirdi. Çünkü hepimiz birbirimize ve ölümlerimize doğru yürüyerek eşlik ediyorduk ve oraya yolculuk yaparken ayaklarımızın çıkardığı ses, hayatımızı oluşturuyordu.

Ally Condie'nin *Eşleşme* üçlemesinin bu son kitabında artık *isyan* başlamış ve *toplum*a hastalık bulaşmıştır. Toplum, hastalıkla mücadele ederken Cassia, Ky ve Xander'ın geleceklerini, verecekleri zorlu kararlar ve seçimleri belirleyecektir.

ISBN: 978-605-5060-01-5
9 786055 060015

-24.00

www.delidolu.com.tr

Ally Condie

Amerikalı yazar Ally Condie, Brigham Young Üniversitesi'nde eğitimini tamamladıktan sonra İngilizce öğretmenliği yaptı. Uluslararası en çok satan kitaplar arasında yer alan ve birçok dile çevrilen üçlemenin ilk kitabı *Eşleşme* 2010 yılında yayımlandı. Ally Condie, eşi ve çocuklarıyla birlikte Utah'ta yaşamaktadır.

Delidolu Yayınlarından Çıkan Kitapları:
Eşleşme (roman)
Yol (roman)
İsyan (roman)

"Merak uyandıran karakterleri ve sürükleyici anlatımı ile iyi kurgulanmış bir distopik roman. Cassia'nın dönüşümü ise gerçekten heyecan verici."
Publishers Weekly

"*Açlık Oyunları* serisinden sonra ortalığı kasıp kavuracak yepyeni bir üçleme."
Entertainment Weekly

"İstenmeyen bir ütopyada yaşanacak en muhteşem aşk öyküsü."
Wall Street Journal

© 2012, Ally Condie
© 2010, Tudem Yayın Grubu • 1476/1 Sk. No: 10/51
Alsancak - Konak/İZMİR

İlk basım 2012 yılında, ABD'de *Reached* adı ile Penguin Group markası olan Dutton Books tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Akcalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-5060-01-5

Birinci Basım: Şubat 2014 (2000 adet)

Yayınevi sertifika no: 11945 Matbaa sertifika no: 26886

Türkçeleştiren: Belgin Selen Haktanır
Editör: Ayşegül Utku Günaydın
Baskı ve Cilt: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km. Başkent OSB 22. Cadde No: 6 Malıköy/Ankara
0 312 284 18 14

Tüm hakları saklıdır.
Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin tescilli markasıdır.

www.delidolu.com.tr

İSYAN

ALLY CONDIE

Deli

Başka yerleri hayal etmekten
asla korkmamış olan Calvin'e...

KILAVUZUN ÖYKÜSÜ
Dylan Thomas

Bir adam tepeden yukarı bir kaya itti. Zirveye vardığında, kaya aşağı yuvarlandı; adam yeni baştan başladı. Civar köyde yaşayanlar bunu fark ettiler. "Bu, bir karar," dediler. Ne adamın yanına gittiler ne de ona yardım etmeye çalıştılar; çünkü ona bu cezayı verenlerden korktular. Adam kayayı tepeden yukarı itti. Onlar da izlediler.

Seneler sonra yeni bir nesil, adamın ve ittiği kayanın tıpkı güneşin ve ayın batışı gibi, kayaya battığını gördü. Adam kayayı tepeden yukarı iterken onun ve kayanın sadece bir bölümünü görebiliyorlardı.

Çocuklardan biri meraklandı. Bir gün, bu kız çocuğu tepeye gitti. Tepeye yaklaşıp da kayanın üstünde isimler, tarihler ve yerler yazdığını görünce çok şaşırdı.

"Bu sözcükler nedir?" diye sordu.

"Dünyanın acıları," dedi adam. "Bunları yeniden ve yeniden tepeden yukarı itiyorum."

"Kayayı, tepeyi aşındırmak için kullanıyorsun," dedi kız, kayanın kıvrımındaki o uzun ve derin yarığı görünce.

"Bir şey yapıyorum," diye yanıt verdi adam. "İşim bittiğinde, yerime sen geçeceksin."

Kız korkmadı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bir nehir," dedi adam.

Çocuk, bir insanın nasıl bir nehir yapacağına hayret ederek tepeden aşağı indi. Ama kısa bir süre sonra, yağmurlar yağmaya başladığında ve sel uzun yarıktan geçip adamı ta uzaklara taşıyınca, çocuk adamın haklı olduğunu gördü ve adamın yerini alıp taşın ardına geçti ve dünyanın tüm acılarını itmeye koyuldu.

İşte, kılavuz böyle ortaya çıktı.

Kılavuz, taşı iten ve sele kapılan bir adam. Nehri geçen ve göğe bakan bir kadın. Kılavuz hem yaşlı hem de genç; gözleri var olan her renk, saçı her ton; çöllerde, adalarda, ormanlarda, dağlarda ve ovalarda yaşar.

Kılavuz isyanı, yani topluma karşı başkaldırıyı yönetir ve asla ölmez. Bir kılavuzun vakti sona erdiğinde, yerini bir başkası alır.

Aynı şey, tıpkı tepeden yukarı itilen bir taş gibi devam ettikçe eder.

Toplumun haritasının ötesinde bir yerde, kılavuz her zaman yaşayacak ve hareket edecektir.

BİRİNCİ KISIM
KILAVUZ

Birinci Bölüm
XANDER

Güneş her sabah doğardı ve toprağı kızıla dönüştürürdü; ben de şöyle düşünürdüm: Her şeyin değiştiği gün, bugün olabilir. Belki de toplum bugün yıkılacak. Sonra, yine gece çökerdi ve hepimiz bir kez daha bekliyor olurduk. Ama kılavuzun gerçek olduğunu biliyordum.

Üç görevli gün batımında ufak bir evin kapısına gitti. Ev sokaktaki diğer evleri andırıyordu; ön cephesindeki üç pencerenin de kepenkleri, ön kapısının önünde beş basamağı ve yolun sağ tarafına ekilmiş dikenli bir çalılığı vardı.

Görevlilerin en yaşlısı, kapıyı çalmak için elini havaya kaldırdı.

Bir. İki. Üç.

Görevliler cama yakın durduklarından, en genç olanın üniformasının sağ cebinin üstündeki daire biçimli rütbeyi görebiliyordum. Daire, parlak kırmızı renkli ve bir kan damlası gibi görünüyordu.

Ben gülümseyince o da gülümsedi. Çünkü görevli bendim.

Geçmişte, *görevli töreni*, Belediye Binası'nda yapılan büyük bir olaydı. Toplum resmî bir yemek düzenlerdi ve bu yemeğe ebeveynlerinizi ve eşinizi getirebilirdiniz. Ama görevli töreni, üç

büyük törenden biri değildi: *Kabul günü*, *eşleşme yemeği* ve *son yemek*; bu yüzden de eskisi gibi değildi. Toplum işleri kaytarmaya başlamıştı ve görevlilerin törenlerinin eskisi gibi şaşaalı olmamasından şikâyet etmeyecek kadar vefakâr olduklarını varsayıyorlardı.

Ben de diğer dört kişiyle birlikte üstümüzde yepyeni bembeyaz üniformalarla orada dikiliyordum. Baş görevli, nişanı ceketime iliştirdi: Tıp Bölümü'nü temsil eden kırmızı bir daire. Sonra, büyük bir kısmı boş olan salonun kubbeli tavanının altında seslerimiz yankılanırken hepimiz topluma bağlılık yemini ettik ve toplum tarafından belirlenmiş potansiyelimizi yerine getireceğimize dair ant içtik. O kadardı. Törenin çok da özel bir olay olmaması da umurumda değildi. Çünkü gerçek anlamda bir görevli değildim. Yani, aslında öyleydim ama asıl bağlılığım isyanaydı.

Mor elbise giymiş bir kız telaşla kaldırımda arkamızdan ilerliyordu. Aksini pencerede görebiliyordum. Onu görmeyeceğimizi umuyormuş gibi başını önüne eğmiş yürüyordu. Ebeveynleri de ardından geliyordu ve üçü en yakındaki hava treni istasyonuna doğru yürüyordu. Ayın on beşi olduğuna göre, eş yemek daveti o gece olmalıydı. Cassia'yla birlikte Belediye Binası'nın merdivenlerinden çıkmamın üzerinden henüz bir sene bile geçmemişti. İkimiz de artık Oria'dan uzaktaydık.

Evin kapısını bir kadın açtı. Kucağında, ismini vermeye geldiğimiz, yeni dünyaya gelmiş bebeği vardı. "Lütfen içeri gelin," dedi. "Biz de sizi bekliyorduk." Hayatının en mutlu günü olması gereken günde bile yorgun görünüyordu. Toplum bu konudan pek söz etmezdi ama dış eyaletlerde işler daha da zordu. Kaynaklar merkezde başlıyormuş gibi görünür, sonra yukarı doğru uzanırdı. Camas Eyaleti'ndeyse her şey kirli ve yıpranmıştı.

Kapı ardımızdan kapandıktan sonra anne, görebilmemiz için bebeğini bize uzattı. "Bugün yedi günlük oldu," dedi ama bunu zaten biliyorduk. O yüzden oraya gitmiştik. *Kabul günü* kutlamaları bir bebek dünyaya geldikten yedi gün sonra yapılırdı.

Bebeğin gözleri kapalıydı; ama elimizdeki verilerden gözlerinin koyu mavi olduğunu biliyorduk. Saçları kahverengiydi. Beklendiği günde doğduğunu ve üstüne sıkı sıkı sarılmış battaniyenin altında on parmağı ve on ayak parmağı olduğunu da biliyorduk. Tıp merkezinde alınan ilk doku örneği kusursuz görünüyordu.

"Hepiniz başlamaya hazır mısınız?" diye sordu görevli Brewer. Komitemizin en kıdemli görevlisi olarak esas yetki ona aitti. Ses tonu tam kararında bir nezaket ve otorite yansıtıyordu. Bunu yüzlerce kez yapmıştı. Görevli Brewer'ın kılavuz olup olmadığını düşündüğüm zamanlar olmuştu. Kesinlikle olabilirmiş gibi görünüyordu. Oldukça düzenli ve etkin bir adamdı.

Tabii, kılavuz herhangi biri olabilirdi.

Ebeveynler, evet der gibi başlarını salladılar.

"Verilere göre, büyük kardeş burada değil," dedi ikinci kıdemli görevli Lei yumuşak ses tonuyla. "Tören için burada olmasını istemiş miydiniz?"

"Akşam yemeğinden sonra yorgun düştü," dedi anne özür diler gibi. "Gözlerini zar zor açık tutuyordu. Ben de onu erken yatırdım."

"Tabii, sorun değil," dedi görevli Lei. Küçük oğlan daha iki yaşını yeni doldurduğundan –kardeşler arasındaki bu yaş aralığı mükemmel sayılırdı– törene katılması şart değildi. Zaten ileride töreni hatırlaması da olası değildi.

"Hangi ismi seçtiniz?" diye sordu görevli Brewer antredeki iletişim cihazına biraz daha yaklaşıp.

"Ory," dedi anne.

Görevli Brewer, bu ismi iletişim cihazına yazdı; anne de kucağındaki bebeğin yerini azıcık değiştirdi. "Ory," dedi görevli Brewer ismi tekrarlayarak. "Ya göbek ismi?"

"Burton," dedi baba. "Bir aile ismidir."

Görevli Lei gülümsedi. "Çok hoş bir isim."

"Gelin de bakın," dedi görevli Brewer. Ebeveynler iletişim cihazına yaklaşıp bebeğin ismine baktılar: ORY BURTON FARNSWORTH. Harflerin altında, toplumun bebek için seçtiği barkod vardı. Bebek ideal bir hayat sürerse toplum, aynı barkodu son yemeğinde doku muhafaza örneğini işaretlemek için de kullanacaktı.

Ama toplum o kadar uzun süre ayakta kalmayacaktı.

"Hemen yolluyorum," dedi görevli Brewer. "Yapmak istediğiniz değişiklikler ya da düzeltmeler yoksa şimdi yollayacağım."

Anneyle baba, ismi son bir kez kontrol etmek için biraz daha yaklaştılar. Anne gülümseyip bebek sanki kendi ismini okuyabilirmiş gibi onu iletişim cihazı ekranına tuttu.

Görevli Brewer bana baktı. "Görevli Carrow, hapın sırası geldi."

Sıram gelmişti. "Hapı iletişim cihazının önünde vermemiz gerek," diye ebeveynlere hatırlattım. Anne, Ory'yi kafası ve suratı iletişim cihazı ekranının kayıt edebileceği kadar yukarı kaldırdı.

Kabul törenlerinde verdiğimiz hastalıktan koruyucu hapların görünümü hep hoşuma giderdi. Bu haplar daire biçimindeydi ve üç minik çiviyi andırıyordu: üçte biri mavi, üçte biri yeşil, üçte biri de kırmızıydı. Bu hapın içindekiler bebeğin daha sonradan taşıyacağı üç haptan tamamıyla farklı olduğu hâlde aynı renklerin kullanılması, bebeğin toplumdaki hayatını temsil ediyordu.

Hastalıktan koruyucu hap, çocuksu ve renkliydi. Bana hep *birinci okul*da, ekranlarımızda bulunan boya paletlerini anımsatıyordu.

Toplum, hapı tüm bebekleri hastalıklardan ve enfeksiyondan korumak için verirdi. Hastalıktan koruyucu hapı bebeklerin yutması kolaydı. Hemen erirdi. Daha önceki toplumların bir iğneyi doğrudan bir bebeğin derisine batırdıkları aşılama yönteminden çok daha insancıldı. İsyan bile güç kazandığında hastalıktan koruyucu haplardan vermeyi planlıyordu ama birkaç değişiklik de yapacaktı.

Hapın ambalajını açtığımda, bebek kıpırdandı. "Ağzını benim için açabilir misiniz?" diye sordum annesine.

Anne bebeğin ağzını açmaya çalıştığında bebek, kafasını çevirip yiyecek aradı ve meme emmeye çalıştı. Hepimiz güldük ve bebeğin ağzı açılınca hapı içine atıverdim. Hap dilinin üstünde tamamıyla eridi. Sonra, yutmasını bekledik ve bebek de aynen öyle yaptı: Hem de tam zamanında.

"Ory Burton Farnsworth," dedi görevli Brewer, "Topluma hoş geldin."

"Teşekkür ederiz," dedi ebeveynler bir ağızdan.

Değiştirme işi her zamanki gibi kusursuz bir biçimde yerine getirildi.

Görevli Lei bana bakıp gülümsedi. Siyah uzun saçları omzunun üstüne dökülüyordu. Bazen onun da isyanın bir parçası olup olmadığını, ne yaptığımı bilip bilmediğini düşünürdüm. Yani, hapları isyanın bana verdikleriyle değiştirip değiştirmediğini. Eyaletlerde son iki sene içinde dünyaya gelen hemen hemen her bebek, toplumun haplarından değil, isyanın bağışıklık haplarından almıştı. Benim gibi diğer isyan işçileri hapları değiştirmişti.

İsyan sayesinde bu bebek, sadece çoğu hastalığa karşı bağışıklık kazanmakla kalmayacaktı. Ayrıca kırmızı hapa karşı da bağışıklık kazanacaktı; böylece toplum, anılarını alamayacaktı. Ben bebekken biri de aynı şeyi benim için yapmıştı. Ky için de öyle. Muhtemelen Cassia için de.

Seneler önce isyan, toplumun hastalıktan koruyucu hapları imal ettiği dispanserlere sızmıştı. Dolayısıyla toplumun formülüyle imal ettiği hapların yanı sıra isyan için imal edilmiş olanlar da vardı. Bizim haplarımızda toplumun kullandığı tüm malzemelerin yanı sıra hem kırmızı hapa bağışıklık hem de daha fazlası vardı.

Dünyaya geldiğimizde, isyanın herkes için yeni haplar yapacak kadar kaynağı yoktu. O yüzden sadece ileride onlar için faydalı olabileceğini düşündükleri bazı kişileri seçtiler. Ama artık herkes için yeteri kadar hap vardı.

İsyan herkes içindi.

Onlar, yani bizler, başarısız olmayacaktık.

Kaldırım dar olduğundan hava otomobiline dönerken görevli Brewer'la Lei'nin arkasından yürüdüm. Bir kızları olan bir başka aile daha eşleşme yemeği giysileri giymiş, telaşla sokakta yürüyordu. Geç kalmışlardı ve anne bu durumdan hoşnut değildi. "Sana defalarca söyledim," dedi babaya. Sonra bizi görünce derhal sustu.

"Merhaba," dedim yanlarından geçerken. "Tebrikler."

"Sen kendi eşini tekrar ne zaman göreceksin?" diye sordu görevli Lei.

"Bilmiyorum," dedim. "Toplum henüz iletişim cihazları aracılığıyla görüşmemizi ayarlamadı."

Görevli Lei yaşça benden biraz daha büyüktü; en azından yirmi bir yaşında olmalıydı; çünkü evlilik sözleşmesi kutlamasını yapmıştı. Onu tanıdığımdan beri kocası, sınır kenarına yakın bir yere konuşlanan ordudaydı. Ne zaman geri döneceğini görevli Lei'ye soramadım. Bu tür bilgiler gizliydi. Onun bile kocasının ne zaman geri döneceğini bildiğini sanmıyordum.

Toplum, diğerlerine görevlerimizden söz ettiğimizde fazla ayrıntıya girmemizden hoşlanmazdı. Cassia bir görevli olduğumun farkındaydı ama tam olarak ne yaptığımı da bilmiyordu. Toplumda farklı bölümlerde görevliler bulunurdu.

Toplum tıp merkezinde çeşit çeşit işçi yetiştirirdi. Herkes sağlık görevlilerini tanırdı çünkü bu kişiler teşhis koyabilir ve insanlara yardım edebilirlerdi. Ayrıca ameliyat yapan cerrahlar, ilaç yapan eczacılar, yardım eden hemşireler ve benim gibi doktorlar vardı. Görevimiz tıp alanındaki unsurları gözetmekti; örneğin, tıp merkezlerinin yönetimi gibi. Ya da görevli olduğumuz takdirde, genellikle benim gibi komitelerde görev alırdık. Bebekler için yapılan hapların dağıtımıyla ilgilenir, *son yemek*te doku alınmasına yardım ederdik. Topluma göre bu, bir görevlinin yapabileceği en önemli görevlerden biriydi.

"Hangi rengi seçti?" diye sordu görevli Lei hava otomobiline doğru yaklaşırken.

Bir an için neyi sorduğu bilemedim ama sonra Cassia'nın elbisesinin renginden söz ettiğini anladım. "Yeşil rengi seçti," dedim. "Çok güzeldi."

Tam o sırada, biri bağırınca üçümüz de aynı anda sesin geldiği yöne döndük. Bebeğin babası can havliyle bize doğru koşuyordu. "Büyük oğlumu uyandıramıyorum," dedi. "Hâlâ uyuyup uyumadığını kontrol etmek için içeri girdim ama... Sanırım bir terslik var."

"İletişim cihazından sağlık görevlilerini arayın," diye seslendi görevli Brewer. Üçümüz büyük bir hızla eve yöneldik. Kapıyı çalmadan içeri girdik ve yatak odalarının her zaman bulunduğu yere koşturduk. Görevli Lei, görevli Brewer kapıyı açmadan önce dengesini korumak için elini duvara yasladı. "İyi misin?" diye sordum. Evet anlamında başını salladı.

"Kimse var mı?" diye seslendi görevli Brewer.

Beti benzi atmış durumda olan anne, başını kaldırıp bize baktı. Bebek hâlâ kucağındaydı. Yatağın üstünde yatan büyük çocuğu hiç kımıldamıyordu.

Çocuk yana dönmüştü ve sırtı bize dönüktü. Nefes alıyordu ama hem nefes alıp verişi yavaştı, pijamasının boyun kısmı da gevşek duruyordu. Omuz küreklerinin arasında kırmızı renkli ufak bir benek olduğu görünce hem onun için çok üzüldüm hem de büyük bir sevinç hissettim.

Başlamıştı.

İsyan böyle olacağını söylemişti.

Odadaki diğer kişilere bakmamak için elimden geleni yapmalıydım. *Başka kim biliyor?* Bu odadakilerden birileri isyanın parçası mıydı? İsyanın nasıl başlayacağına ilişkin benim gördüğüm bilgileri görmüşler miydi?

Kuluçka dönemi farklılık gösterebilir, ancak hastalık baş gösterdiğinde hasta büyük bir hızla çöker. Dil peltekliğinin ardından komayı aratmayacak bir durum başlar. Canlı virüsün en belirgin işareti, hastanın sırtındaki bir ya da birkaç kırmızı renkli ufak benektir. Salgın genel nüfusun büyük bir kısmına yayıldıktan ve toplum tarafından gizlenemez hâle geldikten sonra isyan başlayacaktır.

"Neler oluyor?" dedi anne. "Hastalanmış mı?"

Bir kez daha üçümüz aynı anda hareket ettik. Görevli Lei nabzını ölçmek için küçük çocuğun bileğine uzandı. Görevli Brewer, anneye döndü. Ben de annenin yatakta kıpırtısız yatan çocuğu görmesini engellemeye çalışıp önüne geçtim. İsyanın gerçekten de başladığını bilene dek, her zamanki gibi davranmalıydım.

"Nefes alıyor," dedi görevli Brewer.

"Nabzı normal," dedi görevli Lei.

"Sağlık görevlileri az sonra burada olacak," dedim anneye.

"Onun için bir şey yapamaz mısınız?" diye sordu anne. "İlaç, tedavi..."

"Özür dilerim," dedi görevli Brewer. "Başka bir şey yapmadan önce tıp merkezine girmemiz gerek."

"Ama durumu stabil," dedim. "Endişelenme," demek istedim. İsyanın bir tedavisi var. Anneye her şeyin yoluna gireceğini açık açık söyleyemeyeceğim için sesimdeki umudu fark etmesini diledim içimden.

İşte bu. İsyanın başlangıcı.

İsyan başa geçtikten sonra hepimiz seçebilecektik. O zaman neler olabileceğini kim bilebilirdi? Cassia'yı ilçede öptüğümde, şaşkınlıktan olsa gerek, nefesi kesilmişti. Nefesini kesen şey öpücük değildi: Bunun olacağını biliyordu. Bence ne hissettiğine şaşırmıştı.

En kısa zamanda ona yüz yüze tekrar söylemek istiyordum: *Cassia, seni seviyorum ve seni istiyorum. Aynı şeyleri hissetmen için ne gerek? Yepyeni bir dünya mı?*

Çünkü gerçekten de yepyeni bir dünyamız olacaktı.

Anne çocuğuna azıcık yaklaştı. "Sorun," dedi ve sözcükler boğazına dizildi: "Çok hareketsiz duruyor."

İkinci Bölüm
CASSIA

Ky o gece benimle göl kenarında buluşacağını söylemişti.

Onu gördüğümde, bu sefer önce ben öpecektim.

Beni öyle sıkı kendisine çekecekti ki, gömleğimin altında, yüreğimin üstünde sakladığım şiirler hışırdayacaktı; öyle yumuşacık bir ses çıkacaktı ki sadece ikimiz duyacaktık. Kalp atışının ve nefes alıp verişinin müziği, sesinin tınısı bana şarkılar söyletecekti.

Bana bu süre boyunca nerede olduğunu anlatacaktı.

Ben de ona nereye gitmek istediğimi söyleyecektim.

Gömleğimin kollarının altından hiçbir şeyin görünmediğinden emin olmak için kollarımı iki yana açtım. Üstümdeki kırmızı ipek elbise, standart giysilerimin bol hatlarının altına gayet güzelce sığmıştı. Bu elbise, muhtemelen çalınmış ve bir alışveriş esnasında karşıma çıkan *Yüz Elbise*'den biriydi. Ödediğim ücrete, yani bir şiire de değmişti; içinde kendimi güzel ve ışıltılı hissettiğim için denememe de değmişti.

Toplumun başkenti *merkez*de onlar için bir tasnifçi olarak çalışıyordum ama isyan için üstlendiğim bir görevim de vardı ve arşivcilerle ticaret yapıyordum. Dışarıdan, standart giysiler giyen

bir toplum kızı gibiydim. Ama o giysilerin altında, tenimde ipekli elbiseyi ve kâğıtları hissediyordum.

Şiirleri taşımanın en kolay yolunun bu yöntem olduğunu keşfetmiştim; şiirleri bileklerime sarıyor, yüreğime yaslıyordum. Tabii, tüm sayfaları üstümde taşımıyordum. Çoğunu gizleyecek bir yer bulmuştum. Ama aralarında asla yanımdan ayırmak istemediğim birkaç sayfa vardı.

Hap kabımı açtım. Bütün haplar içindeydi: mavi, yeşil ve kırmızı. Bir şey daha vardı. Üstüne *unutma* sözcüğünü yazdığım minik bir kâğıt parçası. Toplum beni kırmızı hapı almaya zorlayacak olursa, bunu gömleğimin kolundan içeri sokacak, bana zorla unutturduklarını bilecektim.

Bunu yapan ilk kişi ben olamazdım. Acaba dışarıda kaç insan, bilmemesi gereken bir şeyi biliyordu? Ne unuttuklarını değil de, unuttuklarını bilen kaç kişi vardı?

Hiçbir şeyi unutmamam da bir olasılıktı. Indie, Xander ve Ky gibi bağışıklık sahibi olabilirdim.

Toplum kırmızı hapın bende işe yaradığını düşünüyordu. Ama her şeyi bilmiyorlardı. Topluma göre, dış eyaletlere asla gitmemiştim. Kanyonları aşmamış ya da gökte yıldızlar parıldarken ve etrafı gümüş renkli bir su parıltısı sarmışken bir nehir boyunca ilerlememiştim. Bildikleri kadarıyla oradan hiç ayrılmamıştım.

"Bu, senin öykün," demişti isyan görevlisi beni merkeze yollamadan önce. "İnsanlar nerede olduğunu sorduklarında bunları söyleyeceksin."

Bana bir kâğıt parçası uzattı. Kâğıdın üstünde yazan sözcüklere baktım:

Görevliler beni Tana'daki ormanda, görev kampımın yakınlarında buldular. Önceki gecemi ve orada ne yaptığımı hiç hatır-

lamıyorum. Tek bildiğim, kendimi nasıl olduysa ormanda bulduğum.

Kafamı kaldırdım. "Öykünü desteklemeye ve seni ormanda bulduğunu söylemeye hazır bir görevlimiz var," dedi.

"Kırmızı hapı aldığımı sanacaklar," dedim. "Hava arabalarıyla diğer kızları alırken onları gördüğümü unuttuğumu düşünecekler."

Evet anlamında başını salladı. "Kızlardan biri olay çıkarmış olacak. Uyanıp da kızı gören diğer birkaç kişiye de kırmızı haplardan vermek zorunda kalmış olacaklar."

Indie, diye düşündüm. Kaçıp çığlık atan oydu. Bize neler olduğunu biliyordu.

"Böylece, o olaydan sonra kaybolduğunu söyleyeceğiz," dedi. "Bir an için seni gözden kaçırmış olacaklar, sen de kırmızı hap etkisini gösterirken uzaklaşmış olacaksın. Seni günler sonra bulmuş olacaklar."

"Peki, nasıl hayatta kaldım?" diye sordum.

Önümdeki kâğıda hafifçe vurdu.

Şansım yaver gitti. Annem bana zehirli bitkileri diğerlerinden nasıl ayırt edebileceğimi öğretmişti. Ben de yiyecek aramaya koyuldum. Kasım ayında yerde hâlâ yenebilecek bitkiler vardır.

Aslında, öykünün o kısmı bir bakıma doğruydu. Annemin sözleri hayatta kalmama yardımcı olmuştu ama ormanda değil, oyukta hayatta kalmıştım.

"Annen bir botanik bahçesinde çalışırdı," dedi. "Sen de daha önceden ormana gitmiştin."

"Evet," dedim. Tana'daki değil, tepedeki ormana gitmiştim ama bunun da yeterli olacağını umuyordum.

"O hâlde, öyküde bir açık yok," dedi.

"Toplum beni daha ayrıntılı bir biçimde sorgularsa, ayrı konu," dedim.

"Bunu yapmayacaklar," dedi. "Burada gümüş bir kutu, içinde de kaybettiğin hapların bulunduğu bir kap var."

Kutuyu elinden alıp hap kabını açtım. Bir mavi, bir de yeşil hap vardı. Bir de Tana'daki bir görevlinin emriyle sözüm ona aldığım hapın yerine geçecek kırmızı bir hap vardı. Hapı gerçekten de yutan diğer kızları düşündüm; birçoğu Indie'yi ve nasıl çığlık attığını hatırlamayacaktı. O da kaybolmuş olacaktı. Tıpkı benim gibi.

"Unutma," dedi, "kendini ormanda bulduğun ve yiyecek aradığın zamanı hatırlıyor olacaksın. Ama hava gemisine binmeden önce olan biten hiçbir şeyi hatırlamıyor olacaksın."

"Merkeze vardığımda benden ne yapmamı istiyorsunuz?" diye sordum. "Neden bana, isyana en iyi toplum içinde hizmet edebileceğimi söylediler?"

Adamın beni tartıp biçtiğini, istediği şeyi gerçekten de yapabilecek kişi olup olmadığıma karar vermeye çalıştığını görebiliyordum. "Merkez, toplumun seni nihai iş pozisyonun için yollamayı planladığı yer," dedi. Evet anlamında başımı salladım. "Sen bir tasnifçisin. Toplum verilerine göre işini iyi de yapıyorsun. Görev kampında rehabilite olduğunu düşündüklerinden geri dönmene memnun olacaklardır; isyan bunu lehine kullanabilir." Sonra bana hangi türü aramam ve o an geldiğinde ne yapmam gerektiğini anlattı. "Sabırlı olmalısın," dedi. "Biraz zaman alabilir."

Henüz olağan dışı bir şey bulamadığım için aslında bana iyi bir tavsiye vermiş gibiydi. Gerçi bunu hatırlamıyordum. Ama sorun değildi. Toplumla nasıl savaşacağımı bana isyanın söylemesine gerek yoktu.

Mümkün olan her zaman harfler yazardım. Bunları farklı yöntemlerle yapardım: K harfini uzun otlarla; X harfini, görev yerimin yakınlarındaki yeşillik alanda birbirinin üstüne çapraz düşecek biçimde yerleştirdiğim, ıslak gövdeleri kapkara görünen dallarla yazardım. Minik taşları O harfi biçiminde, açık duran bir ağız gibi daire şeklinde dizerdim. Tabii, bir de Ky'ın bana öğrettiği gibi yazardım.

Gittiğim her yerde, yeni harfler var mı diye bakardım. O zamana dek, yazıyorlarsa da başka kimsenin yazı yazdığını görmemiştim. Ama yazacaklardı. Belki biri tıpkı Ky gibi sevdiği kişinin ismini yazmaya hazırlanıyordu.

Bunları yapan, ufak tefek isyankâr davranışlarda bulunan tek kişinin ben olmadığımı biliyordum. Akıntıya karşı kürek çeken ve derinlerde ağır ağır hareket eden gölgeler vardı. Güneşin önünden karanlık bir şey geçtiğinde kafasını kaldırıp bakan ben olmuştum. Dahası, o gölgeye dönüşmüş, toprakla suyun gökle birleştiği yere kayan da ben olmuştum.

Günler geçtikçe, toplumun bana verdiği kayayı tekrar tekrar tepeden yukarı ittim. İçimde bana güç veren gerçek, bana ait düşünceler ve sanki kendi seçtiğim minik taşlar vardı. Bunlar zihnimde yuvarlanıp duruyordu; bazıları sık sık kullanılmaktan parlamıştı, bazıları yeni ve sert köşeliydi, bazıları da keskindi.

Şiirlerimin görünmemesinin rahatlığıyla oturduğum ufak dairenin antresine gittim. Tam kapıyı açacakken kapının vurulduğunu duyunca boş bulunup biraz irkildim. Neden biri tam da o anda gelmişti? Bir görevi olan ama henüz evlilik anlaşmasını kutlamamış birçok diğer kişi gibi ben de yalnız yaşıyordum. Tıpkı ilçelerde olduğu gibi birbirimizin dairelerini ziyaret etmemiz de teşvik edilen bir durum değildi.

Kapıda hoş bir gülümsemeyle bir görevli dikiliyordu. Sadece bir görevli olması da tuhaftı. Görevliler hemen hemen her zaman üçlü gruplar hâlinde dolaşırlardı. Kadın görevli, "Cassia Reyes?" dedi.

"Evet," diye yanıt verdim.

"Benimle gelmeniz gerek," dedi. "Fazladan mesai için tasnif merkezine gitmeniz gerekiyor."

Ama bu gece Ky'ı görecektim. En sonunda işler lehimize dönüyor gibiydi: Ky nihayet merkeze çağırılmıştı ve bana nerede buluşabileceğimizi söylediği mesaj tam vaktinde gelmişti. Bazen mektuplarımızın elimize ulaşması günler değil haftalar sürerdi; ama bu mesaj hızlı gelmişti. Görevliye, beyaz üniformasına, ifadesiz suratına ve düzgün nişanına bakarken içimi bir sabırsızlık kapladı. "Bizi artık rahat bırakın," diye geçirdim içimden. *Bilgisayarları kullanın. Bırakın da tüm işi bilgisayarlar yapsın.* Ama bu, toplumun kilit prensiplerine aykırıydı; küçüklüğümüzden beri bize bunu söylerlerdi: *Teknoloji bizden önceki toplumları nasıl başarısızlığa uğrattıysa bizi de başarısızlığa uğratabilir.*

Sonra görevlinin bu isteğinin ardında başka bir şeyin gizli olabileceğini fark ettim. İsyanın yapmamı istediği şeyi yapma vakti gelmiş olabilir miydi? Kadın görevlinin surat ifadesi düzgün ve sakindi. Ne bildiğini ya da kimin için çalıştığını kestirmek güçtü. "Diğerleri bizimle hava treni istasyonunda buluşacak," dedi.

"Uzun sürecek mi?" diye sordum.

Yanıt vermedi.

Hava treninde giderken uzakta kapkaranlık görünen gölün yanından geçtik.

Artık kimse oradaki göle gitmiyordu. Göl hâlâ toplum öncesi kirlilikten muzdaripti ve yakınlarında yürüyüş yapmak ya da su-

yunu içmek de güvenli değildi. Toplum eskiden insanların uzun süre önce teknelerini bağladığı iskeleleri ve limanları parçalamıştı. Ama gündüz vakti, tek bir yerde üç iskelenin hâlâ durduğunu, suya aynı boyda olan üç parmak gibi daldığını ve uzandığını görebilirdiniz. Aylar önce oraya ilk gittiğimde, Ky'a oradan ve buluşmak için iyi bir yer olabileceğinden söz etmiştim. Benim yerdeyken fark ettiğim bir şeyi o gökten fark etmişti.

O andaysa, hava treninin diğer tarafında merkezin asla batmayan bir ayı andıran kubbesi görünüyordu. Elimde değildi ama gururlandığımı hissettim; Belediye Binası'nın tanıdık şeklini her gördüğümde Toplum Marşı'nın notalarını zihnimde duyardım.

Artık kimse merkezin Belediye Binası'na gitmiyordu.

Belediye Binası'nın ve çevresindeki diğer binaların etrafında uzun, beyaz bir duvar vardı. O duvar ben oraya gittiğimde de vardı. Herkes, "Tadilat yapılıyor," diyordu. "Toplum *durgun bölge*yi çok yakında tekrar açacak."

Durgun bölge ve kimsenin bana ne anlama geldiğini anlatamadığı ismi beni çok etkilerdi. Dahası, bariyerin ardında ne olduğunu da merak ederdim ve bazen işten sonra evime dönerken yolumu biraz değiştirir, pürüzsüz, beyaz duvarın yanında yürürdüm. Ky'ın annesinin kusursuz bir daire olarak hayal ettiğim upuzun duvara ne resmi yapabileceğini düşünür dururdum. Duvarı hiç sonuna kadar takip etmediğim için bir daire olup olmadığından emin değildim.

Sorduğum kişiler de, bariyerin ne kadar süredir orada olduğundan emin değillerdi. Bana tek söyleyebildikleri, önceki sene bir ara inşa edildiğiydi. Gerçekten neden orada olduğunu bilmiyorlardı, biliyorlarsa bile anlatmıyorlardı.

O duvarların ardında ne olduğunu öğrenmek istiyordum.

Çok fazla şey istiyordum: mutluluk, özgürlük, aşk. Birkaç elle tutulur şey de istiyordum.

Bir şiir ve bir mikro kart gibi. Hâlâ gelecek olan iki malı bekliyordum. Şiirlerimden ikisini bir başka şiirin sonu için değiş tokuş etmiştim. "Sana ulaşamadım" diye başlayan ve bir yolculuktan söz eden bir şiirdi. Başlangıcını oyukta bulduktan sonra, şiirin sonunu da bulmam gerektiğini biliyordum.

İstediğim diğer şey daha pahalı, çok daha riskliydi. Büyükbabamın mikro kartını annemle babamın Keya'daki evinden yanıma getirtmek için yedi şiiri daha değiş tokuş etmiştim. Tüccarın kodlu bir notla önce Bram'e gitmesini istedim. Bram'in kodu çözebileceğini biliyordum. Ne de olsa, küçüklüğünde yazıcıda onun için hazırladığım oyunların hepsini çözmüştü. Hem mikro kartı annemle babama kıyasla daha çok yollama ihtimali olduğunu düşünüyordum.

Bram. Toplumun ondan aldığı saatin yerine, onun için gümüş bir saat bulmak istiyordum. Ama uygun fiyatlı bir şey bulamamıştım. Daha o gün erken saatlerde işe giderken hava gemisi istasyonunda bir değiş tokuşu geri çevirmiştim. Makul bir ücret olsa öderdim ama oldukça yüksekti. Belki de kanyonlarda bunu öğrenmiştim: ne olduğumu, ne olmadığımı, ne vereceğimi ve ne vermeyeceğimi.

Tasnif merkezi tıklım tıklım doluydu. Bizler son gelenlerdik; bir görevli bizi boş bölmelerimize götürdü. "Lütfen, derhal başlayın," dedi ve daha yerime oturur oturmaz ekranda sözcükler belirmeye başladı. *Bir sonraki tasnif: Üst değer eşleştirme tasnifi.*

Gözlerimi ekrandan ayırmadım ve surat ifademi normal tutmaya çalıştım. Ama içimde minnacık bir heyecan kıpırtısı uyandığını, kalbimin bir an için duraksadığını hissettim.

İsyanın benden aramamı istediği türden şeydi bu.

Etrafımdaki çalışanlar, bu tasnif işinin onlar için bir anlam ifade ettiğine dair herhangi bir belirti göstermediler. Ama o sözcüklere bakıp da, "En sonunda vakit geldi mi?" diye düşünen diğer kişilerin de odada bulunduğuna emindim.

Verilerin gelmesini bekle, diye hatırlattım kendime. Sadece bir tasnif işi yapmıyordum; aynı zamanda, eşleştirmem gereken belirli bir bilgi grubu arıyordum.

Üst değer eşleştirme tasnifinde, her unsur her bir özelliğine bir önem verilerek derecelendirilirdi; daha sonra da özellik derecesi kusursuz bir biçimde uyan bir başka unsurla eşleştirilirdi. Oldukça karmaşık, ayrıntılı ve zahmetli bir işti; ilgi ve dikkatimizin her zerresini kullanmamızı gerektirirdi.

Ekran kıpırdadı ve veriler gelmeye başladı.

İşte, bu.

Doğru bilgiler. Doğru veri grubu.

İsyanın başlangıcı mıydı bu?

Bir an için tereddüt ettim. İsyanın hata kontrol eden algoritmayı bozabileceğinden emin miydim? Ya bunu yapamıyorlarsa ne olacaktı? Hatalarım kayıtlara geçecekti. Ziller çalacak ve bir görevli gelip ne yaptığıma bakacaktı.

Unsurlardan birini eğitimimin bana öğrettiği gibi ait olduğu yere sürükleme güdüsüne karşı gelmeye çalışarak ekranda sürüklerken parmaklarım titremedi. Unsuru yavaşça yeni yerine sürükledim ve nefesimi tutup parmağımı ağır ağır kaldırdım.

Zil çalmadı.

İsyanın virüsü işe yaramıştı.

Sanırım tam o sırada odadaki bir başka yerden de birinin derin bir oh çektiğini, belli belirsiz rahatladığını duydum. Sonra bir

şey hissettim: Bir esintiye kapılmış, bir pamuk kadar hafif ve süzülen bir anıyı hatırladım.

Bunu daha önce de yapmış mıydım?

Ama orada o belli belirsiz anıyı takip edecek vakit yoktu. Tasnife devam etmeliydim.

O noktada, hatalı bir biçimde tasnif yapmak neredeyse imkânsızdı; hayatımın o kadar çok ayını ve senesini bu işi doğru yapmak için harcamıştım ki. İçgüdülerime ters hareket ediyormuş gibi hissediyordum ama isyan zaten bunu yapmamı istiyordu.

Tasnif işinin büyük bir bölümünde veriler, hızla ve peş peşe geldi. Ama daha fazla verinin gelmesini beklerken kısa bir ara oldu. Bu da verilerin başka bir yerden geldiğine işaret ediyordu.

Tasnif işini verilerin geldiği anda yapıyor olmamız, bir şeyler için acele edildiğini gösteriyordu. İsyan o anda gerçekleşiyor olabilir miydi?

Ky ve ben bu işte birlikte mi olacaktık?

Bir an için Belediye Binası'nın beyaz kubbesinden kapkara gemilerin indiğini ve onu karşılarken serin havanın saçlarımın arasında estiğini hayal ettim. Sonra ılık dudaklarının dudaklarımın üstündeki baskısını hayal ettim. Bu sefer veda etmeyecektik, yeni bir başlangıç olacaktı.

"Eşleştirme yapıyoruz," dedi biri yüksek sesle.

Konuşan kişi dikkatimi dağıttı. Gözlerimi kırpıştırıp başımı ekrandan kaldırdım.

Ne kadar süredir tasnif yapıyorduk? Dur durak bilmeden çalışmış, isyanın istediği şeyi yapmaya çabalamıştım? Bir noktada verilerin ve yapmam gereken işin ortasında kaybolmuştum.

Gözümün ucuyla yeşil bir renk gördüm: Üniformalı ordu görevlileri konuşan adama doğru ilerliyorlardı.

İçeri ilk girdiğimizde görevlileri görmüştüm. Peki görevliler ne kadar zamandır içerideydi?

"Eşleşme yemeği için," dedi adam. Güldü. "Bir şey oldu. Yemek için eşleştirme yapıyoruz. Toplum artık takip edemiyor."

Gözümü ayırmadan tasnif işine devam ettim ancak adamı yanımdan geçirirlerken başımı kaldırmadan edemedim. Adamın ağzı kapatılmıştı, ne dediği de anlaşılmıyordu. Ağzına tıkanmış bezin üstünden gözleri kısa bir süre için benimkilerle birleşti; ardından onu dışarı çıkardılar.

Ekranın üstündeki parmaklarım titredi. Doğruyu mu söylüyordu?

İnsanları mı eşleştiriyorduk?

O gün ayın on beşiydi. Eşleşme yemeği o geceydi.

İlçedeki görevli bana yemekten bir hafta önce eşleştirme yaptıklarını söylemişti. Bu değişmiş miydi? Toplumu bu kadar telaşa düşürecek ne olmuştu? Yemeğe bu kadar az kalmışken gelen verilerde hata yapılması büyük bir olasılıktı çünkü doğruluğunu kontrol etme fırsatları olmayacaktı.

Ayrıca, Eşleştirme Departmanı'nın kendi tasnifçileri vardı. Eşleştiriciler toplum için çok büyük bir önem taşırlardı. Bu işin yerine getirildiğini kontrol eden bizden daha kıdemli kişiler olmalıydı.

Belki de toplumun artık daha fazla vakti yoktu. Belki de yeteri kadar personelleri yoktu. Dışarıda bir şeyler oluyordu. Sanki eşleştirmeyi daha önceden yapmışlardı ama son dakikada tekrar yapmak zorunda kalmışlardı.

Belki de veriler değişmişti.

Bizler eşleştirme yapıyorsak veriler, insanları temsil ediyordu: göz rengi, saç rengi, mizaç, en sevdikleri boş zaman faaliyetleri. Onca insanla ilgili bu kadar kısa sürede neler değişmiş olabilirdi?

Belki değişmemişlerdir. Belki de gitmişlerdir.

Toplumun verilerinde bu tür bir kayba ne sebep olmuş olabilirdi? Mikro kartları yapabilecekler miydi, yoksa gümüş kutular o gece boş mu kalacaktı?

Bir grup veri daha geldi, sonra daha ne olduğunu görmeme fırsat kalmadan kayboldu.

Tıpkı Ky'ın o gün mikro karttaki suratı gibi.

Neden yemeği bu şekilde yapmaya çalışıyorlar? Neden hata payı çok yüksekken yapıyorlar?

Çünkü eşleşme yemeği, toplumdaki en önemli kutlamaydı. Eşleştirme diğer törenleri mümkün kılıyordu; toplumun en değer verdiği başarısıydı. Bunu yapmaktan bir aylığına bile vazgeçerlerse insanlar bir şeyin çok ama çok ters gittiğini anlarlardı.

İsyanın bu yüzden virüsü eklediğini, böylece bazılarımızın yakalanmadan eşleştirmeyi hatalı bir biçimde yapabileceğini fark ettim. Çoktan gözden çıkarılmış bir veri grubunda daha da büyük bir karışıklığa sebep olacaktık.

"Lütfen, ayağa kalkın," dedi görevli. "Hap kaplarınızı çıkarın."

Ben de, suratları diğer bölmelerin üstünden görünen, gözleri hayretle irileşip suratlarında endişeli ifadeler belirmiş olanlar da söyleneni yaptık.

"Bağışıklığınız var mı?" diye sormak istedim onlara. "Bunları hatırlayacak mısınız?"

Ben hatırlayacak mıydım?

"Kırmızı hapı çıkarın," dedi görevli. "Lütfen, görevlinin hapı aldığınızı görebilmesi için yakına gelmesini bekleyin. Endişelenecek bir şey yok."

Görevliler odada gezinmeye başladılar. Hazırlıklıydılar. Biri bir kırmızı hapı yuttuğunda görevliler, derhal kapları tekrar dolduruyorlardı.

Kırmızı hapları o gece bir ara kullanmaları gerektiğini biliyorlardı.

Eller ağızlara gidecek, zihinler temizlenecek, kırmızı haplar yutulacaktı.

O minnacık anı tohumu tekrar süzülmeye koyuldu. Bunun tasnifle ilgili bir şey olduğuna dair içimi huzursuz bir his kapladı. Ne olduğunu bir hatırlayabilseydim...

Hatırla. Zemindeki ayak seslerini duydum. Bana yaklaşıyorlardı. Bunu daha önceden yapmaya cesaret edemezdim ama arşivcilerle değiş tokuş yapmak bana gizlice ve el çabukluğuyla hareket etmeyi öğretmişti. Kabın kapağını açıp üstünde *hatırla* yazan kâğıdı giysimin kolundan içeri soktum.

"Lütfen, hapı alın," dedi görevli.

O an, ilçelerdeki gibi değildi. Önümde duran görevli başını başka tarafa çevirmeyecekti, ayaklarımın dibinde hapı gizleyebileceğim otlar da yoktu.

Hapı almak istemiyordum. Anılarımı kaybetmek istemiyordum.

Ama belki de Ky, Xander ve Indie gibi hapa karşı bağışıklığım vardı. Her şeyi hatırlayabilirdim.

Ne olursa olsun, Ky'ı hatırlayacaktım. Onu benden almaları için artık çok geçti.

"Şimdi," dedi görevli.

Hapı ağzıma attım.

Tadı tuz gibiydi. Akan bir ter damlası, bir gözyaşı tanesi ya da belki bir yudum deniz suyu gibiydi.

Üçüncü Bölüm
KY

Kılavuz burada Camas'ta, sınırlarda yaşıyordu.

Kılavuz hiçbir yerde yaşamıyordu. Kılavuz olan adam ya da kadın hep yer değiştiriyordu.

Kılavuz ölüydü.

Kılavuz öldürülemezdi.

Bunlar, kampta insanların kendi aralarında fısıldadıkları söylentilerdi. Kılavuzun ne kim olduğunu ne de erkek mi kadın mı, genç mi yaşlı mı olduğunu biliyorduk.

Komutanlarımız kılavuzun bize ihtiyacı olduğunu ve bu işi bizler olmadan yapamayacağını söylüyorlardı. Kılavuz, toplumu yıkmak için bizleri kullanacaktı ve bu yıkım yakın tarihte gerçekleşecekti.

Ama tabii eğitim alanlar her fırsatta kılavuzdan söz etmeden yapamıyorlardı. Bazıları baş pilotun, yani eğitimimizden sorumlu olan kişinin asıl kılavuz, isyanın başı olduğunu iddia ediyordu.

Eğitim görenlerin birçoğu baş kılavuzu memnun etmek için öylesine büyük bir gayret içindeydi ki, bu çabanın adeta dalga dalga yayıldığını hissediyordunuz. Benimse umurumda değildi.

Kılavuz yüzünden isyana katılmamıştım. Cassia yüzünden oradaydım.

O kampa ilk gittiğimde, isyanın bizi tıpkı toplum gibi birer piyon olarak kullanacağından endişe etmiştim; ama isyan eğitimimize fazlasıyla yatırım yapmıştı. Bizi ölmemiz için eğittiklerini düşünmüyordum. Öte yandan, bizi ne tür bir hayat için yetiştirdiklerinden de emin değildim. İsyan işe yararsa sonra ne olacaktı? İşte, sık sık üstüne konuşmadıkları konu buydu. Herkesin daha fazla özgürlüğe sahip olacağını ve artık ihlalciler ya da kural dışılar olmayacağını söylüyorlardı. Ama bundan fazlasını anlatmıyorlardı.

Toplum, ihlalciler konusunda haklıydı. Tehlikeliydik. İyi bir vatandaşın, geceleyin arkasından kendisini takip edeceğini düşüneceği türden biriydim: boş gözleri olan kapkara bir gölgeydim. Ama toplum dış eyaletlerde öldüğümü, bir başka ihlalcinin temizlendiğini düşünüyordu tabii.

Uçan ölü adam.

"Bana birkaç dik dönüş yap," dedi komutanım paneldeki hoparlörden. "Güney yönünde bir sol dönüş, sonra da kuzey yönüne bir sağ dönüş görmek istiyorum... Her ikisi de yüz seksen derecelik dönüşler olsun."

"Peki, efendim," dedim.

Koordinasyon ve hava gemisi üstündeki becerimi test ediyorlardı. Uçağın bir kanadını altmış derece bir tarafa yatırıp koordinasyonu sağlayıp dönmek, hava gemisine ve bana iki misli yerçekimi gücü uyguluyordu. Ani bir düzeltme ya da değişiklik yapamıyordum; yaptığım takdirde gemi arızalanıp durabilir ya da parçalanabilirdi.

Dönüşleri yaparken başımın, kollarımın, tüm bedenimin altımdaki koltuğa gömüldüğünü hissettim ve kendimi dik tutabil-

mek için çaba sarf etmek zorunda kaldım. Dönüşlerimi tamamladıktan sonra kalbim gümbür gümbür atıyor, tüm bedenim fazladan baskının kaldırma gücü yüzünden doğal olmayan bir biçimde hafif hissediyordu.

"Mükemmel," dedi komutanım.

Baş kılavuzun bizi izlediğini söylüyorlardı. Eğitim görenlerden bazıları baş kılavuzla uçtuklarını, onun bir eğitimci gibi kılık değiştirdiğini düşünüyorlardı. Buna inanmıyordum. Ama bizi izlediği doğru olabilirdi.

Cassia da izliyormuş gibi davranıyordum.

Hava gemisini göğe çevirdim. Yukarı ilk yükseldiğimde hava yağışlıydı; ama artık yağmur altımda kalmıştı.

Cassia o sırada benden uzaklardaydı. Ama uzakta olmanın ve arzunun sayesinde, başını kaldırıp gökte bir şey göreceğini ve hava gemisinin uçuş şeklinden pilotun ben olduğumu anlayacağını umuyordum her zaman. Bundan daha tuhaf şeyler olmuştu ne de olsa.

Kısa süre sonra eğitim uçuşlarım bitecekti ve beni geceleyin gerçek görevime yollayacaklardı. Önceki hafta herkese görevlerini dağıttıklarında, şansıma inanamamıştım. Merkez. Nihayet. O gece daha geç saatlerde Cassia doğru anda göğe baktığı takdirde, gerçekten uçtuğumu görebilecekti.

Tekrar hava gemisinin tek kanadını yana eğdim ve yükselmeye başladım. Bu şekilde sadece bir eğitim uçuşunda yalnız uçuyorduk. Genellikle isyan bizi üçlü gruplar hâlinde çalıştırıyordu: Bir pilot, bir yardımcı pilot ve bir de yolcu olarak bizimle gelen ve işlerle ilgilenen biri vardı. Bu kişiler isyanın topluma mümkün olduğunca gizlice yerleştirdiği kişilerdi. En çok pilotları ve yardımcı pilotların koşuculara yardım etmesine izin vermelerinden hoşlanıyordum; bu şekilde, isyana yönelik bir görevde bir şehrin sokaklarında gizlice ilerleyebiliyoruz.

O gece gemide kalmam emredilmişti ama bunun da bir çaresini bulacaktım. Cassia'ya o denli yaklaşıp merkezde bulunduğumuz süre boyunca tüm vaktimi gemide geçiremezdim. Belki asla geri dönemeyecektim; ama birçok açıdan isyana bir başka yerde olduğundan çok daha fazla uyuyordum.

İsyanda görev alabilmemi sağlayacak kadar ideal bir biçimde yetiştirilmiştim. Toplumda senelerce fark edilmeme sanatını mükemmelleştirmiştim ve işleri olduğu gibi kabul etmeyen bir babam vardı. Yerdeyken değil de, babamın asla bulunmadığı gökte onu daha iyi anlayabiliyordum. Bazen aklıma Thomas'ın şiirinden bir dize geliyordu:

Ve sen, babacığım, o kederli tepenin başında,
Yalvarırım lanetle, kutsa beni şimdi kızgın gözyaşlarınla.

Gerçekten istediğim şeyi yapabilseydim, değer verdiğim herkesi bir araya toplar ve onları başka bir yere uçururdum. İlk olarak, merkezde Cassia için pike yapar, sonra her neredelerse diğerlerini toplardım. Teyzemi ve amcamı, Patrick'i ve Aida'yı bulurdum. Cassia'nın ebeveynlerini, erkek kardeşi Bram'i, Xander'ı, Em'i ve ilçede birlikte büyüdüğüm herkesi bulurdum. Eli'yi bulurdum. Sonra, bir kez daha göklere yükselirdim.

Bu hava gemisiyle o kadar insanı taşımak asla mümkün olmazdı. Çok ufaktı.

Ama bunu yapabilseydim, hepimizi güvenli bir yere götürürdüm. Neresi olduğunu bilemiyordum ama gördüğüm zaman anlayabilirdim. Denizin açıklarında bir ada olabilirdi ki Indie bir zamanlar isyanı orada bulabileceğimize inanırdı.

Oyuğun artık güvenli olduğunu düşünmüyordum; ama eski düşman bölgesinde kaçabileceğimiz bir başka gizli bir yer olduğuna inanıyordum. O sırada bir müzeye gidecek olsanız, toplumun

dış eyaletleri değiştirdiğini görebilirdiniz. Haritada o bölgeleri daha ufak gösteriyorlardı. İsyan, toplumu devirmeyi başaramayacak olursa, bir sonraki nesil geldiğinde dış eyaletler haritadan silinmiş bile olabilirdi. Dışarıda daha hiç bilmediğim neler var ve toplum onca sene boyunca haritaları nasıl değiştirmiş olabilir diye düşünüyordum. Düşman bölgesinin ötesinde bir dünya olmalıydı. Ne kadar çok şey silinmiş ve elimizden alınmıştı!

Cassia kendi dünyamın merkezinde olduğu müddetçe dünyanın ne kadar ufaldığı umurumda olmayacaktı. İsyana, birlikte olabilelim diye katılmıştım. Ama onu merkeze yollamışlardı, bense artık uçuyordum; çünkü toplum beni vurmadığı sürece ona ulaşabilmemin en iyi yolu buydu.

Her zaman o risk vardı. Ama dikkatli davranıyordum. Baş kılavuzun gözüne girmek isteyen birçok kişi gibi, gereksiz yere kendimi tehlikeye atmıyordum. Öldüğüm takdirde, Cassia'ya hiçbir faydam dokunmazdı. Hem Patrick'le Aida'yı da bulmak istiyordum. Bir oğul daha kaybettiklerini düşünmelerini istemiyordum. Bir kayıp yeterliydi.

Beni öz oğulları gibi kabullenmişlerdi ama her zaman olduğum kişi olarak görüyorlardı. Ky olarak. Ben onlarla birlikte yaşamaya gitmeden önce ölen oğulları Matthew olarak değil.

Matthew hakkında fazla bilgim yoktu. Hiç karşılaşmamıştık. Ama annesiyle babasının onu çok sevdiklerini ve babasının Matthew'un günün birinde bir tasnifçi olacağını düşündüğünü biliyordum. Bir kural dışı onlara saldırdığında, Patrick'in iş yerini ziyaret ettiğini de biliyordum.

Patrick hayatta kalmıştı. Matthew ise ölmüştü. Henüz çocuk yaştaydı. Eşleştirme yaşına gelmemişti. Son görevinin verileceği yaşa da gelmemişti. Hele hele, ölecek yaşta hiç değildi.

Hepimiz öldükten sonra ne olduğunu bilmiyordum. Bunların ötesinde pek de bir şey olabilirmiş gibi gelmiyordu bana. Ama sanırım yaptığımız ve yarattığımız şeylerin ardımızda kalacağını düşünüyordum. Belki başka bir yerde, belki başka bir boyutta.

İşte, böyle... Belki de hepimizi daha yüksek bir yere, tamamıyla dünyadan yüksek bir yere götürmek istiyordum. Göğe yükseldikçe ısı düşüyordu. Hepimizi yeterince yükseğe çıkarmayı başarabilseydim, belki de annemin tüm resimleri de donmuş bir hâlde muhafaza edilirdi.

Nefes alan ölü adam

Cassia'yı bir nehrin kıyısında son kez gördüğüm zamanı hatırlıyordum. Yağmur kara dönüşmüştü ve Cassia bana beni sevdiğini söylemişti.

Yaşayan ölü adam

Gemiyi hızla ve sorunsuz bir biçimde indirdim. Zemin beni karşıladı, gökse sadece ufukta görebildiğim bir çizgiye dönüştü. Hava tamamıyla kararmıştı.

Ölü falan değildim. Hayatımda kendimi hiç o denli canlı hissetmemiştim.

***

Kamp o gece oldukça hareketliydi. "Ky," dedi biri yanımdan geçerken. Yanıt olarak kafamı hafifçe salladım ama gözlerimi dağlardan ayırmadım. Oradaki insanlarla fazla yakınlaşmak gibi bir hata yapmamıştım. Yine dersimi almıştım. Tuzak kamplarındaki arkadaşlarımın ikisi de gitmişti. Vick ölmüştü, Eli de o dağlarda bir yerdeydi. Başına ne geldiğini bilmiyordum.

Kamptaysa bir arkadaş olarak tanımlayabileceğim tek bir kişi vardı; onu oyuktan tanıyordum.

Yemek salonunun kapısını açtığımda onu gördüm. Her zamanki gibi diğerlerinin yanında durmasına rağmen onu diğerlerinden ayıran bir havası vardı ve insanlar ona hayranlıkla ve şaşkın ifadelerle bakıyorlardı. Kampımızdaki en iyi pilotlardan biri olarak kabul ediliyordu. Ama yine de onunla herkes arasında bir mesafe vardı. Bu durumun farkında ya da umurunda olup olmadığını hiç anlayamamıştım.

"Indie," dedim yanına gidip. Onu hayatta gördüğümde hep çok rahatlardım. O da benim gibi bir savaş pilotu değil de bir görev pilotu olduğu hâlde nedense hep geri dönemeyeceğini düşünürdüm. Toplum hâlâ ayaktaydı. Indie'nin de sağı solu asla belli olmazdı.

"Ky," dedi merhaba demeye gerek görmeden. "Kendi aramızda konuşuyorduk. Sence kılavuz nasıl gelecek?" Sesi yüksek çıktığından, insanlar dönüp bize baktı. "Eskiden, kılavuzun su yoluyla geleceğini düşünürdüm," dedi Indie. "Annem bana hep öyle derdi. Ama artık öyle düşünmüyorum. Bence gökten gelecek. Sence de öyle değil mi? her yerde su yok. Ama gök var."

"Bilmiyorum," dedim. Indie'yle birlikte olmak, hep böyleydi: İnsan hem eğlenirdi hem ona karşı hayranlık duyardı, hem de bunalırdı. Etrafındaki eğitim gören birkaç kişi birer mazeret mırıldanıp yemek salonunun diğer tarafına doğru uzaklaştı.

"Bu gece bir görevin var mı?" diye sordum.

"Bu gece yok," dedi. "Senin de yok, değil mi? Nehre yürümek ister misin?"

"Görevdeyim," dedim.

"Nereye gidiyorsun?"

Birbirimize görevlerimizden söz etmememiz gerekiyordu ama ona doğru biraz eğildim; o kadar sokuldum ki, Indie'nin açık

renkli gözlerindeki koyu mavi benekleri bile gördüm. "Merkez," dedim. Kuralları yıkmak ve bunu ona söylemek için o ânı beklemiştim; çünkü beni gitmekten vazgeçirmeye çalışmasını istemiyordum. Merkeze vardığım anda, orada kalmak için bir yol bulma ihtimalim olduğunu biliyordu.

Indie gözlerini kırpmadı. "Uzun süredir orada bir göreve yollanmayı bekliyordun," dedi. Sandalyesini masadan geriye itip gitmek üzere ayağa kalktı. "Geri dönmeye bak," dedi.

Ona hiçbir şey için söz vermedim. Indie'ye yalan söylemeyi asla beceremezmiştim.

Siren sesleri duyulduğunda, yemek yemeye yeni başlamıştım.

Bir tatbikat olmasın. Bu gece olmaz. Bu, gerçek olamaz.

Diğer eğitim görenlerle birlikte kalkıp dışarı çıktım. Benim gibi hızlı hareket eden gölgeler hava gemilerine akın ettiler. Görünüşe bakılacak olursa gerçek bir tatbikattı. Pistler ve alanlar, gemilerle ve eğitim görenlerle doluydu ve hepsi de toplumu ele geçireceğimiz o büyük göreve gidilecek zaman için hazırlanmamızı gerektiren prosedürleri izliyordu. Mesajda, *13. piste gidin*, diyordu. *Üçüncü Grup. C5 Gemisi. Yardımcı pilot.*

O hava gemisini uçurduğumu sanmıyordum ama bunun pek de bir önemi yoktu. Ona benzer bir şeyi uçurmuştum. Ama neden yardımcı pilottum? Kiminle uçtuğum fark etmeksizin hep pilot olarak uçmuştum.

"Gemilerinize!" diye seslendi komutanlar. Sirenler hâlâ çalmaya devam ediyordu.

Gemiye yaklaşınca ışıkların çoktan yanmış olduğunu ve birisinin kokpitte hareket ettiğini gördüm. Pilot uçağa çoktan binmiş olmalıydı.

Geminin basamaklarından çıkıp kapıyı açtım.

Indie dönüp bana baktı ve gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Yardımcı pilotum," dedim. "Pilot sen misin?"

"Evet," dedi.

"İkimizi bu gemiye verdiklerini biliyor muydun?"

"Hayır," diye yanıt verdi. Geminin motorlarını çalıştırmak için panele döndü ve hem tanıdık hem de sinir bozucu o ses duyuldu. Sonra, uzun saç örgüsünü savurarak dönüp bana baktı. Öfkeli görünüyordu. "Neden ikimizi aynı gemide harcıyorlar? İkimiz de iyiyiz."

Grup komutanının sesi kokpitteki hoparlörlerden duyuldu. "Kalkış için son kontrollerinizi yapın."

İçimden küfrettim. Bu, tam bir tatbikattı. Ciddi ciddi uçacaktık. Merkeze yapacağım yolculuğun avucumdan kaydığını hissediyordum.

Tabii, bizi tatbikat için oraya yollamayı düşünüyorlarsa, ayrı konuydu. Hâlâ bir şansım var demekti.

Indie öne eğilip kokpitteki hoparlörlere yanaştı. "Yolcumuz yok," dedi.

Kapı açıldı ve siyahlı biri içeri girdi. Bir an için, kim olduğunu göremedik. Belki de Vick ya da Eli'dir, diye düşündüm. Neden olmasın? Indie'yle aynı gemide olmamız da büyük bir olasılık değildi.

Ama Vick ölmüştü, Eli de gitmişti.

"Yolcu sen misin?" diye sordu Indie.

"Evet," dedi. Bizim yaşlarımızdaydı; olsa olsa bir, iki yaş daha büyüktü. Onu daha önce gördüğümü sanmıyordum ama kampa sürekli olarak yeni kişiler gelirdi. Bölmesine doğru ilerlerken botlarındaki birkaç çentiği fark ettim.

"Tuzak kamplarındaydın demek," dedim. Öyle ya da böyle, tuzak kamplarında bulunmuş çok sayıda insan vardı kampımızda.

Ses tonu monotondu. "Evet," dedi. "İsmim Caleb."

"Seni oradan tanıdığımı sanmıyorum," dedim.

"Tanışmadık," dedi ve bölmesine girdi.

Indie kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Belki de durumumuzu eşitlemek için onu bizim yanımıza vermişlerdir," dedi. "İki zeki, bir aptal."

"Bu tatbikatta kargomuz var mı?" diye sordum.

"Tıbbi malzemeler," dedi Indie.

"Ne tür?" diye sordum. "Gerçek mi?"

"Bilmiyorum," dedi. "Kutuların hepsi kilitli."

Indie hava gemisini havaya kaldırdıktan saniyeler sonra, kokpitteki bilgisayar uçuş kodumuzu vermeye başladı.

Kodu çekip okudum.

"Ne diyor?" dedi Indie.

"Grandia şehri," dedim. *Merkez değil.*

Ama Grandia da aynı istikametteydi. Belki de Grandia'yı geçip merkeze gidebilirdik.

Ama Indie'ye o sırada bir şey demedim.

Kamplarımızın bulunduğu dağlardaki karanlık alanları geride bıraktık ve Camas şehrinin eteklerinde ilçelerin üstünde uçmaya başladık. Daha sonra, şehrin üstünde uçmaya koyulduk. Şehre giden nehri ve Belediye Binası gibi diğer uzun binaları gördüm.

Binaların etrafında beyaz bir daire vardı.

"Ne kadar zamandır orada?" diye sordum. Neredeyse bir haftadır şehrin üstünde uçmamıştım.

"Bilmiyorum," dedi Indie. "Ne olduğunu anlayabildin mi?"

"Bir duvara benziyor," dedim. "Belediye Binası'nın ve birkaç diğer binanın etrafında."

Huzursuzluğum artmaya başlamıştı. Gözlerimi kontrol paneline dikmiş, Indie'ye bakmamak için direniyordum. Neden Camas şehrinin merkezinde bir duvar vardı? Hem Indie'yle ben daha önce birlikte uçmak için bir çift olarak seçilmemiştik. Neden o gece seçilmiştik?

Cassia ya da Xander eşleştirme için seçildiklerinde böyle mi hissetmişlerdi? Bu doğru olamaz. Tüm olasılıklar buna karşı. Peki, nasıl oluyor?

Indie de benimle aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı. "İsyan bizi eşleştirdi," dedi. Derken Camas şehri altımızda gözden kayboldu ve Indie bir şey fısıldamak için bana doğru eğildi. "Bu, bir tatbikat değil," dedi. "Başlangıç."

Galiba haklıydı.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

Dördüncü Bölüm
XANDER

Sağlık görevlisi küçük çocuğu muayene etmeyi tamamladı ve ayağa kalktı. "Oğlunuzun durumu stabil," dedi ebeveynlere. "Bu hastalığı daha önce de gördük. İnsanlar aşırı halsiz düşüyorlar ve uyku hâline giriyorlar." Çocuğu bir sedyeyle almaya gelmiş diğer sağlık görevlilerine işaret etti. "Onu derhal en iyi şekilde bakılacağı tıp merkezine götüreceğiz."

Anne, suratı bembeyaz kesilmiş hâlde hafifçe başını salladı. Baba sedyenin taşınmasına yardım etmek için ayağa kalktı ama sağlık görevlileri harekete geçti. "Bizimle birlikte gelmeniz gerek," dedi sağlık görevlisi çocuğun ebeveynlerine. Biz üç görevliye de işaret etti. "Önlem olarak hepiniz karantina altına alınacaksınız."

Görevli Lei'ye baktım. O sırada pencereden dışarı, dağlara doğru bakıyordu. Bu eyaletten olan kişilerin bunu yaptığını fark etmiştim. Hep dağlara bakıyorlardı. Belki de benim bilmediğim bir şey biliyorlardı. Kılavuz orada mıydı?

Keşke küçük çocuğun annesiyle babasına her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydim. Suratlarındaki korku dolu ifade bana isyanın bir parçası olmadıklarını anlatıyordu. Bir kılavuz ya da bir tedavi olduğundan haberleri yoktu.

Ama vardı. Bundan emindim. İsyan her şeyi planlamıştı.

Salgın hastalık aylardır eyaletlerde yayılıyor. Toplum hastalığın yayılmasını engelledi; ama bir gün yayılacak ve toplum hastalığın yayılmasını engelleyemeyecek hâle gelecek. Bu noktada, vatandaşlar şu âna kadar şüphelendikleri şeyin ne olduğunu anlayacaklar: Toplumun engelleyemediği bir hastalık olduğunu bilecekler.

Salgın hastalık boy gösterdiğinde bizim de başlangıcımız olacak.

İsyanın ikinci aşamasının parçasıydım; yani, harekete geçmeden önce kılavuzun sesini duymayı beklemeliydim. Kılavuz konuştuğunda, ana tıp merkezine en kısa sürede rapor vermem gerekiyordu. Kılavuzun sesinin nasıl olduğunu bilemiyordum ama isyandaki kontağım vakti geldiğinde sesini mutlaka tanıyacağımı söylemişti.

Bu iş düşündüğümden de kolay olacaktı. Toplum beni de karantina altına alacaktı. Kılavuz en nihayetinde konuştuğunda hazır ve bekliyor olacaktım.

Bizler hava gemisine binmeden önce sağlık görevlileri hepimize maskeler ve eldivenler dağıttı. Bu önlemlerin hiçbirinin benim için gerekli olmadığını bildiğim hâlde, maskeyi suratıma taktım. Salgın bana bulaşamazdı.

İsyanın haplarının bir diğer etkisi de buydu. Size sırf kırmızı hapa karşı değil, salgına karşı da bağışıklık kazandırıyordu.

Bebek, maskesi takılırken cıyaklayınca endişelenerek ona baktım. Ona hapı vermeden önce hastalığı kapmış olma ihtimali de vardı.

Ama hastalanırsa, isyanın bir tedavisi var, diye hatırlattım kendime.

***

Camas şehrinin ortasından kıvrılarak geçen bir nehir vardı. Gündüz vakti suyun rengi mavi görünürdü. O geceyse, geniş, kapkara bir sokak gibi görünüyordu. Kısa bir süre, şehrin merkezine giderken karanlık suyun üstünde ilerledik.

Camas'ın en büyük sağlık merkezinin de aralarında bulunduğu şehrin ana binalarının etrafı beyaz renkli yüksek bir duvarla çevriliydi. "Bu duvar ne zaman inşa edildi?" diye sordu baba; ama sağlık görevlileri yanıt vermedi.

Duvar yeniydi. Toplum bunu salgını kontrol altına almak için inşa etmişti. İsyanın yıkması gereken birçok duvardan biriydi.

"Bilmediğinizi söylemeyin," dedi baba. "Görevliler her şeyi bilirler." Sesi sert ve öfkeli çıkmaya başlamıştı. Önce görevli Brewer'a, sonra görevli Lei'ye, son olarak da bana baktı. Gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

"Söyleyebileceklerimizi söyledik," dedi görevli Brewer. "Aileniz zaten yeterince sıkıntı içinde. Bu sıkıntılara bir şey daha eklemek istemem."

"Özür dilerim," dedi görevli Lei, babaya. Sesinde neredeyse kusursuz bir empati hissettim. Kılavuzun sesinin de öyle olacağını umdum.

Baba başını çevirip yine önüne döndü, omuzları gerildi. Başka bir şey de demedi. Üstümdeki üniformayı çıkarmak için can atıyordum. Bu üniforma, yapabileceğimizden fazlasını vaat ediyordu ve bir süredir inanmadığım bir şeyi temsil ediyordu. Beni üniformamla ilk kez gören Cassia'nın surat ifadesi bile değişmişti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sormuştum ona. İletişim cihazının karşısında durup ellerimi iki yana açmış ve beni izlediklerini bildiğimden, her zaman istedikleri gibi davranıp sırıtarak kendi etrafımda dönmüştüm.

"Bu gerçekleştiğinde orada olacağımı düşünüyordum," dedi Cassia gözleri iri iri açılmış bir hâlde, gergin ses tonundan bana söylemediği şeyler olduğunu hissettim. Şaşırmış mıydı? Öfkeli miydi? Üzgün müydü?

"Biliyorum," dedim. "Töreni değiştirdiler. Ailemi de getirmediler."

"Ah, Xander," dedi Cassia. "Buna üzüldüm."

"Üzülme," dedim şakayla karışık bir ses tonuyla. "Anlaşmamızı kutladığımızda birlikte olacağız."

Cassia buna itiraz etmedi: Toplum izlerken itiraz edemezdi. İşte, içinde bulunduğumuz durum buydu. Tek istediğim, ona erişmekti. Cassia merkezde, ben de Camas'ta olduğum ve yaşadığımız dairelerdeki iletişim cihazları aracılığıyla konuştuğumuz için bunu yapmam imkânsızdı.

"Vardiyan saatler önce bitmiş olmalı," dedi. "Üniformanı gösteriş yapmak için mi bütün gün üstünden çıkarmadın?" Cassia'nın da espri yaptığını duyunca rahatladım.

"Hayır," dedim. "Kurallar değişti. Artık üniformalarımızı her zaman giymemiz gerekiyor. Sadece işe giderken değil."

"Uyurken de mi?" diye sordu.

Güldüm. "Hayır, uyurken değil."

Hafifçe başını salladı, yanakları belli belirsiz kızardı. Ne düşündüğünü merak ettim. Keşke birlikte olsaydık, aynı odada yüz yüze konuşabilseydik diye geçirdim içimden. Birisiyle karşı karşıya olunca, insan ne demek istediğini daha iyi gösterebiliyordu.

Ona sormak istediğim bir sürü soru zihnime hücum etti.

Gerçekten iyi misin? Dış eyaletlerde neler oldu? Mavi hapların sana bir faydası oldu mu? Mesajlarımı okudun mu? Sırrımı çözebildin mi? İsyanın bir parçası olduğumu biliyor musun? Ky sana anlattı mı? Artık sen de isyanın bir parçası mısın?

Kanyonlara gittiğinde, Ky'ı seviyordun. Oradan geri döndüğünde yine aynı şeyleri mi hissettin?

Ky'dan nefret etmiyordum. Ona saygı duyuyordum. Ama sırf böyle hissediyorum diye onun Cassia'yla birlikte olması gerektiğini de düşünmüyordum. Cassia kiminle birlikte olmak istiyorsa onunla olmalıydı ve hâlâ o kişinin ben olabileceğine inanıyordum.

"Güzel, değil mi?" dedi ciddi ve kararlı bir ifadeyle. "Yani insanın, kendisinden büyük bir şeyin parçası olması."

"Evet," dedim ve gözlerimiz birleşti. Aramızdaki onca mesafeye rağmen biliyordum. Toplumu kastetmiyordu. İsyanı ima ediyordu. Her ikimiz de isyanın bir parçasıyız. İçimden hem bağırıp hem şarkı söylemek geçiyordu ama ikisini de yapamıyordum. "Haklısın," dedim. "Öyle."

"Kırmızı nişan hoşuma gitti," dedi konuyu değiştirerek. "En sevdiğin renk."

Sırıttım. Cassia mavi hapların içine koyduğum mesajları okumuştu. Ky'la birlikteyken beni unutmamıştı.

"Sana bunu söylemek istiyordum," dedi. "Daha önceden hep en sevdiğim rengin yeşil olduğunu söylediğimi biliyorum. Mikro kartımda da öyle diyor. Ama artık bu değişti."

"Şimdi hangi renk?" diye sordum.

"Mavi," dedi. "Tıpkı gözlerin gibi." Azıcık öne eğildi. "Mavinin ayrı bir yeri var."

Bana iltifat ettiğini düşünmek istiyordum ama amacı bu değildi. Bana daha fazlasını söylemek istiyordu. Sözlerinin ardında daha fazlasının olduğunu biliyordum ama neydi? Neden sırf mavi demişti? Neden, "Mavi rengin ayrı bir yeri var," dememişti?

Ona ilçede verdiğim mavi haplardan söz ediyor olabileceğini düşündüm. Mavi hapların hep düşündüğümüz gibi hayatını

kurtardığını mı anlatmaya çalışıyordu? Hepimiz bu hapların bir felaket anında bizi hayatta tutmak için dağıtıldığını biliyorduk. Cassia giderken her ihtimale karşı alabileceği kadarının yanında olmasını istemiştim.

Cassia'ya hapları verdiğimde, onları nasıl aldığımı açık açık anlatmamıştım. Onu en az endişelendirecek bir açıklama bulmaya çalışmıştım. Kâğıtları ve hapları bulabilmek için yaptığım şeye değerdi. Kendime sürekli olarak bunu söylüyor, çoğu zaman da buna inanıyordum.

***

Beyaz barikatın içine vardığımızda herhangi bir isyan belirtisi görmedim. Toplum durumu tamamıyla kontrol altında tutuyor gibiydi. Öncelik belirleme alanında beyaz renkli kocaman bir çadır vardı ve duvarların iç kısmına geçici ışıklar yerleştirmişlerdi. Koruyucu giysiler giymiş olan görevliler etrafa hâkimdi. Sağlık görevlileriyle ve hastalarla dolu olan diğer hava gemileri de yanımıza indiler.

Endişeli değildim. İsyanın yaklaşmakta olduğunu biliyordum. Toplum da bilmeden beni gitmem gereken yere getirmişti. Cassia'yla birlikte olanları izleyebilseydik ve kılavuzun sesini ilk kez duyabilseydik diye düşündüm. Cassia'nın olanlar hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. O da isyanın bir parçasıydı. Salgından da haberdar olmalıydı.

"Hastalık bulaşanlar sağ tarafa," dedi bir tehlikeli madde giysisi giymiş bir görevli, sağlık görevlilerimize. "Karantinaya alınacaklar sol tarafa."

İşaret ettiği sola tarafa baktım. Camas'ın Belediye Binası'nı gösteriyordu.

"Sağlık merkezinde yer kalmamış olmalı," dedi görevli Lei bana alçak sesle.

Bu, iyiye işaretti; hem de çok iyi bir şeye işaretti. Salgın hızla yayılıyordu. İsyanın araya girmesi an meselesiydi. Toplum görevlilerinden birçoğu akın akın gelen insanlara yol gösterirken çoktan bezginleşmişlerdi.

Basamaklardan çıkıp Belediye Binası'na girdik. Bir an için Cassia'nın yanımda yürüdüğünü ve eşleşme yemeğine gittiğimizi hayal ettim.

Görevli Lei kapıları iterek açtı. "Yürümeye devam edin," dedi biri ama insanların içeri girer girmez neden donup kaldığını anlamıştım. Belediye Binası değişmişti.

Kubbenin altındaki geniş ve açık alanda sıra sıra minik ve şeffaf hücreler vardı. Bunların ne olduğunu biliyordum: Bir salgın ya da pandemi başladığı zaman her yere inşa edilebilen geçici karantina bölmeleriydi. Eğitimim sırasında bunlardan haberdar olmuştum ama daha önceden kendi gözlerimle görmemiştim.

Hücreler tıpkı bir yapboz gibi sökülüp farklı biçimlerde birleştirilebiliyordu. Zeminlerinin altında kendi kanalizasyon ve su tesisatları vardı ve sistemleri daha büyük bir binanınkine bağlanabiliyordu. Her hücrenin minik bir yatağı, yiyecek verilebilmesi için bir deliği ve arka tarafında bir tuvalet olabilecek büyüklükte ufak bir bölmesi vardı. Hücrelerin boyutu haricinde en belirgin özelliği duvarlarıydı. Bunların büyük bir kısmı şeffaftı.

Toplum buna, "bakım şeffaflığı" diyordu. Herkes bir diğerinin ne yaptığını görebiliyordu ve sağlık görevlileri kesintisiz bir biçimde hastaları izleyebiliyorlardı.

Söylentilere göre, toplum bu sistemi görevlilerin kural dışıları aramak için harekete geçtiği günlerde geliştirmişti. Bazen, toplumun bulduğu tüm kural dışıları incelemek için merkezler kurması gerekmişti ve bu hücreleri de o zaman inşa etmişlerdi. Güvenlik Bölümü'ndeki görevliler tehlikeli olduklarına kanaat

getirdikleri kişilerin büyük bir çoğunluğunu topladıktan sonra, hücreleri kullanması için Sağlık Bölümü'ne teslim etmişti. Toplumun bu konudaki resmî hikâyesiyse, bu hücrelerin eskiden beri sağlık karantinası ve alıkoyma amacıyla var olduğu yönündeydi.

İsyana katılmadan önce toplumun düzenli bir biçimde kural dışıları nasıl diğerlerinin içinde avladığıyla ilgili pek bir şey duymamıştım ama bunu yaptıklarına inanıyordum. Neden onları avlamayacaklardı ki? Ky ve diğer ihlalcilere de seneler sonra yine aynı şeyi yapmamışlar mıydı?

Hücrelere şöyle bir bakıp hemen hesap yapmaya çalıştım. Hücrelerin yarısından fazlası doluydu. Hepsi tam kapasiteye ulaşana dek uzun bir süre geçmeyecekti.

"Burada olacaksınız," dedi görevli, Brewer'a işaret edip. Görevli Brewer bize bakıp başını salladı ve hücreye girip itaatkâr bir tavırla yatağa oturdu.

Görevliler tekrar durmadan önce birkaç boş hücrenin önünden geçtiler. Sanırım, insanları tanıdıklarının yanındaki hücrelere yerleştirmek istemiyorlardı ki aslında bu yöntem gayet mantıklıydı. Bir yabancının hastalanmasını izlemek, sonradan iyileşeceğini bildiğiniz hâlde rahatsızlık vericiydi.

"Burası," dedi görevli, Lei'ye. Görevli Lei hücreye girdi. Kapı kayarak kapanırken ona bakıp gülümsedim, o da bana gülümseyerek yanıt verdi. Biliyordu. İsyanın bir parçası olmalıydı.

Birkaç hücre sonra, sıra bana geldi. Hücre içeriden, dışarıdan olduğundan çok daha küçük geliyordu insana. Kollarımı iki yana açtığımda, aynı anda iki duvara dokunabiliyordum. Duvarlardan içeri hafif bir müzik sesi geliyordu. Sıkıntıdan çıldırmamamız için bizlere *Yüz Şarkı*'yı çalıyorlardı.

Ben şanslı olanlar arasındaydım. Kılavuzun bizi kurtaracağını ve salgının bana bulaşmayacağını biliyordum. Tıpkı ailem gibi

şanslı olduğunuzda doğru şeyi yapmak hep sizin sorumluluğunuz hâline geliyordu. Ailem bize böyle söylemişti. "Toplumun verilerinin doğru tarafındayız," derdi babam, "ama rahatlıkla diğer tarafta da olabiliriz. Olanlar adilane değil. Bunu değiştirmek için elimizden geleni yapmak bizim görevimiz."

Annemle babam erkek kardeşim Tannen'la benim kırmızı hapa bağışıklığımız olduğunu öğrendiklerinde, bize karşı daha da korumacı bir tavır takınmaya başladılar çünkü onların bile hatırlamayacağı olayları hatırlayacağımızı fark ettiler. Ama bağışıklığımızın önemli bir şey olduğunu da söylediler. Gerçekten neler olduğunu bilebileceğimizi ve bu bilgiyi bir fark yaratmak adına kullanabileceğimizi söylediler.

Böylece isyan bana geldiğinde, bir parçası olmak istediğimi hemen anlamıştım.

Hücrenin diğer tarafındaki duvardan bir ses gelince başımı çevirip o yöne baktım. On üç on dört yaşlarında bir oğlan, bir başka hastaydı. Bilincini kaybedip dengesi bozulmuş ve duvara çarpmıştı. Sert bir biçimde yere düştü.

Birkaç saniye içinde sağlık görevlileri hücrenin kapısına varıp maskelerini ve eldivenlerini takmış bir biçimde içeri girdiler. Çocuğu yerden kaldırıp hücreden ve Belediye Binası'ndan çıkarıp sözüm ona sağlık merkezine götürdüler. Bir tür sıvı hücrenin duvarlarını kapladı, zeminindense bir kimyasal bulutu yükseldi. Bir sonraki kişi için hücreyi temizliyorlardı.

Zavallı çocuk. Keşke ona yardım edebilseydim, diye düşündüm.

Tekrar kollarımı iki yana açıp duvarlara dayadım ve geriye doğru itip kollarımdaki kasların gerildiğini hissettim. Uzun bir süre kendimi çaresiz hissetmeme gerek kalmayacaktı.

Beşinci Bölüm
CASSIA

Hava gemisinde yanıma, üstüne kabarık etekli çok hoş bir tuvalet giymiş bir kız oturdu. Ama mutlu görünmüyordu. Suratındaki şaşkın ifade hislerimi yansıtıyordu. İşten eve döndüğümü biliyordum; ama neden vakit o kadar geçti? Zihnim bulanıktı ve çok yorgundu. Asabi ve gergin hissediyordum. Ky'ı ilçede götürdükleri sabahki gibi hissediyordum. Havada bir keskinlik hissediliyor, rüzgârda bir çığlığın yankısı duyuluyordu.

"Bu gece eşleştirmen mi vardı?" diye sordum kıza ve bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, ne kadar aptalca bir soru, diye düşündüm. Tabii ki eşleştirmesi yapılmıştı. Eşleşme yemeği haricinde kimse öyle bir elbiseyi istediği zaman giyemezdi. Elbisesi sarıydı; arkadaşım Em'in eskiden yaşadığımız yerde kendi yemeği için giydiği elbiseyle aynı renkti.

Kız tereddütlü bir ifadeyle bana baktı, sonra yanıt sanki ellerindeymiş gibi başını ellerine eğdi. Yanıt ufak bir gümüş kutu biçiminde ellerinde duruyordu. "Evet," dedi gözlerinde bir ışıltıyla. "Tabii."

"Yemek, Belediye Binası'nda yapılamadı," dedim kıza. "Çünkü bina tadilattan geçiyor."

"Doğru," dedi kız. Babası endişeli bir ifadeyle dönüp bana baktı.

"Peki, yemeği nerede yaptınız?" diye sordum.

Kız bana yanıt vermedi; gümüş kutuyu açıp kapattı. "Her şey hızla olup bitti," dedi. "Eve dönünce tekrar mikro kartıma bakmam gerek."

Ona gülümsedim. "O hissi hatırlıyorum," dedim ve doğruyu da söylüyordum.

Hatırla.

Eyvah.

Elimi giysimin kolundan içeri sokunca sakladığım şiir parçalarından biri olamayacak kadar minik bir kâğıt parçası hissettim. Onca gözün önünde hava gemisinde çıkarmayı göze alamadım ama neler olup bittiğini bildiğimi düşündüm.

Tıpkı ilçedeyken benim dışımda ailemin geri kalanı hapı aldığında hissettiğim gibi görünüyorlardı. Şaşkınlardı ama her şeyi de unutmuş değillerdi. Kim olduklarını ve ne yaptıklarının büyük bir kısmını biliyorlardı.

Hava gemisi durdu. Kızla ailesi indiler. Son anda ayağa kalkıp kapılardan dışarı çıktım. İneceğim istasyon değildi ama daha fazla oturmaya dayanamayacaktım.

Merkezde hava nemli ve soğuktu. Henüz tam olarak kararmamıştı ama akşam göğünün koyu mavi sularında ayın sivri ucunu görebiliyordum. İçime derin bir nefes çekip metal basamaklardan indim ve bir kenara çekilip diğerlerinin geçmesini bekledim. Giysimin kolunun içinden kâğıdı çıkardım, ellerimi ve hareketlerimi basamakların altındaki karanlıkta elimden geldiğince sakladım.

Kâğıtta *hatırla* yazıyordu.

Kırmızı hapı almıştım. İşe yaramıştı.

Bağışıklık sahibi değildim.

Bir yanım, kim olduğuma dair inancımın ve umudumun bir kısmı eriyip gitti.

"Hayır," diye fısıldadım.

Doğru olamazdı. Bağışıklığım vardı. Öyle olmalıydım.

İçimden, ta derinden inanmıştım bağışıklığım olduğuna. Ky, Xander ve Indie gibi olacağımı düşünüyordum. Ne de olsa, diğer iki hapı atlatmıştım. Oyukta mavi hapın etkisini aşmıştım ki beni engellemesi gerekirdi. Yeşil hapı ise bir kere bile almamıştım.

Zihnimin tasnifçi kısmı bana şöyle diyordu: *Yanıldın. Bağışıklığın yok. Artık bunu biliyorsun.*

Bağışıklığım yoksa, neleri unutmuştum? Sonsuza dek unutacak mıydım?

Ağzımda gözyaşı tadı vardı. Dilimi dişlerimin üstünde gezdirip haptan eser kalmış mı diye yokladım. *Sakinleş. Ne hatırladığını düşün.*

Hava gemisinden önce son hatırladığım şey tasnif merkezinden ayrılışımdı. Ama neden o kadar geç bir saatte oradaydım? Kıpırdanınca, standart giysilerimin altında, şiirlerimin yanı sıra bir şey daha hissettim: kırmızı elbise. Elbise içimdeydi. Neden?

Çünkü o gece Ky geliyordu. Onu hatırlıyordum.

Elimi gümbür gümbür atan kalbimin üstüne koydum ve içimdeki kâğıtların hışırtısını duydum.

Sonra, değiş tokuş ettiğim şiirlerim olduğunu ve bunları tenimin üstünde taşıdığımı hatırladım.

Oraya ilk gittiğimde, o kâğıtların bana nasıl ulaştığını da hatırlıyordum. Hem de gayet iyi hatırlıyordum.

***

Merkeze vardıktan birkaç gün sonra, durgun bölgenin etrafını sarmış olan beyaz bariyerin kenarında yürümüştüm. Bir anlığına, oyuğa döndüğümü hayal ettim; bariyerin kanyon duvarlarından biri olduğu ve apartmanların ta tepesine kadar uzanan sıra sıra pencerelerin dış eyaletlerdeki mağaralar olduğunu, bunların insanların gizlenebileceği, yaşayabileceği ve resim yapabileceği kanyondaki taşların delikleri olduğunu düşündüm.

Ama yürürken apartmanların dış cephelerinin son derece pürüzsüz ve birbirine benzer olduğunu ve Indie'nin bile tutunacak bir yer bulamayacağını fark ettim.

Yeşillik alanların bahçeleri karla kaplıydı. Hava da kışın Oria'da olduğu gibi yoğun ve soğuktu. Yeşil alanlardan birinin tam ortasındaki çeşmenin bir tabanlığın üstüne yerleştirilmiş mermerden bir küresi vardı. Kendi kendime, bir Sisifus çeşmesi, diye düşünmüştüm. *İlkbahara, su bir kez daha üstünden geçene dek gitmiş olmalıyım.*

Eli'yi düşündüm. Burası onun geldiği şehir. Acaba benim Oria için hissettiklerimi o burası için hissediyor mudur; olan biten onca şeye rağmen, orası hâlâ yuvam. Eli'nin Hunter'la birlikte dağlara gidişini izlediğimi, ikisinin toplumdan uzun süre kaçmayı başarmış çiftçileri bulmayı umduklarını hatırladım.

Orada yaşadığı zamanlarda barikatın olup olmadığını merak ettim.

Onu en az Bram'i özlediğim kadar özlüyordum.

Tepemdeki dallar kuru ve ölüydü; parmakları yapraksız ve çıplaktı. Elimi yukarı uzatıp dallardan birini kopardım.

Dinledim. Herhangi bir şey duymak için dinledim. O sessiz daireden herhangi bir hayat sesi gelmesini bekledim. Ama ağaçların arasında esen rüzgâr gibi durdurulamayacak sesler haricinde çıt çıkmıyordu.

Sonra bunun bana hiçbir şey anlatmadığını fark ettim.

Toplumda bedenlerimizin, odalarımızın duvarlarının ötesine seslenmezdik. Çığlık attığımızda, bunu sadece rüyalarımızın dünyasında yapabilirdik ve bu çığlıkları kimin duyduğundan asla emin olamamıştım.

Kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için etrafıma bakındıktan sonra yere eğildim ve duvarın dibindeki karların üstüne Eli'nin ismini temsil eden *E* harfini yazdım.

Harfi yazdıktan sonra, daha da yazmak istediğimi hissettim.

Bu dallar kemiklerim olacak, diye düşündüm; kâğıt da her şeyi hisseden kalbim ve tenim olacak. Daha çok dalı parça parça kırdım: bir baldır kemiği, bir bacak kemiği, kol kemikleri. Bunların parça parça olması gerekirdi ki hareket ettiğimde onlar da hareket etsinler. Dal parçalarını standart giysilerimin paçalarından ve kollarından içeri soktum.

Sonra, hareket etmek için ayağa kalktım.

Tuhaf bir his, diye düşündüm. Sanki kemiklerim bedenimin dışında benimle birlikte yürüyor.

"Cassia Reyes," dedi birisi arkamdan.

Şaşkınlıkla arkama döndüm. Surat hatları sıradan bir kadın bana bakıyordu. Üstünde standart türden, benimki gibi gri renkli bir palto vardı; gözleri ve saçları ya kahverengi ya da griydi, tam olarak seçemiyordum. Üşümüş gibi bir hâli vardı. Ne kadar süredir beni izlediğini de bilmiyordum.

"Sana ait olan bir şey bende," dedi. "Dış eyaletlerden yollandı."

Yanıt vermedim. Ky bana bazen sessiz olmanın en doğrusu olduğunu öğretmişti.

"Güvenliğini garanti edemem," dedi kadın. "Sadece bunların gerçek olduğunu garanti edebilirim. Ama benimle gelirsen seni onların bulunduğu yere götürürüm."

Ayağa kalkıp yürümeye başladı. Birkaç saniye sonra gözden kaybolacaktı.

Böylece peşinden gittim. Peşinden geldiğimi duyunca yavaşlayıp ona yetişmemi bekledi. Hiç konuşmadan sokaklarda binaların yanından, sokak lambalarından yansıyan ışıkların kenarında yürümeye başladık ve geniş mi geniş, molozlarla dolu ve etrafı kıvrık dikenli tellerle sarılı yeşillik bir alana vardık. Yerde hayaleti andıran beyaz plastik kapaklar, rüzgârla birlikte uğulduyor, adeta nefes alıp veriyordu.

Kadın tellerin arasındaki boşluktan eğilip geçince ben de aynı şeyi yaptım.

"Yanımdan uzaklaşma," dedi. "Bu alan eski restorasyon alanıdır. Her yerde delikler var."

Peşinden giderken birden heyecanla aslında nereye gittiğimizi anladım. Arşivcilerin yüzeysel, göstermelik ticaret yaptığı müzeye değil, gerçek gizlenme yerine gidiyordum. Arşivcilerin bulduklarını muhafaza ettikleri; şiirleri, kâğıtları, bilgileri ve daha kim bilir neler değiş tokuş etmek için gittikleri yere gidiyordum. Yerdeki deliklerin etrafından geçerken ve rüzgârın plastik kapakları uğuldatışını dinlerken korkmam gerektiğini biliyordum ve içimin derinliklerinde bir yerde korku da hissediyordum.

"Bunu giymen gerek," dedi kadın alanın tam ortasına vardığımızda. Koyu renkli bir kumaş parçası çıkardı. "Bunu gözlerine bağlamam gerek."

Güvenliğini garanti edemem.

"Pekâlâ," dedim ve sırtımı ona döndüm.

Kumaşı bağladıktan sonra, beni omuzlarımdan tuttu. "Seni döndüreceğim," dedi.

Birden benden bir kahkaha yükseldi. Elimde değildi. "*Birinci okul*daki oyunlardan birindeki gibi," dedim. Okulda ellerimizle

gözlerimizi kapatıp boş saatlerimizde ilçedeki bahçelerde çocuk oyunları oynadığımız zamanı hatırlamıştım.

"Biraz öyle sayılır," dedi ve beni döndürmeye başladı; dünya etrafımda kapkara, buz gibi bir şeyler fısıldar bir hâlde döndü. O anda aklıma Ky'ın pusulası, ne kadar dönerseniz dönün her zaman kuzeyi gösteren oku geldi aklıma. Pusulayı her düşünüşümde ve onun bu hediyesini değiş tokuş ettiğimde hissettiğim o keskin acıyı hissettim.

"Çok kolay güveniyorsun," dedi kadın.

Yanıt vermedim. Oria'da, Ky bana arşivcilerin kimseden daha iyi ya da kötü olmadıklarını söylemişti; bu yüzden, ona güvenebileceğimden tam olarak emin değildim ama riski göze almam gerektiğini hissediyordum. Kadın kolumu tutunca ayaklarımı beceriksizce kaldırıp bir şeye basmamaya çalışarak onunla birlikte yürümeye başladım. Zemin ayaklarımın altında soğuk ve sertti ama arada sırada çimlere, eskiden yetişmiş bir şeye bastığımı hissediyordum.

Kadın durdu; onun bir şeyi çekerken çıkardığı hışırtıyı duydum. Plastik, diye düşündüm, binaların kalıntılarını örten beyaz örtü. "Yeraltında," dedi. "Birkaç merdiven ineceğiz, sonra da uzun bir koridora varacağız. Çok yavaş ilerle."

Bekledim ama kadın kıpırdamadı."Önce sen," dedi.

Ellerimi yakın ve dar duvarlara yasladım ve yosunlarla kaplı eski tuğlalar hissettim. Ayağımı öne doğru sürtüp aşağı doğru bir adım attım.

"En sona geldiğimi nasıl anlayacağım?" diye sordum kadına; ağzımdan çıkan bu sözcükler ve bunları kullanış biçimim bana oyuktaki şiiri anımsattı; bu şiir çiftçilerin mağara kütüphanesinde bulduklarım arasında en sevdiğimdi ve Ky'a yaptığım yolculuktan söz ediyormuş gibiydi:

Sana varmadım
Ama ayaklarım her geçen gün yakına kayıyor
Aşmam gereken üç nehir ve bir tepe
Bir çöl ve bir deniz var
Sana anlattığım zaman
Saymayacağım bu yolculuğumu tek.

Son basamağa varınca ayağım şiirdeki gibi kaydı.

"Devam et," dedi kadın arkamdan. "Duvarı seni yönlendirmesi için kullan."

Sağ elimi tuğlaların üstünde gezdirirken tırnaklarımın arasına kirler doldu ve bir süre sonra, duvarların ilerideki daha büyük bir odaya açıldığını hissettim. Ayaklarımdan çıkan ses zeminde yankılanıyordu ve farklı farklı sesler duyuyordum; yere sürtünen ayaklar, nefes alıp veren insanlar. Yalnız olmadığımızı biliyordum.

"Bu taraftan," dedi kadın ve kolumu tutup bana yol gösterdi. Diğerlerinin seslerinden uzaklaştık.

"Dur," dedi kadın. "Göz bağını çözdükten sonra, sana verilmesi için birinin hazırladığı şeyleri göreceksin. Bazılarının eksik olduğunu fark edebilirsin. Bunlar teslimat için ücret olarak gönderenin de onayıyla verildi."

"Peki," dedim.

"Dilediğin kadar bak," dedi. "Sana dışarıya kadar eşlik etmek için biri gelecek."

Yön mevhumumu yitirdiğim ve yeraltı oldukça loş olduğundan, bir an için neye baktığımı idrak edemedim. Birkaç saniye sonra iki sıra uzun ve boş metal rafın arasında durduğumu fark ettim. Raflar adeta biri onları temizlemiş ve tozunu almış gibi pürüzsüz ve temiz görünüyordu ama o hâlleriyle bile bana bir keresinde *Yüz*

Tarih derslerinde gördüğümüz, içi kemiklerle dolu ufak mağaraların bulunduğu, insanların kutuların üstünü taşlarla oyduğu bir mezarın gövdesini anımsatıyorlardı. "Çok insan ölmüştü ve daha sonradan bir hayat şansı da yoktu. O zamanlar, doku muhafazası diye bir şey yoktu," demişti toplum bize.

Önümdeki rafın ortasında, kalın plastiğe sarılı büyükçe bir paket gördüm. Plastiğin kenarının üst kısmını geri çekince altında kâğıt olduğunu gördüm: Oyuktan getirdiğim sayfalar. Kâğıttan su, kum ve kum taşı kokusu geliyor gibiydi.

Ky, bunları bana yollamayı başarmış.

Avuçlarımı kâğıtların üstüne dayadım, kokuyu içime çektim ve tutmaya devam ettim. O da bunlara dokundu.

Zihnimde bir nehir akıyor, kar yağıyordu ve ikimiz nehir kıyısında birbirimize veda ediyorduk. Ben suya giriyordum, o da yanında yürüyor, bu sözcükleri nehir boyunca bana getiriyordu.

Kâğıtları çevirmeye, teker teker incelemeye koyuldum. O buz gibi metal aralıkta, onu istedim. Ellerini sırtımda, şiirler mırıldanan dudaklarını dudaklarımın üstünde hissetmek istedim; birbirimize yaptığımız yolculuğun tamamlanmasını, aramızdaki kilometrelerin aşılmasını ve tüm mesafenin kapanmasını istedim.

Rafların en sonunda biri belirdi. Kâğıtları göğsüme bastırdım ve birkaç adım geriledim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu biri. Beni oraya getiren kadının konuştuğunu fark ettim. Bana biraz daha yaklaştı, el fenerinin sarı-beyaz daire biçimindeki ışığı doğrudan ayaklarıma yansıdı, neyse ki gözlerimi kör edecek biçimde suratıma tutulmadı. "Bakacak yeterli vaktin oldu mu?"

"Her şey burada gibi görünüyor," dedim. "Üç şiir eksik; sözünü ettiğiniz ücreti karşılamak için değiş tokuş olarak verilmiş olmalı."

"Evet," dedi. "İhtiyacın olanlar bir tek bunlarsa gidebilirsin. Rafların arasından çıkıp odanın karşı tarafına geç. Orada tek bir kapı var. Merdivenlerden yukarı çıkabilirsin."

Bu sefer gözlerimi bağlamayacak mıydı? "Ama o zaman nerede olduğumuzu anlarım," dedim. "Nasıl dönebileceğimi bilirim."

Gülümsedi. "Aynen öyle." Bakışlarını kâğıtlardan ayırmadı. "İstersen burada ticaret yapabilirsin. Elindeki o mallarla müzeye gitmene gerek yok."

"O zaman bir arşivci mi olurum?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Bir tüccar olursun."

Bir an için bana hain dediğini sandım ki aslında toplum açısından öyle sayılırdım. Ama konuşmaya devam etti. "Arşivciler tüccarlarla birlikte çalışırlar ama arşivciler daha farklıdır. Özel bir eğitim aldık ve sahte malları diğerlerinden sıradan bir tüccardan çok daha iyi ayırt edebiliriz." Duraksayınca, dediği şeyin önemini anladığımı göstermek için başımı salladım. "Bir tüccarla tek başına iş yaparsan malın gerçek olduğuna dair bir güvencen olmaz. Arşivciler bilginin ya da malların gerçek olup olmadığını kesin olarak söyleyebilecek yeterli bilgiye ve kaynağa sahip tek kişilerdir. Bazıları arşivci grubunun toplumdan da eski olduğunu söyler."

Ellerimdeki kâğıtlara tekrar göz attıktan sonra suratıma baktı. "Bazen bir alışveriş kayda değer mallarla gerçekleşir," dedi. "Mesela, kâğıtların. İstersen onları teker teker de değiş tokuşta kullanabilirsin. Ama bir grup hâlinde daha değerli olurlar. Koleksiyon ne kadar büyükse alacağın ücret de bir o kadar artar. Sende bir potansiyel görürsek, bizim adımıza diğerlerinin mallarını da satabilir, ücretten pay da alabilirsin."

"Teşekkür ederim," dedim. Sonra, Ky'ın hep değiş tokuşta kullanabileceğimi düşündüğü Thomas şiirinin sözleri aklıma geldi. "Ya hatırladığım şiirler?"

"Destek olarak kâğıt belgesi olmayanlar mı?" diye sordu.

"Evet."

"Eskiden onları da kabul ettiğimiz bir dönem oldu ama değerleri daha düşüktü," dedi. "Artık kabul etmiyoruz."

Tana'daki arşivcinin Tennyson şiirine verdiği tepkiden bunu tahmin etmeliydim. Ama Ky'la benden başkasının bilmediği Thomas şiirinin bir istisna olabileceğini düşünmüştüm. Yine de Ky sayesinde şiir hâlâ değerli olabilirdi.

"Mallarını burada bırakabilirsin," dedi arşivci. "Ücret çok düşüktür."

İçgüdüsel bir hareketle geri çekildim. "Hayır," dedim. "Başka bir yer bulurum."

Kaşlarını kaldırdı. "Güvenli bir yerin olduğuna emin misin?" diye sorduğunda, aklıma sayfaların uzun süre güvenle durduğu mağara ve büyükbabamın senelerce ilk şiirleri gizlediği pudriyer geldi. Kâğıtlarımı nereye gizleyeceğimi biliyordum.

Sözcükleri yaktım ve gömdüm ama henüz suyu denemedim, diye düşündüm.

Sanırım, bana kâğıtları nereye gizleyeceğim konusunda ilk fikir veren Indie olmuştu. Hep okyanustan söz ederdi. Bundan da çok bana fikir veren şey, onun tuhaf ve çarpık düşünce tarzıydı. Olaylara düz bakmak yerine, yanlamasına ve tersinden bakar, gerçeği beklenmedik, tuhaf açılardan görürdü.

"Hemen bu gece bir şeyi değiş tokuş etmek istiyorum," dedim arşivciye. Kadın hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Sanki o narin ve güzelim sözcükleri ışıltılı ve sahte bir şey için harcamak isteyen bir çocukmuşum gibi bakıyordu bana.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu.

"Bir kutuya," dedim. "Ateşin yakmayacağı, suda, havada ya da toprakta bozulmayacak bir kutu. O tür bir şey bulabilir misiniz?"

Surat ifadesi biraz değişti, daha olumlu bir hâle büründü. "Tabii," dedi. "Burada bekle. Hemen geleceğim." Bir kez daha, rafların ardında gözden kayboldu.

İlk değiş tokuşumuz buydu. Daha sonradan, kadının kim olduğunu öğrendim: Merkezdeki baş arşivciydi. Yani, değiş tokuşları yöneten ve idare eden kişiydi ama genellikle değiş tokuşları kendi yapmıyordu. Ama daha ilk başından beri, Ky'ın bana verdiği sayfalara karşı özel bir ilgi göstermişti. O günden sonra da hep onunla çalışmıştım.

O gece buz kesmiş ellerimde içi sayfalarla dolu kutuyla birlikte yeraltından çıktıktan sonra, alanın kenarında duraksadım. Alan gümüş renkli çimlerle, gri ve siyah molozlarla kaplıydı. Daha önce başlanıp yarıda bırakılmış bir restorasyonu korumak amacıyla kaplanmış beyaz plastiklerin şeklini seçebiliyordum. Eskiden o alanın ne olduğunu ve toplumun neden orayı başıboş bırakmaya karar verdiğini merak ettim.

"Sonra ne oldu?" diye sordum kendime. "Sayfaları arşivcilerin gizli yerinden aldıktan sonra nereye koydum?"

Bir an için, anı tıpkı bir nehrin akıntısına kapılmış gümüş renkli bir balık gibi zihnimden uçtu ama onu yakalamayı başardım.

Sayfaları göle sakladım.

Bize gölün öldüğünü söylemelerine rağmen, hayat belirtileri gördüğüm için girmeye cesaret ettim. Göl kıyısı oyuktaki sağlıklı göl kıyılarını andırıyordu; Vick'in zehirlendiği göle benzemiyor-

du. Eskiden otların bulunduğu yeri görebiliyordum; bir pınarın fışkırdığı ve suyun ılık olduğu bir noktada, kışı suyun derinliklerinde geçiren ve ağır ağır hareket eden balıkları bile gördüm.

Göl kıyısına açılan çalılıkların arasında ilerleyip kutuyu orta iskelenin altına gömdüm; suyun ve gölün kıyıyla temas ettiği sığ alanda bulunan taşların altına koydum.

Derken daha taze bir anı aklıma geldi.

Göl. Ky benimle orada buluşacağım söylemişti.

Göle vardıktan sonra, sokakların bittiği ve bataklığın başladığı bölgede, şehrin kenarındaki çalılıkların arasına gizlediğim el fenerini aldım.

Henüz gelmediğini düşündüm.

Oraya her döndüğümde, panik hissi de geri geliyordu. Acaba sayfalarım hâlâ yerinde duruyor muydu? Ama içime derin bir nefes çektikten sonra ellerimi suya soktum ve taşları kaldırdım. Sonra da içinde şiirler olan ıslak kutuyu aldım.

Sayfaları değiş tokuş ettiğimde, genellikle Ky'la birbirimize yolladığımız mesajların getirilip götürülmesinin bedelini ödemek için veriyordum.

Notların Ky'a ulaşmadan önce kaç kişinin ya da kimlerin elinden geçeceğini bilmiyordum. O yüzden ilk notumu, tüm dikkatimi vermem gerekmeyen uzun tasnif işleri sırasında geliştirdiğim bir kodu kullanarak yazdım. Ky kodu çözdü ve bana geri yazdığında, kodu biraz değiştirdi. Her seferinde, orijinal kodu daha zor anlaşılması için biraz daha geliştirdik ve zorlaştırdık. Kusursuz bir sistem değildi; çözülebileceğine de emindim ama elimizden gelenin en iyisiydi.

Suya yaklaştıkça bir terslik olduğunu daha iyi fark ettim.

İlk iskelenin kenarına yakın bir yere kapkara bir kuş sürüsü akın etmişti ve bir diğer sürü de kıyının daha ilerisine toplanmıştı. Kuşlar cıyaklıyor, yerdeki bir şeyleri didikliyorlardı. El fenerimi kuşlara çevirdim.

Kara kuşlar dağıldılar, bana doğru acı acı ciyakladılar; o anda donakaldım.

Kıyıda ölü balıklar zıplıyor, sazlıklara akıyorlardı. Karın üstü yatan, donuk gözlü balıklar. Ky'ın Vick hakkında söylediklerini, ölümünü anlatışını hatırladım. Dış eyaletlerdeki zehirli kara nehri ve toplumun zehirlediği düşmana doğru akan diğer nehirleri hatırladım.

Toplumun suyunu kim zehirliyor?

Hafifçe ürpererek, kollarımı sıkıca kendi etrafıma doladım. Giysilerimin içindeki kâğıtlar hışırdadı. Tüm bu ölümün ardında, suda bir yerlerde, diğer sayfalarım gömülüydü. Henüz ilkbaharın başlarıydı ama su hâlâ buz gibiydi. Sayfaları almak için o sırada suya girersem, Ky'ın gelmesini bekleyemeyebilirdim.

Ya Ky gelirse ve ben eve donmuş bir hâlde dönmek zorunda kalırsam ne olacaktı?

Altıncı Bölüm
KY

Gitgide Grandia'ya yaklaşıyorduk. Indie'ye ne yapmak istediğimi söyleme vakti gelmişti.

Kokpitte ve yolcu bölümünde hoparlörler vardı. Filomuzun komutanı, söyleyeceğim her şeyi duyabilirdi. Caleb de duyabilirdi. O yüzden niyetimi Indie'ye yazarak anlatmalıydım. Elimi cebime sokup bir parça kömür ve kampın yemek salonundan aldığım peçeteyi çıkardım. Bunları hep yanımda taşırdım. Cassia'ya bir mesaj yollama fırsatının ne zaman karşıma çıkacağını kim bilebilirdi?

Indie bana bakıp kaşlarını kaldırdı. Sessizce dudaklarını oynatıp, "Kime yazıyorsun?" dedi.

Onu işaret ettiğimde, suratı aydınlandı.

İstediğim şeyi ona sormanın en iyi yolunu düşünüyordum. *Oyukta tüm bunlardan kaçmaya çalışmamız gerektiğini söylemiştim. Hatırlıyor musun? Haydi, bunu şimdi yapalım.*

Indie benimle gelmeye razı olursa, belki Cassia'ya ulaşmanın ve gemiyle kaçmanın da bir yolunu bulabilirdik. Peçeteye tek bir sözcük—*Oyukta*—yazmaya başlamıştım ki, bir ses kokpiti doldurdu.

"Baş pilotunuz konuşuyor."

Onun sesini daha önceden hiç duymadığım hâlde, sesi bana tanıdık geldi. Indie nefesini tuttu, ben de baş pilot bizi görebilirmiş gibi kömür parçasıyla peçeteyi cebime soktum. Sesi tok ve müzikliydi; hoştu ama güçlüydü. Kontrol panelinden geliyordu; ama aktarımın kalitesi her zamankinden daha iyiydi. Sanki o da bizimle aynı hava gemisindeydi.

"Aynı zamanda, isyanın da kılavuzuyum."

Indie'yle birbirimize baktık. Indie haklıydı ama suratında zafer kazanmış gibi bir ifade yoktu. Sadece inançlı görünüyordu.

"Çok yakında, eyaletlerdeki herkesle konuşacağım," dedi kılavuz. "Ama öncelikle isyanın başlangıç aşamasında görev alan sizlerin beni dinlemeye hakkı var. Sizler isyana katılmaya karar verdiğiniz ve bu başkaldırıdaki başarılarınızdan ötürü buradasınız. Ayrıca, sizin eseriniz olmayan bir başka önemli özellik sayesinde de buradasınız."

Indie'ye baktım. Suratı ışıl ışıl çok hoş görünüyordu. Kılavuza inanıyordu. O sesi duyduğuma göre, ben de inanıyor muydum?

"Kırmızı hapın sizin üzerinizde bir etkisi yok," dedi kılavuz. "Toplumun sizi unutmaya zorladığı şeyleri hatırlıyorsunuz. Bazılarınızın uzun süredir şüphelendiği gibi bunu isyan yaptı. Sizleri kırmızı hapa bağışıklık sahibi yaptık. Ama dahası da var. Sizler aynı zamanda şehirleri ve eyaletlerdeki ilçeleri ele geçiren hastalığa karşı da bağışıklık sahibisiniz."

Kimse bize bir hastalıktan söz etmemişti. Kaslarımın gerildiğini hissettim. Bu olay Cassia için ne anlama geliyordu?

"Bazılarınız salgını duydu."

Indie bana döndü. "Duymuş muydun?" dedi dudaklarını oynatarak.

Tam "hayır" diyecekken duymuş olabileceğimi düşündüm. Eli'nin ebeveynlerini öldüren gizemli hastalık.

"Eli," dedim dudaklarımı oynatıp; Indie de evet, der gibi başını salladı.

"Toplum, salgını aslında düşman için geliştirdi," dedi kılavuz. "Düşman nehirlerinden bazılarını zehirlediler ve salgını diğerlerine saldılar. Bununla birlikte devam eden hava saldırılarıyla düşmanı tamamıyla yok ettiler. Ancak toplum, düşman hâlâ varmış gibi davranıyor. Toplumun dış eyaletlerde meydana gelen ölümler için suçlayacak birine ihtiyacı vardı.

"Bazılarınız dışarıda kamplardaydınız. Toplumun ihlalcileri ve kural dışıları tamamıyla yok etmek istediğini biliyorsunuz. Ölümlerinizi ve onlardan elde ettikleri bilgileri son bir büyük veri koleksiyonu olarak kullandılar."

Sessizlik. Hepimiz dediklerinin doğru olduğunu biliyorduk.

"Gelip sizi daha önce kurtarmak istedik," dedi kılavuz, "ama henüz hazır değildik. Biraz daha beklememiz gerekti. Ama sizleri unutmadık."

"Unutmadınız mı?" diye sormak istedim. İsyana karşı eskiden hissettiğim öfkenin bir kısmı içimi kapladı ve geminin kontrollerini sıkıca tutarak gözlerimi karanlığa diktim.

"Toplum bu salgını geliştirdiğinde, bir yerdeki suyun bir başka yerde yağmur olduğunu hatırlayanlar vardı. Bu hastalığın salınmasının bir şekilde bize geri döneceğini, ne kadar önlem alınırsa alınsın fayda etmeyeceğini biliyorlardı. Toplumdaki bilim adamları bu yüzden fikir ayrılığı yaşadılar ve birçoğu gizlice isyana katıldılar. Bilim adamlarımızdan bazıları insanları kırmızı hapa ve salgına karşı bağışıklık sahibi yapmak istediler. İlk başlarda, bu bağışıklığı herkese verecek kadar kaynağımız yoktu. O yüzden de seçmek zorunda kaldık. Sizleri seçtik."

"Bizi seçti," diye fısıldadı Indie.

"Toplumun size unutturmak istediklerini unutmadınız. Salgın da size bulaşamaz. Sizleri her ikisinden de koruduk." Kılavuz duraksadı. "Sizi en önemli göreve hazırladığımızı hep biliyordunuz: İsyanı başlatmak. Ama taşıyacağınız yükün tam olarak ne olduğunu öğrenmemiştiniz.

"İlaçları taşıyorsunuz," diye devam etti kılavuz. "Şu anda savaşçılar tarafından korunan görev gemileri, ilaçları en çok etkilenen bölgelere götürüyorlar: Merkez, Grandia, Oria, Acadia."

Merkez, en çok etkilenen şehirlerden biri. Cassia hasta mıydı? Kırmızı hapa bağışıklığı olup olmadığını hiç öğrenememiştik. Olduğunu sanmıyordum.

Peki, neden salgın birçok yerde baş göstermişti? Neden en büyük şehirler aynı anda salgının etkisi altında kalmıştı? Her yerde aynı anda patlaması yerine, daha uzun sürede yayılması gerekmez miydi?

Bu soruyu Xander'a sormak gerekiyordu. Keşke ona sorabilseydim, diye düşündüm.

Indie bana baktı. "Hayır," dedi. Ne yapmak istediğimi biliyordu. Her şeye rağmen Cassia'ya ulaşmak istediğimi biliyordu.

Haklıydı. Yapmak istediğim şey, aynen düşündüğü şeydi. Tek başıma olsaydım, bunu göze alabilirdim. İsyanı atlatmaya çalışırdım.

Ama yalnız değildim.

"Birçoğunuz," dedi kılavuz, "tanıdığınız bir kişiyle bir çift olarak seçildiniz. Bu, kasti olarak yapıldı. Hâla toplum içinde ilacı ailelerinize ve arkadaşlarınıza götürmeye direnecek yakınları olanlar için zor bir durum olacağını biliyorduk. Bu görevin etkin bir biçimde yerine getirilmesini tehlikeye atamayız. Size verilen göreve karşı gelecek olursanız, sizi vurmamız gerekecek."

İsyan zekiydi. Beni, kampta umursadığım tek kişiyle çift olarak seçmişlerdi. Bu da, herhangi birini umursamanın insanı savunmasız bıraktığı anlamına geliyordu. Senelerdir bunun farkındaydım ama umursamamak elimde değildi.

"İlaçtan elimizde yeteri kadar var," dedi kılavuz. "Fazlası yok. Lütfen, birçok kişinin fedakârlık yapıp temin ettiği kaynakları boşa harcamayın."

Bizi çift olarak ayırışları, ilaçtan sadece gerekli miktarda üretmeleri, her şey planlıydı. "Kulağa toplumun sözleri gibi geliyor," dedim yüksek sesle.

"Bizler toplum değiliz," dedi kılavuz. "Ama insanları kurtarmadan önce özgür kılmamız gerektiğini biliyoruz."

Indie'yle birbirimize baktık. Kılavuz bana mı yanıt vermişti? Indie eliyle ağzını kapattı, ben de kendimi nedensiz yere gülmemek için tutarken buldum.

"Toplum hastalığı kontrol altında tutabilmek için barikatlar ve duvarlar inşa etti," dedi kılavuz. "İnsanları sağlık merkezlerinde karantina altına aldılar. Oralarda yer kalmayınca da devlet binalarına aldılar.

"Son birkaç gün, bir dönüm noktası oldu. Hastalananların sayısının kritik bir miktara ulaştığını teyit etmiş bulunuyoruz. Bu gece toplumun dört bir yanındaki eşleştirme yemekleri Camas'tan merkeze ve ötesine kadar bozulacak. Toplum son âna kadar verileri tekrar hesaplamaya çalıştı ama yetişemediler. Sorunu daha da yaymak için tasnif merkezlerine sızdık. Eşleştirmeleri karmaşık hâle getirmek zor olmadı. Mikro kartları olmayan gümüş kutular ve eyaletlerin hepsinde, eşleştirmeler olmayan boş ekranlar vardı.

"Birçok kişi bu gece kırmızı hapı aldı ama hepsi unutmayacak. Eşleşme yemeği, toplumun en önemli olayıdır. Bunun çökü-

şü, toplumun halkına iyi bakamadığını gösterir. Unutanlar bile, çok geçmeden bir eşleri olmadığını anlayacak ve bir terslik olduğunu bilecek. Tanıdıkları çok sayıda insanın da barikatların ardında gözden kaybolduğunu ve geri gelmediğini fark edecekler. Toplum ölüyor ve artık vaktimiz geldi.

"İsyan herkes içindir." Kılavuzun sesi, bu sloganı tekrarlarken biraz alçaldı ve duygusallığa kapılıp derinleşti. "Ama onu başlatacak olanlar sizlersiniz. Onları kurtaracak olanlar sizlersiniz."

Bekledik. Ama konuşması sona ermişti. Hava gemisi kılavuzun sesi olmadan daha boştu.

"Onları biz kurtaracağız," dedi Indie. "Herkesi. Buna inanabiliyor musun?"

"İnanmak zorundayım," dedim. Çünkü isyana ve ilaçlarına güvenmezsem Cassia için ne umut kalmış demekti?

"Ona bir şey olmayacak," dedi Indie. "O da isyanın bir parçası. Onunla ilgilenirler."

Indie'nin haklı olduğunu umdum. Cassia isyana katılmak istemişti, ben de peşinden gitmiştim. Ama artık umurumda olan tek şey Cassia'yı bulmak ve tüm bunları geride bırakmaktı: Toplumu, isyanı, kılavuzu, salgını... Hem de elimizden gelen en kısa sürede.

Yukarıdan, topluma karşı olan başkaldırı siyah beyaz görünüyordu. Karanlık gece, Grandia şehrinin merkezinde beyaz barikatlar.

Indie inişe hazırlanmak için hava gemisini alçaltı.

"Önce siz inin," dedi komutanımız. "Diğerlerine nasıl yapıldığını gösterin." Indie'nin gemiyi Belediye Binası'nın ön sokağındaki barikatların içine indirmesi gerekiyordu. Zorlu bir iş olacaktı.

Yere yaklaşmaya başladık. Yakınlaştık. Yakınlaştık. Biraz daha yakınlaştık. Dünya üstümüze geliyordu. Kılavuz bizi bir yerden izliyordu.

Siyah gemiler, beyaz mermer binalar.

Indie yere güzelce indi, geminin tekerlekleri zeminde kaydı. Surat ifadesine baktım. Gemi durana dek suratında belli belirsiz bir zafer ifadesi vardı; sonra bana baktı. Ondan sonra da katışıksız bir sevinçle gülümsedi. Geminin kapılarını açan kontrollere bastı.

"Pilotlar, gemilerinizde kalın," dedi komutanımız. "Yardımcı pilotla yolcu, ilaçları dışarı çıkarın."

Caleb bölmesinden çıkınca, ilaç kutularından ikisini omuzlarımıza aldık.

"Önce sen," dedi. Kapıdan eğilerek geçip basamaklardan iner inmez koşmaya başladım. İsyan insan kalabalığının arasında bir yol açmıştı ve yol doğrudan sağlık merkezine gidiyordu. Bizi yukarıdan koruyan savaşçıların sesleri haricinde etraf neredeyse sessiz sayılırdı. Başımı önüme eğdim ama göz ucuyla siyahlara bürünmüş isyan görevlilerinin beyaz giysili görevlileri engellediğini gördüm.

Yürümeye devam et. İsyan bizden bir tek bunu yapmamızı istememişti. Bu, aynı zamanda benim kişisel kuralımdı. Böylece, sağlık merkezindeki iletişim cihazlarında yayınlananları duyduğum hâlde yürümeye devam ettim.

Kılavuzun sesini duyduğum için şarkı söyleyen kişinin o olduğunu da biliyordum. Şarkıyı da biliyordum. Toplumun marşıydı. Kılavuzun bunu söyleyiş tarzından, marşın bir ağıt, ölüler için bir şarkı hâline geldiği belliydi.

Dış eyaletlere geri döndüm. Ellerim siyah, taşlarsa kırmızı. Vick ve ben silahlarla nasıl ateş edeceğimizi anlamaya çalışıyo-

ruz. Diğer tuzakçılar bize yardım etmek için barut topluyorlar. Çalışırlarken de Toplum Marşı'nı söylüyorlar. Bildikleri tek şarkı bu.

"Gelin," dedi siyahlı isyan giysileri içindeki bir kadın. Caleb ve ben kadının peşinden sağlık merkezinin girişinde sıra sıra sedyelere yatırılmış insanların yanından geçtik. Kadın bir deponun kapısını açtı ve içeriyi işaret etti.

"Onları masaya koyun," dedi, biz de dediğini yaptık.

İsyan görevlisi mini iletişim cihazıyla getirdiğimiz kutuları kontrol edince cihaz öttü. Kutuları açabilmek için bir kod yazdı. Kutuların içindeki basınçlı hava dışarı çıkarken fıs diye bir ses çıkardı ve kutuların kapağı açıldı.

Kutularda, sıra sıra dizilmiş kırmızı tüpler içinde ilaçlar duruyordu.

"Çok güzel," dedi. Sonra, Caleb'le bana baktı. "Gerisini de getirin," dedi. "Görevlilerimden bazılarını size yardım etmeleri için yollayacağım."

Dışarı çıkarken riski göze alıp bir hastanın suratına baktım. Gözleri bomboştu. Bedeni hareketsizdi.

Adamın suratı ifadeden yoksun ve bitkindi. İçinde biri var mıydı? Adam ne kadar derinlere gitmişti? Ya neler olduğunun farkındaysa ve bedenine hapsolup beklemek zorunda kalmışsa?

Tenim karıncalandı. Yapamadım. Hareket etmem gerekiyordu.

O şekilde hasta olmaktansa ölmeyi yeğlerdim.

Hayatımda ilk kez, isyanın içimde bir vefa duygusu yarattığını hissettim. İsyan beni bundan kurtardıysa belki de ona bir şeyler borçluydum. Hastalananları da gördüğüm için onlara faydası dokunacak tek şeyi de tehlikeye atamadım.

Zihnimden binbir türlü düşünce geçiyordu. İsyan trenleri de ele geçirip ilaçları dağıtmalıydı. İlaçların dağıtım lojistiği konusunda çalışan iyi birine ihtiyaçları vardı. Belki de o, Cassia'nın göreviydi.

Bu da benim görevimdi.

Oyuğa kaçtığımdan ve tuzakçıları ölüme terk ettiğimden beri değişmiştim. O zamandan beri gördüğüm şeyler ve Cassia yüzünden değiştim. İnsanları bir kez daha yarı yolda bırakamazdım. Cassia'ya dilediğim kadar çabuk gidemeyecek olsam bile ilaçları bu insanlara ulaştırmalıydım.

Gemiye geri dönünce yardımcı pilot koltuğuna geçtim; Caleb de ardımdan gemiye bindi.

"Dur," dedi Indie. "Elindeki ne?"

Caleb'in elinde hâlâ kutulardan biri duruyordu.

"İlaçların hepsine ihtiyaçları var," dedi Indie.

"Bu, geri götürmemiz gereken kargo," dedi Caleb. Elindeki kutuyu kaldırıp bize gösterdi; ama bu hareketi bize bir şey anlatmıyordu. Tıpkı dışarı çıkardığımız kutulara benziyordu. "Görevin bir parçası."

"Bundan haberim yoktu," dedi Indie şüpheyle.

"Nereden bileceksin ki?" dedi Caleb. Ses tonu kibirliydi. "Sen pilotsun, yardımcı değil."

"Indie," dedi komutanımız. "Gemiye binin."

"Hepimiz buradayız," dedi Indie, "ama fazladan bir kargomuz var. Yardımcımız bir kutu getirdi geri."

"Onaylıyorum," dedi komutanımız. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Indie. "Her şey tamam." Bana bakınca omuzlarımı silktim. Belli ki bize Caleb'in ikinci görevi hakkında bilgi vermeyeceklerdi.

Diğer gemilerin teker teker binaların önündeki sokaklardan havalanmasını bekledik. Bilgisayar bize yeni bir rota kodu yolladı. Kodu ilk alan Indie oldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum ama nereye gideceğimizi tahmin edebiliyordum.

"Camas'a geri dönüyoruz," dedi. "Daha fazla ilaç almaya.

"Sonra?" dedim.

"Sonra yine buraya geleceğiz. Şimdilik, rotamız böyle." Sesinde belli belirsiz bir anlayış vardı. "Merkeze ilaçları bir başkası götürecek."

"Götürseler iyi olur," dedim. Kılavuzun duyup duymaması da umurumda değildi. Hatta duymasını umuyordum. Neden olmasın? Uzun süre önce insanlar istediklerini yüksek sesle söylerlerdi ve birinin bunları onlara vereceğini umarlardı. Buna dua diyorlardı.

Ama Cassia'da elle tutulur bir şey vardı: oyuktaki kâğıtlar. Bunlardan sadece birkaçını mesaj yollamak için kullanmıştı. İhtiyacı olan her şey, hatta ilaç için pazarlık yapabileceği kadar bile kalmış olmalıydı. Cassia ticaretten iyi anlardı.

Eğreti pistte giderek hızlanarak ilerlemeye başladık.

Zemindeki beyazlı ve siyahlı üniformalar gitgide ufaldı. Havalandık. Çok geçmeden, binalar da gözden kayboldu, sonra her şey görünmez hâlde geldi.

Pilot'un Toplum Marşı'nı söylediğini hâlâ duyabiliyordum.

Vick için bir mezar kazıyorum. Gün boyunca benimle konuşuyor. Çıldırdığım anlamına geldiğini biliyorum ama onu duymamak elimde değil.

Eli ve ben nehirden küreler çıkarırken Vick benimle konuşuyor. Vick bana tekrar tekrar Laney isimli sevdiği kızla ilgili öyküsünü anlatıyor. Zihnimde hayal etmeye çalışıyorum: Vick'in bir

kural dışıya âşık olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Laney'ye hislerini anlatışını gözlerimin önüne getiriyorum. Gökkuşağı renkli turnaların yüzüşünü izlemesini ve kızın ailesiyle konuşmaya gidişini. Bir sözleşmeyi kutlamak için ayağa kalkışını. Topluma rağmen mutlu olabilmek için kızın eline uzanırken gülümseyişini. Geri döndüğünde kızın gitmiş olmasını.

En nihayetinde Cassia'yı aramaya gittiğimde, benim de başıma aynı şey mi gelecekti?

Cassia değişmemi sağlamıştı. Onun sayesinde artık daha iyi bir insandım ama ona ulaşmam da artık çok daha zor olacaktı.

Indie bizi daha da yükseğe çıkardı.

Bazıları yıldızların yukarıdan daha yakın göründüğünü düşünüyordu.

Ama öyle görünmüyorlar.

Yukarıdayken yıldızların aslında ne kadar uzakta olduğunu, erişmenin ne kadar imkânsız olduğunu anlıyordunuz.

Yedinci Bölüm
XANDER

Bir şeyler oluyordu. Ama karantina hücreleri ses geçirmediğinden, *Yüz Şarkı*'nın bezgin sesinden başka bir şey duyamıyordum.

Hücremin duvarlarından, yetkililerin ve görevlilerin ellerindeki mini iletişim cihazlarına ve Belediye Binası'nın farklı yerlerine yerleştirilmiş daha büyük iletişim cihazlarına baktıklarını gördüm. Birkaç saniye boyunca herkes donakaldı, iletişim cihazlarından her ne yayını yapılıyorsa onu dinledi, sonra insanların bazıları kımıldadı. İçlerinden biri bir karantina hücresinin yanına gidip kilit kodunu tuşladı. Hücredeki kişi dışarı çıktı ve Belediye Binası'nın ana kapılarına yöneldi. Bir başka görevli, karşısına geçip kaçmasına fırsat bırakmadan onu yakalamak istedi ama tam o sırada binanın kapıları ardına kadar açıldı. Siyahlı isyancılar içeri doluştu.

İsyan başlamıştı. Kılavuz konuşuyordu ve ben hiçbir şey duyamıyordum.

Görevli hücredeki birini daha serbest bıraktı. O kişi de kapılara yöneldi ve siyahlı isyan görevlileri kadının geçebilmesi için diğerlerini tuttular. Çalışanlardan bazıları şaşkın görünüyordu. Birçoğu isyan görevlilerini görünce ellerini havaya kaldırdı.

Sıra bana geliyor olmalıydı.

Haydi.

Hücremin önüne bir isyan görevlisi geldi. "Xander Carrow," dedi. Evet, anlamında başımı salladım. Mini iletişim cihazlarını kaldırıp suratımla isyanın elindeki resmimi karşılaştırdı ve hücrenin klavyesinde bir kod tuşladı. Kapılar açıldı ve dışarı çıktım.

Kılavuzun sesi iletişim cihazlarından yükseliyordu. "Bu isyan," diyordu, "farklı. Kanınızı dökerek değil, akmasını engelleyerek başlayacak ve bitecek."

Bir saniyeliğine gözlerimi yumdum.

Kılavuzun sesi kulağıma doğru geliyordu.

Konuşan kılavuzdu ve bu isyandı.

Keşke başlangıcında Cassia'yla birlikte olsaydık, diye düşündüm.

Kapıya yöneldim. Tek yapmam gereken Belediye Binası'ndan çıkmak ve yeşillik alandan geçip sağlık merkezine gitmek. Ama sonra durdum. Görevli Lei hâlâ hücresinde mahsurdu. Onu kimse dışarı çıkarmamıştı.

Bana baktı.

Hâlâ hücresinde tutuluyor olması bir hata mıydı? Bir an için hücresinin kapısında duraksadım. Ama bana bakıp başını salladı. *Hayır.*

"Haydi," dedi görevlilerden biri bana kapıyı işaret ederek. Gitmem gerekiyordu. İsyan o anda gerçekleşiyordu.

Dışarısı büyük bir karmaşa içindeydi. İsyan, Belediye Binası'ndan sağlık merkezine bir yol açmıştı ama savaşmaya karar veren bazı görevlileri geri püskürtüyorlardı. Bir hava gemisinin sesi yukarı-

dan geliyordu ama bir barikatın yakınındaki boş bir alana uyarı ateşi edene kadar bizim gemilerimizden olup olmadığını bilemedim. İnsanlar çığlık atıp geri çekildiler.

İsyan seneler boyunca orduya etkili bir biçimde sızmıştı. Ordunun büyük bir çoğunluğunun konuşlandırılmış olduğu Camas, en güçlü olduğu bölgeydi. Orada işler kolay hallolacaktı. Çatışmalar toplumun daha derin kesimlerinde meydana gelebilirdi. Ama iletişim cihazlarından bir tek kılavuz konuştuğundan, insanların çok geçmeden onu izlemeye başlaması gerekecekti.

Daha ağır görünen ve iniş yapmak üzere alçalmakta olan bir başka gemiyi koruyan bir savaşçı gemi daha geldi. Sağlık merkezinin kapısına vardığımda, isyan görevlileri tarafından korunduğunu gördüm. İçerisinin güvenliğini çoktan ele geçirmiş olmalıydılar. "Xander Carrow, doktor," dedim görevlilerden birine. Adam elindeki mini iletişim cihazına bakıp verilerimi kontrol etti. Siyah giysili isyan görevlileri geminin iniş yaptığı alandan koşturarak geldiler. Ellerinde medikal nişan bulunan kutular taşıyorlardı.

Acaba bu kutular düşündüğüm şey miydi?

İlaç.

Görevli eliyle içeri girmemi işaret etti. "Doktorlar zemin kattaki ofislere gidecek," dedi.

Sağlık merkezinin içinde, bir kez daha kılavuzun sesini binanın dört bir yandaki iletişim cihazlarından duydum. Toplum Marşı'nı söylüyordu. "Acaba nasıl bir şey?" diye düşündüm. İnsanın müziği zihninde duyması, sonra da kulağına doğru gelmesi nasıl bir şeydi?

İki görevli, bir görevliyi yaka paça yanımdan geçirdi. Ağlıyordu, elini kalbinin üstüne koymuştu ve dudaklarını kıpırdatarak

marşı söylüyordu. Onun için üzüldüm: Keşke bunun dünyanın sonu olmadığını bilseydi. Hislerini anlayabiliyordum.

Ofise vardığımda, biri bana siyah bir üniforma verdi ve diğerleri gibi ben de koridorda üstümü değiştirdim. Kollarımı da sıvadım çünkü işe koyulma vakti gelmişti. Sonra, beyaz görevli üniformamı en yakın yakma tüpüne attım. Onu bir daha giymeyecektim.

"Hastaları yüz kişilik gruplara ayırıyoruz," dedi görev başındaki başhekim. Gülümsedi. "Kılavuzun dediği gibi, toplumun bazı eski sistemleri şimdilik yürürlükte kalacak." İsyan personelinin "durgun" olarak tanımladığı sıra sıra hastayı gösterdi. "Onlarla iyi bir biçimde ilgilenmek ve ilacı aldıklarından emin olmak sizin göreviniz. Hastalar iyileşip başka yere yollanınca, bölümünüze yeni hastaları yerleştireceğiz."

İletişim cihazları sessizdi. O sırada merkezdeki durgunların görüntüleri peş peşe yayınlanıyordu.

Cassia merkezdeydi. İlk kez endişelendiğimi hissettim. Ya Cassia isyana katılmadıysa ve bunları izliyorsa? Ya korkuyorsa?

Görevli Lei'nin isyanın bir parçası olduğundan öylesine emindim ki.

Cassia hakkında yanılıyor olabilir miydim?

Yanılmıyordum. Bana o gün iletişim cihazında söylemişti. Açık açık söyleyememişti tabii ama sesinden anlamıştım. Dinlemesini biliyordum ve onun bu adımı attığını anlamıştım.

"Daha fazla hemşirenin ve doktorun gelmesini bekliyoruz," dedi başhekim. "Şu an için ilacı sorunsuz verebilecek misiniz?"

İşte bu, toplum gibi değildi. Çizgiler çoktan bulanıklaşmaya başlamıştı. Toplum bana asla daha kıdemli bir doktorun işini yaptırmazdı.

"Tabii," dedim.

Ellerimi yıkayıp kutulardan bir tüp aldım. Yanımdaki bir hemşire de aynı şeyi yaptı. "Çok güzeller," dedi başını çevirip. Onunla aynı fikirdeydim.

Şırınganın üstündeki kapağı açtım ve ilaç hastanın damarına aksın diye iğneyi çizgiye yerleştirdim. Kılavuzun sesi sağlık merkezinin iletişim cihazlarında duyuldu ve sözleri durumu gayet iyi açıkladığı için gülümsedim. "Toplum hasta," dedi mesajına yeni baştan başlayarak. "İlaçsa bizde."

Sekizinci Bölüm
Cassia

Orada daha fazla bekleyemezdim. Bedenim tepeden tırnağa soğuktan titremeye başlamıştı.

Neredeydi?

Keşke o gün daha önceki saatlerde olanları hatırlayabilseydim. İsyanın tasnifi işe yaramış mıydı? İhtiyaç duydukları şeyi yapabilmiş miydim?

Bir an için soğukla birlikte bedenime öfke de yayıldı. Merkezde olmayı hiç istememiştim. İsyanın beni Ky ve Indie gibi Camas'a yollamasını istemiştim. Ama isyan beni uçmaya ya da savaşmaya değil, sadece tasnif işine uygun görmüştü.

Sorun değildi. İsyan taraftarıydım, onlar tarafından tanımlanmıyordum. Kendime ait şiirlerim vardı ve ticaret yapmayı biliyordum. Belki de oyuktan gelen kâğıtları pazarlık etmek için kullanarak oradan kurtulmamın vakti gelmişti. Yeterince beklemiştim.

Kıyıda debelenen, birbirine çarpan minik balık bedenlerine baktım. Donuk, ölü gözlerine bakınca içim ürperdi; pullu derilerine baktım, keskin leş gibi kokularını hissettim. Kutuyu almak için suya girdiğimde ellerime değeceklerdi. Kokuları öylesine

keskindi ki, etlerinin tadını ağzımda hissedebiliyordum. İşim bittiğinde koku tenime sinecekti.

Bakma. İşini yap.

El fenerini iskelenin altındaki zemine yerleştirdim ve bileklerimdeki kâğıtları çıkarıp yere koydum. Giysimin kollarını da ellerimin üstüne çektim ki tenimle su arasında bir bariyer olsun. Suda ilerlerken balıkları, eskiden güvenli bir yer olan göldeki o minik ölü bedenleri bacaklarımda hissetmemeye çalıştım. Giysilerimin beni bu gölü zehirleyen her neyse, ondan koruyabileceğini umdum.

Koku dayanılacak gibi değildi; suya ellerimi batırdığımda nefes bile alamaz hâle gelmiştim. Pulların, yüzgeçlerin, gözlerin ve kuyrukların bana dokunduğunu hissederken kusmamaya çalıştım.

Kutu hâlâ oradaydı; ıslak kutuyu mümkün olduğunca hızlı bir biçimde gölden çıkarmaya çalışırken suda oluşan dalga yüzünden baldırlarımın olduğu yere balıklar hücum etti. Kıyıya doğru ilerlerken ufak cesetler aralandı ve ardımdan geldi.

Kutuyu çimlere taşıyıp gölden uzaklaştırdım; sonra, çalılığın arasına çömelip gizlendim. Ellerimi gömleğimin kuru kısmına silerken oraya daha önceden bıraktığım kâğıtları ıslatmamaya gayret ettim.

Bu kâğıtların nerede saklandıklarını görmemiş olsaydım, ne kadar değerli olduklarını bilebilir miydim? Hunter'ın kızının mezar taşına yazmak için bunların arasında bir şiir aradığını görmeseydim? Belki de onları bu yüzden tenime yapışık hâlde üstümde taşıyordum. Sırf onları saklamak için değil ama hissetmek ve ne taşıdığımı hatırlamak için.

Sözcüklerden kendime bir giysi yaptığımı hayal ettim; katmanlı ve ardımdaki balıkların pulları gibi kat kat bir giysi. Her

sayfa beni koruyacaktı ben hareket ederken paragraflar ve cümleler beni korumak için yer değiştirecekti.

Ama balıkların pulları en nihayetinde onları koruyamamıştı; kutuyu açarken onu elime ilk aldığımda fark etmiş olmam gereken bir şeyi o anda fark ettim. Ama balıkların minik cesetleri dikkatimi fazlasıyla dağıtmıştı.

Kutu boştu.

Biri şiirlerimi almıştı.

Biri şiirlerimi almıştı, Ky gelmemişti ve hava buz gibiydi.

Çok geç olduğunu biliyordum ama keşke o gece oraya gitmeseydim diye düşündüm. Böylece, kaybettiğim her şeyi bir anda öğrenmezdim.

Şehre yaklaşırken binalara baktım ve sırf gölde değil, her yerde bir terslik olduğunu fark ettim.

Gecenin bir vaktiydi. Ama şehir henüz uyumamıştı.

Işıkların rengi de tuhaftı. Altın rengi yerine maviydi. Neden öyle olduğunu birkaç saniye sonra anladım. Dairelerdeki iletişim cihazları açıktı. Toplumun bu tür geniş kapsamlı yayınlarını daha önce de kış gecelerinde, güneş erken battığında ve karanlığın büyük bir bölümünde uyanık olduğumuz zamanlarda da görmüştüm.

Ama insanların iletişim cihazlarını o kadar da geç bir vakitte izlediklerine şahit olmamıştım.

En azından, bu tür bir şey gördüğümü hatırlamıyordum.

Bu kadar önemli ne olmuş olabilirdi ki toplum herkesi uyandırsın?

Buz mavisi ve griye dönüşmüş yeşillik alandan geçip dairemin olduğu apartmanı buldum ve giriş kodunu girip ardından ağır

bir metal kapıdan geçtim. Toplum evime geç döndüğümü fark edecekti; biri bu konuda benimle konuşmak isteyecekti. Orada burada şahitsiz geçirilen bir saat, hiç de onay görmeyecek biçimde geçirilmiş olabilirdi.

Asansör bir hava gemisi gibi sessizce dairemin bulunduğu on yedinci kata çıktı. Koridorun boş olduğunu gördüm. Kapılar iyi yapıldığından dairelerden dışarı iletişim cihazlarının ışıkları sızmıyordu ama dairemin kapısını açınca cihazımın her zamanki gibi antrede olduğunu fark ettim.

Elim derhal ağzıma gitti, zihnim henüz gördüğüm manzarayı idrak etmeye fırsat bulamadan bedenim çığlık atma ihtiyacını hissetmişti.

Oyukta geçirdiğim süreden sonra bile bunları hayal edemezdim.

İletişim cihazının ekranı bana cesetler gösteriyordu.

Oyuğun tepesindeki o yanmış, bir kenara fırlatılmış, mavi işaretli cesetlerden de kötüydü. Hunter'ın kızını büyük bir özenle ve veda ederek gömdüğü bölgedeki sıra sıra mezarlardan da kötüydü. Gördüğüm rakam, durumu daha da korkunç kılıyor, zihnimin algılamasını imkânsız hâle getiriyordu. Kamera sıraları aşağı yukarı dolaştığından kaç ceset olduğunu görebiliyorduk. Kamera bir aşağı bir yukarı dolanıp duruyordu.

Neden bunu izliyorduk?

Çünkü bize suratları da gösteriyorlardı. Kamera her kişinin suratında ya onu tanıyabileceğimiz ya da tanımadığımız için derin bir oh çekebileceğimiz kadar uzun süre kalıyordu; bir başkasına geçtiğinde yine içimizi korku kaplıyordu.

Derken Hunter'ın bizi götürdüğü oyuktaki mağaranın içindeki tüplerle ilgili başka bir anı aklıma geldi.

Bunu mu yapıyorlardı? Bizi muhafaza etmenin yeni bir yolunu mu bulmuşlardı?

Ama ekrandaki insanların hayatta olduğunu, sadece fazlasıyla sessiz ve hareketsiz olduklarını fark ettim. Gözleri açıktı ve boş boş bakıyorlardı ama göğüsleri inip kalkıyordu. Tenleriyse tuhaf bir biçimde bulanıklaşmış, mavimtırak olmuştu.

Bu, ölüm değildi; ama en az onun kadar kötü bir şeydi. Hem buradaydılar hem de değillerdi. Hem bizimleydiler hem de gitmişlerdi. Görebilecek kadar yakındaydılar ama erişmek mümkün değildi.

Her kişinin kollarına şeffaf tüpün iliştirildiği şeffaf bir torba bağlanmıştı. Tüpler ta hastaların damarlarına kadar gidiyor muydu? Gerçek damarları gitmişti de bunları plastikle mi telafi etmişlerdi? Bu, toplumun yeni bir planı mıydı? Önce anılarımızı alıyorlardı, sonra narin bir tenle ve boş gözlerle, eskiden olduğumuz kişilerin kabukları gibi kalana dek kanımızı mı alıyorlardı?

Indie'nin arı yuvasını hatırladım; vızıldayan, sokan yaratıkları ve telaşlı kısa hayatlarını taşıyan bu kâğıdımsı daire biçimindeki yuvaları oyuğun her yanına götürmüştü.

Elimde olmaksızın bakışlarım, hastaların suratlarındaki boş ifadelere, görmeyen gözlerine kaydı. İnsanlar acı çekiyormuş gibi görünmüyordu. Ama ne hissettiklerini ele verecek herhangi bir belirti de sergilemiyorlardı.

Kameranın açısı değişti ve o insanları barındıran binaların duvarlarındaki iletişim cihazlarından görüntüleri izlemeye başladığımızı düşündüm. Başka bir açıdan bakıyorduk ama hâlâ sadece hasta insanlara bakıyorduk.

Erkek, kadın, çocuk, çocuk, kadın, erkek, erkek, çocuk.

Bu şekilde devam ediyordu.

İletişim cihazları ne kadar süredir bu görüntüleri yayınlıyordu? Bütün gece boyunca sürmüş müydü? Ne zaman başlamıştı?

Kahverengi saçlı bir adamın suratını gösterdiler.

Onu tanıyorum, diye düşündüm şok içinde. Eskiden, merkezde onunla birlikte tasnifçilik yapardım. Bu insanlar merkezde mi?

Gözlerini yumamayan insanların o insafsız görüntüleri devam etti. Ama kendi gözlerimi yumabiliyordum. Yumdum. Artık görüntüleri izlemek istemiyordum. Koşmayı düşündüm ve gözlerimi açmadan kapıya döndüm.

Derken kalın, melodik ve berrak bir erkek sesi duydum.

"Toplum hasta," dedi adam, "ve ilaç bizde."

Ağır ağır arkamı döndüm. Sesin sahibi yoktu; sadece ses vardı. İletişim cihazları hâlâ hareketsiz yatan insanları gösteriyorlardı.

"Bu, isyan," dedi adam. "Ben de kılavuzum."

Daracık antrede, bu sözler duvarlara çarpıp odanın her köşesinden, her yüzeyinden bana geri geldi.

Kılavuz.

Kılavuz.

Kılavuz.

Aylardır, kılavuzun sesini duymanın nasıl bir şey olduğunu düşünmüştüm.

Korku, şaşkınlık, neşe, heyecan ve endişe hissedebileceğimi düşünmüştüm.

Böyle olacağını tahmin edememiştim.

Hayal kırıklığı.

Öylesine derindi ki yüreğim kırılmış gibiydi. Ellerimin tersiyle gözlerimi sildim.

O ana dek, kılavuzun sesini tanımayı istediğimin farkında değildim. Büyükbabamın sesine mi benzeyeceğini düşünüyordum? Kılavuzun bir şekilde büyükbabam olacağını mı sanıyordum?

"Bu hastalığa salgın diyoruz," dedi kılavuz. "Bunu toplum yarattı ve düşmana su yoluyla yolladı."

Kılavuzun sözleri, topraktaki çukurlara bırakılan, özenle seçilmiş fideler ya da tohumlar gibi böldü sessizliği. Bu çukurları toplum yarattı, diye düşündüm. Şimdi de dolduruyorlar. Güç kazanacakları zaman şu an.

İletişim cihazı değişti; dışarıda merkezin Belediye Binası'nın basamaklarını çıkan birini izlemeye başladık. Görüntü gece vakti olmasına rağmen netti ve bina özel zamanlarda kullanılan ışıklarla aydınlatılmamış olduğu hâlde mermer basamakların ve bekleme kapılarının görünümü bana eşleşme yemeğini hatırlattı. Daha bir seneden kısa bir süre önce Oria'daki basamakları andıran basamaklardan çıkmıştım. Toplumun her yerindeki Belediye Binalarının kapılarının ardında neler oluyordu acaba?

Kamera içeri girdi.

"Düşman gitti," dedi kılavuz. "Ama toplumun düşmana verdiği salgın hâlâ bizimle. Salgının ilk yayıldığı, toplumun başkenti merkezde neler olduğuna bakın. Toplum artık salgını sağlık merkezlerinde kontrol altında tutamıyor. Diğer devlet binalarını ve apartman dairelerini hastalarla doldurmak zorunda kaldılar."

Belediye Binası daha da fazla hastayla, tıka basa doluydu.

Kamera bir kez daha dışarı çıktı ve merkezin Belediye Binası'nı çeviren beyaz barikatlara yukarıdan bakmaya başladık.

"Artık eyaletin her yanında bu tür barikatlar var," dedi kılavuz. "Toplum, salgının yayılmasını engellemeye çalıştı ama başarısız oldular. O kadar çok kişi hasta oldu ki, toplum artık en

önemli olaylarını bile gerçekleştirmekten aciz. Bu gece, eşleştirme yemeği bozuldu. Bazılarınız bunu hatırlayacaksınız."

Pencerenin önüne geçince bir kıpırtı gördüm.

İsyan artık oradaydı ve gizlenmiyordu. Üstümüzden hava gemileriyle uçuyorlardı; siyahlar giymiş bir hâlde aramızdaydılar. Kaçı gökten geldi? diye düşündüm. Kaçı sadece giysilerini değiştirmekle yetindi? İsyan, merkeze ne kadar derinden ve başarıyla sızabilmişti? Neden olanlar hakkında bu kadar az şey biliyordum? Bu, bana bazı şeyleri unutturduğu için toplumun hatası mıydı, yoksa bana daha ilk baştan yeteri kadar bilgi vermediği için isyanın hatası mıydı?

"Salgın ilk geliştirildiğinde, neler olabileceğini görmüş olanlarınız vardı," dedi kılavuz. "Bazılarınıza bağışıklık vermeyi başarabildik. Diğerleri içinse ilacımız var."

Kılavuzun sesi daha duygusal, daha ikna edici bir hâl aldı, daha fazlası oldu. Büyüdü; boşluğumuza hitap etti, yüreklerimizi doldurdu. "Tüm iyi şeyleri, yaşam tarzımızın en güzel kısımlarını toplumdan uzak tutacağız. Didinip çalışarak inşa ettiğiniz hiçbir şeyi kaybetmeyeceğiz. Toplumdaki hastalıklardan kurtulacağız.

"Bu başkaldırı tarihteki diğer başkaldırılardan daha farklı," dedi kılavuz. "Kanınızı akıtarak değil, akmasını engelleyerek başlayacak ve bitecek."

Kapıya doğru yanaşmaya başladım. Koşmam gerekiyordu. Ky'ı bulmaya çalışmalıydım. O gece göle gelmemişti; belki de sebebi buydu. İşten kurtulamamıştı. Ama o gece hâlâ merkezde bir yerlerde olabilirdi.

"Tek pişmanlığımız, kimse ölmeden devreye girememiz," dedi kılavuz. "Toplum şu âna dek, bizden daha güçlüydü. Ama artık hepinizi kurtarabiliriz."

Ekranda, siyah üniformalı birisi bir kutuyu açtı. Kutunun içi ufak, kırmızı renkli tüplerle doluydu.

Mağaradaki tüpler gibi, diye düşündüm yine. Ama onlar parlak mavi renkliydi.

"İlaç bu," dedi kılavuz. "En sonunda, herkes için yetecek kadar üretebildik."

Ekrandaki adam elini kutuya soktu ve bir tüp çıkardı; tüpün kapağını açtı ve iğneyi gösterdi. Bir doktorun kendine güvenen seri hareketleriyle iğneyi hatta taktı. Nefesimin kesildiğini hissettim.

"Bu hastalık sakin görünebilir," dedi kılavuz. "Ama sizi temin ederim ki ölümcüldür. Tıbbi destek olmadan, bedenler hızla işlevini kaybeder. Hastalar susuz kalır ve ölür. Enfeksiyon baş gösterebilir. Sizi kısa sürede bulursak geri döndürebiliriz ama kaçmaya çalışırsanız, tedavi olacağınızı garanti edemeyiz."

Cihazın ekranı kararda. Ama sessizleşmedi.

"Bu kılavuzu seçmiş olmalarının muhtemelen birçok nedeni vardı. Ama nedenlerden biri ses tonu olmalıydı.

Çünkü kılavuz şarkı söylemeye başladığında durup dinlemeye koyuldum.

Toplum Marşı'nı, tüm hayatım boyunca bildiğim, beni kanyonlara kadar izleyen ve asla unutmayacağım bir şarkıyı söylüyordu.

Kılavuz marşı ağır ve hüzünlü bir tavırla söyledi.

Toplum ölüyordu, ölmüştü.

Yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülmeye başladı. Elimde olmadan, toplum için, yıkıldığı için ağlıyordum. Çok uzunca bir süre, bazılarımızı güvende tutmuş olan şeyin ölümüne ağlıyordum.

***

İsyan bana beklememi söylemişti.

Ama artık bunu beceremiyordum.

Uzun yeraltı koridorunda duvarlara tutuna tutuna yolumu bulmaya çalışırken yeşil yosunlar ellerimde parçalanıyordu. Orada, ta aşağıda bir şeylerin ne kadar kalın ve hızlı bir biçimde yetiştiğini düşündüm. Nedense içeri girip çıkan kişilere pek rastlamadım ama elimi uzatıp taş duvarlara dokunup da insan teni hissetme korkum geçmiyordu.

Ky'ı bulamamıştım, dolayısıyla, arşivcilere ne bildiklerini sormaya karar vermiştim. Topluma ya da isyana daha eğilimli olabilirlerdi ama her şeyden önce bana arşivcilermiş gibi geliyordu.

O gün, herkes kendi raflarının arasında gizlenmiyor, kendi değiş tokuşuyla uğraşmıyordu. Arşivciler ve tüccarlar diğerlerinden daha geniş olan ana odada toplanmışlar, gruplar hâlinde konuşuyorlardı. Tabii, en kalabalık grup baş arşivcinin etrafında toplanmıştı. Onunla konuşabilmek için uzun süre beklemek zorunda kalabilirdim. Ama beni görünce şaşırtan bir şey yaptı ve benimle konuşmak için grubun yanından ayrıldı.

"Salgın gerçek mi?" diye sordum.

"O bilgi epey değerli," dedi gülümseyerek. "Bunun karşılığında bir şey istemeliyim."

"Bütün sayfalarım gitti," dedim.

Surat ifadesi değişti, samimi bir hüzün kapladı suratını. "Olamaz," dedi. "Nasıl oldu?"

"Çalındı," dedim.

Surat ifadesi yumuşadı. Bana yasa dışı arşivci iletişim cihazlarının birinden bir parça kâğıt, beyaz renkli bir rulo verdi. Odada etrafıma bakınırken birçok kişinin elinde benimkine benzer kâğıtlar olduğunu gördüm.

"Salgının gerçek olup olmadığını öğrenmek isteyen bir tek sen değilsin," dedi. "Gerçek."

"Olamaz," dedim nefesim kesilerek.

"Durgun bölge bariyeri inşa edilmeden bile bir salgın olabileceğinden şüpheleniyorduk," dedi. "Toplum hastalığı uzunca bir süre kontrol atlında tuttu ama artık yayılmaya başladı. Hem de hızla."

"Size kim söyledi?" diye sordum. "İsyan mı?"

Gülümsedi. "İsyandan da, toplumdan da bir şeyler duyuyoruz. Ama arşivciler her ikisine karşı da temkinli olmayı öğrendiler." Elimdeki kâğıdı işaret etti. "Bu tür zamanlar için bir kod geliştirdik. Birbirimizi hastalık konusunda uyarmak için uzunca bir süre bu kodu kullandık. Dizeler çok eski bir şiire ait."

Elimdeki kâğıda bakıp dizeleri okudum.

Hekimlik artık ölmeli.
Her şeyin bir sonu olmalı;
Yayılıyor salgın büyük bir hızla.
Hastayım, ölmeliyim ben de.

Kâğıdı sıkı sıkı elimde tuttum. "Doktor kim?" diye sordum Xander'ı düşünerek.

"Kimse," dedi. "Hiçbir şey. Buradaki önemli sözcük, salgın. Doktor özel biri değil." Başını yana eğdi. "Neden? Kim olabileceğini düşündün?"

"Toplumun lideri," dedim sıyrılmaya çalışarak. Baş arşivciyle yaptığım onca alışverişe rağmen, ona Xander'dan ya da Ky'dan söz etmek konusunda tereddütlüydüm.

Gülümsedi. "Toplumun bir lideri yok," dedi. "Yönetim farklı bölümlerden görevli komiteler tarafından yapılıyor. Eminim ki bunu şimdiye dek sen de anlamışsındır."

İsyan bana beklememi söylemişti.

Ama artık bunu beceremiyordum.

Uzun yeraltı koridorunda duvarlara tutuna tutuna yolumu bulmaya çalışırken yeşil yosunlar ellerimde parçalanıyordu. Orada, ta aşağıda bir şeylerin ne kadar kalın ve hızlı bir biçimde yetiştiğini düşündüm. Nedense içeri girip çıkan kişilere pek rastlamadım ama elimi uzatıp taş duvarlara dokunup da insan teni hissetme korkum geçmiyordu.

Ky'ı bulamamıştım, dolayısıyla, arşivcilere ne bildiklerini sormaya karar vermiştim. Topluma ya da isyana daha eğilimli olabilirlerdi ama her şeyden önce bana arşivcilermiş gibi geliyordu.

O gün, herkes kendi raflarının arasında gizlenmiyor, kendi değiş tokuşuyla uğraşmıyordu. Arşivciler ve tüccarlar diğerlerinden daha geniş olan ana odada toplanmışlar, gruplar hâlinde konuşuyorlardı. Tabii, en kalabalık grup baş arşivcinin etrafında toplanmıştı. Onunla konuşabilmek için uzun süre beklemek zorunda kalabilirdim. Ama beni görünce şaşırtan bir şey yaptı ve benimle konuşmak için grubun yanından ayrıldı.

"Salgın gerçek mi?" diye sordum.

"O bilgi epey değerli," dedi gülümseyerek. "Bunun karşılığında bir şey istemeliyim."

"Bütün sayfalarım gitti," dedim.

Surat ifadesi değişti, samimi bir hüzün kapladı suratını. "Olamaz," dedi. "Nasıl oldu?"

"Çalındı," dedim.

Surat ifadesi yumuşadı. Bana yasa dışı arşivci iletişim cihazlarının birinden bir parça kâğıt, beyaz renkli bir rulo verdi. Odada etrafıma bakınırken birçok kişinin elinde benimkine benzer kâğıtlar olduğunu gördüm.

"Salgının gerçek olup olmadığını öğrenmek isteyen bir tek sen değilsin," dedi. "Gerçek."

"Olamaz," dedim nefesim kesilerek.

"Durgun bölge bariyeri inşa edilmeden bile bir salgın olabileceğinden şüpheleniyorduk," dedi. "Toplum hastalığı uzunca bir süre kontrol atlında tuttu ama artık yayılmaya başladı. Hem de hızla."

"Size kim söyledi?" diye sordum. "İsyan mı?"

Gülümsedi. "İsyandan da, toplumdan da bir şeyler duyuyoruz. Ama arşivciler her ikisine karşı da temkinli olmayı öğrendiler." Elimdeki kâğıdı işaret etti. "Bu tür zamanlar için bir kod geliştirdik. Birbirimizi hastalık konusunda uyarmak için uzunca bir süre bu kodu kullandık. Dizeler çok eski bir şiire ait."

Elimdeki kâğıda bakıp dizeleri okudum.

Hekimlik artık ölmeli.
Her şeyin bir sonu olmalı;
Yayılıyor salgın büyük bir hızla.
Hastayım, ölmeliyim ben de.

Kâğıdı sıkı sıkı elimde tuttum. "Doktor kim?" diye sordum Xander'ı düşünerek.

"Kimse," dedi. "Hiçbir şey. Buradaki önemli sözcük, salgın. Doktor özel biri değil." Başını yana eğdi. "Neden? Kim olabileceğini düşündün?"

"Toplumun lideri," dedim sıyrılmaya çalışarak. Baş arşivciyle yaptığım onca alışverişe rağmen, ona Xander'dan ya da Ky'dan söz etmek konusunda tereddütlüydüm.

Gülümsedi. "Toplumun bir lideri yok," dedi. "Yönetim farklı bölümlerden görevli komiteler tarafından yapılıyor. Eminim ki bunu şimdiye dek sen de anlamışsındır."

Haklıydı. Anlamıştım. Ama şüphelendiğim şeyin teyit edilişi yine de tuhaftı. "Ya Salgın?" dedim. "Bununla ilgili arşivlerinizde başka bilgiler olmalı."

"Aa, var tabii," dedi arşivci. "Salgınlardan her yerde söz ediliyor: literatürde, tarihsel bilgilerde, hatta gördüğün gibi şiirlerde. Ama hepsi aynı şeyi söylüyor. Biri bir ilaç bulana dek insanlar ölüyor."

"Kâğıtlarım ortaya çıkarsa bana haber verir misiniz?" dedim. "Biri değiş tokuş için getirirse mesela."

Yanıtı biliyordum ama duymak yine de güçtü. "Hayır," dedi. "Bizim görevimiz malların gerçekliğini teyit etmek ve kendi ticaretimizi takip etmektir. Kimseden buraya getirdikleri malların hesabını sormayız."

Bunu da biliyordum tabii. Yoksa ben de kendi kâğıtlarımı nereden bulduğumu açıklamak zorunda kalırdım. Aslında, ben de onları çalmış sayılırdım.

"Şiir yazabilirim," dedim. "Bunları daha önceden düşünmüştüm ve..."

Baş arşivci lafımı yarıda kesti. "Bunun bir pazarı yok," dedi samimiyetle. "Herkes tarafından değerli kabul edilen eski şeylerin ticaretini yaparız. Bir de değerli olduğu belli olan yeni şeylerin ticaretini."

"Bir dakika," dedim aklıma gelen fikir beni heyecanlandırınca. Elimde değildi. Her şeyi gözümün önüne getirebiliyordum. Hepimiz ticaret yapmak için bir araya gelmiştik. Nedense, bu manzaranın bir Belediye Binası'nda, bir kubbe altında gerçekleştiğini, sadece üstümüzde parlak renkli elbiseler yerine parlak resimler giydiğimizi, renkli sözcükler tuttuğumuzu, yeni melodiler mırıldandığımızı, yakalanmaktan korkmadığımızı, birilerinin

bize, "Hangi şarkıyı söylüyorsun?" diye sormasına hazırlıklı olduğumuzu görüyordum.

"Ya kendi yaptığımız yeni şeyleri kullanarak yeni bir ticaret ağı geliştirirsek?" dedim. "Bir başkasının yaptığı bir resmi almak isteyebilirim. Onlar da benim şiirlerimi isteyebilirler. Ya da..."

Arşivci başını salladı. "Bunun için bir pazar yok," dedi yine. "Ama kâğıtların için üzüldüm." Gerçek bir uzmanın hissedebileceği bir kayıp hissiyle konuşuyordu. O sayfaların değerini biliyordu. Sözcükleri görmüş, üstlerine bulaşan belli belirsiz taş ve toz kokusunu hissetmişti.

"Ben de öyle," dedim. Benim kaybım çok daha derin, daha içsel ve elzemdi. Ky'a ulaşabilme yolumu ve isyana inanmayı kestiğim takdirde bir güvence olarak gördüğüm şeyi ya da işler çok ters giderse Ky'a ulaşabilmek için pazarlıkta kullanacağım şeyleri yitirmiştim. Artık elimde çok az şey kalmıştı ve kimsenin bilmediği Thomas şiiri bile gerçek bir belge olmadan beni ona götürmek için yeterli olmayacaktı.

"Ama şu anda gelmekte olan iki malın var tabii," dedi arşivci. "Bunlar gelince ödemeni ilk baştan yaptığın için derhal eline geçecek."

Tabii. "Sana Varmadım" şiiri. Büyükbabamın mikro kartı. Bunlar hâlâ gelecek miydi?

"Dahası, bizim için ticaret yapmaya da devam edebilirsin," dedi arşivci. "Tabii, güvenilir olduğunu ispatlarsan."

"Teşekkür ederim," dedim. En azından elimde bunlar vardı. Ticaretten kazanacağım miktar fazla olmayacaktı ama belki de iyi bir miktarı biriktirebilirdim.

"Bazı şeyler yetki kimde olursa olsun değerli kalacak," dedi arşivci. "Diğerleri değişecek. Para birimi değişecek."

Gülümsedi. "Bunu izlemek hep çok ilginçtir."

IKINCI KISIM
ŞAIR

Dokuzuncu Bölüm
XANDER

"Ölüyorum," dedi hasta bana. Gözlerini açtı. "Çok zor değil."

"Ölmüyorsun," diye ona cesaret verdim ve kutumdaki ilaçlardan birini çıkardım. Aradan haftalar geçtikçe buna daha çok şahit olmaya başlamıştım. İnsanlar artık salgının belirtilerini bildiklerinden genellikle daha da hastalanmadan önce gelmeye başlamışlardı. "Kırmızı mı? İlacın değil, tüpün rengi kırmızı. Çok geçmeden etkisini gösteriyor." Adam yaşlıydı; onu teselli etmek için elimi uzattığımda, derisinin çok narin olduğunu hissettim. Toplumda birkaç sene içinde ölmesi beklenirdi. Ama artık neler olacağını kim bilebilirdi? Belki de daha önünde uzun seneler vardı. Tek yapmamız gereken salgını atlatmasını sağlamaktı.

"Bana söz ver," dedi gözlerimin içine bakarak. "Bir doktor olarak söz ver."

Söz verdim.

Adama bir yaşam belirti makinesi bağladım; böylece kalbi duracak olursa ya da nefes alıp vermeyi keserse bundan derhal haberdar olacaktık. Sonra diğer hastaya geçtim. Hızlı ilerliyorduk ama her vardiyanın her dakikası çalışıyorduk.

Salgının yayılması isyanın beklediğinden daha erken bir zamanda gerçekleşmişti. Genel olarak, toplumun yıkılışı iyi gitmişti ama kusursuz olduğu da söylenemezdi. İnsanlar ilacı istedikleri için isyanı kabul etmişlerdi. O an için bize karşı bağlılık sergiliyorlardı. Ama hâlâ toplumu destekleyenler ve olan bitenden korkanlar vardı. Kimseye güvenmiyorlardı. Biz de bunu değiştirmeye çalışıyorduk. Ne kadar çok hasta insan gelip de iyileşmiş olarak yanımızdan ayrılırsa o kadar iyiydi. Böylelikle, herkes onlara yardım etmek için orada olduğumuzu anlayacaktı.

"Carrow." Mini iletişim cihazımda başhekimin sesini duydum. "Hoş geldin konuşmasını dinlemek için konferans salonunda toplanmak üzere olan yeni bir grup var."

"Tabii," dedim. Bu da, işimin bir diğer parçasıydı. "Hemen geliyorum."

Kapıdan dışarı çıkarken görevli hemşirelere bakıp başımı salladım. Konuşmamı bitirdikten sonra vardiyam bitiyordu; o yüzden, acil bir durum olmadığı takdirde o gece oraya geri dönmeyecektim. "Yarın görüşürüz," dedim.

Konferans salonuna giden diğer kişilerin arasına karıştım. Çok uzaklaşmamıştım ki, birinin ismimi söylediğini duydum: "Carrow." Siyahlı giysiler giymiş bir sürü insan salona doğru ilerliyordu; bana kimin seslendiğini görmem biraz vakit aldı ama sonra onu gördüm.

"Görevli Lei," dedim ama sonra onun artık sadece Lei olduğu aklıma geldi. İsyan, insanların unvanlarını kaldırmıştı. Artık sadece soy isimlerimizi kullanıyorduk. Onu son olarak iki ay önce salgın ilk yayılmaya başladığında gördüğümde, karantina altındaydı. Uzun süre karantinada kalmış olamazdı çünkü isyan, ilçeler ve şehirler güvenli hâle gelir gelmez, hücrelerdeki herkesi evine yollamıştı. Ama ben sırtımı dönmüş, ondan uzaklaşmıştım.

"Özür dilerim," diye konuşmaya başladım ama başını sallayarak beni susturdu.

"Yapman gerekeni yaptın," dedi. "Seni görmek güzel."

"Seni de," dedim. "Özellikle de burada. Bu, isyana katıldığın anlamına mı geliyor?"

"Katıldım," dedi. "Ama sanırım burada kalabilmek için yardımına ihtiyacım olacak."

"Tabii, ne yapabilirim?"

"Bana kefil olabileceğini düşündüm," dedi. "Bunu yapmazsan burada kalamayacağım."

İsyanın her üyesinin sadece üç diğer kişiye kefil olma hakkı vardı. Tabii, en nihayetinde herkesin bize katılmasını istiyorduk ama ilk başlarda dikkatli olmamız gerekiyordu. Birine kefil olmak, hafife alınacak bir durum değildi. Seçeceğim üç kişinin hep, annem, babam ve Cassia'nın isyanın bir parçası olduğu konusunda yanılıyorsam, yardımıma ihtiyacı olabilir diye Cassia olacağını düşünmüştüm.

Kefil olduğun bir kişinin hain olduğu ortaya çıkarsa siz de o kişiyle birlikte sorguya çekiliyordunuz. Peki, Lei'ye ne kadar güveniyordum?

Tam Lei'ye, sorabileceği bir başka kişi var mı diye soracakken dudaklarının gerginliği ve her zamankinden daha da dik görünen duruşu, yanıtın hayır olacağını anlattı bana. Bakışlarını üstümden ayırmadı. Hemen hemen aynı boyda olduğumuzu unutmuştum.

"Tabii," dedim. Geriye hâlâ iki hakkım kalıyordu. Bir terslik olursa ve Cassia hakkında yanıldıysam, kardeşim Tannen ebeveynlerimizden biri için kefil olabilirdi. Muhtemelen, o da annemle babama kefil olmayı düşünüyordu. İçimden kim bilir kaçıncı kez onunla isyan hakkında konuşabilmeyi diledim.

Lei kısacık bir an için koluma dokundu. "Teşekkür ederim," dedi. Sesi hoş ve samimiydi, belki biraz da şaşırmış gibiydi. Ona kefil olacağımı düşünmemişti.

"Rica ederim," dedim.

"Şu anda buradaysanız," dedim yeni gelenlere, "sağlık merkezinde çalışabilmeniz için gerekli olan üç özelliğe sahipsiniz demektir. İlk olarak, tıp eğitimi aldınız. İkinci olarak, güvendesiniz çünkü ya salgın derhal size de bulaştı ve tedavi oldunuz ya da işe geri dönmek için başvurduğunuzda bağışıklık kazanmanız sağlandı. Üçüncüsü, isyana katıldınız."

Duraksayıp tekrar konuşmaya başlamadan önce sessizliğin hâkim olmasını bekledim.

"Artık bu başkaldırının bir parçasısınız. Kılavuz konuşana dek isyandan haberiniz olmamış olabilir ya da artık tedavimiz olduğunu gördüğünüzde veya bağışıklığımızı istediğiniz için isyana inanmış olabilirsiniz. Bunları tabii ki size karşı kullanmayacağız. Bizlere yardım ettiğiniz için size minnettarız. Nihai amacımız insanları salgından kurtarmak."

Onlara gülümseyince hemen hemen hepsi aynı şekilde karşılık verdi. İşe geri dönmekten ve çözümün bir parçası olmaktan memnunlardı. Hatta bazıları epey hevesli görünüyordu.

Derken bir kadın seslendi: "Bu doğruysa, neden siz, yani biz, hastalanmadan önce herkese bağışıklık vermedik? Neden ilaca ihtiyaç duyacakları zamanı bekledik?"

Arka taraftaki isyan görevlilerinden biri öne çıkacak oldu ama elimi havaya kaldırdım. İsyan bana bu tür bir soruyu yanıtlayabileceğim kadar bilgi vermişti. Ayrıca, sorulan iyi de bir soruydu.

"Neden ilaçlarla birlikte bağışıklığı da fazla miktarda üretmedik?" dedim. "Bunu bilmek istiyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi kadın. "Daha ilk başta, insanların hastalanmasını engellemek daha kolay ve etkili bir yöntem olurdu."

"İsyanın kaynakları sınırlıydı," diye yanıt verdim. "Kaynakları en iyi şekilde kullanmanın yolunun ilaca yoğunlaşmak olduğuna karar verdik. Halkı bir paniğe yol açmadan, salgın başlamadan önce bu olasılık konusunda uyarmamız mümkün değildi. İsyan sizi izniniz olmadan bağışıklık sahibi yapmak istemedi. Biz, toplum değiliz."

"Ama siz, yani biz, bebeklere bağışıklık verdik," dedi kadın. "İzinleri olmadan."

"Doğru," dedim. "İsyan bebeklere bağışıklık vermenin önemli olduğunu ve ilaçları bu yönde kullanmanın doğru olacağını düşündü. Hepinizin bildiği gibi, hastalık anlarında en çok bebekler sıkıntı çeker ve o kadar küçük çocukların hepsinde bir tedavinin bile olumlu bir sonuç yaratacağı garanti edilemez. Bu durumda, izin almadan bağışıklık verme kararı alındı. Sonuç olarak da iki yaşın altındaki çocukların hiçbirinde hastalık görülmedi." Bunu idrak etmelerini bekledim. "Artık isyan, güce tamamıyla sahip olduğuna göre, elimizde kalan kaynakların hepsini bağışıklık oluşturmak için kullanma kararı alındı. Herkesi er ya da geç kurtaracağız."

Kadın tatmin olmuş bir hâlde başını salladı.

Bunun tabii ki bir başka nedeni daha vardı ama yüksek sesle söylemedim: İsyan insanları gizlice bağışıklık sahibi yapacak olsaydı, insanlar hayatlarını kurtardığı için kime teşekkür edeceklerini bilemezlerdi. Salgını isyan başlatmamıştı. Bu meseleyi çözmüşlerdi. İnsanların bunu bilmesi gerekiyordu. Bir sorun olduğunu bilmeden, sonucu takdir edemezlerdi.

Bu yüzden isyan bazı insanların hasta olmasına izin vermişti. Ama birçok devrimde olduğu gibi birçok kişinin ölmesi gerekir.

Bu çözüm çok daha iyiydi.

"Her birinizin, isyanın bir üyesinin kefil olması sonucu, burada olduğunuzu hatırlatmak benim görevim," dedim. "Bir riske girdiler ve size sonuna kadar güvendiler. Lütfen, onları hayal kırıklığına uğratmayın ya da burada yaptığımız işi sabote etmeye kalkışmayın. İnsanları kurtarmak için çalışıyoruz."

Lei'nin salonda nerede olduğundan emin değildim ve buna memnundum. Sırf ona değil, herkese söylüyordum bunları.

"Şimdi, size hastalarla ne şekilde ilgilenmeniz gerektiğiyle ilgili temel prosedürleri anlatayım. Salondan çıkarken daha ayrıntılı bilgi alacaksınız ve ilk görevlerinizi öğreneceksiniz. Bazılarınız doğrudan işe koyulacak, diğerleri de dinlenecek ve sonraki vardiyalarda işe başlayacak."

Protokolün temel adımlarını anlatmaya ve çalışacaklara doğru antiseptik tekniklerini ve el yıkama ile ekipmanları dezenfekte etmekle ilgili prosedürleri anlatmaya koyuldum. Bu adımlar önemliydi çünkü virüs beden sıvılarıyla yayılıyordu. Onlara kabul ediliş sistemini ve ilk tıp sınavlarını anlattım; elimizde yeterli basınçlı battaniye olmadığını, o yüzden bazı hastaları elimizle çevirmek zorunda kaldığımızı söyledim. Enfeksiyonu gidermek ve lezyonları kapatmak için kullandığımız yara vakumlarını anlattım.

Hepsinin en ilginç bulduğu konuya geldiğimde yere iğne atsam sesi duyulabilirdi: ilaç.

"İlacı uygulamak, kılavuz herkesle ilk konuştuğunda iletişim cihazlarının ekranlarından gördüğünüze çok benziyor," dedim. "Negatif bir tepki hemen hemen hiç alınmadı ama alındığı takdirde, ilaç verildikten ilk yarım saat sonra gerçekleşiyor."

"Ters etki nasıl bir şey?" diye sordu bir adam.

"Hastalar nefes alamamaya başlıyor," dedim. "O yüzden, gırtlak içine tüp yerleştirilerek entübe edilmeleri gerekiyor. Bir süreliğine, nefes alabilmeleri için destek gerekiyor. Tabii, bunu sadece kıdemli doktorların yapmasına izin veriliyor."

"Siz hiç kötü bir tepkiyle karşılaştınız mı?" diye sordu adam.

"Üç kere," dedim. "Üstelik isyan burayı ele geçirdiği günden beri bu sağlık merkezinde çalışıyorum." Aslında bu süre bazı açılardan hiç geçmemiş gibiydi ama bir yandan da sanki tüm hayatım boyunca oradaymışım gibi hissediyordum.

"İlacın işe yaraması ne kadar sürüyor?" diye sordu bir başkası.

"Genellikle hastalar üç, dört gün içinde tamamıyla kendilerine geliyorlar," dedim. "Sonra, altıncı günde sağlık merkezinin nekahat bölümüne alınıyorlar. Ailelerine ve arkadaşlarına geri dönmeden önce birkaç gün daha orada kalıyorlar. İlaç oldukça güçlü."

İnsanlardan bazılarının gözleri fal taşı gibi açıldı ve şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Hastaların sağlık merkezlerinden çıktığını görmüşlerdi tabii ama ilacın ne kadar hızlı etki ettiğini bilmiyorlardı.

"Bu kadar," dedim ve herkese gülümsedim. "İsyana hoş geldiniz."

Herkes beni alkışladı, biri de yüksek sesle tezahürat yaptı. Salona bir heyecan dalgası yayıldı. Herkes barikat duvarının ardında öylece oturmaktansa işe yarar bir şey yapacağı için mutluydu. Bunu anlayabiliyordum. İnsanlara ilacı verirken doğru şeyi yaptığımı biliyordum.

***

Uyku odasının tavanına gözlerimi dikip herkesin nefes alıp verişini dinledim. Sağlık merkezinin bir yerinde, Lei hastalarla ilgileniyordu. Onun da artık isyanın bir parçası olduğuna seviniyordum: Durgunlara iyi bakacaktı. Neden daha önceden katılmadığını merak ettim. Belki de isyandan haberi yoktu. Ne de olsa insanlar başkaldırıdan açık açık konuşamamışlardı.

Tannen'ın isyana katıldığına emindim. O da benim gibi başkaldırıdan haberdar olduğu dakikada üstümüze düşen sorumluluğu anlamış olmalıydı ve o da hapa karşı bağışıklık sahibiydi. İsyan için kusursuzdu.

Ky'ın isyana neden bize ilk sorulduğunda hemen katılmadığını hiç anlayamamıştım. İsyan ona yardımcı olabilirdi. Ama katılmamıştı ve bana sebebini de söylememişti.

Cassia, Ky'ı bulmak için dış eyaletlere gitmeden önce bile onun önemli bir şey yapacağı belliydi. Havuza gittiğimiz ve Cassia'nın nihayet atlamaya hazır olduğuna karar verdiği günkü gibi. Ardına bile bakmadan suya girmişti. Ky'a o şekilde âşık olduğuna bu yüzden şaşırmamam gerekirdi çünkü bana tam da böyle âşık olmasını istiyordum.

İsyandan çıkmayı düşündüğüm tek an, Cassia'yla eşleştirildiğim zamandı. Birkaç ay boyunca iki taraflı oynamıştım. Hem isyanın benden istediklerini yapıyordum hem de Cassia'yla eşleşmiş kalabilmek için toplumun kurallarını yerine getiriyordum. Ama bir şeyi fark etmem uzun sürmedi: Cassia'nın beni seçmesini istiyordum. Bazı açılardan eşleşmiş olmak, bana karşı en büyük darbeydi. Toplum, ona beni sevmesi gerektiğini söylerken bunu nasıl yapabilirdi?

Cassia bana Ky'a âşık olduğunu söyledikten sonra, Ky gittiği takdirde Cassia'nın gideceğini fark etmiştim. Toplumun Ky'ın

sonsuza dek Akçaağaç şehrinde yaşamasına izin vermeyeceğini anlamak zor değildi ve gittiği her yer tehlikeli olabilirdi.

Onunla birlikte bir şey yollamalıydım: Ona yardımcı olabilecek ve beni hatırlatacak bir şey.

Böylece, iletişim cihazından resmi bastım ve dışarı çıkıp yeni açmış gül yaprakları topladım. Ama bunlar ona geçmişi hatırlatacak şeylerdi. Bunun yeterli olmadığına karar verdim. Ona gelecekte faydası dokunacak, beni düşündürecek bir şey vermem gerekiyordu.

Bana arşivcilerden Ky'ın söz etmiş olması da bir bakıma tuhaftı. O olmasaydı, ticaret yapmayı öğrenemeyebilirdim.

Tek yapmam gereken arşivcilere eşleşme yemeğimde aldığım gümüş kutuyu vermekti. Bunun karşılılığında, bana kendi iletişim cihazlarından çıktısını aldıkları bir kâğıt parçası verdiler. Bu kâğıtta, resmî eşleştirme mikro kartımdaki bilgilerin tümünün yanı sıra, birkaç değişiklik yaptığım ve eklediğim bilgiyi de vermiştim.

En sevdiği renk: kırmızı.

Eşini tekrar gördüğünde, ona söyleyeceği bir sırrı var.

İşin kolay kısmı buydu. Hapları bulmak daha zordu. Değiş tokuş yapmaya razı geldiğimde, arşivcilerin benden ne istediğini tam olarak anlamamıştım.

Ama buna değmişti. Mavi haplar Cassia'yı güvende tutmuştu. Bunu bana iletişim cihazından bile söylemişti: *Mavinin ayrı bir yeri var.*

Yana dönüp gözlerimi duvara diktim.

Yemek gecesi, hava gemisi istasyonunda ebeveynlerimle ve erkek kardeşimle beklerken Cassia'yla aynı trende olacağımızı umuyordum. En azından bu şekilde her şey değişmeden önce

şehre birlikte gidebilirdik. Cassia yeşil elbisesinin eteğini tutarak basamaklardan yukarı çıkmıştı. Önce başının tepesini, sonra omuzlarını ve tenine değen yeşil ipek kumaşı görmüştüm. En sonunda, başını kaldırdığında gözlerini görmüştüm.

Onu o zamandan tanıyordum, şimdi de tanıyorum. Bundan nerdeyse eminim.

Onuncu Bölüm
CASSIA

Müzenin yakınlarında bulunan beyaz barikatın kenarında telaşla yürüyordum. İsyan, müzenin pencerelerini kapatmadan önce yıldızları ve etrafa saçılmış kırık cam parçalarını görebiliyordunuz. Kılavuzun sesini ilk duyduğumuzda insanlar, geceleyin müzeye girmeye çalışmışlardı. Ne çalmayı umduklarını bilmiyordum. Birçoğumuz uzun süre önce müzede değerli bir şey olmadığını öğrenmiştik. Tabii, arşivciler haricinde, ama onlar zaten ne zaman saklanmak gerektiğini her zaman bilirlerdi.

İsyanın başa geldiği ilk haftalarda, öncekinden hem daha çok şeyimiz vardı hem de daha az.

Her gün eve geç gidiyordum çünkü işten sonra mutlaka değiş tokuşa gidiyordum. Bir isyan görevlisi bana acele etmemi söyleyebildiği hâlde, beni alıkoymuyor ya da yaptığım iş yüzünden uyarmıyordu; bu yüzden de eskiye kıyasla biraz daha özgürdüm. Ayrıca, artık salgın ve isyan konusunda daha fazla bilgi sahibiydik. İsyan bazı kişilere, salgına ve kırmızı hapa karşı doğduklarında bağışıklık verdiklerini açıklamıştı. Böylece, Ky'ın ve Xander'ın kırmızı hapı aldıkları hâlde her şeyi neden hatırlayabildikleri de anlaşılmıştı. Bu aynı zamanda, uzun süre önce isyanın beni seçmediğini de anlatıyordu.

Bir de her şeyden daha az emindik. Şimdi bize ne olacaktı?

Kılavuz, isyanın hepimizi kurtaracağını söylemişti ama bunun olabilmesi için hepimizin yardım etmesi gerekiyordu. Yolculuk yapılmayacaktı. Salgının yayılmasını engellemeli ve kaynakları hasta olanlar için kullanmalıydık. Kılavuz, salgının sona ermesi ve gerçek anlamda her şeye yeniden başlayabilmemiz için bunun en önemli şey olduğunu söylemişti. Artık isyandaki birçok kişi gibi ben de salgına karşı bağışıklık sahibiydim ve çok yakında, öyle ya da böyle, hepimiz güvende olacaktık. Sonra, kılavuz bize gerçekten bir şeyleri değiştirmeye başlayabileceğimize dair teminat vermişti.

Kılavuz bizimle konuştuğunda, sesi iletişim cihazlarında ilk kez duyduğumuz günkü gibi kusursuzdu. Artık onu görebildiğimiz için masmavi gözlerine yansıttığı kararlılığı görmemek ya da herhangi bir şekilde gözümüzü ondan ayırmak mümkün değildi. "İsyan herkes için," demişti. Bunu samimiyetle söylediğini görebiliyordum.

Ailemin iyi olduğunu biliyordum. Onlarla birkaç kez iletişim cihazından konuşmuştum. Bram ilk başlarda salgına yakalanmıştı ama tıpkı isyanın dediği gibi sonradan iyileşmişti. Ebeveynlerim de karantina altına alınıp bağışıklık sahibi olmuşlardı. Ama hâlâ Bram'le salgına yakalanmanın nasıl bir his olduğunu konuşamıyordum, hâlâ temkinli bir biçimde konuşuyorduk. Gülümsüyor, toplumun başta olduğu zamanlardakinden daha fazlasını söylemiyorduk. Bizi artık kimlerin duyabildiğinden emin değildik.

Dinleyen herhangi biriyle konuşmak istiyordum.

İsyan sadece birinci dereceden akrabalarla konuşmayı kolaylaştırmıştı. İsyana göre, sözleşmelerini kutlayacak olan ve yaşı henüz çok genç olanların eşleştirmelerinin sayılmadığını söy-

lemişti. İsyanın her kişi için bireysel arkadaşlar seçecek vakti yoktu. "İletişim hattı kurmak için mi vakit harcardınız? Yoksa kaynaklarımızı insanları kurtarmak için kullanmamızı mı isterdiniz?" demişti kılavuz.

Bu yüzden, Xander'a oyukta okuduğum kâğıtta söz ettiği sırrının ne olduğunu soramamıştım. Bazen o sırrı tahmin ettiğimi, onun isyanın bir parçası olması gibi basit bir şey olduğunu düşünüyordum. Diğer zamanlardaysa bundan emin olamıyordum.

Xander'ın yardım ettiğini görenlerin neler hissettiğini hayal etmek kolaydı. Onları dinlemek için yanlarına eğiliyordu. Ellerini tutuyordu. Bana kanyonlarda gördüğüm rüyada gözlerimi açmam gerektiğini söylediği zamanki gibi, ses tonu dürüst ve tatlıydı. Hastalar onu gördüklerinde iyileştiklerini hissediyor olmalıydılar.

Ondan haber alamamıştım. Ne kâğıda yazılmış tek bir sözcük, ne de bir çıktı gelmişti. "Sana Varmadım" şiiri ve büyükbabamın mikro kartı da hâlâ bana ulaşmamıştı. Aradan çok uzun süre geçmişti.

Bazen, mikro kartın ıssız bir yerde durgunlaşmış bir tüccarın elinde olabileceğini, sonsuza dek kaybolduğunu düşünüyordum. Çünkü Bram onu mutlaka bana yollardı. Buna inanıyordum.

Tana Eyaleti'nde çalışırken oyuğa kaçmadan önce Bram, bana mikro kartla ilgili bir mesaj yollayıp onu tekrar görmeyi istememe neden olan kişiydi. Bram mesajında mikro karta tekrar baktığında gördüğü bazı şeyleri tarif etmişti.

En sonunda, büyükbabamın en sevdiği anılarının bir listesi var. Her birimizle ilgili bir anısı var. Benimle ilgili en sevdiği anı, ilk sözcüklerimi söylediğim anmış ve o sözcükler "daha fazla". Seninle ilgili en sevdiği anıya da "bahçedeki kızıl gün" ismini vermiş.

Tana'dayken büyükbabamın ufak bir hata yaptığına kendimi ikna etmiştim. Aslında "bahçedeki kızıl günler" demeliydi. İlkbaharda, yazın ve sonbaharda dairesinin bulunduğu binanın dışında konuşarak geçirdiğimiz günler için öyle demeliydi.

Ama son zamanlarda, öyle olmadığını düşünmeye başlamıştım. Büyükbabam zeki ve dikkatli bir adamdı. Kızıl bahçe günü başlığını benimle ilgili en sevdiği anısı olarak tekil yazmışsa belirli bir günden söz ediyor olmalıydı. Ama ben bunu hatırlayamıyordum.

Toplum bana kırmızı hapı o kızıl bahçe gününde mi aldırmıştı?

Büyükbabam bana her zaman inanırdı. Bana yeşil hapı almamamı, ona ihtiyacım olmadığını söyleyen ilk kişi o olmuştu. Bana iki şiir veren de kendisiydi: Bunlardan biri uysalca gitmekle ilgili Thomas şiiri, diğeriyse Tennyson'ın kum tepesini aşmak ve kılavuzu görmekle ilgili şiiriydi. Hâlâ büyükbabamın hangisini yapmamı istediğini bilmiyordum ama bana her ikisi konusunda da güveniyordu.

Müzenin dışında biri duruyordu. Bir kadın, ilkbaharın yağmur yağsın mı yağmasın mı henüz karar vermemiş bir öğleden sonrasında tek başına öylece duruyordu.

"*Merkezin Şanlı Geçmişi* hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istiyorum," dedi bana. Suratı ilginçti; onu tekrar görsem tanırdım. Kadın bana biraz annemi anımsatmıştı. Oraya ilk kez gelen insanlar gibi, o da umutlu ve korkmuş görünüyordu. Arşivcilerle ilgili söylentiler yayılmıştı.

"Ben bir arşivci değilim," dedim. "Ama sizin adınıza onlarla değiş tokuş yapacak yetkiye sahibim." Artık, arşivcilerle alışve-

riş yapmasına izni olan kişiler, yani bizler, bileklerimize kırmızı renkli ince bilezikler takıyorduk; insanlar da böylece bizimle konuşmaları gerektiğini anlıyorlardı. Bileziği olmayan tüccarlar uzun süre dayanamıyordu; en azından, müzenin buluşma yerinde uzun süre kalamıyorlardı. Buraya gelen insanlar güven ve gerçeklik peşindeydi. Kadını rahatlatmak için gülümsedim ve bileziğimi daha iyi görsün diye öne doğru bir adım attım.

"Dur!" dedi kadın ve ben donakaldım.

"Özür dilerim," dedi. "Ama şeyi fark ettim. Şunun üstüne basmak üzereydiniz." Yeri işaret etti.

Çamura yazılmış bir harfti ve bunu ben yazmamıştım. Kalbim duracak gibi oldu. "Bunu siz mi yazdınız?" dedim.

"Hayır," dedi. "Siz de mi görüyorsunuz?"

"Evet," dedim. "Bir *E* harfine benziyor."

Oyuktayken kendi ismimi gördüğümü düşünür dururdum ama Ky'ın ismimi oyduğu bir ağacı görene dek düşündüğüm doğru değildi. Ama bu harf de gerçekti; çamurun üstüne sanki bunu yazan kişi kasıtlı amaçlı olarak iletişim kurmak istemiş gibi güçlü ve sert hareketlerle yazılmıştı.

Eli. Aklıma onun ismi geldi ama onun yazı yazmayı hiç öğrenmediğini biliyordum. Dahası, orası Eli'nin büyüdüğü yer olduğu hâlde kendisi orada değildi. O zamana dek dış eyaletlerde, dağlara kaçmış olmalıydı.

İnsanlar bizi izliyorlar, diye düşündüm. Belki de onlar da ellerini taşın altına koyacaklardır.

"Biri yazı yazmayı biliyor," dedi kadın hayretle.

"Yazı yazmak kolaydır," dedim. "Şekilleri gözlerinizin önünde canlanır."

Kadın ne demek istediğimi anlayamadı ve başını salladı.

"Bunu ben yazmadım ama nasıl yazılacağını biliyorum," dedim. "Harflere bakarsınız. Ellerinizle yaparsınız. Önemli olan şey pratik yapmak."

Kadın endişeli görünüyordu. Gözleri gölgelenmişti ve hâlinden tavrından gergin ve üzgün olduğu anlaşılıyordu.

"İyi misiniz?" diye sordum.

Gülümsedi, toplumda alıştığımız yanıtı verdi: "Evet, tabii ki iyiyim."

Belediye Binası'nın kubbesine bakıp bekledim. Kadın bir şey söylemek istiyorsa söyleyebilirdi. İlk olarak Ky'ı, sonra da arşivcileri izleyerek öğrenmiştim bunu. Birinin sessizliğinden uzaklaşmayınca, onların konuşabileceğini öğrenmiştim.

"Oğlum," dedi kadın alçak sesle. "Salgın başladığından beri uyuyamıyor. Ona tekrar tekrar tedavi olduğunu söylüyorum ama o yine de hastalanmaktan korkuyor. Bütün gece uyanık kalıyor. Kendisine bağışıklık verildiği hâlde, hâlâ korkuyor."

"Eyvah," dedim.

"Çok yorgunuz," dedi kadın. "Bunun satın alabileceği kadar yeşil hapa ihtiyacım var." Üstüne kırmızı renkli bir taş bulunan bir yüzük uzattı. Bunu nasıl ve nereden bulmuştu? Sormamam gerekiyordu. Ama yüzük gerçekse mutlaka bir değeri olmalıydı. "Korkuyor. Başka ne yapabileceğimizi bilemiyoruz."

Yüzüğü aldım. İsyan bizden toplumun verdiği hapları ve kapları topladığından beri buna daha fazla şahit olmaya başlamıştık. Kırmızı ve mavi hapların gittiğine memnun olmakla birlikte, yeşil haplara ihtiyaç duyan kişiler olduğunu ve bunlar olmadan güçsüz düştüklerini biliyordum. Bir keresinde, annemin bile bunlara ihtiyacı olmuştu.

Uyuyamadığım zamanlarda, yatağımın üstüne eğilen annemi düşündüm ve içim sızladı. Bu anı annemin bana çiçekler tarif

ederek uyutmaya çalışmasını anımsattı. "Kraliçe Anne danteli," derdi alçak ve yumuşak bir ses tonuyla. "Yabani havuç. Yeteri kadar küçükken kökünü de yiyebilirsin. Çiçeği beyaz ve dantel gibidir. Çok hoştur. Tıpkı yıldızlar gibi."

Bir seferinde, toplum onu diğer eyaletlerdeki çiçekleri görmesi için oraya yollamıştı. İnsanların başkaldırının bir parçası olarak yiyecek niyetine yetiştirdiklerinden şüphelendikleri yabani ekinleri görmesini istemişlerdi. Annem bana Grandia Eyaleti'nde nasıl bir tarla dolusu Kraliçe Anne dantelinden olduğunu, bir başka eyalette ondan daha da güzel bir başka beyaz çiçek olduğunu anlatmıştı. Annem tarlaları eken yetiştiricilerle konuşmuştu. Bu insanların bu çiçekleri yetiştirdikleri ortaya çıktı diye gözlerinde beliren korkuyu görmüştü ama yine de görevini yapıp onları topluma ihbar etmişti çünkü ailemizi güvende tutmak istiyordu. Toplum da annemin yaptıklarını unutmamıştı. O anıyı elinden almamışlardı.

Annem hayatını bir şeyler yetiştirerek geçirmişti. Acaba büyükbabamın sözünü ettiği "kızıl bahçe" anısı onunla ilgili olabilir miydi?

İlkbahar esintisi etrafımı sardı ve çalılıklarda geriye kalan eski yaprakları da dallarından ayırdı. Giysilerimi savurduğunda bunları üstümden alırsa, geriye kalan son kâğıtlarımın da dünyaya savrulacağını düşündüm ve artık bazı şeyleri bu kadar yakınımda taşımamam gerektiğini anladım.

Bu arada, kadın gölün bulunduğu yöne, güneşte parıldayan o upuzun suya dönmüştü.

Su, nehir, taş, güneş.

Belki de Ky'ın annesi dış eyaletlerdeki kayalıkları boyarken ona bunları bir şarkı gibi söylemişti.

Yüzüğü kadının eline geri tutuşturdum. "Ona hapları vermeyin," dedim. "Henüz değil. Ona şarkı söyleyebilirsiniz. Önce şarkı söylemeyi deneyin."

"Ne?" dedi kadın bana samimi bir şaşkınlıkla bakarak.

"Ona şarkı söyleyebilirsiniz," dedim bir kez daha. "İşe yarayabilir."

Kadının gözleri biraz daha irileşti. "Olabilir," dedi. "İçimde müzik var. Her zaman vardı." Sesi neredeyse öfkeli çıkıyordu. "Ama hangi sözleri söyleyeceğim?"

Hunter ölen çocuğu Sarah'ya çiftçilerin yerleşim bölgesinde hangi şarkıyı söylemiş olabilirdi? Sarah onun inanmadığı şeylere inanırdı. Hunter inançla inançsızlık arasındaki boşluğu doldurmak için ne söylemiş olabilirdi?

Ky olsa hangi şarkıyı söylerdi? Birlikte gittiğimiz, birlikte gördüğümüz her şeyi düşündüm:

Rüzgâr tepenin üstünde ve ağacın altında.
Kimsenin göremediği sınırın ötesinde.

Uyuyamayan çocuğun annesiyle orada dururken daha önce de aklımdan geçen bir şeyi düşündüm: Sisifus, tepenin zirvesine vardığında kimseyi görmüş müydü? Kendisini bir kez daha tepenin altında taşı iterken bulduğunda, gizlice ona dokunmuş muydu? Taşı tekrar itmeye başladığında, kendi kendine gülümsemiş miydi?

Daha önceden hiç şarkı söylememiştim ama bitiremediğim bir şiir yazmaya başlamıştım. Şiir Ky içindi ve şöyle başlıyordu:

Senin için karanlığa tırmanıyorum,
Yıldızlarda bekliyor musun beni?

"Alın," dedim giysimin kolumun altından yanık bir çubuk, bileğimin altından da bir kâğıt parçası çıkarıp.

Özenle yazmaya koyuldum. Daha önceden sözcükler hiç o kadar kolay bir biçimde aklıma gelmemişti ama bunları yazarken bir hata da yapamazdım çünkü biraz daha kâğıt almak için arşivcilere gitmek zorunda kalırdım. Şiir o anda zihnimde belirmişti; bu yüzden, bir kısmını unutabilirim diye hızla yazmaya başladım.

Tamamladığım ilk şiirin hep Ky için olacağını düşünürdüm. Ama yaptığım şey bana doğru geliyordu. Şiir ikimizin arasındaydı ama bir yandan da başkaları içindi. Sevecek birini bulduğunuz tüm yerlerle ilgiliydi.

Yeni gül, eski gül, Kraliçe Anne'in gülü.
Su, nehir, taş ve güneş.

Rüzgâr tepenin üstünde ve ağacın altında.
Kimsenin göremediği sınırın ötesinde.

Senin için karanlığa tırmanıyorum,
Yıldızlarda bekliyor musun beni?

Ky için yazdığım girişlerden birini bir sona dönüştürmüştüm. Bir şeyi sonuna kadar yazmayı başarmıştım. Bir anlık bir tereddütten sonra, sayfanın altına ismimi yazar olarak yazdım.

"Alın," dedim. "Buna müzik de eklerseniz, sizin olabilir." Derken bir şey yazmanın aynen böyle bir şey olduğunu fark ettim. Sözleri yazanla onları alan, bir anlam bulan, müzik ekleyen ya da ihtiyaç duyulan şeyler değil diye bir kenara koyanlar arasında bir işbirliğiydi.

Kadın önce şiiri almadı. Bana bunun karşılığında bir şey vermesi gerektiğini düşündü.

O anda, sanatın satılması fikrimin tamamıyla yanlış olduğunu fark ettim.

"Bunu size oğlunuz için veriyorum," dedim. "Benden. Arşivcilerden değil. Bir tüccar olarak da vermiyorum."

"Teşekkür ederim," dedi kadın. "Çok naziksiniz." Şaşkın ve minnettar bir tavırla konuşmuştu; kâğıdı beni taklit ederek giysisinin kolundan içeri soktu. "Ama bu işe yaramazsa..." diyecek oldu.

"O hâlde, geri gelin," dedim. "Yeşil hapları o zaman size veririm."

Kadın yanından ayrıldıktan sonra, hem bana verecekleri daha fazla iş var mı diye hem de neler olup bittiğini kontrol etmek için arşivcilerin gizli yerine gittim. Eşyalarım çalındıktan sonra arşivcilerden kutumu benim için saklamalarını istemiştim. Onu benim hiç görmediğim gizli bir odada muhafaza ediyorlardı. Arşivcilerden sadece birkaçının anahtarı vardı.

Kutumu odadan getirdiler ve içine baktım. Bir zamanlar değersiz kâğıtlarla dolu olan kutumda, artık bir iletişim cihazından alınmış bir rulo kâğıt, toplum tarafından verilmiş bir çift ayakkabı, bir zamanlar bir görevliye ait beyaz bir gömlek ve Ky'ı gölde göreceğimi düşündüğüm zaman giydiğim kırmızı ipek elbise vardı. Geri kalan şiirlerimiyse her zaman üstümde taşıyordum. Tüm bunlar pek de etkileyici bir koleksiyon oluşturmuyordu ama bir başlangıçtı. Aradan daha sadece birkaç hafta geçmişti. İsyan ya beni sevdiklerime götürecekti ya da bunu yapmanın yolunu kendim bulacaktım.

"Hepsi burada," dedim bana yardımcı olan arşivciye. "Teşekkür ederim. Bugün yapmamı istediğiniz başka bir alışveriş var mı?"

"Hayır," dedi adam. "Her zamanki gibi, müzenin dışında durup birinin yanına gelmesini bekleyebilirsin."

Evet, anlamında başımı salladım. Kadını o gün alışveriş yapmaktan vazgeçirmemiş olsaydım, koleksiyonuma yeni bir eşya daha ekleyebilirdim.

İletişim cihazı rulosundan uzunca bir kâğıt kopardım ve bunu standart giysilerimin altına, bileğimin etrafına sardım. "Bu kadar," dedim arşivciye. "Teşekkür ederim."

Rafların arasından çıkarken baş arşivciyi gördüm. Hayır, der gibi başını salladı. *Henüz gelmedi.* Şiirim ve mikro kart hâlâ ellerine ulaşmamıştı.

Bazen baş arşivcinin bizi istediklerimize, ihtiyaç duyduklarımıza doğru yönlendiren, gerçek ve doğru hayatlarımıza başlayabilmemiz için gerekli olan eşyalarla dolu ufak teknelerle gelen kılavuz olup olmadığını düşünüyordum.

İmkânsız değildi.

Bir başkaldırıyı yönetmek için oradan daha iyi bir yer mi vardı?

Merdivenlerden yukarı çıktığımda çimlerin kokusunu hissettim ve havanın kararmak üzere olduğunu fark ettim.

Şehirdeyken bunu yapabileceğimden emin değildim. Şiiri çok uzun süre kendime saklamıştım. Belki de artık gücüm tükeniyordu ve gereğinden fazlasını başkalarına veriyordum.

Ama hayattaki en büyük pişmanlıklarım bir şeyleri kurtarmak ve kendime saklamakla ilgiliydi. Şiirlerimi çok uzun süre saklamıştım ve çalınmışlardı. Xander'a ve Bram'e de yazmayı hiç öğretmemiştim. Neden bunu yapmak hiç aklıma gelmemişti? Bram ve Xander zekiydi, kendi başlarına da öğrenebilirlerdi ama bazen ilk başlarda birinin yardım etmesi iyi oluyordu.

Sessizce karanlığa çıktım ve bileğimin etrafına sardığım kâğıdı çıkardım. Kâğıdı yeşillik alanda bulunan banklardan birinin pü-

rüzsüz, soğuk metal kısmına serdim ve yanık çubuğu dikkatle kâğıda bastırıp yazmaya başladım. Rüzgâr hafif hafif esiyordu ve bir anne nasıl ufak bir çocuğu hafifçe sallarsa sanki ağaçlar da sözcükleri sallıyordu. Hunter'ın Sarah'yı oyuktaki mezarına taşıdığı zamanki gibi özenliydi.

Sokak lambalarının beyaz ışığı altında, o yeşillik alanın zengin bir hayalgücüne sahip bir zihinde ya da bir rüyanın derinliklerinde var olabileceğini hissetttim. Uyanıp her şeyin yok olduğunu mu göreceğim acaba diye düşündüm. Bu kâğıt ağaçlar, bu beyaz gece. Birinin onları okumasını bekleyen karanlık sözcüklerim.

Ky'ın bunu neden yazmam gerektiğini, neden başka bir şeyin yeterli olmayacağını anlayacağını biliyordum.

Öyle uysalca gitme o güzel geceye
Hiddetle, hiddetle köpürmeli ışığın soluşuna.

Bunları bir toplum yanlısı da okusa, kâğıtları ağaçtan çekerken sözcükleri görecekti. Bunları yaksa bile kâğıtlar, ateşe giderken parmaklarının arasından kayacaktı. Sözcükler her ne olursa olsun paylaşılacaktı.

Gönlü yüceler ki, son bir kez sallarken ellerini ve ağlarken yana yakıla
Ufak hayırları ışıl ışıl raks edebilirdi diye yemyeşil bir koyda,
Hiddetle, hiddetle köpürür ışığın soluşuna.

Bana göre, dünyada bir sürü o insanlardan, ufak ya da faydasız işlerle uğraşan iyi erkeklerden ve kadınlardan vardı. Parlak olmaya cesaret edebilseydik neler olabilirdi, işler nasıl değişebilirdi diye düşünüyorlardı.

Onlardan biri de bendim.

Kâğıdı biraz daha açınca o dizeyi de gördüm.

Vahşiler ki, yakalayıp türküler düzen güneşe havada,

Kâğıtları dalların arasına sardım. Uzunca bir daire hâlinde, yukarı zıplayarak, dizlerimi bükerek. Kollarımı bir keresinde mağarada gördüğüm resimdeki kızlar gibi başımın üstüne kaldırarak. Bunun bir ritmi, zamana uyuş biçimi vardı.

Acaba dans mı ediyorum diye düşündüm.

On Birinci Bölüm
KY

"Bugün atlayacak mısın?" diye sordu diğer pilotlardan biri. Hava filomuz, Camas şehrinin içinde kıvrıla büküle geçen nehir kenarındaki yolda yürüyordu. Nehrin bir noktasında, şehrin Belediye Binası'nın ve barikatın bulunduğu noktada nehir, bir dizi çağlayana dönüşüyordu. Gri renkli bir akbalıkçıl yakınımızdaki hızla akan suya daldı.

"Hayır," dedim sesimdeki asabiyeti gizlemeye çalışmadan. "Bana anlamsız geliyor."

"Birlik olmaya dair bir işaret," dedi. Ona biraz daha yakından bakmak için başımı çevirdim.

"Hepimiz isyan için çalışmıyor muyuz?" dedim. "İhtiyacımız olan tek birlik bu değil mi?" İsmi Luke olan pilot sessizleşti ve biraz daha hızlı yürümeye başladı; öyle ki, grubumuzun en arkasında tek başıma kaldım. Hepimize birkaç saat verilmişti ve herkes şehre gitmek istiyordu. İsyan birkaç haftadır Camas'ta tam güç elde ettiği hâlde, birçoğumuz için eskiden toplum olan şehrin sokaklarında serbestçe yürümek hâlâ tehlikeliydi ve heyecanlandırıcıydı. Camas tam da beklenildiği gibi isyanın en kolay ve en hızlı biçimde ele geçirdiği eyaletti; çünkü birçok isyancı orada yaşıyor ve çalışıyordu.

Indie benimle birlikte yürümek için yavaşladı. "Atlamalısın," dedi. "Hepsi atlamanı istiyorlar."

Diğer hava filolarından bazıları nehre atlamaya başlamışlardı. Artık mevsim resmî olarak ilkbahar olduğu hâlde su, dağlardan geliyordu ve buz gibiydi. Nehre girmek gibi bir niyetim yoktu. Ödlek değildim ama aptal da değildim. Bu nehir, ilçenin ılık mavi nehri gibi güvenli değildi. Sisifus'tan ve Vick öldüğünde olanlardan sonra...

Artık suya güvenmiyordum.

Birçok kişi o gün nehir yolunda yürüyordu. Güneş sırtımızı ısıtıyordu. İsyan herkesten salgın tamamıyla kontrol altına alınana dek toplumdaki görevlerine devam etmesini istemişti; o yüzden, birçok kişi hâlâ iş yerindeydi. Buna rağmen, çocuk bakıcıları ufak çocukları nehre getirmişlerdi ve ellerinde folyo kaplı tepsiler olan işçiler, öğle yemeklerini diledikleri yerde yemek gibi yeni bir özgürlüğün keyfini çıkarıyorlardı. Tüm bu insanlar öylesine özgürce dolaştıklarına göre ya bağışıklık sahibiydiler ya da tedavi olmuşlardı. Güvende olduklarını biliyorlardı.

Nehrin neredeyse kıyısından geçen barikat duvarına baktım. İsyan artık kontrolü sıkı sıkı eline geçirdiği hâlde nereye gidebileceğimize dair hâlâ kısıtlamalar söz konusuydu. Duvarların ardındaki sağlık görevlileri ve çalışanlar dışarı çıkamıyorlardı. Salgını yiyor, uyuyor ve içlerine çekiyorlardı.

Cassia bana Xander'ın Camas'a yollandığını söylemişti. O barikatın ardında, sağlık merkezinde çalışıyor olma ihtimali tuhaftı. Yollarımız Camas'ta kesişmemişti ama her ikimiz de aylardır oradaydık. Keşke Xander'ı görebilseydim diye düşündüm. Onunla konuşmayı isterdim. İsyan hakkında düşündüklerini, umduğu gibi olup olmadığını duymak isterdim.

Onun hâlâ Cassia'yı sevip sevmediğini merak etmiyordum. Sevdiğine emindim.

Salgın başladığından beri Cassia'dan haber alamamıştım ama isyanın bir parçası olup da bağışıklığı olmayan herkesi bağışıklık sahibi yapmışlardı. O yüzden, onun öyle ya da böyle güvende olduğunu düşünüyordum. Ama bunu bilmiyordum.

Ona ilk fırsatta bir mesaj yollamış, o gece gölde onu göremediğim için ne kadar üzgün olduğumu anlatmıştım. Ona iyi olup olmadığını sormuş ve onu sevdiğimi söylemiştim.

Mesajı yollayabilmek için folyoyla kaplı pilot yemeklerimden dördünü değiş tokuş etmiştim ve buna değmişti ama bunu sık sık yapamazdım, başım derde girebilirdi.

Cassia'nın sessizliği beni çılgına çeviriyordu. Her uçtuğumda, kendimi kaçmamak ve ona ulaşmak için her şeyi riske atmamak için zor tutuyordum. Bir hava gemisi çalmayı başarsam bile isyan beni vururdu. Kendime, "Ölürsen, ona hiçbir faydan dokunmaz," diye hatırlatıyordum.

Ama hayatta kalarak da ona bir faydam dokunmuyordu. Bunu riske atana dek, daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyordum.

"Neden atlamıyorsun?" dedi Indie. Beni hâlâ sıkıştırıyordu. "Yüzmeyi biliyorsun."

"Ya sen? Sen girecek misin?" dedim Indie'ye.

"Belki," dedi. Herkesin kafası Indie konusunda hâlâ biraz karışıktı ama giderek ona daha fazla saygı duymaya başlamışlardı. Nasıl uçtuğunu gördükten sonra saygı duymamak elde değildi.

Ona bir şeyler daha söyleyecektim ama sonra kalabalığın içinde tanıdık bir yüz gördüm. Bana Cassia'dan mesajlar getiren tüccarlardan biriydi. Bu tüccarı uzun süredir görmemiştim. Acaba bugün bana bir şey mi getirdi?

Arşivciler artık ticaretlerini daha farklı yapıyorlardı. İsyan, toplumun müzelerini kapatmış, bunların propagandadan başka bir işe yaramadığını söylemişti. Bu yüzden, birbirimizi kalabalıkta bulabilmek ve temasa geçebilmek için müzelerin dışında beklemek zorunda kalıyorduk.

Teslimat her zamanki gibi hızlı oldu. Kadın yanımdan geçerken bakışlarını yerden ayırmadı ve istifini bozmadı; derken birbirimize kalabalık bir yolda olabileceği gibi hafifçe çarptık. Dışarıdan, bunun tamamıyla kusursuz göründüğüne emindim ama kadın bana bir şey, bir mesaj vermişti. "Özür dilerim," dedi kısa bir an için gözlerime bakıp. "Geç kaldım."

Bana çarpmış gibi davranıyordu çünkü bir yere vaktinde yetişmek için telaş ediyordu ama onun ne demek istediğini biliyordum. Mesaj muhtemelen kadın salgına yakalandığı için geç kalmıştı. Peki, kâğıdı saklamayı nasıl becermişti? O durgun hâldeyken başkası mesajı okumuş muydu?

Kalbim bir ovada gizlenecek bir yer bulmaya çalışan bir tavşan gibi gümbür gümbür atmaya başlamıştı. Mesaj Cassia'dan olmalıydı. Başka kimse bana bir şey göndermemişti. Keşke notu o anda okuyabilseydim, diye düşündüm. Ama güvende olana dek beklemeliydim.

"Dilediğin yere uçabilseydin, nereye giderdin?" diye sordu Indie.

"Bence bunun yanıtını biliyorsun," dedim. Kâğıdı hemen cebime koydum.

"Merkez olmalı o hâlde," dedi Indie. "Merkeze uçardın."

"Cassia'nın olduğu yere."

Caleb dönüp bize bakınca acaba değiş tokuşu gördü mü diye düşündüm. Sanmıyordum. Tüccar hızlı davranmıştı. Caleb'i anlayamıyordum. Bizler ilacı teslim ederken geriye kutular getiren

tek kişi oydu. Diğer gemilerin hiçbiri kargo almıyordu. Komutanımız da bize bunun onaylandığını söylüyordu ama bence bilmediğimiz bir şeyler vardı. Caleb'in ikimizden birini izlemek için benimle ve Indie'yle birlikte çalıştığını düşünüyordum ama hangimizi izlediğini bilemiyordum. Belki de her ikimizi de izliyordu.

"Ya sen?" diye sordum ona ses tonumu neşeli tutmaya gayret ederek. "Dilediğin yere uçabilseydin, nereye giderdin? Sonoma'ya geri mi dönerdin?"

"Hayır," dedi sanki çok saçma bir şey söylemişim gibi. "Geldiğim hiçbir yere gitmezdim. Daha önce hiç gitmediğim bir yere giderdim."

Parmaklarım cebimdeki kâğıdın etrafına dolandı. Cassia bana bir keresinde sayfalardan bazılarını tenine yasladığını söylemişti. O sırada, ona ancak bu şekilde dokunabilir, onu ancak bu yolla görebilirdim.

Indie beni izliyordu. Sonra, sık sık yaptığı gibi kaygı verici bir şey söyledi. Beklenmedik bir şeydi. Bana biraz yanaştı ve diğerleri duymasın diye çok alçak sesle konuştu. "Sana sormak istediğim bir şey vardı. Neden mağaradayken tüplerden birini çalmadın? Cassia'yla Eli'nin birer tüp aldığını gördüm. Ama sen almadın."

Indie haklıydı. Ben bir tüp almamıştım. Ama Cassia da, Eli de almışlardı. Cassia büyükbabasının tüpünü almıştı. Eli de Vick'e ait tüpü çalmıştı. Daha sonradan, Cassia da Eli de tüplerini saklamam için bana vermişlerdi. Tüpleri isyan kampına akan nehir kenarındaki bir ağacın içine saklamıştım.

"İhtiyacım yoktu," dedim.

Indie de ben de durduk. Grubun geri kalanı bağırıp çağırmaya başladı. Nehre atlamak istedikleri yeri bulmuşlardı; burası çağlayanlardan akan suyun nehirden aşağı ilerlediği, derince bir nok-

taydı. Diğer filolardan biri oradan nehre girmişti ve insanların durup izleyebileceği kadar da nehre yakındı.

"Haydi," diye seslendi Connor isimli bir pilot. Gözlerini bana ve Indie'ye dikti. "Korkuyor musun?" diye sordu.

Yanıt vermeye gerek görmedim. Connor becerikli, küstah ama vasat biriydi. Bir lider olduğunu sanıyordu. Bense öyle olmadığını biliyordum.

"Hayır," dedi Indie; sonra üniformasını, üstünde hepimizin giydiği, üste oturan fanila ve şort kalana dek çıkardı ve koşarak suya atladı. Yüzeye değdiğinde herkes tezahürat yaptı. Suyun ne kadar soğuk olması gerektiğini düşünüp nefesimi tuttum.

Sonra aklıma Cassia ve uzun süre önce ılık mavi sularına atladığı Oria'daki o havuz geldi.

Indie ıslak bir hâlde, gülerek ve titreyerek yüzeye çıktı.

Güzel olduğu, gözlerinde kati bir yabanilik olduğu hâlde keşke Cassia burada olsaydı, diye düşünmeden edemedim.

Indie bunu fark etti. Bakışlarını benden ayırıp nehirden çıkarken gözlerindeki ışıltının birazı silindi. Üniformasına uzanıp diğerleriyle tokalaştı. Biri daha nehre atlayınca kalabalık yine tezahürat etti.

Indie titreyerek uzun saçlarını sıktı.

"Buna bir son vermem gerek," diye düşündüm. Indie'yi Cassia'yı sevdiğim gibi sevmek zorunda değildim ama Indie'ye baktığımda Cassia'yı düşünmekten vazgeçmem gerekiyordu. Birinin sana delip geçici bir bakışla bakıp seni aslında olmadığın bir şey ya da kişi yerine koyduğunda hissedeceğin duyguyu biliyordum.

Yukarıdan bir sıra hava gemisi geçti ve hepimiz orada çok fazla vakit geçirdiğimiz için bir refleks gibi başımızı kaldırıp göğe baktık.

Indie nehrin yanındaki kayalıklardan birine tırmandı ve diğerlerinin nehre atlayışını izledi. Başını geriye atıp gözlerini yumdu. Bana dış eyaletlerdeki o küçük kertenkelelerden birini anımsattı. Kertenkeleler tembel görünebilirdi ama onları yakalamaya çalıştığınızda, yaz mevsimindeki gök gürlemelerinden önce çöl göğünü yaran şimşek gibi hızla kaçarlardı.

Onun yanma tırmanıp nehre ve üstünde ve içinde yüzen şeylere baktım: kuşlar, dağlardan gelen artıklar. Özellikle ilkbaharda bir iki saat içinde akıntıyla sürüklenen her şeyi toplayıp bir düzine kadar kayık yapabilirdiniz.

"Acaba ikinize hiç tek başınıza uçma izni verecekler mi?" dedi Connor. Tabii, herkes duysun diye sesi oldukça yüksekti. Yanımıza gelip bizi taklit etmeye çalıştı. İri yarı, en azından iki metre boyunda bir adamdı. Ben sadece bir yetmiştim ama ondan çok daha hızlıydım. Bu yüzden de bir kavga çıkacak diye endişelenmiyordum. Kaçmaya karar verirsek beni ya da Indie'yi yakalayamazdı. "Nedense kılavuz hep ikinizi çift yapıyor. Birinizin diğeri olmadan uçamayacağını düşünüyor sanki."

Indie yüksek sesle güldü. "Çok saçma," dedi. "Kılavuz tek başıma uçabildiğimi biliyor."

"Olabilir," dedi Connor. Ne yapacağı önceden kestirilebilen biriydi; söyleyeceği pis şeyi söylemeden ne olduğunu anlamak mümkündü. "Belki de ikinizi çift yapmasının sebebi sizin..."

"Bizim en iyiler olmamızdır," dedi Indie. "Tabii. Öyleyiz."

Connor güldü. O da nehre atladığı için üstünden sular damlıyordu. Sırılsıklam ve aptal görünüyordu, Indie gibi güzel ve ışıltılı değildi. "Kendini pek beğeniyorsun," dedi. "Günün birinde kılavuz mu olacağını sanıyorsun?" Başını çevirip diğerlerinin de bu durumun saçmalığına gülüp gülmediklerine baktı. Ama kimseden çıt çıkmadı.

"Tabii," dedi Indie sanki onun bunu sormuş olduğuna inanamıyormuş gibi.

"Hepimiz bunu umut ediyoruz," dedi Rae isimli bir kız. "Neden olmasın? Artık hayal edebiliriz."

"Ama sen değil," dedi Indie, Connor'a. "Senin farklı bir hayale ihtiyacın var. Kılavuz olacak kadar iyi değilsin. Olacağını hiç sanmıyorum."

"Sahi mi?" dedi Connor suratında alaycı bir ifadeyle yaklaşıp. "Nereden biliyorsun bunu?"

"Çünkü seninle uçtum," dedi Indie. "Sen asla göğe teslim olmuyorsun." Connor güldü ve tam bir şey söylemeye çalışırken Indie'nin sesi onunkini bastırdı. "Her zaman kendini düşünüyorsun. Nasıl göründüğüne ve ne yaptığına bakıyorsun. Kimin fark edeceğine bakıyorsun."

Connor başını ondan çevirdi. Arkadakilere onun hakkında kaba bir şey söyledi. Indie çılgının teki olmasaydı, ona neler yapacağını söyledi. Arkasından gittim.

"Önemli değil," dedi Indie gayet kayıtsız bir sesle. Ona, Connor gibilere karşı kayıtsız kalmanın tehlikeli olduğunu söylemek istedim. Ama bunun bir faydası olur muydu?

Eğlence bitmişti. İnsanlar kuru giysiler giymek için kampa doğru yürümeye başladılar. Pilotlardan ve yardımcılardan bazıları yürürken tir tir titriyordu. Neredeyse herkes nehre girmişti.

Yürürken Indie uzun, ıslak saçlarını örmeye koyuldu. "Ya ölmüş birini geri getirebilseydin?" dedi daha önceki sorgulamasına geri dönerek. "Sakın Cassia deme," dedi bıkkınlıkla hafifçe oflayarak. "O, sayılmaz. Ölü değil."

Indie'nin bunu söylediğini duymak güzeldi ama tabii o da bunu kesin olarak bilmiyordu. Ama Cassia bana bir mesaj yolla-

mışsa bu iyiye işaretti. Parmaklarımla bir kez daha kâğıdı kavrayıp gülümsedim.

"Kimi mi diriltirdim?" diye sordum Indie'ye. "Neden bana böyle bir şey soruyorsun?"

Indie dudaklarını birbirine bastırdı. Bir an için yanıt vermeyeceğini sandım ama sonra, "Artık her şey mümkün," dedi.

"Sence isyan, toplumun asla yapamadığı şeyleri yapabilir mi?" dedim. "Sence isyan insanları diriltmenin bir yolunu mu buldu?"

"Henüz bulmadı," dedi, "ama sence de günün birinde bulmayacaklar mı? Sence de kılavuzun nihai amacı bu değil mi? Onun bizi kurtaracağına dair tüm o eski öyküler ve şarkılar, bizi sırf salgından ya da toplumdan değil, ölümden de kurtaracağı anlamına..."

"Hayır." Alçak sesle konuştum. "Oyuktaki o örnekleri sen de gördün. Birini oradan nasıl geri getirirsin? Örneği orijinal kişiye çok benzeyen biri yaratmak için kullanabilsen bile asla o kişi olamaz. Kimseyi asla geri getiremezsin. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Indie inatla başını salladı.

Tam o sırada birinin beni sırtımdan ittiğini, dengemi kaybedip hemen yanımızdaki nehre düştüğümü hissettim. Suya tam düşmeden önce elimi cebime atıp kâğıdı sıkı sıkı kavradım. Elimi havaya kaldırıp ayaklarımla var gücümle kendimi nehrin dibinden yukarı ittim.

Ama kâğıdın yine de ıslandığını biliyordum.

Diğerleri havaya kaldırdığım yumruğumu bir çeşit selamlama sanıp tezahürat etmeye, bağırmaya ve kendi yumruklarını havaya kaldırmaya başladılar. Durumu belli etmemek için "İsyan!" diye bağırdım, herkes de beni taklit etti.

Beni iten kişinin Connor olduğuna emindim. Kollarını göğsünde kavuşturmuş kıyıdan beni izliyordu.

***

Camas Nehri kampımızın yanından da geçiyordu; diğerleri üstlerini değiştirmek için barakalara girince derhal suyun kenarındaki düz taşların bulunduğu yere gittim; giderken kâğıdı açmaya başladım. Eğer o mesajı mahvettiyse...

Alt kısımdaki yazı silinmişti. Hayal kırıklığı hissettim. Ama çoğu hâlâ okunur durumdaydı ve Cassia'nın el yazısıyla yazılmıştı. Nerede görsem tanırdım. Her zaman yaptığımız gibi kodumuzu biraz değiştirmişti ama çözmem uzun sürmedi.

İyiyim ama kâğıtlarımın birçoğu çalındı.

O yüzden, benden eskisi kadar sık haber almazsan merak etme. Mümkün olan en kısa sürede sana gelmeye çalışacağım. Bir plan yaptım. Ky, beni arayıp bulmak ve kurtarmak isteyeceğini biliyorum. Ama benim kendimi kurtarabileceğime inanman gerekiyor.

İlkbahar yaklaşıyor. Hissedebiliyorum. Hâlâ tasnif yapıp bekliyorum ama yazabildiğim her yere mektuplar yazdım.

Haklıydım. Mesaj eskiydi. Salgın bazı şeyleri çabuklaştırmış, bazılarını da ağırlaştırmıştı. Ticaret artık eskisi kadar güvenilir değildi. Cassia bunu kaç hafta önce yazmıştı? Salgın başladıktan bir hafta sonra mı? İki mi? Mesajım eline geçmiş miydi, yoksa bir sağlık merkezinde hareketsiz yatan birinin cebinde miydi?

Bazen, birbirimize öykülerimizi bölük pörçük anlatmamızın adil olmadığını düşündüğümde, kendime çoğu kişiden daha şanslı olduğumuzu hatırlatıyorum; çünkü birbirimize yazabiliyoruz. Bana verdiğin birçok hediyeden bu ilki, benim için her geçen

gün daha da anlamlı hâle geliyor. Tekrar birlikte olana dek, birbirimizle haberleşmek için bir yol var.

Seni seviyorum, Ky.

Birbirimize yazdığımız mesajları hep bu şekilde bitirirdik. Ama bu sefer, dahası da vardı.

Ta Camas'a kadar iki ayrı mesaj yollayacak gücüm yok. Senden bunu daha önceden hiç istememiştim; onunla birbirinizin mesajlarını paylaşmayın diye farklı bir biçimde konuşmaya çalıştım. Ama Xander'ın da bunu görmesini sağlayabilir misin? Bir sonraki kısım ona ait ve önemli.

İşte, o anda kodun sayfanın diğer yarısında rakamlara dönüştüğünü gördüm. Temel bir sayısal kodu andırıyordu ve sayfanın sonlarına doğru nehre düştüğüm zaman ıslanan kısımlarında mürekkep dalgalarına dönüşmüştü.

Kodu çözmek istedim. Cassia bunu yapabileceğimi biliyordu ama bana güvenebileceğini düşünmüştü.

Güvenebilirdi. Oyuktaki o minik evde, isyan haritasını ondan gizlediğimi öğrendiğinde bana nasıl baktığını asla unutmayacaktım. O anda, kendime korkunun beni istemediğim biri yapmayacağına söz vermiştim. Artık, güvenen ve güvenilen biriydim.

Mesaj tamam olmasa bile, onu Xander'a ulaştırmanın bir yolunu bulmalıydım. Üstelik bir parçası okunmaz olduğu için bunu ona vermek beni güvenilmezmişim gibi gösterse de.

Rüzgâr suyu kâğıttan alsın diye, kâğıdı ufak bir taşla düz kayanın üstüne tutturdum. Mesajların kuruması uzun sürmeyecekti. Diğerlerinin beni o sırada aramayacaklarını umuyordum.

Arkama baktığımda, Indie'nin kayalıklarda yürüdüğünü gördüm. Üstüne kuru bir üniforma giymişti; gelip yanıma oturdu. Rüzgâr hiddetlenir ve mesajı uçurur diye endişe ettiğimden, tek

elimi kâğıdın kenarından ayırmadım. Indie bir kez olsun bir şey demedi. Hiç soru da sormadı.

O yüzden ben sordum. "Sırrın nedir?" dedim.

Bana bakıp kaşlarını havaya kaldırdı. Ne demek istiyorsun?

"Nasıl öyle uçabiliyorsun, sırrın nedir?" dedim. "Uçuş takımları arızalanıp hava gemisini yine de başarıyla yere indirdiğin zamanki gibi demek istiyorum." O gün, hava gemisi pistin asfaltına sürtünmüş, metal gövdesinden kıvılcımlar çıkmıştı ve Indie buna rağmen telaşlanmamıştı.

"Boşlukların birbirine nasıl uyduğunu biliyorum," dedi. "Bir şeylere bakınca nasıl olduklarını anlayabiliyorum."

Haklıydı. Somut nesneler söz konusu olduğunda, Indie'nin orantı ve pozisyon mevhumu her zaman çok iyiydi. Arı yuvasını yanında taşıyordu çünkü bunun şekli ve yapısı hoşuna gidiyordu Kanyonun duvarlarına tırmanırken bunu kolay bir şeymiş gibi gösteriyordu. Ama yine de, kusursuz bir boşluk mevhumu, Indie için gerçekten de içgüdüsel bir şey olsa da, tek başına onun ne kadar iyi uçtuğunu ve ne kadar hızlı öğrendiğini açıklayamazdı. Ben de fena değildim ama Indie gibi değildim.

"Bir şeylerin nasıl hareket ettiğini biliyorum," dedi. "Öyle işte."

Suyun üstündeki bir diğer akbalıkçılı işaret etti. Bu seferki kanatlarını açmış, bir hava akımını dayandığı kadar izliyor, suyun üstünde sekiyordu. Indie'ye baktım ve sanki kuş oymuş gibi onun için derin bir yalnızlık hissettim. Bir şeylerin nasıl birbirine uyacağını ve hareket edeceğini biliyordu ama çok az insan onu anlıyordu. Hayatımda tanıdığım en yalnız insandı.

Hep öyle mi olmuştu?

"Indie," dedim, "Mağaradan tüp almış mıydın?"

"Tabii," dedi.

"Kaç tane?" diye sordum.

"Sadece bir tane."

"Kiminkini?"

"Biri işte," dedi.

"Nereye sakladın?"

"Uzun süre bende kalmadı. İsyana nehri izleyerek giderken nehirde kaybettim."

Bana tüm gerçeği söylemiyordu. Hangi kısmının yalan olduğunu bilmiyordum ama Indie bir şeyden söz etmek istemediğinde onu konuşturmak mümkün değildi.

"Bir tek sen ve Hunter'dınız," dedi. "Tüplerden bir tane almayan yani."

Tabii. Çünkü Hunter ve ben ölümle ilgili gerçeği kabullenmiştik.

"İnsanların öldüğünü gördüm," dedim Indie'ye. "Sen de gördün. İnsanlar ölünce giderler. Onları geri getiremezsin."

Hayatta olanlar bizlerdik. Orada. Her şeyimizi de kaybedebilirdik.

"Barikatın duvarlarının ardına bir şey götürmek zorunda olsaydık ne yapardık?" diye sordum ona konuyu değiştirerek. "Bunun imkânsız olduğunu mu söylerdin?"

"Tabii ki hayır," dedi. Tıpkı tahmin ettiğim gibi. "Bunu yapmanın birçok yolu vardır."

"Ne gibi?" dedim. Sırıtıyordum. Elimde değildi.

"Tırmanarak," dedi.

"Bizi görürler."

"Hızlı davranırsak görmezler," dedi. "Ya da uçabiliriz."

"O şekilde bizi kesin yakalarlar."

"Bizi oraya yollayan kılavuzsa yakalayamazlar," dedi.

On İkinci Bölüm
XANDER

İlaçlar geldiğinde, sağlık merkezinde hep bir heyecan yaşanırdı. Çünkü gerçekten barikatın dışından gelen insanları gördüğümüz nadir anlardandı. Sağlık merkezine sürekli olarak sağlık görevlileri ve hastalar geliyordu ama ilaçları getiren pilotlar ve yardımcıları farklı olurdu. Onlar sağlık merkezine, hatta Camas'a bile bağlı değillerdi.

Hem kılavuzu görme ihtimalimiz de vardı. Söylentilere göre Camas şehri, ilaçlarından bazılarını kendisi getiriyordu. Belli ki barikatın içine inebilmek, sadece en iyi pilotların yapabildiği bir şeydi.

İlk hava gemisi gökten bir pist olarak kullandıkları sokağa indi. Pilot, gemiyi Belediye Binası'nın mermer basamaklarından metrelerce uzağa indirip durdurdu.

"Bunu nasıl yapabildiklerini bilmiyorum," dedi sağlık görevlilerinden biri başını sallayarak.

"Ben de," dedim. Gemi döndü ve bize doğru ilerlemeye başladı. Karada, havada olduğundan daha yavaş hareket ediyordu. Geminin yaklaşmasını izlerken günün birinde o gemilerden birinde uçup uçamayacağımı merak ettim. Herkes iyileştikten sonra dört gözle bekleyecek o kadar çok şey vardı ki.

***

Benim gibi doktorlarla birlikte ilaç deposunda kutuları açtık ve mini iletişim cihazlarımızla tüpleri taradık. *Bip. Bip. Bip.* Gemilerdeki isyan görevlileri birbiri ardına kutuları getirdiler.

İlk kutudaki tüpleri taramayı tamamladım. Bunu yapar yapmaz, önümde bir diğer kutu belirdi.

"Teşekkür ederim," dedim kutuyu görevliden almak için elimi uzatarak. Başımı kaldırıp ona baktım.

Ky'dı.

"Carrow," dedi.

"Markham," dedim. Soy ismini kullanmak tuhaftı. "İsyandasın."

"Tabii," dedi. "Her zaman." Bana bakıp sırıttı çünkü her ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk. Ona sormak istediğim binlerce soru vardı ama yeterli vaktimiz yoktu. Malzemeleri boşaltmaya devam etmeliydik.

Birden ilaçları boşaltmak dünyanın en önemli işi gibi gelmemeye başladı. Ona Cassia'nın nasıl ve nerede olduğunu, ondan haber alıp almadığını sormak istedim.

"Seni görmek güzel," dedi Ky.

"Seni de," dedim. Öyleydi. Ky tokalaşmak için elini uzattı ve birbirimizin elini sıkıca tuttuğumuzda, avucuma bir kâğıt parçası koyduğunu hissettim.

"Ondan geliyor," dedi Ky alçak sesle diğerlerinin duymaması için. Biri bize işimize geri dönmemizi söylemeden önce kapıya yöneldi. Ky gözden kaybolduktan sonra ilaçları getiren diğer kişilere baktım ve kızıl saçlı bir kızın beni izlediğini fark ettim.

"Beni tanımıyorsun," dedi.

"Evet," dedim.

Başını yana eğip dikkatle bana baktı. "İsmim Indie," dedi. Gülümseyince çok güzel oldu. Ben de ona gülümsedim, sonra kız da gitti.

Kâğıdı cebime tıktım. Ky tekrar geri gelmedi; daha doğrusu, görebildiğim kadarıyla gelmedi. Elimde olmadan, ilçedeki masalarda oyun oynadığımız zamanki gibi hissettim; oyunu bilerek kaybettiğinde bunu fark eden tek kişinin ben olduğumdaki gibi hissettim. Bir başka sırrımız daha vardı. Kâğıtta ne yazıyordu? Keşke kâğıdı o anda okuyabilseydim diye düşündüm ama henüz vardiyam bitmemişti. Çalışırken başka hiçbir şeye vakit kalmıyordu.

Ky ve ben neredeyse onun ilçeye ilk gelişinden beri arkadaştık. İlk başlarda onu kıskanmıştım. Ona kırmızı haplardan çalması için meydan okumuştum, o da yapmıştı. Bu olaydan sonra birbirimize saygı duymaya başlamıştık.

Ky'la küçüklüğümüze dair bir başka zamanı hatırladım. On üç yaşlarında olmalıydık ve her ikimiz de Cassia'ya âşıktık. Onun evinin yakınında konuşup birbirimizin ne dediğini dinliyormuş gibi yapıyorduk ama aslında eve geldiğinde onu görebilmek için orada bekliyorduk.

Bir noktada, ikimiz de rol yapmayı kestik. "Gelmeyecek," dedim.

"Belki de büyükbabasını ziyarete gitmiştir," dedi Ky.

Evet, der gibi başımı salladım.

"Eninde sonunda evine gelecek," dedi. "O yüzden, şu anda burada olmaması neden bu kadar önemli, bunu anlayamadım."

İşte, o anda, ikimizin de aynı şeyi hissettiğini anladım. Tam olarak aynı şekilde olmasa da, ikimiz de Cassia'yı aynı miktarda seviyorduk. Bu miktar ise yüzde yüzdü.

Toplum bu tür rakamların var olmadığını söylerdi ama Ky da, ben de bunu umursamazdık. Ona bu yüzden de saygı duyardım. İlçedeki hayatı kolay olmamış olmasına rağmen, hiçbir şey hakkında şikâyet etmemesine ya da üzülmemesine de hayrandım. Birçok kişi, onun bir başkasının yerini aldığını düşünürdü.

Bu da benim hep düşündüğüm bir şeydi: Matthew Markham'a gerçekten ne olmuştu? Toplum bize onun öldüğünü söylemişti ama buna inanmamıştım.

Patrick Markham'ın gece giysileriyle sokakta dolandığı gece, dışarı çıkıp kimse görevlileri aramadan onu içeri girmeye ikna eden, babam olmuştu.

"Aklını yitirmişti," diye fısıldadı babam anneme Patrick'i eve götürdükten sonra evimizin ön basamaklarında. Kapıdan onları dinledim. "Gerçek olamayacak şeyler söylüyordu."

"Ne dedi?" diye sordu annem.

Babam bir süre konuşmadı. Tam anneme bir şey söylemeyeceğini düşünmüştüm ki, "Patrick bana sürekli olarak 'Neden yaptım?' dedi," dedi.

Annem şaşkınlıktan nefesini tuttu. Ben de öyle. İkisi de arkasına baktı ve kapının ardında durduğumu gördü. "Yatağa geri dön, Xander," dedi annem. "Endişelenecek bir şey yok. Patrick artık evinde."

Babam görevlilere asla Patrick'in dediğini söylemedi. Mahalledekiler Patrik'in o gece sokakta dolandığını biliyorlardı çünkü ölen oğlunun yasını tutuyordu. Bunu unutmamız için kimsenin bize kırmızı bir hap vermesine gerek yoktu. Hem onun bu üzüntülü hâli hepimize kural dışıları herkesten uzak tutmamız gerektiğini de hatırlatıyordu.

Ama annemle babam antreye girdiklerinde, babamın ona ne fısıldadığını hatırlıyordum. "Patrick'in gözlerinde hüzünden başka bir şey de gördüm sanırım," dedi babam.

"Ne?" diye sordu annem.

"Suçluluk," dedi babam.

"Olay onun iş yerinde oldu diye mi?" dedi annem. "Kendisini suçlamamalı. Öyle olacağını bilemezdi."

"Evet, dedi babam. "Suçluluktu. Gerçek, bilinçli bir suçluluk."

Odalarına gittiler ve konuşmanın geri kalanını duyamadım.

Bence Patrick oğlunu öldürmemişti. Ama orada anlayamadığım bir şey olmuştu.

***

Vardiyam nihayet sona erince ufak avluya yöneldim. Her sağlık kanadının bir avlusu vardı ve orası dışarı çıkabildiğimiz tek yerdi. Şanslıydım; o sırada avluda bir tek, koyu bir sohbete dalmış bir adamla bir kadın vardı. Onları rahatsız etmemek ve kâğıdı açtığımı görmemeleri için avlunun diğer tarafına gidip sırtımı döndüm.

İlk önce Cassia'nın el yazısına öylece bakakaldım.

Çok güzeldi. Keşke yazmayı bilseydim, diye düşündüm. Keşke bana öğretmiş olsaydı. Biri damarlarıma bir şırınga batırmış gibi içimde keskin bir sızı hissettim. Ama o histen nasıl kurtulacağımı biliyordum: Bunun bir faydası olmadığını hatırlamam gerekiyordu. Daha önce de onu kaybettiğim için aynı şekilde hissetmiştim ve bu hissin bana hiçbir faydası olmamıştı. Daha da önemlisi, hayatım boyunca o tür bir insan olmamak için uğraşmıştım.

Kodu çözmem birkaç saniye sürdü. Çocukluğumuzda öğrendiğimiz ve toplumun kimin en iyi çözebileceğini test ettiği zamanki gibi basit bir yerine koyma hesabıydı. Mesaj bana ulaşamadan önce bunu çözen olmuş mudur diye düşündüm. Ky bunu okumuş muydu?

Xander, demişti Cassia, *sana iyi olduğumu ve başka şeyleri de haber vermek istedim. İlk olarak, sakın mavi haplardan alma. İsyanın hapları topladığını biliyorum ama bir şekilde eline mavi haplardan geçerse onları derhal at. Bunlar insanı öldürebilir.*

Bir dakika. Mesajı tekrar okudum. Doğru olamazdı. Olabilir miydi? Mavi hapların bizi kurtarması gerekiyordu. Öyle olmasaydı, isyan bunu bana söylerdi. Söylemezler miydi? Biliyorlar mıydı? Cassia'nın bir sonraki cümlesi, bana bildiklerini söylüyordu.

İsyanda herkes mavi hapların zehirli olduğunu biliyor ama bunu kendin öğrenmemen için işi şansa bırakmak istemedim. Sana iletişim cihazından bunu söylemek istemiştim ve anladığını düşünmüştüm ama son zamanlarda anlamamış olabileceğinden endişe etmeye başladım. Toplum bize hapların bizi kurtaracağını söylemişti ama yalan söylediler. Mavi hap insanı durgunlaştırıp hareketsizleştiriyor. Biri seni kurtarmazsa ölüyorsun. Bunun kanyonlarda insanların başına geldiğini gördüm.

Bunu görmüştü. Demek biliyordu.

Mavinin ayrı bir yeri var. Bana anlatmaya çalışmıştı. Midemin bulandığını hissettim. Neden isyan bunu bana söylemedi? Haplar onu öldürebilirdi. Böyle bir şey olsaydı bu, benim suçum olurdu. Bu tür bir hatayı nasıl yapardım?

Avludaki insanlar daha yüksek sesle konuşmaya başlamışlardı. Sırtımı tekrar onlara döndüm. Aklımdan bir sürü şey geçer-

ken kâğıdı okumaya devam ettim. Cassia'nın bir sonraki cümlesi beni biraz rahatlattı. En azından onun isyanda olduğu konusunda yanılmamıştım.

İsyanın bir parçasıyım.

Sana bunu da anlatmaya çalıştım.

Sana daha önceden yazmalıydım ama sen bir görevliydin. Başını derde sokmak gibi bir risk almak istemedim. Hem yazımı daha önce görmemiştin. Arşivciler mesajın benden geldiğini söyleseler bile bunu nasıl bilebilirdin? Sona, sana nasıl mesaj ulaştırabileceğimi fark ettim: Ky'la. Yazımı görmüştü. Sana mesajın gerçekten de benim tarafımdan yazıldığını söyleyebilirdi.

Senin de isyanda olduğunu biliyorum. Bana iletişim cihazından söylemeye çalıştığın şeyi anlamıştım. Bunu bilmem gerekirdi: Sen hep aramızda doğru şeyi yapan ilk kişiydin.

Sana yüz yüze söylemek istediğim, mektupta yazmak istemediğim bir şey daha var. Seninle yüz yüze konuşmak istiyordum. Ama karşılaşmamıza daha vakit olabilir diye, yine de yazmaya karar verdim.

Beni sevdiğini biliyorum. Ben de seni seviyorum ve her zaman seveceğim ama...

Mesaj orada sona eriyordu. Suyun verdiği hasar mesajı kırıştırmış ve okunmaz hâle getirmişti. Bir an için kan beynime sıçradı. Mesaj nasıl olur da o kadar önemli bir yerde yok olmuş olabilirdi? Cassia ne diyecekti? Beni her zaman seveceğini yazmıştı ama...

Bir yanım, mesajın tam orada, o son sözcükten önce sona ermesini istiyordu.

Neler olmuştu? Kâğıt kazara mı zarar görmüştü? Yoksa Ky bunu kasten yapmış olabilir miydi? Ky oyunlarda adil davranırdı. Öyle davranmaya devam ediyor olsa iyi olacaktı.

Kâğıdı tekrar katlayıp cebime koydum. Notu okuduğum dakikalarda hava kararmıştı. Güneş barikatın duvarlarının ardında, ufkun altında batmış olmalıydı. Avlunun kapısı açıldı ve diğerleri içeri girerken Lei avluya çıktı.

"Carrow," dedi. "Ben de seni bulabileceğimi umuyordum."

"Bir sorun mu var?" diye sordum. Lei'yi birkaç gündür görmemiştim. İlk başından beri isyanın bir parçası olmadığı için bir doktor olarak değil, genel bir sağlık görevlisi olarak çalışıyor ve ona en çok ihtiyaç duyulan ekipte ve vardiyada görev alıyordu.

"Hayır," dedi. "İyiyim. Hastalarla çalışmak güzel. Ya sen?"

"Ben de iyiyim," dedim.

Lei bana baktı ve ona kefil olup olmamaya karar verirken gözlerimde beliren sorunun bu sefer onun gözlerinde belirdiğini fark ettim. Bana güvenip güvenemeyeceğini, gerçekten tanıyıp tanımadığını merak ediyordu.

"Hastaların sırtlarındaki kırmızı işareti sormak istemiştim sana," dedi en sonunda. "Nedir o?"

"Sinirlerle ilgili ufak bir enfeksiyon," dedim. "Virüs aktif hâle geldiğinde, sırtta ya da boyunda deride belirebiliyor." Duraksadım ama artık Lei de isyanın bir parçası olduğundan ona her şeyi anlattım. "İsyan bazılarımıza bunu kontrol etmemizi söyledi çünkü bu iz, salgının kesin bir işareti."

"Sadece gerçekten hastalığı kapanlarda beliriyor."

"Evet," dedim. "Virüsün bağışıklıkta kullanılan ölü hâli hiçbir belirgin işarete sebep olmuyor. Ama bir kişiye canlı salgın virüsü bulaştığında, sinirlere gidiyor ve o ufak kırmızı iz oluşuyor."

"Sıradışı bir şey gördün mü?" diye sordu. "Temel virüsün varyasyonları gibi?" Salgını tek başına anlamaya çalışıyordu ve isyanın söylediklerine körü körüne inanmıyordu. Bu yüzden ona

kefil olduğum için kendimi huzursuz hissetmeliydim ama öyle hissetmiyordum.

"Pek sayılmaz," dedim. "Arada sırada, tamamıyla durgunlaşmadan gelen bazı kişiler de var. İlacı verirken benimle konuşan bir hasta bile vardı."

"Ne dedi?" diye sordu Lei.

"İyileşeceğine söz vermemi istedi," dedim. "Ben de söz verdim."

Başını sallayınca ne kadar bitkin göründüğünü fark ettim. "Şimdi bir dinlenme molasında mısın?"

"Birkaç saat daha değil," dedi. "Zaten fark etmez. O gittiğinden beri iyi uyuyamıyorum. Rüya göremiyorum. Bazı açılardan, onun gitmiş olmasının en zor kısmı bu."

Ne demek istediğini anlamıştım. "Çünkü rüya göremezsen, o hâlâ buradaymış gibi davranamazsın," dedim. Ben rüya gördüğümde öyle yapıyordum: Cassia'yla birlikte ilçede oluyordum.

"Evet, öyle davranamıyorum," dedi Lei. Bana baktı ve söylemediği şeyi duydum. *Eşi gitmişti ve artık hiçbir şey eskisi gibi değildi.*

Sonra, bana biraz daha yaklaştı ve elini kısacık bir an için suratıma koyup beni şaşırttı. Cassia'dan beri, birisi ilk kez bunu yapıyordu ve Lei'nin dokunuşuna yanıt vermemek için kendimi zor tutuyordum. "Gözlerin mavi," dedi. Sonra, elini geri çekti. "Onunkiler de öyle." Sesi yalnızlık ve hasret doluydu: Ona karşı.

On Üçüncü Bölüm
CASSIA

İlk başlarda, müzenin yakınındaki alan boş gibiydi. Öyle olduğunu görünce bıkkınlıkla çenemi sıktım. Kimse değiş tokuşa gelmediyse merkezden nasıl kaçmayı başaracaktım? Komisyonlara ihtiyacım vardı.

"Sabırlı ol," dedim kendime. "Birinin ne zaman izliyor olabileceğini ve konuşup konuşmamak için karar vermeye çalıştığını bilemezsin." O sırada, oradaki tek tüccar bendim ama bu durum uzun sürmeyecekti. Diğerleri de gelecekti.

Göz ucuyla bir kıpırtı gördüm; kısa sarı saçlı ve güzel gözleri olan bir kız müzenin köşesinden çıktı. Ellerini önünde kavuşturmuştu, bir şey tutuyordu. Bir an için, aklıma Indie ve arı yuvası geldi; bunu kanyonlarda ne kadar özenle taşıdığını hatırladım.

Kız bana yaklaştı. "Sizinle konuşabilir miyim?" dedi.

"Tabii," dedim. Son zamanlarda, toplum tarihi ile ilgili parolaları sormaktan vazgeçmiştik. Artık bunlara pek gerek kalmamıştı.

Kız ellerini uzattığında, avuçlarında minnacık, kahverengili yeşilli bir kuş olduğunu gördüm.

Öylesine tuhaftı ki, bir süre rüzgârdan kımıldayan tüyleri haricinde hareketsiz duran kuşa bakakaldım.

Tüyleri bildiğim bir yeşil tonuydu.

"Bunu ben yaptım," dedi kız. "Erkek kardeşim için yazdığınız sözcükler için. Al."

Kuşu bana verdi. Minnacıktı, çamurdan yapılmıştı ve kurutulmuştu. Avucumda ağır ve toprağımsı bir his uyandırdı; yeşil ipekli kumaşlardan koparılmış olan tüyleri sadece kanatlarını kaplıyordu.

"Çok güzel," dedim. "Tüyleri... Bunlar..."

"Birkaç ay önce toplumun eşleşme yemeğimden sonra bana yolladığı ipekli kumaştan," dedi. "Artık ona ihtiyacım olmadığını düşündüm."

Demek o da yeşil renk giymişti.

"Kuşu çok sıkı tutmayın," dedi. "Elinizi kesebilir." Sonra, beni ağacın gölgesinin altından çıkardı ve kuşun tüylerle kaplı olmayan bölümleri parıldadı. Güneşin altında ışıldadı.

"İpekli kumaşı çıkarabilmek için camı kırmak zorunda kaldım," dedi. "Sonra da kırık cam parçalarını da kullanabileceğimi düşündüm. Camı ezdim ve kuşu yaptıktan sonra, kırık cam parçalarının üstünde yuvarladım. Parçalar neredeyse kum taneciklerı kadar minikti."

Gözlerimi yumdum. İlçede Ky'a elbisemin bir parçasını verdiğimde, ben de benzeri bir şey yapmıştım. Camı kırdığımda duyduğum o net çıt sesini hatırladım.

Kuş ışıldıyordu ve hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Cam ışıldıyordu, tüyleriyse ipektendi.

Öylesine canlı görünüyordu ki, bir an için uçup uçmayacağını görmek için havaya fırlatmak istedim. Ama bunu yaparsam, sa-

dece yere düşen toprak sesini duyacağımı ve kuş yere çarptığında etrafa yeşil kumaşın, onu kuş yapan, uçan şey yapan biçimin dağılacağını biliyordum. Bu yüzden, onu dikkatle tuttum ve bunu bilmenin içimde bir şarkı gibi yükselmesine izin verdim.

Yazı yazan tek kişi ben değilim.

Yaratan bir tek ben değilim.

Toplum bizden çok fazla şey almıştı ama hâlâ müzik ve şiir kalıntıları duyuyorduk; hâlâ etrafımızdaki dünyadan sanat eserleri görüyorduk. Bizleri asla hepsinden uzak tutmamışlardı. Bunları sindirdik, hatta bazen farkında olmaksızın içimize sindirdik ve birçoğu hâlâ dışarı çıkmak için can atıyordu.

Bir kez daha, sanatlarımızı değiş tokuş etmeye gerek olmadığını fark ettim. Verebilir ve paylaşabilirdik. Biri bir şiir, bir başkası bir resim getirebilirdi. Hiçbir şey almasak da, daha fazlasına sahip olabilir, güzel bir şeye bakabilir ya da gerçek bir şey duyabilirdik.

Rüzgâr kuşun yeşil tüylerini dalgalandırdı. "Çok çok güzel," dedim. "Sırf kendime saklayamayacağım kadar güzel."

"Ben de şiiriniz hakkında aynı şeyi düşündüm," dedi kız heyecanla. "Onu herkese göstermek istedim.

"Ya bunu yapmanın bir yolunu bulursak?" diye sordum. "Ya bir araya gelirsek ve herkes yaptığı bir şeyi getirirse?"

Nereye?

Akla ilk müze geliyordu; dönüp binanın kapalı kapılarına baktım. İçeri girebilmenin bir yolunu bulabilirsek müzenin cam vitrinleri ve altın renkli parlak ışıkları vardı. Bunlar kırıktı ama belki de tamir etmeyi başarabilirdik. Vitrinlerden birinin kapağını açtığımı ve şiirlerimden birini içine koyup nasıl göründüğüne bakmak için geri çekildiğimi hayal ettim.

İçimde hafif bir ürperti hissettim. Hayır. Yer orası değildi.

Arkama bakınca kızın dikkatle ve temkinle bana baktığını gördüm. "Ben Dalton Fuller," dedi.

Tüccarlar olarak, isimlerimizi vermememiz gerekiyordu ama o sırada değiş tokuş yapmıyordum. "İsmim Cassia Reyes," dedim.

"Biliyorum," dedi Dalton. "Yazdığın şiirin altını imzalamıştın." Duraksadı. "Galiba bunu yapabileceğimiz bir yer biliyorum."

"Buraya koku yüzünden kimse gelmez," dedi. "Ama dinmeye başladı."

Göle kadar devam eden bataklığın kenarında duruyorduk. Kıyıya vuran şeyleri değil, sadece kıyıyı görebileceğimiz bir mesafedeydik.

İskeleye, baldırlarıma ve ellerime çarpan ölü balıklar geldi aklıma. Acaba o olay toplumun dış eyaletlerde ve düşman bölgesinde yaptıkları gibi, suyu daha fazla zehirleme çabası mıydı? Ama toplum kendi gölüne neden böyle bir şey yapacaktı?

İsyan salgını temizlerken durgun bölgeyi daha da ufaltmıştı. Hava gemilerinin barikatın parçalarını havaya kaldırdıklarını, diğer parçaları biraz daha içeri çektiklerini görmüştüm. Bir zamanlar barikatın içinde kalan binalar artık yine eskisi gibi dışarıdaydı.

İsyan barikatın bu kullanılmayan parçalarını gölün yakınındaki boş alana getiriyordu. Beyaz duvarın parçalanan kısımları da kendi başlarına birer sanat gibiydi: Kıvrımlı, kocaman, dünyaya dev yaratıklar tarafından atılan ve sonradan mermere dönüşen iri tüyler, yerden fırlayan ve sonra taşa dönüşen kemikler gibiydiler. Bunlar parçalanmış, aralarında yürüyecek bir boşluk bulunan bir kanyon gibiydiler.

"Bu alanı hava gemisi istasyonlarında yukarıdan görmüştüm," dedim. "Ama yakından neye benzediğini bilmiyordum."

Bir noktaya iki parçayı diğerlerinden daha yakın bir biçimde bırakmışlardı. Parçalar neredeyse uzun, birbirine doğru kıvrılan ama üst kısımda birleşmeyen bir koridor gibi görünüyordu. Bu boşluğun içine girince içerisinin serin, biraz karanlık olduğunu fark ettim; yukarıdan, mavi gökten gelen düzgün bir ışık çizgisi aydınlatıyordu alanı. Elimi barikatın bir parçasına koyup yukarı baktım.

"Yağmur içeri girebilir," dedi Dalton. "Ama bence yine de işe yarayabilecek kadar korunaklı."

"Resimleri ve şiirleri duvarlara asabiliriz," dedim, o da evet der gibi başını salladı. "Senin kuşun gibi şeyleri koymak için de bir tür platform inşa edebiliriz."

Birileri şarkı söylemeyi biliyorsa, buraya gelebilirlerdi ve biz de dinleyebilirdik. Bir süre orada durdum, müziğin duvarlarda yankılandığını ve mahvolmuş, yalnız göle kadar çınladığını hayal ettim.

Aileme ulaşabilmek için değiş tokuş yapmam gerektiğini, isyandaki konumumu koruyabilmek için tasnif yapmaya devam etmem gerektiğini biliyordum ama bunun da yapmam gereken bir şey olduğunu hissediyordum. Büyükbabam bunu neden yapmak istediğimi anlayabilirdi.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

ÜÇÜNCÜ KISIM
BAŞHEKİM

On Dördüncü Bölüm
XANDER

"Yanına bir grup yeni hasta yolluyorum," dedi başhekim mini iletişim cihazından.

"Güzel," dedim. "Onlar için hazırız." Artık boş yataklarımız vardı. Salgının başlamasının üzerinden üç ay geçmişti ve işler büyük ölçüde isyan tarafından sağlanan bağışıklıklar sayesinde biraz durulmaya başlamıştı. Bilim adamları, pilotlar ve işçiler ellerinden gelenin en iyisini yapmışlardı ve birlikte yüz binlerce insanı kurtarmıştık. İsyanın bir parçası olmak şeref vericiydi.

Transferden sorumlu sağlık görevlilerini içeri almak için kapılara yöneldim. "Banliyölerden birinde ufak bir yayılma baş göstermiş sanırım," dedi sedyenin bir ucunu tutan görevli içeri girerken. Suratından terler damlıyordu ve çok yorgun görünüyordu. Transfer görevi olan sağlık görevlilerini isyandaki herkesten çok daha fazla takdir ediyordum. İşleri fizikseldi ve çok yorucuydu. "Bağışıklıklarını bir şekilde kaçırmış olmalılar."

"Onu şuraya yerleştirebilirsin," dedim. Hastayı sedyeden yatağa aldılar. Hemşirelerden biri hastaya bir gecelik giydirmeye koyulmuştu ki, kadının şaşkınlıkla bağırdığını duydum.

"Sorun ne?" dedim.

"Döküntü," dedi hemşire. Hastayı işaret edince adamın göğsünde kırmızı renkli şeritler olduğunu gördüm. "Bu hastadaki kötü görünüyor."

Kırmızı renkli ufak iz daha yaygın olarak görülürken arada sırada döküntünün gövdeye yayıldığına da rastlıyorduk. "Onu döndürelim de sırtını kontrol edelim," dedim.

Adamı çevirdik. Döküntü sırtına da yayılmıştı. Bir bildirimde bulunmak için mini iletişim cihazıma baktım. "Diğerleri de böyle mi?" diye sordum.

"Şu âna kadar diğerlerinde döküntü görmedik," dedi sağlık görevlisi.

Sağlık görevlileri ve ben yeni hastaların geri kalanını muayene ettik. Hiçbirinde akut döküntü, hatta ufak kırmızı renkli izler bile yoktu.

"Muhtemelen önemli bir şey değildir," dedim. "Ama yine de viroloğlardan birini arayacağım."

Virologun yanıt vermesi uzun sürmedi. "Sorun neymiş bakalım?" dedi kendinden emin bir ses tonuyla. Onunla daha önceden pek konuşmamıştım ama sima olarak tanıyor ve isyandaki en iyi araştırma doktorlarından biri olduğunu biliyordum. "Bir varyasyon mu?"

"Öyle görünüyor," dedim. "Daha önceden ufak ve yaygın olmayan akut viral döküntü artık gövdenin her yerinde deriden görülebiliyor."

Virolog sanki doğru terimleri kullanmamı beklemiyormuş gibi şaşkınlıkla bana baktı. Ama üç aydır oradaydım. Hangi sözcükleri kullanmam gerektiğini, daha da önemlisi bunların ne anlama geldiğini biliyordum.

Her prosedürde olduğu gibi, o sırada da eldiven ve maske takmıştık. Virolog bir çantaya uzandı ve bir tedavi ilacı çıkardı. "Bana bir yaşam belirti makinesi bulun," dedi diğer sağlık görevlilerinden birine. "Siz de bir kan örneği alın ve hastaya bir damar yolu hattı takın."

"Beklemediğimiz bir durum değil," dedi virolog ben iğneyi adamın damarına batırırken. Başhekim bizi duvardaki ana iletişim cihazından izliyordu. "Virüsler sürekli olarak değişirler. Tek bir virüsün farklı mutasyonlarını farklı dokularda, aynı bedende bile görmek mümkün."

Sıvı ve besin torbasını bağlayıp serumu açtım.

"Bir mutasyonun gelişebilmesi için, seçici bir baskı uygulanmış olması gerek," dedi virolog. "Mutasyonu orijinal virüsten daha yaşayabilir kılan bir şey olmalı."

Bana öğretmeye çalıştığını fark ettim ki bunu yapmasına gerek yoktu. Ne dediğini anladığımı düşündüm. "Bir tedavi gibi mi?" diye sordum. "Seçici baskı o olabilir mi? Bu yeni virüse gelişmesi için bir fırsat vermiş olabilir miyiz?"

"Endişelenmeyin," dedi adam. "Virüse özgün bir biçimde yanıt veren bir bağışıklık sistemiyle de karşı karşıya olabiliriz."

Hastaya bakıp mini iletişim cihazına bir bilgi girdi. Ben de yanında olduğumdan, bilgi benim mini iletişim cihazımda da göründü. Hastanın derisinin zedelenmemesi için her iki saatte bir döndürün. Etkilenen bölgeleri temizleyip kapatın ve enfeksiyonun yayılmasını engelleyin. Bu talimatlar diğer hastalar için de geçerliydi. "Zavallı adam," dedi. "Belki de bir süre baygın kalsa daha iyi olacak. İyileşene dek canı yanacak."

"Bu transferle gelen hastaları merkezin ayrı bir yerinde karantina altına alalım mı?" diye sordum başhekime iletişim cihazından.

"Sadece kendi kanadında olmalarını istemiyorsan," dedi.

"Hayır," dedim. "Gerekli olursa, sonradan karantina altına alırız."

Virolog evet anlamında başını salladı. "Örneklerden sonuçlar alınır alınmaz size bildiririm," dedi. "Bir, iki saat sürebilir."

"Bu arada, hepsine tedaviyi vermeye başlayın," dedi başhekim bana.

"Peki."

"Kan örneğini gayet güzel aldınız," dedi virolog odadan çıkarken. "bir doktor olduğunuzu düşünebilirdim."

"Teşekkürler," dedim.

"Carrow," dedi başhekim. "Mola vaktin çoktan geçti. Örnek test edilene dek mola ver."

"İyiyim," dedim.

"Ama vardiyanı şimdiden aştın," dedi başhekim iletişim cihazından. "Hemşireler ve sağlık görevlileri bunu halledebilirler."

Tüm molalarımda avluya çıkmaya başlamıştım. Yemeklerimi bile orada yiyordum. Avludaki az sayıdaki ağaç ve çiçek ölmeye başlamıştı çünkü kimsenin onlara bakacak vakti yoktu ama en azından oraya çıktığımda, gece mi gündüz mü olduğunu anlayabiliyordum.

Ayrıca, çoğu zaman aynı yerde olursam Lei'yi daha sık görebileceğimi, işimizle ve fark ettiğimiz şeylerle ilgili olarak konuşabileceğimizi umuyordum.

İlk başlarda, şansımın yaver gitmediğini, onun avluda olmadığını düşündüm. Ama sonra, tam yemeğimi bitirirken kapı açıldı ve Lei dışarı çıktı.

"Carrow," dedi beni gördüğüne sevinmiş gibi. O da beni arıyor olmalıydı ki bu beni mutlu etti. Gülümseyip avludaki insanları gösterdi. "Diğerleri de burayı keşfetmiş."

Haklıydı. Güneşin altında oturan en azından on dört kişi saymıştım. "Seninle konuşmak istiyordum," dedim. "Son transferimizde ilginç bir şey oldu."

"Ne oldu?" dedi.

"Daha akut döküntüsü olan bir hasta geldi."

"Neye benziyordu?"

Ona lezyonları ve viroloğun dediklerini anlattım. Ona seçici baskıyı açıklamaya çalıştım ama pek beceremedim. Yine de ne demek istediğimi anladı. "O hâlde, tedavi ilacının mutasyona neden olmuş olması mümkün," dedi.

"Bir mutasyonsa tabii," dedim. "Diğer hastaların hiçbirinde benzeri bir döküntü yok. Tabii, henüz ortaya çıkmamış da olabilir."

"Keşke onları görebilseydim," dedi. İlk önce hastalardan söz ettiğini sandım ama sonra, duvarların arkasında kalan dağları kastettiğini anladım. "Hep insanların, onlara nerede olduklarını söyleyecek dağlar olmadan nasıl yaşadıklarını düşünmüşümdür. Sanırım, artık biliyorum."

"Dağları pek aramadım," dedim. Oria'da sadece tepe vardı ve bunu hiç umursamamıştım. Hep ufak yerleri sevmiştim: Birinci okulun bahçesi, parlak mavi renkli yüzme havuzu gibi. Kesilmeden önce ilçedeki akçaağaçları da severdim. Tüm bunları tekrar yaratmak istiyordum ama bu sefer toplum olmadan.

"Diğer ismim Xander," dedim birden Lei'ye her ikimizi de şaşırtarak. "Sana bunu daha önce söylediğimi sanmıyorum."

"Benimki de Nea," dedi.

"Öğrendiğime sevindim," dedim. Protokolü çiğnememize ve çalışırken birbirimize ilk isimlerimizi söylememize rağmen sevinmiştim.

"Onun en sevdiğim yanı, asla korkmaması," dedi birden ses tonunu da konuyu da değiştirerek. "Bana âşık olduğu zaman hariç. Ama o zaman bile yılmadı."

Söyleyecek doğru şeyi bulmam daha uzun sürdü ve konuşmama fırsat kalmadan, Lei tekrar konuşmaya başladı.

"Sen onun hangi yönünü seviyorsun?" dedi. "Eşinden söz ediyorum."

"Her şeyini," dedim. "Bütün yönlerini." Ellerimi iki yana açtım. Bir kez daha, ne diyeceğimi bilemedim. Bu, bana yabancı bir histi ve neden Cassia'dan söz etmekte o denli zorlandığımdan emin değildim.

Lei'nin bu tavrımdan sıkılacağım sanmıştım ama sıkılmadı. Başını salladı. "Bunu da anlayabiliyorum," dedi.

Zamanım dolmuş, molam sona ermişti. "Geri dönmem gerek," dedim. "Neler olup bittiğini kontrol etme vakti geldi."

"Tüm bunlar senin için çok doğal, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"İnsanları iyileştirmek." Yine dağlara bakıyordu. "Geçen yaz nerede yaşıyordun?" diye sordu. "Camas'a yollanmış mıydın?"

"Hayır," dedim. O zamanlar yuvam Oria'daydım, Cassia'yı kendime âşık etmeye çalışıyordum. O zaman, çok geride kalmış gibiydi. "Neden?"

"Bana yazın nehre gelen bir balık türünü hatırlatıyorsun," dedi.

Güldüm. "Bu, iyi bir şey mi?"

Gülümsedi ama hüzünlenmiş gibiydi. "Ta denizden oraya geri gelirler."

"Ama bu imkânsız," dedim.

"Öyle," dedi. "Ama gelirler. Yolda tamamıyla değişirler. Ok-

yanusta yaşarken mavi renklidirler ve sırtları gümüş rengidir. Ama buraya varana dek, rengârenk olurlar, bedenleri parlak kırmızıya, başları yeşile dönüşür."

Bunun benimle ne ilgisi olabileceğini anlayamamıştım.

Açıklamaya çalıştı. "Demek istediğim şu: Sen evinin yolunu buldun. İnsanlara yardım etmek için dünyaya geldin ve nerede olursan ol, bunu yapmanın bir yolunu bulacaksın. Tıpkı okyanustan dönüş yolunu bulan kırmızı balıklar gibi."

"Teşekkür ederim," dedim.

Bir an için ona, mavi hapları bulmak için yaptığım da dâhil olmak üzere her şeyi anlatmak istedim. Ama anlatmadım. "Artık işe geri dönme vakti geldi," dedim Lei'ye ve mataramdaki son su damlalarını oturduğumuz bankın yanındaki yeni güllerin üstüne döküp kapıya yürüdüm.

Akçaağaç ilçesinde, yiyecek teslimat kamyonlarının yakınındaki evlerin arka tarafında yürüyorum. Vakit geç olduğu ve yemek dağıtılmadığı hâlde, zihnimde el arabalarının zeminde çıkardığı o yumuşak sürtünme sesini duyabiliyorum. Cassia'nın evinin önünden geçerken elimi uzatıp kepenklerden birine dokunmak ya da camı tıklatmak istiyorum ama tabii, bunu yapmıyorum.

İlçedeki ortak alana, dinlenme alanlarının bir arada olduğu yere geliyorum ve daha arşivcinin nerede olduğunu bile düşünemeden adam yanımda beliriveriyor. "Havuzun hemen ardındayız," diyor.

"Biliyorum," diyorum. Burası benim mahallem ve nerede olduğumu gayet iyi biliyorum. Yüksek zirvenin keskin, beyaz kenarı tepemizde dikiliyor. Nemli gecede fısıltılarımız birbirine sürtünen çekirge kanatlarının sesi gibi çıkıyor.

Adam hızla çitlerin üstünden geçiyor, ben de peşinden gidiyorum. Neredeyse "Havuz kapalı. Burada olamayız," diyeceğim ama oradayız işte.

Yüksek zirvenin altında birkaç kişi bekliyor. "Tek yapman gereken kanlarını alman," diyor arşivci.

"Neden?" diye soruyorum buz kesmiş bir hâlde.

"Doku muhafaza örnekleri alıyoruz," diyor arşivci. "Kendimizi kontrol etmek istiyoruz. Bunu biliyordun."

"Örnekleri her zamanki yöntemle alacağımızı sanıyordum," diyorum. "İğneyle değil, hidrofilli pamukla."

"Bu yöntem daha iyi," diyor arşivci.

"Bizden toplum gibi çalamayacaksınız," diyor kadınlardan biri sakin ve alçak bir sesle. "Kanımızı alacak ve bize geri vereceksiniz." Kolunu uzatıyor. "Hazırım."

Arşivci bana bir çanta uzatıyor. Çantayı açınca içinde naylonlara sarılı steril tüpler ve şırıngalar görüyorum. "Haydi," diyor. "Her şey hazır. İşin bitince vereceğim mavi haplar da hazır. Bundan daha fazlasını bilmene gerek yok."

Haklı. Ticaret ve dengeleme sistemi gibi karmaşık bir şeyi anlamaya çalışmak istemiyorum. Hele bu insanların burada olmak için ne ödediklerini bilmeyi hiç istemiyorum. Bu tür bir değiş tokuş arşivciler tarafından onaylandı mı, yoksa bu adam kimseye belli etmeden dilediği gibi değiş tokuş mu yapıyor? Neye bulaştım böyle? Kara borsa kanın, mavi hapların bedeli olabileceğini fark etmemiştim.

"Yakalanacaksın," diyorum.

"Hayır," diyor. "Yakalanmayacağım."

Bir çift eldiven takıp bir şırınga hazırlıyorum. Kadın gözlerini hiç açmıyor. Şırınganın iğnesini dirseğinin iç kısmına yakın bir

damara batırıyorum. Şaşırmış gibi bir ses çıkarıyor. "Neredeyse bitti," diyorum. "Dayanın." Şırıngayı çıkarıyorum ve havaya kaldırıyorum. Kanı koyu renkli.

"Teşekkür ederim," diyor ve arşivci kadına kolunun iç tarafına bastırması için bir parça pamuk uzatıyor.

İşim bitince arşivci bana mavi hapları veriyor. Sonra, diğerlerine, "Önümüzdeki hafta yine burada olacağız," diyor. "Çocuklarınızı da getirin. Onlar için örneğiniz olsun istemiyor musunuz?"

"Önümüzdeki hafta burada olmayacağım," diyorum arşivciye.

"Neden?" diyor. "Onlara bir hizmet veriyorsun."

"Hayır, vermiyorum," diyorum. "İnsanları geri getirecek bilim henüz yok."

Ama olsaydı, insanların onu kullanacağına eminim. Patrick ve Aida Markham gibi. Oğullarını geri getirmenin bir yolu olsaydı, bunu yaparlardı.

Eve geri dönünce sağlık merkezinden çaldığım bir neşterle muhtemelen hayatımda yapacağım tek ameliyatı yapıyorum: Hapların arka tarafını dikkatle kesiyorum, arşivcilerin kâğıdını şeritler hâlinde kesiyorum, hapları bunların içine koyuyorum, sonra da kâğıdın arkasındaki yapışkanı eritmek için paketleri fırına tutuyorum.

Neredeyse tüm gece sürüyor; sonra, sabahleyin Ky'ı götürürlerken attığı çığlıkla uyanıyorum ilçede. Bundan kısa bir süre sonra, Cassia da gidiyor ve benim sayemde yanında mavi hapları götürebiliyor.

Kendi bölümümdeki hastaları kontrol etmeye gittim. "İlaca karşı ters tepki veren oldu mu?" diye sordum.

Hemşire başını salladı. "Hayır," dedi. "Hastalardan beşi iyi tepki verdi. Ama döküntüsü olan hasta da dâhil olmak üzere,

geri kalanı iyi tepki vermedi. Ama tabii, hâlâ erken sayılır." Her ikimizin de bildiği şeyi tekrar etmesine gerek yoktu: Genellikle, o saate kadar tepki almalıydık. Durum iyi değildi.

"Başka döküntüsü olan var mı?"

"Geldiklerinden beri kontrol etmedik," dedi hemşire. "Daha bir saat bile geçmedi."

"Şimdi yapalım o hâlde," dedim.

Hastalardan birini dikkatle çevirdik. Bir şey yoktu. Bir hastayı daha çevirdik. Onda da bir şey yoktu.

Ama üçüncü hastanın döküntüleri tüm bedenine yayılmıştı. Lezyonları henüz ilk hastanınki kadar kırmızılaşmamıştı ama bu reaksiyon kesinlikle tipik değildi. "Viroloğu arayın," dedim sağlık görevlilerinden birine. Kadını dikkatle sırt üstü çevirince öylece kalakaldım. Ağzından ve burnundan kan akıyordu.

"Farklı semptomlar gösteren bir hastamız var," dedi iletişim cihazından başhekime. Başhekim yanıt veremeden, mini iletişim cihazımdan bir başka ses duyuldu. Virologtu. "Carrow?"

"Evet?"

"Lokal döküntüleri olan bir hastadan aldığımız viral kalıtımı inceledim," dedi. "Kendi kopyasını üretip sinir sistemine yerleşen bir virüsten söz ediyoruz. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Anlamıştım.

Karşımızda bir mutasyon vardı.

On Beşinci Bölüm
CASSIA

Hava kararırken batmakta olan güneşin ışığı barikatların beyaz duvarlarını altın rengine boyardı; gökse güneşin ufukta kaybolmaya başladığı nokta haricinde, serin ve mavi görünürdü. Her geçen gün sayımız artıyordu. Bir kişi iki kişiye söylüyordu, iki kişi dört kişiye söylüyordu ve sayımız katlana katlana artıyordu; birkaç hafta içinde ise bu, bana kendimize ait bir başkaldırıymış gibi gelmeye başladı.

Oraya ilk kimin galeri demeye başladığını bilmiyorum ama herkes bu ismi benimsedi. İnsanların oraya isim verecek kadar değer vermelerinden memnundum. En çok hoşuma giden şey, oraya ilk kez gelenlerin elleriyle ağızlarını kapatıp gözleri dolu dolu kişilerin fısıltılarını duymaktı. Yanılıyor olabilirdim ama bence birçoğu, benim gibi hissediyordu.

Yalnız değilim.

Biraz vaktim varsa ve bir süre orada kalabileceksem, yazmayı öğrenmek isteyenlere öğretmeye çalışıyordum. Beni yazarken gördükten sonra, ilk önce beceriksizce kendi işaretlerini yazıyorlar, daha sonra kendilerine güvenerek ve kesin bir tavırla yazmaya başlıyorlardı.

Onlara düzyazı öğretiyordum, Ky'ın bana öğrettiği süslü el yazısını değil. Düzyazı daha kolaydı çünkü ayrı, belirgin çizgilerden oluşuyordu. İşin en zor kısmı, her şeyi birleştirmek, yani durmadan ve sürekli bir hareketle yazmayı öğrenmekti çünkü bize çok yabancı bir işti. Arada sırada el yazısı da yazıyordum ki yazdıklarımla aramdaki, daha da önemlisi Ky'la aramdaki bağı unutmayayım. Değneği yerden, kalemi kâğıttan kaldırmadan yazdığımda, Hunter ve toplumundaki insanların kendi tenlerine ve bir sonraki kişinin tenine nasıl mavi çizgiler çektiklerini hatırlıyordum.

"Bu daha zor," dedi bir adam el yazısı yazdığımı görünce "Ama sıradan olan yazı... O kadar da zor değil."

"Evet," dedim.

"Peki, neden en başından beri bunu yapmıyorduk?"

"Bazıları yaptı," dedim, adam da beni doğrular gibi başını salladı.

Dikkatli olmamız gerekiyordu. Etrafta hâlâ savaşmak ve bir şeyleri yok etmek isteyen toplum sempatizan grupları vardı ve bunlar tehlikeli olabilirdi. İsyan bize bu şekilde bir araya gelmemizi yasaklamamıştı ama kılavuz herkesten dikkatini, yaptığı işe ve salgını sona erdirmeye vermesini istemişti. Bize en önemli şeyin insanları kurtarmak olduğunu söylemişti; ben de bunun doğruluğuna inanıyordum ama kendimizi galeride de kurtardığımızı düşünüyordum. O kadar çok insan bir şeyler yaratmak için beklemiş ya da uzun süre yaptıklarını gizlemişti ki.

Her ne yapıyorsak galeriye getiriyorduk. Ağaç reçinesiyle duvarlara iliştirilmiş birçok resim ve şiir vardı. Bunlar lime lime olmuş bayrakları andırıyordu: iletişim cihazlarından alınan kâğıtlar, peçeteler, hatta yırtılmış kumaş parçaları.

Tahta parçalarının üstüne resimleri oyarak çizen ve küllerle bunları renklendiren ve tahtaları kâğıda bastırıp kendi dünyasını bizimkine kopyalayan bir kadın vardı.

Bir zamanlar görevli olması muhtemel bir adam vardı. Tüm beyaz üniformalarını alıp bunları farklı renklere boyamanın bir yolunu bulmuştu. Kumaşı parçalara ayırıyor ve o güne dek gördüğüm tarzlardan çok farklı, değişik açıları, katları ve hatları olan, sıradışı ve doğru giysiler yapıyordu. Eserlerini galerinin üstüne asıyordu ve bunlar gelecekte kimler olabileceğimizin vaadi gibi görünüyordu.

Her zaman çok güzel ve ilginç, başka şeylerden aldığı parçalarla oluşturduğu sanat eserlerini getiren Dalton vardı. O gün, minik kumaş ve kâğıt parçaları kullanarak yarattığı, göz olarak taşlar, diş olarak tohumlar ekleyerek oluşturduğu kocaman bir insan vardı. Hem çok güzeldi hem de çok korkunçtu. "Ah, Dalton," dedim.

Gülümseyince eğilip biraz daha yakından baktım. Eserlerinin tüm parçalarını bir arada tutmak için kullandığı keskin ağaç reçinesi kokusunu hissettim.

"Bir söylenti var," dedi alçak sesle. "Karanlıkta biri şarkı söyleyecekmiş."

"Bu sefer emin miyiz?" diye sordum. Bu söylentiyi daha önce de duymuştuk. Ama gerçekleşmemişti. Şiirleri ve sanat eserlerini orada bırakmak daha kolaydı; başkalarının karşısına geçip onlara sunacağımız şeyi yaparken suratlarını görmek zorunda değildik.

Dalton yanıt vermeye fırsat bulamadan, yanıma biri geldi. Arkama bakınca, tanıdık bir arşivci gördüm. Bir an için panikledim... Galeriyi nasıl bulmuştu? Sonra, arşivcilerin toplum olma-

dığını, ayrıca arşivcilerle ticaret açısından rekabet etmediğimizi hatırladım. Orası bir paylaşım yeriydi.

Adam ceketinin içinden bir şey çıkardı ve bana uzattı. Bir kâğıt parçasıydı. Ky'dan ya da Xander'dan bir mesaj olabilir miydi?

Xander mesajım hakkında ne düşünmüştü? Hayatımdaki en zor sözcükleri yazmıştım. Kâğıdı açmaya koyuldum.

"Okuma," dedi arşivci utanarak. "Ben buradayken okuma. Şey, bir ara asabilir misin? Ben gittikten sonra? Bir öykü yazdım da."

"Tabii," diye söz verdim. "Bu gece asarım." Onun sadece bir arşivci olduğunu varsaymamalıydım. Tabii ki onun da galeriye ekleyebileceği bir şey olabilirdi.

"İnsanlar bize gelip yaptıklarının bir değeri olup olmadığını soruyorlar," dedi. "Olmadığını söylemek zorunda kalıyorum. Bizim için yok. Onları sana yolluyorum. Buraya ne dediğinizi bilmiyorum."

Bir an için tereddüt ettim ama sonra kendime galerinin bir sır olmadığını, bir sır olarak saklanamayacağını hatırlattım. "Buraya galeri diyoruz," dedim.

Arşivci başını salladı. "Grupları toplarken dikkat etmelisin," dedi. "Salgının mutasyona uğradığına dair söylentiler var."

"Bu söylentileri haftalardır duyuyoruz," dedim.

"Biliyorum," dedi, "ama bunlar günün birinde gerçek olabilir. Bu gece bu yüzden buraya geldim. Zamanımız kalmazsa diye bunu yazmam gerekiyordu."

Onu anlıyordum. Salgın ya da mutasyon olmasa bile zaman her zaman kısıtlıydı. İmkânsızmış gibi hissettiğim hâlde, şeyleri Xander'a o yüzden yazmıştım. Ona gerçeği söylemem gerekiyordu; zaman kısıtlı olduğu için beklemekle geçirilmemeliydi.

Beni sevdiğini biliyorum. Ben de seni seviyorum ve her zaman seveceğim ama işler bu şekilde devam edemez. Umurunda olmadığını, beni bekleyeceğini söylüyorsun ama bence umurunda ve umurunda olmalı. Çünkü hayatımız boyunca fazlasıyla bekledik, Xander. Artık beni bekleme.

Senin için aşk diliyorum.

Bunu her şeyden çok, hatta belki kendi mutluluğumdan bile fazla diliyordum.

Bir bakıma, belki de en çok Xander'ı sevdiğim anlamına geliyordu.

On Altıncı Bölüm
KY

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Indie hava gemisine binerken.

Uçma sırası bende olduğu için pilot koltuğuna geçtim. "Hiçbir fikrim yok," dedim. "Her zamanki gibi." İsyan ciddi bir biçimde başladığında, görevlerimizi önceden öğrenmemeye başlamıştık. Ekipmanları kontrol etmeye başladım. Indie de bana yardım etti.

"Bugün daha eski bir gemi vermişler," dedi. "Güzel."

Ona hak verir gibi başımı salladım. Indie de ben de yeni gemilere kıyasla sağı solu daha az belli olan ama insanda daha farklı bir his uyandıran eski gemileri seviyorduk. Yeni gemileri uçururken bazen biz onları değil de, sanki onlar bizi uçuruyormuş gibi hissediyorduk.

Her şey çalışır durumda olduğundan talimatlarımızı beklemeye başladık. Yağmur yine başlamıştı ve Indie mutlu mutlu bir şey mırıldanıyordu. Bu, beni gülümsetti. "Bizi birlikte uçurmaları güzel bir şey," dedim. "Seni artık barakalarda ya da yemek salonunda göremiyorum."

"Meşguldüm," dedi. Bana biraz yaklaştı. "Salgın sona erdikten sonra bir savaşçı olarak eğitim almayı isteyecek misin?"

Bu yüzden mi artık Indie'yi eskisi kadar sık görmüyordum? Günün birinde, iş mi değiştirmeyi planlıyordu? Savaşçıların, yani

bizler uçarken görev gemilerimizi koruyanların senelerce eğitim alması gerekiyordu. Tabii, savaşmayı ve öldürmeyi öğreniyorlardı. "Hayır," dedim. "Ya sen?"

Indie yanıt veremeden uçuş rotalarımız gelmeye başladı. Indie planlara uzanacak oldu ama ondan önce kaptım. Indie de sanki çocukmuşuz gibi bana dilini çıkardı. Planlara bakınca kalbim duracak gibi oldu.

"Ne oldu?" dedi Indie planları görmek için boynunu uzatıp.

"Oria'ya gidiyoruz," dedim şaşkınlık içinde.

"Tuhaf," dedi Indie.

Öyleydi. İsyan bizleri eskiden yaşadığımız eyaletlere yollamak istemezdi. İsyanın ilaçları ihtiyaca göre dağıtmasına izin vermeyip tanıdıklarımıza ilaç vereceğimizi düşünüyorlardı. "Bunun cazibesine kapılmak çok kolay," diyorlardı komutanlarımız bize.

"Eh, ilginç olabilir," dedi Indie. "Toplum sempatizanlarının en çok Oria'da ve merkezde olduğunu söylüyorlar."

Acaba tanıdıklarım arasında hâlâ kimler orada yaşıyor diye düşündüm. Cassia'nın ailesi Keya'ya yollanmıştı, ebeveynlerimse alınmışlardı. Em'in ailesi hâlâ orada mı yaşıyordu? Ya Carrowlar?

Xander'ı ona Cassia'nın notunu verdiğimden beri görmemiştim. Indie'yle Camas şehir barikatına girmeyi konuştuktan birkaç gün sonra, isyan bizi ilaçların bir kısmını götürmemiz için oraya yollamıştı. Indie'nin bu görevle bir ilgisi olduğunu düşünüyordum ama ne zaman ona soracak olsam, omuzlarını silkip geçiştiriyordu. "Muhtemelen, sadece inip inemeyeceğimizi görmek istiyorlardır," dedi. "Çünkü şehirdeki en zor yerlerden biri." Ama gözlerindeki parıltı, bana bildiği her şeyi anlatmadığını gösteriyordu. Beni endişelendiriyordu ama Indie bir şey söylemek istemediğinde, ona sorup durmanın da bir anlamı yoktu.

Ama duvarların içine varabilmiştik ve Caleb'e kargoyla ilgili olarak yardım edip Cassia'nın mesajını ulaştırmıştım. Xander'ı tekrar görmek güzeldi. O da beni gördüğüne memnun olmuştu. Acaba mektubun son kısmının silindiğini gördükten sonra, bu memnuniyeti ne kadar sürmüştür diye düşündüm.

Uçuşun her zamanki gibi ana bölümü göktü.

Biraz alçaldığımızda, gemiyi barikatlara yönelttim. Beyaz barikatları toplum kurduğu hâlde, isyan hastalarla sağlıklıları ayırabilmek için duvarları bir süre daha yıkmama kararı almıştı.

"Oria da diğer yerler gibi görünüyor," dedi Indie hayal kırıklığıyla.

Hiç öyle düşünmemiştim. Ama haklıydı. Oria'nın en önemli özelliği buydu: Öylesine kusursuz bir biçimde toplumu yansıtıyordu ki, neredeyse kimliksizdi. Dağları onu farklı kılan Camas ya da Doğu Denizi'nde kayalıklı bir kumsalı olan Acadia veya gölleriyle merkez gibi değildi. Orta eyaletler, yani Oria ve Grandia, Bria ve Keya birbirine benziyordu.

Tek bir şey haricinde.

"Tepemiz var," dedim Indie'ye. "Yaklaşınca görürsün."

Yeşil ağaçlıklı ormanlık tepeyi görmek için büyük bir açlık hissediyordum. Cassia'yı göremezsem, ona en yakın şeyin tepeyi görmek olduğunu düşünüyordum. Orada birlikte durmuştuk. Ağaçların arasına gizlenmiştik ve dudaklarımız ilk kez birbirine değmişti. Tenimde rüzgârı ve elimde elini neredeyse hissedebiliyordum. Yutkundum.

Ama inişe hazırlanmak için Oria'nın üstünde bir daire çizince tepeyi kararmakta olan havada görmedim.

Onu gören Indie oldu. "Şu kahverengi şey mi?" dedi.

Haklıydı.

O çıplak, kahverengi şey tepeydi.

Gemiyi alçaltmaya koyuldum. Yere giderek daha çok yaklaştık. Sokaklardaki ağaçlar irileşti. Yer hızla bize doğru gelmeye başladı. Binalar birbirine benzerken birden daha tanıdık görünmeye başladı.

Son anda gemiyi tekrar yükselttim.

Indie'nin bana baktığını hissettim. Onca aydır ilaç taşıdığımız sürede, bunu daha önce hiç yapmamıştım.

"İniş doğru değildi," dedim hoparlörlere. Olabilirdi. Kayıtlarıma bir hata olarak geçecekti. Ama tepeyi bir kez daha, yakından görmem gerekiyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu savaşçılardan biri hoparlörlerden.

"Hayır," dedim. "Geliyorum."

Görmem gerekeni görmüştüm. Zemin çıplaktı. Tamamıyla buldozerle üstünden geçilmişti. Yakılmıştı. Katledilmişti. Sanki tepe ağaçları hiç bilmemişti. Tepenin bazı bölümleri aşağı doğru sarkmıştı çünkü artık onları tutan canlı şeylerin kökleri yoktu.

Cassia'nın elbisesinden alınmış o minnacık ipekli yeşil kumaş da artık tepenin zirvesinde bir ağaca bağlı değildi ve rüzgârla, güneşle ve yağmurla ağarmıyordu. Toprağa gömdüğümüz şiirlerimiz ortaya çıkarılmış, tekrar toprağa gömülmüş ve daha da derinlere itilmişti.

Tepeyi öldürmüşlerdi.

Gemiyi indirdim. Arkamda, Caleb'in depoyu açtığını ve kutuları dışarı çıkarmaya başladığını duydum. Oturdum ve bakışlarımı ileri doğru diktim.

Tekrar orada, Cassia'yla birlikte tepede olmak istiyordum. O kadar çok istiyordum ki, bu beni yok edebilirdi. Aradan onca ay geçmişti ve hâlâ birlikte değildik. Başımı ellerimin arasına aldım.

"Ky?" dedi Indie. "İyi misin?" Elimi bir an için omzuma koydu. Sonra, elini çekti ve bana bakmadan Caleb'e yardım etmeye gitti.

Hem omzuma dokunduğu, hem de beni yalnız bıraktığı için ona minnettardım ama ikisi de uzun sürmedi.

"Ky?" diye seslendi Indie. "Gel de bunu gör."

"Neyi?" dedim depoya inerek. Indie daha önceki kutuların örttüğü zemindeki bir noktayı işaret etti. Biri geminin metal kısmını çizmiş ve duvarlarına resimler yapmıştı. Bana oyuktaki resimleri anımsatıyordu.

"Göğü içiyorlar," dedi Indie.

Haklıydı. Resim benim bir seferinde ilçede çizdiğim gibi yağmuru göstermiyordu. Daha farklıydı. Göğün parçalanmış bölümleri yere düşüyordu ve insanlar bunları alıp içlerinden su çıkarıyorlardı.

"Beni susattı," dedi Indie.

Bak, dedim gökten inen kişiyi gösterip. "Sence bu kim?"

"Kılavuz tabii," dedi.

"Bunları sen mi çizdin?" diye sordum daha fazla kutu almak için deponun kapısına gelmiş olan Caleb'e.

"Neyi?" dedi.

"Geminin yan tarafına çizilmiş resimleri."

"Hayır," dedi. "Diğer yardımcılardan biri yapmış olmalı. İsyanın mülküne asla zarar vermem."

Bir diğer kutuyu da ben aldım.

Teslimatımızı tamamlayıp gemiye doğru ilerlemeye başladık. Yürürken Indie geride kaldı. Arkamı dönünce onun Caleb'le konuştuğunu gördüm. Caleb başını salladı. Indie ona biraz daha yaklaştı. Çenesini kaldırmıştı ve gözlerinde ne tür bir bakış olduğunu iyi biliyordum.

Ona bir konuda meydan okuyordu.

Caleb yine başını salladı.

Omuzları gerilmişti.

"Söylesene," dediğini duydum Indie'nin. "Hemen. Bilmemiz gerek."

"Hayır," dedi. "Bu gemideki pilot bile değilsin. Unut artık."

"Ky uçuyor," dedi Indie. "Buraya, eski eyaletine kadar gelmek zorunda kaldı. Bunun ne kadar zor olabileceğini biliyor musun? Keya'ya ya da geldiğin yer neresiyse, oraya gitseydin ne yapardın? En azından ne yaptığımızı bilmeli."

"Malzemeleri getiriyoruz," dedi.

"Tek yaptığımız bu değil."

Caleb yanından uzaklaştı. "Kılavuz bilmeni isteseydi," dedi arkasına bakıp, "bilirdin."

"Kılavuz için bile bir yardımcı olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Indie. "Seni kendinden bile görmüyor."

Caleb geriye doğru bir adım attı ve o anda suratına Indie'ye karşı hissettiği nefreti gördüm.

Çünkü Indie haklıydı. Caleb'in ne umduğunu biliyordu. Her isyanın ebeveynsiz, yetim işçisinin hayali, kılavuzu çok gururlandırmak ve onları kendisinden saymasını sağlamaktı. Indie'nin hayali de buydu.

Indie beni daha sonra kampın yanındaki alanda buldu. Oturup içine derin bir nefes çekti. İlk önce önemsiz şeylerden söz edip

beni daha iyi hissettirmeye çalışacağını düşündüm ama Indie bunda asla başarılı olamamıştı.

"Deneyebiliriz," dedi. "İstersen, merkeze gitmeyi deneyebiliriz."

"Bu, bir seçenek değil," dedim. "Savaşçılar bizi düşürürler."

"Ben olmasaydım bunu denerdin," dedi Indie.

"Evet," dedim. "Bir de Caleb olmasaydı." Artık herkesi ovada bırakıp sadece Vick'le Eli'yi oyuğa götürdüğüm bencillik geride kalmıştı. Caleb grubumuzun bir parçasıydı. Uçtuğumda, o da sorumluluğum altındaydı. Onu da riske atamazdım. Cassia sırf onu bulabilmem için başkalarının ölmesini istemezdi.

Kılavuz gerçekleri söylüyorsa, önemli değildi. Salgın kontrol altındaydı. Yakında, her şey düzelecekti, Cassia'yı bulacaktım ve birlikte olabilecektik. Kılavuza inanmak istiyordum. Bazen de inanıyordum.

"Kampta eğitim alırken hiç onunla uçmuş muydun?"

"Evet," dedi Indie sadece. "Zaten bizlere söylenmeden önce onun kılavuz olduğunu öyle anlamıştım. Uçuşu..." Duraksadı, diyecek söz bulamadım, sonra suratı aydınlandı. "Gemiye kazınmış bugün gördüğümüz resimdeki gibiydi," dedi. "Onunla uçarken göğü içiyormuşum gibi hissettim."

"O hâlde, ona güveniyor musun?" dedim.

Evet, anlamında başını salladı.

"Ama yine de benimle merkeze gelme riskini almaya razısın."

"Evet," dedi Indie, "istediğin buysa." İçimi görmeye çalışıyormuş gibi suratıma baktı. O anda gülümsemesini istedim. O hoş, kocaman, bilge, masum ve kurnaz gülümsemesini görmek istedim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Gülümsediğini görmek istiyorum," dedim.

O da gülümsedi. Bir anda, mutlulukla gülümsedi. Bunu görünce ben de ona sırıttım.

Otlar rüzgârda hışırdıyordu. Indie bana biraz daha eğildi. Suratı ışıl ışıl, umut dolu ve saftı. Sanki yüreğime yeni bir delik açılmıştı.

"Bizi neden birlikte uçuruyorlar?" diye fısıldadı.

"Senle beni mi?" Onu otların arasında esen rüzgâr sesinden doğru dürüst duyamıyordum ama bu soru ondan geldiği için ne sorduğunu anlamıştım. Bana bir kere daha buna benzer bir soru sormuştu.

"Cassia," dedim. "Ben Cassia'ya aşığım. Bunu biliyorsun." Sesimde zerre kadar tereddüt yoktu.

"Biliyorum," dedi. Bunu söylerken sesi hiç de özür dilermiş gibi değildi.

Indie bir şeyi çok isteyince içgüdüleri ona atlamasını söyler.

Tıpkı Cassia gibi.

Indie nefesini içine çekti, sonra kımıldadı.

Bana doğru.

Elleri saçlarımın arasına girdi, dudakları dudaklarımı buldu.

Hiç Cassia gibi değil.

Nefesim kesildi, geri çekildim. "Indie," dedim.

"Yapmam gerekiyordu," dedi. "Özür dileyecek değilim."

On Yedinci Bölüm
CASSIA

Biri arşivcilerin gizli yerine geliyordu; merdivenlerdeki ayak seslerini duyabiliyordum. Diğerleriyle birlikte ana alanda beklediğimden, onlar gibi ben de el fenerimi o yöne çevirdim. Gelen kişi durdu, bizi gördü.

Kim olduğunu, daha önce orada değiş tokuş yaptığım tüccarlardan biri olduğunu görünce el fenerimi indirdim. Ama birçok kişi indirmedi. Kız bir güve gibi oraya mıhlanıverdi. Yakınlardaki bir arşivci bana el fenerimi kaldırmamı söyledi, ben de gözlerimi kırpıştırarak dediğini yaptım ama kapıda duran kız ışıklara bakakalmıştı.

"Samara Rourke," dedi baş arşivci. "Burada olmamalısın."

Kız gergin bir biçimde güldü. Üstünde bol bir tulum vardı; bunu biraz aşağı çekti.

"Kımıldama," dedi baş arşivci. "Seni dışarı çıkaracağız."

"Burada ticaret yapma iznim var," dedi Samara. "Bana burayı sen göstermiştin."

"Artık burada istenmiyorsun," dedi baş arşivci. Gölgelerin arasında bir yerdeydi; sonra, öne doğru bir adım attı ve el fenerini dosdoğru kızın gözlerine çevirdi. Orası, arşivcilerin gizli

yeriydi. Kimlerin karanlıkta ve gölgelerde kalacağına ve kimin suratına ışık tutulacağına onlar karar verirlerdi.

"Neden?" dedi Samara sesi en sonunda biraz titreyerek.

"Neden olduğunu biliyorsun," dedi arşivci. "Herkesin öğrenmesini mi istiyorsun?"

Kız dudaklarını yaladı. "Ne bulduğumu görmelisiniz," dedi. "Yemin ederim ki bilmek isteyeceksiniz..." Yanındaki pakete uzandı.

"Samara yalan söyledi," dedi arşivci en az kılavuz kadar güçlü bir sesle. Sesi odada yankılandı. Işıklardan hiçbiri kıpırdamadı. Gözlerimi yumunca hâlâ ışıkların parlaklığını ve kızın asabi, gözleri görmez hâlini görebiliyordum. "Biri, kendisi için değiş tokuş etsin diye Samara'ya bir şey verdi. O da onu buraya getirdi. Getirdiği malın değerini biçtik, kabul ettik ve karşılığında bir başka mal verdik. Tüccar ücreti olarak da daha ufak, ayrı bir şey verdik. Ama Samara iki malı da kendine sakladı."

Dünyada bir sürü sahtekâr tüccar vardı. Ama bunlar genellikle arşivcilerle çalışmaya cüret etmezlerdi.

"Hiçbir eksiğiniz yok," dedi Samara arşivciye. "Ödemenizi aldınız." Kendini korumak istemesi onun için üzülmeme neden oldu. Bunu ona ne yaptırmıştı? Yakalanacağını biliyor olmalıydı. "Birisi bana ceza verecekse bu, malını çaldığım kişi olabilir."

"Hayır," dedi baş arşivci. "Bir şey çaldığında, bizi hafife alırsın."

Arşivcilerden üçü fenerlerini indirip öne çıktılar.

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı ve biraz daha gölgelere doğru geriledim. Oraya sık sık gittiğim hâlde, bir arşivci değildim. Ayrıcalıklarım ki bunlar birçok tüccardan daha fazlaydı, her an geri alınabilirdi.

Bir makas sesi duydum ve baş arşivci Samara'nın kırmızı bileziğini havaya kaldırıp geriye doğru bir adım attı. Samara'nın beti benzi atmıştı ama bir yerine bir zarar gelmemişti. Işıklar hâlâ suratına tutulduğundan, giysisinin kolunun sıyrılmış olduğunu ve eskiden bileziğini taktığı bileğinin çıplak kaldığını gördüm.

"İnsanların şunu bilmesi gerek," dedi arşivci odadakilere. "Bizimle ticaret yaptıklarında bize güvenebileceklerini bilmeliler. Burada olanlar, her şeyi küçültüyor. Şimdi, bu değiş tokuşun bedelini bizim ödememiz gerekiyor." Diğerleri ışıklarını aşağı indirince kadın sesi en tanınır yanı hâline geldi; suratı karanlıkta kalmıştı. "Bir başkası için bir bedel ödemek, yapmayı sevdiğimiz bir şey değildir." Sonra, ses tonu değişti ve olay kapandı, son buldu. "Herkes işine geri dönebilir."

Kımıldamadım. Bir başkası için gerekli olan bir şey elime geçtiğinde, Samara'nın yaptığını yapmayacağımı kim söyleyebilirdi? Bence öyle olmuştu. Samara bunu kendisi için riske atmış olamazdı.

Dirseğimi birinin tuttuğunu hissedince kim diye bakmak için arkama döndüm.

Baş arşivciydi. "Benimle gel," dedi. "Sana göstermem gereken bir şey var."

Kolumu sıkıca tutarak beni sıra sıra rafların arasından uzun ve karanlık bir koridora çıkardı. Metal rafların sıralandığı bir başka odaya girmiştik ama bu rafların hepsi doluydu. Raflarda birinin hayatta isteyebileceği her şey, bir geçmişin her kayıp parçası ve bir geleceğin her kalıntısı duruyordu.

Diğer arşivciler rafların arasında ilerlerken bazıları da nöbet tutuyordu. Bu odada tavanda başka ışıklar da vardı ve hafifçe parıldıyorlardı. Farklı büyüklüklerde çantalar, kutular ve kon-

teynerler gördüm. Burada yolunuzu bulabilmek için bir haritaya ihtiyacınız vardı.

Oraya daha önce hiç girmediğim hâlde, kadın bana nerede olduğumuzu söylemeden anlamıştım. Arşivlerdeydik. Kılavuzu ilk kez görmek gibi bir şeydi; burasının var olduğunu her zaman biliyordum ama onunla yüz yüze gelmek, şarkı söylemeyi, ağlamayı ya da kaçmayı istememe neden oluyordu. Hangisini istediğimden de emin değildim.

"Arşivler hazinelerle doludur," dedi arşivci. "Her birini biliyorum."

Saçları sanki koruduğu bu hazinelerden biriymiş gibi bu ışıkta altın rengine bürünmüştü. Dönüp bana baktı.

"Buraya çok kişi girmedi," dedi.

"O zaman, neden ben?" diye düşündüm.

"Ellerimden bir sürü öykü geçti," dedi arşivci. "Her zaman samanı, altına dönüştürmekle görevlendirilen kızın öyküsünü çok sevdim. İmkânsız bir işti ama kız bunu birden fazla kez başardı. Bu iş de onun gibi."

Arşivci rafların arasındaki bir sıranın ortasına kadar gidip raftan bir çanta aldı. Çantayı açtığında, kâğıtlara sarılmış sıra sıra çubuklar gördüm. Bunlardan birini çantadan çıkardı ve havaya kaldırdı. "Mümkün olsaydı, bütün günümü burada geçirirdim," dedi. "Bir arşivci olarak işime burada başlamıştım. Malları ayırıp kataloglardım." Gözlerini yumdu ve içine derin derin nefes çekti. Ben de aynı şeyi yaptığımı fark ettim.

Çantadan sızan koku tanıdıktı, bir anıydı ama ne olduğunu hemen hatırlayamadım. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı ve birden içime, hatırladığım bir öfke doldu; beklenmedik, apansız bir öfke. Sonra, anladım.

"Çikolata," dedim.

"Evet," dedi. "En son ne zaman yemiştin?"

"Eşleşme yemeğimde," dedim.

"Tabii," dedi. Çantayı kapatıp bir başka çantaya uzandı ve açtı. İlk önce eşleşme yemeklerinde verilen gümüş kutular sandığım gümüş renkli parıltılar gördüm ama sonra bunların çatal, bıçak ve kaşıklar olduğunu gördüm. Sonra bir başka çantayı diğerlerinden çok daha dikkatli bir biçimde açtı ve içinde kemik beyazı renginde, buz kadar narin porselenler gördüm. Derken bir diğer sıraya geçtik ve kadın bana kırmızı, yeşil, mavi ve beyaz taşlı yüzükler gösterdi. Bir diğer raftan öylesine güzel ve canlı resimleri olan kitaplar çıkardı ki, sayfalara dokunmamak için ellerimi tuttum.

Burada büyük bir servet yatıyor. Gümüş ya da çikolata için değiş tokuş yapmayacağım hâlde, neden başkalarının yapabileceğini anlayabiliyordum.

"Toplumdan önce insanlar para kullanırlardı," dedi baş arşivci. "Altın madeni paralar ve gıcır gıcır yeşil kâğıtlar vardı. Bunları birbirleriyle değiş tokuş ederlerdi ve para farklı şeyleri temsil ederdi."

"Nasıl bir yöntemdi?" diye sordum.

"Diyelim karnım acıktı," dedi arşivci. "Birine bu paralardan beşini verirdim, o da bana biraz yiyecek verirdi."

"Peki, kâğıtlarla ne yapıyorlardı o zaman?"

"Başka bir şey almak için kullanıyorlardı."

"Üstlerinde bir şey yazılı mıydı?"

"Hayır," dedi. "Senin şiirlerin gibi şeyler yazılı değildi."

Başımı salladım. "Biri neden böyle bir şey yapsın?" Arşivcilerin yaptığı ticaret bana çok daha mantıklı gelmişti.

"Birbirlerine güveniyorlardı," dedi arşivci. "Sonra, güvenmemeye başladılar."

Bekledi. Ne dememi beklediğinden emin değildim.

"Sana gösterdiğim şeyler, birçok insanın değerli bulduğu şeyler. Ayrıca, çok daha tuhaf zevklere yönelik özel eşyalarla dolu bir sürü kutumuz var. Bunu uzun süreden beri yapıyoruz." Geldiğimiz yoldan beni mücevherlerin muhafaza edildiği yere geri çıkardı. Bir kutuyu çıkarmak için bir saniyeliğine durdu. Kutuyu açmadı ama yürürken elinde taşıdı. "Herkesin bir para birimi vardır," dedi. "Bunlardan en ilginç olanı bilgidir. İnsanlar bilgiye sahip olmak için değil, bir şeyler öğrenmek istediklerinde kullanırlar. Tabii, insanların neyi bilmek istediği de aynı şekilde farklılık gösteren, karmaşık bir iştir." Rafların sonuna yakın bir yerde durdu. "Sen neyi bilmek istiyorsun, Cassia?"

Ailemin Ky'ın ve Xander'ın iyi olup olmadığını bilmek istiyorum. Büyükbabamın kızıl bahçe günü derken ne kastettiğini bilmek istiyorum. Hangi anılarımı kaybettiğimi bilmek istiyorum.

O yoz, planlı odada bir sessizlik oldu.

El fenerinin ışığı raflardan yansıdı ve tuhaf yerlere ışık hüzmeleri ve parıltılar yaydı. Suratını görebildiğimde, düşünceli bir ifadesi olduğunu fark ettim. "Şu anda neyin çok değerli olduğunu biliyor musun?" dedi. "Toplumun elindeki şu gizli tüpler. Onları duydun mu? Son yemeğinden önce topladıkları örnekleri biliyor musun?"

"Biliyorum," dedim. Onları ayrıca gördüm de. Bir kanyonun orta yerindeki bir mağaranın içine sıralanmış ve muhafaza edilmişlerdi. Biz o mağaradayken Hunter tüplerden bazılarını kırmıştı ve Eli'yle ben birer tane çalmıştık.

"Bilen tek kişi sen değilsin," dedi baş arşivci. "Bazı insanlar o örnekleri ellerine geçirmek için her şeyi yapabilirler."

"Tüpler önemli değil," dedim. "Onlar gerçek insan değiller." Ky'ın sözlerini tekrar ediyordum ve arşivcinin sesimdeki yalanı fark etmemesini umuyordum. Çünkü büyükbabamın tüpünü oyukta açılıp gizlemesi için Ky'a vermiştim ve bunu o tüplerin bir şey ifade edebileceği fikrini aklımdan atamadığım için yapmıştım.

"Olabilir," dedi arşivci. "Ama diğerleri aynı fikirde değil. Kendi örneklerini, ailelerine ve arkadaşlarına ait olanları istiyorlar. Salgında bir sevdiklerini kaybederlerse tüpleri daha da fazla isterler."

Salgında bir sevdiklerini kaybederlerse. "Bu, mümkün mü?" dedim ama soru ağzımdan çıkar çıkmaz öyle olduğunu anladım. Ölüm her zaman mümkündü. Bunu oyukta öğrenmiştim.

Arşivci aklımı okumuş gibi "Tüpleri gördün, değil mi?" dedi. "Toplum dışındayken."

Nedense, o anda içimden gülmek geldi. *Evet, dediğiniz mağarayı ve toprağa düzenli bir biçimde dizilmiş sıra sıra tüpleri gördüm. Ayrıca, kâğıtlarla dolu bir mağara ve sert rüzgârlı ve az yağışlı bir yerde yetişen, eğri büğrü kara ağaçlardaki altın renkli elmaları da gördüm. Kendi ismimin bir ağaca kazıldığını ve taşların üstünde resimler olduğunu da gördüm.*

Oyukta göğün altında yatan yanmış bedenler ve bir adamın kızını mezarına taşırken kendi kollarını ve kızının kollarını maviye boyadığını gördüm. Orada hem hayatı hem de ölümü hissettim.

"O tüplerden hiçbirini değiş tokuş etmek için getirmedin, değil mi?" diye sordu.

Ne kadarını biliyordu? "Hayır," dedim.

"Çok yazık," dedi.

"İnsanlar tüpler karşılığında ne verirler?"

"Herkesin verecek bir şeyi var," dedi arşivci. "Tabii, örneğin doğru kişiye ait olduğundan başka bir garanti vermiyoruz. Birini geri getirmenin sözünü de vermiyoruz."

"Ama öyle olabileceği ima ediliyor," dedim.

"Dilediğin yere gidebilmen için sadece birkaç tüpün olması yeterli," dedi arşivci. "Mesela, Keya Eyaleti." Oltaya takılacak mıyım diye bekledi. Ailemin nerede olduğunu biliyordu. "Ya da kendi eyaletin Oria."

"Ya tamamıyla farklı bir yer?" diye sordum Camas'ı düşünerek.

İkimiz de birbirimize bakıp bekledik.

Beni şaşırtarak ilk kendisi konuştu; işte, o anda, o örnekleri ne kadar çok istediğini anladım.

"*Diğer diyarlara* gitmek istiyorsan, bu, artık mümkün değil," dedi çok alçak sesle.

Diğer diyarları hiç duymamıştım. Sadece Oria'daki bir haritada, düşman bölgesinde bulunan diğer ülkeleri biliyordum. Ama arşivcinin diğer diyarlar deyişinden, tamamıyla farklı ve uzak bir yerden söz ettiğini anlamıştım. İçimi bir heyecan dalgası kapladı. Dış eyaletlerde yaşayan Ky bile bana diğer diyarlardan söz etmemişti. Neredeydi? Bir an için arşivciye evet, demek ve hiçbir haritada bulunmayacak, bir zamanlar oyuktaki köylülerin haritalarında bile olamayacak kadar uzak yerler hakkında bilgi edinmek istedim.

"Hayır," dedim. "Bende tüp yok."

Bir süre, ikimiz de bir şey demedik. Sonra, arşivci konuştu. "Son zamanlarda, dikkatini ticarete pek vermediğini fark ettim," dedi. "Galeriyi gördüm. Büyük bir başarı."

"Evet," dedim. "Herkesin paylaşmaya değer bir şeyi var."

Arşivci gözlerinde hem bir acıma hem de şaşkınlık ifadesiyle bana baktı. "Hayır," dedi. "Galeride yapılan her şey daha önceden, daha iyi bir biçimde yapılmıştı. Ama yine de kendi içinde büyük bir başarı."

O, kılavuz değildi. Bunu artık biliyordum. Bana Oria'daki görevimi hatırlatıyordu. Her ikisi de uzun süre önce bu beceriyi kaybettikleri hâlde, hâlâ öğrendiklerine, geliştiklerine dair bir inanç sahibiydi.

Arşivlerden çıkıp canlı ve yerin üstünde olan galeriye gitmek beni rahatlattı. Galeriye yaklaşırken bir şey duydum.

Bir şarkı.

Şarkıyı bilmiyordum; *Yüz Şarkı*'dan biri değildi. Sözlerini anlayamayacak kadar uzaktaydım ama melodiyi duyabiliyordum. Bir kadının sesi inip çıkıyor, insanın içini acıtıp iyileştiriyordu. Derken nakaratta bir adam ona eşlik etmeye başladı.

Acaba şarkı söyleyen kadın erkeğin de şarkı söyleyeceğini biliyor muydu, bu planladıkları bir şey miydi, yoksa şarkı söylerken yalnız kalmadığını görmek kadını şaşırttı mı diye düşündüm.

Şarkıyı bitirdiklerinde, önce bir sessizlik oldu. Sonra, ön taraftan biri tezahürat yaptı ve çok geçmeden hepimiz ona katıldık. Kalabalığın daha da arasına girip şarkı söyleyen kişileri görmeye çalıştım.

"Bir tane daha?" dedi kadın. Hepimiz, "Evet," diye bağırdık.

Kadın bu sefer daha kısa ve anlaşılır başka bir şarkı söyledi. Melodisi çok hareketliydi ama takip etmesi kolaydı:

Yuvarlanan bir taşım ben
Hem de en yüksek tepeden

Sen, aşkım beni çağırıyorsun
Kışın soğuğu arasından

Devam etmeliyiz yolumuza
Şimdi, sonra ve her zaman.

Bu, dış eyaletlerden bir şarkı olabilir miydi? Bana Sisifus'un öyküsünü anımsatıyordu. Ky bana dış eyaletlerde şarkıların daha uzun olduğunu anlatmıştı. Ama artık o insanların hiçbiri yoktu. Bu yüzden, şarkı sözleri yüzünden hüzünlü olmalıymış gibi geliyordu ama müzikle birlikte söylendiğinde, öyle olmuyordu.

Şarkıyı mırıldanmaya başladığımı fark ettim ve çok geçmeden birden ben de, etrafımdaki insanlar da söylemeye başladılar. Şarkıyı, sözlerini ve melodisini doğru söyleyebilene dek tekrar tekrar söyledik. İlk başlarda, hareket ettiğim için utandım ama sonra umursamadım. Umurumda değildi; tek istediğim Ky'ın yanımda olabilmesi, beni de dünyanın karşısında şarkı söylerken ve dans ederken görebilmesiydi.

Ya da Xander. Onun da orada olabilmesini isterdim. Ky zaten şarkı söyleyebildiğimi biliyordu. Xander biliyor muydu?

Ayaklarımızı yere vuruyorduk ve artık bir zamanlar kıyıya vuran balıkların bedenlerinin kokusunu almıyorduk çünkü balıklar artık çürümüş ve geriye bir tek kılçıkları kalmıştı; kokuları bizim hayatımızda, etimizde, gözyaşlarımızın ve terimizin tuzunda, ayaklarımızın altında ezilen yeşil otların ve bitkilerin keskin kokusunda kaybolmuştu. Aynı havayı soluyor, aynı şarkıyı söylüyorduk.

On Sekizinci Bölüm
XANDER

Gece boyunca, elli üç yeni hasta geldi. Hepsinde döküntü ve kanama görülmese de bazılarında vardı. Başhekim hepsinin bizim kanadımızda karantina altına alınması talimatını verdi ve beni mutasyondan sorumlu doktor olarak atadı. Ben zeminde hastalarla ilgilenirken o da iletişim cihazından olanları izleyecekti.

"Kendi derisini riske atmak istemiyor," diye mırıldandı hemşirelerden biri bana.

"Sorun değil," dedim. "Bunu takip etmek istiyorum. Ama bu, senin de riske atılman gerektiği anlamına gelmez. Seni başka bir yerde görevlendirmesini isteyebilirim."

Kadın başını salladı. "Bir şey olmaz," diyerek gülümsedi. "Ne de olsa, avlunun bir kısmının karantina alanı olarak kullanılmasına siz ikna ettiniz. Bu da bir fark yaratacaktır."

"Kafeterya da var," dedim ve kadın güldü. Artık ikimiz de yemeklerimizi almak haricinde orada fazla vakit geçirmiyorduk.

Virolog, hastalarını muayene etmek için geldi. O da şaşkındı. "Virüs, trombositleri yok ettiği için kanama oluyor," dedi bana. "Yani etkilenen hastaların dalaklarında büyüme görülecek."

Yakınımızda duran bir kadın doktor, "Evet," der gibi başını salladı. İlk gelen hastalardan birinin fiziksel takip muayenesini

yapıyordu. "Dalağı gerçekten de büyümüş. Kaburga sınırının altında şişmiş."

"Hastalar ayrıca ciğerlerindeki ve solunum yollarındaki ifrazatları temizleme becerisini de yitiriyorlar," dedi bir başka doktor. "Onları bir an önce iyileştiremezsek, zatürre ve enfeksiyon vakaları artacak."

Hastaların bulunduğu sıranın sonlarından bir çığlık duyduk. "Sanırım iç kanama geçiriyor," diye bağırdı bir sağlık görevlisi.

Bir cerrahın gelmesi için mini iletişim cihazından anons yaptım. Hepimiz bembeyaz kesilmiş hastanın başına toplandık. Yaşam belirti makinesi, hastanın tansiyonu düşerken ve kalp atışları hızlanırken çığlık atar gibi ötmeye başladı. Doktorlar ve cerrahlar oraya buraya talimatlar yağdırmaya başladılar.

O ve diğerleri tamamıyla hareketsiz yatıyordu.

Onu kurtaramazdık. Ölmeden önce bir ameliyathaneye bile götürecek vaktimiz olmadı. Yakınlardaki hastalara baktım. Fazla bir şey görmediklerini umdum. Ne görebilirlerdi ki? Hastanın ölümünün ağırlığı, sürekli olarak ötmekte olup başhekimden gelen özel mesajı haber veren mini iletişim cihazını elime alırken üstüme çöktü. Her şeyi ana iletişim cihazından izlemişti.

Hasta verilerini yolluyorum. Derhal gözden geçir.

Verilere o anda mı bakmamı istiyordu? Biri daha yeni ölmüşken mi? Tüm ekip sarsılmış görünüyordu. Sağlık merkezinin ve isyanın amacı insanları kurtarmaktı. Onları bu şekilde kaybedemezdik.

Verileri kontrol etmek için odanın yan tarafına gittim. İlk önce bunun neden o kadar acilen yapılması gerektiğini anlayamadım. Veriler hasta olarak gelen kişilere aitti ve bilgiler temel

sağlık tetkiklerini andırıyordu. Bunların bana ne anlatması gerektiğinden emin değildim.

Sonra neler olduğunu anladım. Tetkiklerin hepsi hastaların bağışıklık verildiği kısa bir süre öncesine aitti. *Hastalara bağışıklık verilmişti ve buna rağmen mutasyona maruz kalmışlardı. Yani, nüfusun büyük bir kısmı hâlâ risk altındaydı.*

"Sizin kanadı tamamen kapatmak zorundayız," dedi başhekim iletişim cihazından.

"Anlıyorum," dedim. Yapabilecekleri başka bir şey yoktu. "Karantinaya giriyoruz," dedim ekibe.

Bitkin hâlde başlarını salladılar. Anlıyorlardı. Hepimiz bu tatbikatı milyon kere yapmıştık. İnsanları kurtarmak için oradaydık.

Derken arkamdan gelen ayak seslerini duyunca arkama baktım.

Virolog, kanadın ana kapılarına doğru gidiyordu. Kanadı kapatacak kadar vakitleri var mıydı? Yoksa mutasyon geçirmiş salgına yeni gelen grupları da mı maruz bırakacaktı?

Derhal, var gücümle sıra sıra hastaların yanında koşmaya başladım. Virolog benden daha yaşlıydı. Ona yetişmek zor değildi. Üstüne çullanıp onu yere devirdim. "Kaçamayacaksınız," dedim sesimdeki tiksintiyi gizlemeye gerek görmeden. "İnsanlar hastayken burada kalıp yardım edeceksiniz. İşinizin bir kısmı da bu."

"Beni dinleyin," dedi ayağa kalkmaya çalışarak. Ona engel olmadım ama kolunu tutmaya devam ettim. "Bu mutasyona karşı güvende olmayabiliriz. Bağışıklıklarımızın hiçbir anlamı olmayabilir."

"Zaten bu yüzden başkalarını buna maruz bırakamazsınız," dedim. "Bunu herkesten daha iyi biliyorsunuz." Onu üniforma-

sının yakasından tutup ayağa kaldırdım ve kanadın erzak dolaplarından birine götürdüm. Onu kilit altına almak istemiyordum ama o anda onunla nasıl baş edebileceğimden de emin değildim.

"Tabii, izleri bulunan kişiler güvendeyse ayrı konu," dedi çıldırmış ya da heyecana kapılmış gibi. "Ufak izleri diyorum."

Ne demek istediğini anlamıştım. "Salgına ilk yakalananlar," dedim. İsyan bize bu izlere dikkat etmemizi söylemişti ve Lei'yle ben insanların omuz küreklerinin arasındaki bu izlerle ilgili olarak konuşmuştuk.

"Evet," dedi virolog hevesle. "Önceki virüsün çok az mutasyona uğramış bir hâline sahip olabilirler ve onlardaki bu değişime uğramış virüs mutant formuna yakın olduğu için onlara bulaşmıyor olabilir. Ama size ve bana verilen bağışıklık... Orijinal virüsten alınmış parçalardan ibaretti. Bizi bu yeni mutant virüsten korumak için yeterli olmayacak."

Kolunu bırakmadım ama dinlediğimi göstermek için başımı salladım.

"Salgının önceki versiyonuna yakalanmadık," dedi. "Ama hâlâ bu virüse maruz kalmış durumdayız. Bize verilen ilk bağışıklık bizi en kötü semptomlardan korudu ama hâlâ salgının ilk versiyonunu kapabiliriz. Bağışıklık bu şekilde etki eder. Bedeninize bir virüse karşı nasıl tepki göstereceğini öğretir; böylece sisteminiz virüsü tekrar geldiğinde tanır. Yani, hiç hastalanmamanız diye bir şey söz konusu değil. Ama bedeniniz onunla nasıl başa çıkacağını bilir."

"Biliyorum," dedim. Bu kadarını ben de tahmin etmiştim.

"Sana söylediklerimi dinle," dedi virolog. "Dediğim şey olursa, yani gerçekten de salgının kılavuz ilk konuştuğu zamanki ilk versiyonunu kaptıysak... O hâlde, bizde de kırmızı işaret olmalı ki bu da güvende olduğumuzu gösterir. Hastalanmadık ama vi-

rüsü yine de kapmış olabiliriz. Bedenlerimiz virüsle başa çıkabilmiş demektir. Ama o sırada kapmadıysak..." Ellerini iki yana açtı. "Mutasyonu hâlâ kapabiliriz. Dahası, bu versiyonda işe yarayacak bir ilacımız da olmayabilir."

Bir an için, çılgın gibi konuştuğunu düşündüm; sanki iyiden iyiye saçmalıyordu. Ama sonra dedikleri kafama dank etti ve haklı olabileceğini düşündüm.

Kolunu elimden kurtardı ve standart giysilerinin gömleğinin düğmelerini çözmeye koyuldu. Sonra siyah üniformasının yakasını indirdi. "Bakın," dedi. "Üstümde ufak iz yok. Değil mi?"

Yoktu.

"Hayır," dedim. Kendi yakamı aşağı indirip izin orada olup olmadığına bakmamak için kendimi zor tuttum. İzin olup olmadığını kendi üstümde kontrol etmek hiç aklıma gelmemişti. "Burada size ihtiyaç var. Dışarı çıkarsanız başkalarına hastalık bulaştırabilirsiniz. Mutasyona tıpkı bizler gibi siz de maruz kaldınız."

"Ormana giderim. Sınırlardaki insanlar nasıl hayatta kalacaklarını her zaman bilmişlerdir. Gidebileceğim yerler var."

"Neresi gibi?" dedim.

"Taş köyler gibi."

Kaşlarımı kaldırdım. Kafası mı karışmıştı? Orasının neresi olduğunu bilmiyordum. Bu ismi daha önce hiç duymamıştım. "Peki, orada sıvı ve besin torbaları var mı?" dedim. "Bir tedavi yoksa, hayatta kalmanızı sağlayacak şeyler var mı? Hem onlara hastalık bulaştırmak umurunuzda değil mi?"

"Gözleri fal taşı gibi açıldı ve panik içinde bana baktı. "Onu görmedin mi?" dedi. "O hastayı diyorum. Adam öldü; artık burada kalamam."

"Gerçek hayatta ilk kez ne zaman birinin öldüğünü gördünüz?" diye sordum.

"Toplumda insanlar ölmezdi," dedi.

"Ölürlerdi," dedim. "Sadece bunu iyi gizliyorlardı." Virologun neden korktuğunu anlayabiliyordum. Ben de kaçmayı düşündüm ama sadece bir an için.

Başhekim bize daha fazla hasta ve personel yollayacak kadar karantinayı gevşetmeye karar verdi. Virologun bana söylediği her şeyi mini iletişim cihazından duymuştu; böylece bunların hepsini kılavuza nasıl rapor edeceğine karar verecekti. Bu görevin bana ait olmadığına sevindim.

Ama başhekimden bir ricam vardı. "Yeni personeli yollarken virüsün bu yeni versiyonunun henüz tedaviye yanıt vermediğini bildiklerinden emin olun," dedim. "Kaçmaya çalışacak başka kişilere ihtiyacımız yok. Neye bulaştıklarını bilmelerini istiyoruz."

Silahlı ve tehlikeli madde giysileri giymiş birkaç isyan görevlisi yeni personele bizim kanada kadar eşlik ettiler. Görevliler virologu da onlarla birlikte götürdüler. Onu nerede karantina altına alacaklarını bilmiyordum; muhtemelen, tek başına boş bir odaya alacaklardı ama adam bir yükümlülük hâline gelmişti ve onu bu denli dengesiz davrandığı bir yerde tutamazdık. Kendimi, onun bakımına öylesine kaptırmıştım ki, yeni personelin arasında Lei'nin de olduğunu sonradan fark ettim.

Mümkün olur olmaz, onu avluda buldum. "Burada olmalısın," dedim kimseye duyurmadan. "Güvende olunduğunu garanti edemiyoruz."

"Biliyorum," dedi. "Bunu bana söylediler. Tedavinin mutasyon açısından işe yarayıp yaramadığını bilmiyorlar."

"Bundan daha da fazlası var," dedim. "Seninle daha önceki virüsü kapan kişilerdeki kırmızı renkli ufak izden söz etmiştik ya?"

"Evet."

"Dışarı çıkardıkları virologun bununla ilgili bir teorisi vardı."

"Neydi?"

"Birinde kırmızı iz varsa bu, onun düşündüğümüz gibi virüsü kaptığı anlamına geliyor... Ayrıca, virolog, bu kişilerin yeni mutasyondan korunduğunu da düşünüyor."

"Nasıl olabilir?" dedi Lei.

"Virüs değişiyor," dedim. "Senin sözünü ettiğin balıklar gibi. Eskiden başka bir şeydi ama artık değişti."

Başını salladı.

Tekrar anlatmaya çalıştım. "Bağışıklık verilen kişiler virüsün bir çeşidine maruz kaldılar, ölü olanına. Sonra, salgının ilk aşaması boy gösterdi. Bazılarımız virüsü kapmış olabiliriz ama çok hastalanmadık çünkü güçsüz hâline maruz kalmıştık. Bağışıklık görevini yaptı ve bedenlerimiz hastalığa direndi. Yine de canlı virüse maruz kaldık, yani bu mutasyona karşı güvende olabiliriz. Ölü virüs bizi koruyacak kadar mutasyona yakın değil ama salgının orijinal canlı virüsüne maruz kalmamız, bize gerçekten bulaşıp bulaşmadığına bağlı olabilir."

"Hâlâ anlamadım," dedi.

Tekrar denedim. "Onun teorisine göre, kırmızı iz bulunan kişiler şanslı," dedim. "Doğru zamanlarda, virüsün doğru versiyonuna maruz kalmışlar. Bu da, bu mutasyona karşı dirençli oldukları anlamına geliyor."

"Nehirdeki taşlar gibi," dedi ve suratında ne demek istediğimi anladığına dair keyifsiz bir ifade belirdi. "Nehirden karşıya geç-

mek, diğer tarafa güvenle varabilmek için taşların üstüne doğru sırayla basmak gerekir."

"Sanırım, öyle," dedim. "Ya da şu sözünü ettiğin balıklar gibi. Değişiyorlar."

"Hayır," dedi. "Balıklar oldukları gibi kalıyorlar. Uyum sağlıyorlar; tamamıyla farklı görünüyorlar ama kesin bir biçimde değişmiyorlar ya da ölmüyorlar."

"Pekâlâ," dedim; şimdi de benim kafam karışmıştı.

Bunu anlamıştı. "Sanırım," dedi, "onları görmen gerek."

"Sende iz var mı?" diye sordum Lei'ye.

"Bilmiyorum," dedi. "Ya sende?"

Hayır, der gibi başımı salladım. "Ben de emin değilim," dedim. "Kolay görebileceğim bir yerde değil."

"Senin için bakarım," dedi ve başka bir şey söylememe fırsat vermeden arkama geçip parmağını yakamın altına sokup aşağıya çekti. Nefesini boynumda hissettim.

"Virolog haklıysa, güvendesin demektir," dedi. Sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. "Sende iz var."

"Emin misin?" dedim.

"Evet," dedi. "Eminim. Orada." Elini çektikten sonra, parmağının tenime değdiği yeri hâlâ hissediyordum.

Ona ne soracağımı biliyordu.

"Hayır," dedi. "Bakma. Ne yaptığımı değiştirmesini istemiyorum."

Sonra, avludan ayrılırken Lei durdu ve bana baktı. Bana baktığında, birçok kişinin onun göz rengine sahip olmadığını fark ettim: kapkara. "Fikrimi değiştirdim," dedi.

İlk önce neden söz ettiğini anlayamadım ama sonra uzun saçlarını bir yana çekti ve, "Galiba bilmek istiyorum," dedi. Sesi belli belirsiz bir biçimde titriyordu.

İz. İzin onda olup olmadığını bilmek istiyor.

"Tamam," dedim ve bir anda kendimi çok beceriksiz hissettim. Bu da çok saçmaydı çünkü sırf beden olan bir sürü bedene bakmıştım. Onların insan olduğunu biliyordum ve onlara yardım etmek istiyordum ama o bedenlerin hepsi, öyle ya da böyle birbirinden farksızdı.

Ama onun bedeni... Onun olacaktı.

Sırtını bana dönüp üniformasının düğmelerini açtı ve bekledi. Bir an için tereddüt ettim, parmaklarım titredi. Sonra, içime derin bir nefes çekip yakasını sıyırdım. Tenine değmemeye gayret ettim.

İz yoktu.

Sonra ne yaptığımı düşünmeden ona dokundum. Boynunun tam dibindeki kemiğe avucumu yasladım; parmaklarımsa saçlarına doğru kıvrıldı. Sanki bunu ondan gizleyebilecektim.

Daha sonra, içime bir nefes çekip elimi geri çektim. *Aptal.* Sırf virüse karşı tamamıyla bağışıklık sahibi olmam, mutasyon geçirmiş salgını taşımadığım anlamına gelmezdi. "Özür dilerim..." dedim.

"Biliyorum," dedi. Uzanıp elimi bana bakmadan aşağı çekti ve bir anlığına parmaklarımız birbirine kenetlenip kaldı.

Sonra elimi bıraktı, kapıyı itti ve ardına bakmadan binaya girdi. Durup dururken, "Demek bir kanyonun kenarında durmak böyle bir his," diye düşündüm.

DÖRDÜNCÜ KISIM
SALGIN

On Dokuzuncu Bölüm
KY

Oria şehri tekmelenip dişleri dökülmüş gibi görünüyordu. Barikat artık düzgün bir daire biçiminde değildi. İsyan durgun bölgeyi çevrelemek için daha fazla beyaz duvar bulamamış olmalıydı; o yüzden de duvarlar yerine metal çitler kullanmışlardı. Üstünde uçarken ilkbahar güneşinde çitlerin göz kamaştırıcı parıltısını gördüm. Tepe yönüne bakmamaya çalıştım.

Diğerleri, siyahlı isyan görevlileri yukarı bakıp bize el salladılar. Artık daha alçaktan uçuyorduk ve insanların çitin zayıf yerlerini itip kaktığını görebiliyordum. Barikat aşılmak üzereydi. Yukarıdan bile, aşağıdaki paniği hissedebiliyordum.

"Durum iniş yapılamayacak kadar kontrolsüz hâle gelmiş," dedi komutanımız. "Kargoyu aşağı atacağız."

İtiraf etmem gerekir ki, bazen Oria'nın ilçelerindeki insanlara kötü bir şey olmasını diliyordum. Toplumun beni aldığı ve Cassia haricinde kimsenin peşimden koşmadığı zamanki gibi. Ya da insanların gösteriler zamanında ölümü anlamadıkları için güldükleri gibi. Onların ölümünü asla görmek istemedim ama korkmanın nasıl bir şey olduğunu bilmelerini isterdim. Kolay hayatlarının bir bedeli olduğunu bilmelerini isterdim. Ama bunu

görmek korkunçtu. Son birkaç haftadır isyan, insanlar ve salgın üstündeki kontrolünü yitirmişti. Bize ne olduğunu söylemiyorlardı ama bir şey olmuştu. Arşivciler ve tüccarlar bile sırra kadem basmışlardı. Cassia'ya bir mesaj ulaştırmam imkânsız hâle gelmişti.

İşte, o günlerden birinde merkeze uçma fikrine karşı koyamayacaktım.

"En güvenli alan, Belediye Binası'nın ön tarafı," dedi komutan. "Kargoyu oraya atacağız."

"Tüm malzemeleri Belediye Binası'na mı atacağız?" diye sordum komutana. "Ya ilçeler?"

"Her şey Belediye Binası'nın önüne atılacak," dedi. "En güvenli yol bu."

Onunla aynı fikirde değildim. Malzemeleri dağıtmak zorundaydık, yoksa kan gövdeyi götürürdü. İnsanlar çoktan barikatları zorlamaya başlamışlardı. Malzeme attığımızı gördüklerinde, içeri girmeyi daha da fazla isteyeceklerdi ve isyanın bu tür bir durumda şiddet kullanmadan ne kadar süre dayanabileceğinden emin değildim. Acadia'da olduğu gibi, biz savaşçıları oraya mı yollayacaklardı?

Indie ve ben son hava gemisinde olduğumuzdan diğerleri kargoları atarken yukarıda bir kez daha daireler çizdik. Artık şehir dışına çıkmıştık ve yine ilçeler tarafına doğru yol alıyorduk. O yöne doğru giderken insanların uçuşumuzu izlemek için evlerinden dışarı çıktılarını gördüm. İsyanın evden çıkmama ve barikata gelmeyip bekleme çağrısına uymuşlardı.

Bu, barikatın içindekilerin attığımız malzemeler üstüne kavga ederken diğerlerinin muhtemelen açlıktan kırılacakları anlamına geliyordu.

İçimde ilçelerdeki insanlara karşı derin, beklenmedik bir hüzün hissettim. Emirlere uymaya ve doğru şeyi yapmaya çalışıyorlardı. Her şeyin bu denli karışık hâle gelmiş olması onların suçu muydu?

Hayır.

Evet.

"Kargoyu atmaya hazırlanın," dedi komutan. Bunu daha önce hiç yapmamıştık; yani, inmeden malzemeleri atmamıştık ama bunun eğitimini almıştık. Geminin göbeğinde malzemeleri dışarı çıkarabileceğimiz bir kapak vardı.

"Caleb," dedim geminin içeri kısmındaki hoparlörü açıp. "Hazır mısın?"

Yanıt gelmedi.

"Caleb?"

"Hazırım," dedi ama sesi hiç de öyle gelmiyordu.

Bu sefer pilot ben olduğumdan yetki de bendeydi. "Gidip neyi var bir bak," dedim Indie'ye. Evet, anlamında başını salladı ve geminin hareketleriyle kusursuz bir uyum içinde geminin iç kısmına doğru ilerledi. Onun kapıyı açtığını ve merdivenlerden indiğini duydum.

"Bir sorun mu var?" diye sordu komutan.

"Sanmıyorum," dedim.

"Caleb iyi görünmüyor," dedi bir saniye sonra içeriden geri gelen Indie. "Sanırım hasta."

"İyiyim," dedi Caleb; ama sesinde hâlâ belli belirsiz bir sıkıntı vardı. "Galiba bir şeye karşı tepki gösteriyorum."

"Kargoyu atmayın," dedi komutan. "Derhal merkeze dönün."

Indie bana bakıp kaşlarını havaya kaldırdı. *Ciddi mi diyor?*

"Tekrar diyorum," dedi komutan. "Kargoyu atmayın. Derhal Camas'taki merkeze geri dönün."

Indie'ye baktığımda, omuzlarını silkti. Gemiyi diğer yöne çevirdim ve insanların üstünden uçtuk. Kargoyu atacağız diye alçalmıştım, o yüzden de bizi izlemek için yukarı kaldırdıkları başlarını görebiliyordum. Tıpkı yiyecek bekleyen yavru kuşlar gibi görünüyorlardı.

"Al," dedim Indie'ye, kontrollerin başına geçmesini işaret edip. Sonra, Caleb'i kontrol etmek için aşağı indim.

Kemerini çözmüştü. Uçağın alt kısmının gerisinde, ellerini geminin yan taraflarına dayamış, başını önüne eğmiş, tüm kasları acı içinde gerilmişti.

"Caleb, neler oluyor?" dedim.

"Hiçbir şey," dedi. "İyiyim. Yukarı çık."

"Hastasın," dedim. Ama hastalığı neydi? Bizlere salgın bulaşamazdı. Tabii, bir şey ters gitmişse, ayrı konuydu.

"Caleb, neyin var?"

Başını salladı. Sorunun ne olduğunu söylemedi. Gemi biraz yana yatınca Caleb de tökezledi. "Neler olduğunu biliyorsun," dedim. "Ama bana söyleyemiyorsun. Bu durumda, sana nasıl yardım edeceğim?"

"Yapabileceğin bir şey yok," dedi. "Zaten hastaysam yanımda olmaman gerek."

Haklıydı. Gitmek üzere arkamı döndüm. Yerime oturduğumda, Indie kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Kapıyı kilitle," dedim. "Aşağı da inme."

***

Caleb tekrar konuşmadan önce neredeyse Camas'a varmıştık. Tana'nın uzun ve düz tarlalarının üstünden uçuyorduk ve tabii,

Caleb'in sesini hoparlörden duyduğumda, Cassia'yı ve ailesini düşünüyordum.

"Fikrimi değiştirdim," dedi. "Yapabileceğin bir şey var. Benim için bir şey yazmanı istiyorum."

"Yanımda kâğıt yok," dedim. "Şu anda gemiyi uçuruyorum."

"Şu anda yazmana gerek yok," dedi. "Sonra yazarsın."

"Peki," dedim. "Ama önce bana neler olduğunu anlat."

Komutan sessizdi. Bizi mi dinliyordu?

"Bilmiyorum," dedi Caleb.

"O hâlde, söyleyeceklerini yazamam."

Sessizlik oldu.

"Bana şunu söyle," dedim Caleb'e. "İlacı getirdiğimizde senin sürekli olarak geri getirdiğin kutularda ne vardı?"

"Tüpler," dedi Caleb hiç beklemeden ve beni şaşırttı. "Tüpleri geri getirdik."

"Hangi tüpler?" dedim ama yanıtı bildiğimi düşünüyordum. Tüpler kutulara kusursuz bir biçimde uyardı. İlaçlarla aynı boydaydı. Bunu çok önceden anlamalıydım.

"İçinde doku muhafaza örnekleri olan tüpler," dedi Caleb. Haklıydım. Ama bunu neden yaptıklarını anlamamıştım. "Neden?" diye sordum.

"İsyan, toplumun tüpleri muhafaza ettiği tesisleri ele geçirdi," dedi. "Ama isyanın bazı üyeleri, kendi ailelerine ait örneklerin kontrolleri altında olmasını istediler. Kılavuz da onlar için bunu mümkün kıldı."

"Haksızlık," dedim. "İsyan gerçekten de herkes içinse tüm örnekleri geri vermeliydiler."

"Pilot Markham," dedi komutanımız. "Üstlerinle ilgili yorumlarda bulunuyorsun ki bu, itaatsizliğe girer. Bu konuşmayı bitirmeni emrediyorum."

Caleb hiçbir şey demedi.

"İsyan insanları geri getirebileceğini mi düşünüyor?" diye sordum. Komutan yine konuşmaya başladı ama bu sefer ben de, Caleb de sesini bastırdık.

"Hayır," dedi Caleb. "Bunu yapamayacaklarını biliyorlar. Toplumun da yapamayacağını biliyorlar. Sadece örnekleri istiyorlar. Bir çeşit sigorta gibi."

"Anlamıyorum," dedim. "Kılavuz gibi biri tüplerin beş para etmediğini bilecek kadar ölüm görmüş olmalı. Neden kaynakları bu denli aptalca bir şey için harcıyor?"

"Kılavuz insanların örneklerle geri getirilemeyeceğini biliyor," dedi Caleb. "Ama bunu herkes bilmiyor. Kılavuz da bunu lehine kullanıyor." Nefesini dışarı verdi. "Sana bunları anlatmamın nedeni, kılavuza inanmak zorunda olman. İnanmazsan, her şeyi kaybedeceğiz."

"Bu kadar önemli olduğumu bilmiyordum," dedim.

"Değilsin," dedi. "Ama sen ve Indie en iyi pilotlardan ikisisiniz. Bu işi bitirmeden, mümkün olan herkese ihtiyacı olacak."

"Ne bitmeden?" dedim. "Salgın mı? İsyan mı? Haklısın. Kılavuzun hepimizin yardımına ihtiyacı var. Şu ana kadar, hiçbir şeyi kontrol altına alamadı."

"Onu tanımıyorsun," dedi Caleb. Öfkelenmiş gibiydi. Güzel. Sesine biraz daha hayat katmıştı.

"Tanımıyorum," dedim. "Ama sen tanıyorsun, değil mi? İsyan başa gelmeden önce de tanıyordun."

"Her ikimiz de Camaslıyız," dedi Caleb. "Onun bulunduğu ordu karargâhında büyüdüm. *Diğer diyarlara* uçan pilotlardan biriydi. Herkesten daha fazla kişiyi *taş köylere* taşıdı. Asla yakalanmadı. Yeni bir kılavuz için zamanı gelince isyanı yönetmek için en uygun kişi oydu."

"Dış eyaletlerde yaşadım," dedim. "Ne taş köyleri ne de diğer diyarları duydum."

"Oralar gerçek," dedi Caleb. "Diğer diyarlar, düşman bölgesinin çok uzağındadır. Taş köyler de, toplum başa geldiğinde dış eyaletlerin kenarına kural dışılar tarafından inşa edilmişti. Köyler, bir nehirde üstüne basılan taşlar gibidir. İsimleri de buradan almıştır. Güneye doğru uzanırlar ve birbirlerinden bir günlük mesafede inşa edilmişlerdir. Sonuncusuna vardığında, diğer diyarlara girebilmek için düşman bölgesinden geçmek gerekir. Gerçekten de köyleri hiç duymadın mı?"

"Bu isimle duymadım," dedim ama aklıma bir şeyler gelir gibi oldu. Oyuktaki çiftçiler kural dışılardan epey uzaktaydı ama dağlarda bulunan bir diğer köyü gösteren bir haritaları vardı. O köy en güneydeki, en sonuncu taş köy olabilirdi. Mümkündü.

"Kılavuz ne yaptı peki?" dedim.

"İnsanların hayatını kurtardı," dedi Caleb. "O ve diğer pilotlardan bazıları, en sonuncu taş köye kadar insanların toplumdan kaçmalarına yardım etti. Vatandaşların kaçabilmek için karşılığını ödemesini sağladı ve ihlalcilerle kural dışıların da kaçmasına yardım etti."

"Gemilere resmi çizilmiş olan o, değil mi?" dedim resimlerin sırrını çözerek. "Kılavuz onları bulundukları yerden uçurup kaçırmadan önce gizlenen insanlar."

"Aptallık etmişler," dedi Caleb sesinde belli belirsiz bir öfkeyle. "Pilotların başını derde sokabilirlerdi."

"Bence bunu bir övgü olarak yapmışlar," dedim. Aklıma daha önceki gemilerden birine kılavuzu inanlara su verirken tasvir eden resimlerden biri gelmişti. "Bana öyle göründü."

"Yine de aptalcaydı," dedi Caleb.

"Artık insanlar o köylerde yaşamıyorlar mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Şu anda dek, diğer diyarlara gitmiş olabilirler. Kılavuz onların da isyana katılması için uğraştı ama onlar istemediler."

Kulağa oyukta yaşayan ihlalciler gibi geliyordu. Onlar da isyana katılmamışlardı. Anna'nın halkı, haritada gördüğümüz işaretli köye vardığında neler oldu diye merak ettim. Orada taş köylülerle mi karşılaşmışlardı? Taş köylerde yaşayanlar oyuktan gelenlere yardım mı etmişlerdi, yoksa onları uzaklaştırmışlar mıydı? Daha da mı kötüsü olmuştu? Hunter'la Eli'nin başına neler gelmişti?

"Çocuklarımız kılavuzla ilgili öyküler anlatarak büyüdü," dedi Caleb. "Ama ben onun uçuşunu izleyerek büyüdüm. Bizi bu işten kurtarabilecek kişinin kılavuz olduğunu biliyorum."

Caleb'in sesi berbattı. Giderek daha fazla acı çekiyordu. Hissettiği acıyı sesinden duyabiliyordum. Neler olduğunu da biliyordum.

Durgunlaşma sürecine girmek üzereydi.

Bağışıklığı olması gerekiyordu. Salgınla ilgili bir şeyler ters gitmişti. Bu, salgının yeni bir versiyonu muydu? Bağışıklığımızın bizi koruyamayacağı bir versiyon muydu?

"Kılavuz hakkında söylediğim her şeyi yazmanı istiyorum," dedi Caleb. "Ona sonuna kadar inandığımı da."

"Bu, son mu?" diye sordum.

Sessizlik oldu.

"Caleb?"

Yanıt gelmedi.

"Durgunlaştı mı?" dedi Indie. "Yoksa artık konuşmak istemediğine mi karar verdi?"

"Bilmiyorum," dedim.

Indie, aşağı inecekmiş gibi ayağa kalktı.

"Hayır," dedim. "Indie, aşağıdaki şeye maruz kalmayı göze alamazsın."

"Sana pek bir şey söylemedi aslında," dedi Indie tekrar yerine oturup. "Eminim ki tüplerden ve kılavuzdan haberdar olan daha bir sürü insan vardı."

"Bizler bilmiyorduk," dedim ona geçmişi hatırlatarak.

"Caleb'e inanıyorsun çünkü çizmelerinde o çentikler var," dedi. "Ama o çentikler onun kampta olduğu anlamına gelmez. Herkes botlarını öyle çizebilir."

"Bence oradaydı," dedim.

"Ama bunu bilmiyorsun."

"Evet."

"Yine de kılavuz konusunda haklı."

"Demek Caleb'e inanıyorsun," dedim. "En azından, kılavuz hakkında söylediklerine."

"Kılavuz konusunda kendime inanıyorum," dedi. "Onun gerçek olduğunu biliyorum." Bana biraz yanaşınca, beni yine haftalar önceki gibi öpeceğini sandım. "Köyler de gerçek," dedi. "Diğer diyarlar da öyle. Hepsi gerçek."

Sesi en az Caleb'inki kadar tutkuluydu. Onu anlayabiliyordum. Indie beni seviyordu ama o savaşçıydı. Ona onunla kaçamayacağımı söylediğimde, yoluna devam etmek için dikkatini başka şeylere vermişti. Cassia'ya inanıyordum. Indie'yse isyana ve kılavuza inanıyordu. Her ikimiz de devam edebilmek için bize yardımcı olan bir şeyler bulmuştuk.

"Her şey daha farklı olabilirdi," dedim neredeyse fısıltıyla. Indie beni öptükten sonra onu tekrar öpseydim ya da Cassia'yı Indie'yle tanışmadan önce tanımıyor olsaydım.

"Ama öyle değil," dedi Indie. Haklıydı.

Yirminci Bölüm
CASSIA

Dünya iyi durumda değildi.

Dairemin penceresinden dışarı baktım ve elimi cama dayadım. Dışarısı karanlıktı. Kalabalıklar genellikle geceleri olduğu gibi, barikatlarda toplanmışlardı ve çok geçmeden isyan görevlileri, siyahlı üniformalarıyla geri gelecek ve onları rüzgârda savrulan çiçek yaprakları, suya düşen ağaç yaprakları gibi dağıtacaktı.

İsyan bize tam olarak neler olduğunu anlatmamıştı ama son birkaç haftadır hepimiz dairelerimize tıkılıp kalmıştık. Bazılarımız, mümkün olduğu takdirde işimizi iletişim cihazlarıyla yolluyorduk. Diğer eyaletlerle tüm iletişim azalmıştı. İsyan bunun geçici olduğunu söylüyordu. Kılavuz da şahsen her şeyin yakında düzeleceğini söylemişti.

Yağmur yağmaya başlamıştı.

Oyukta, bu kadar yüksekten ani bir sel görmenin nasıl olabileceğini düşündüm. Kanyonun kenarında durmak ve gümbürtüyü hissetmek isterdim; su sesini daha iyi duyabilmek için gözlerimi yumdum; tekrar açtığımda, dünyanın mahvolduğunu, kayaların ve ağaçların yerinden oynadığını ve gümbür gümbür

yuvarlandığını gördüm. Dünyanın sonunu izlemek böyle bir şey olurdu herhâlde.

Belki de o sırada buna şahit oluyordum.

Mutfağımdan bir zil sesi geldi. Akşam yemeğim gelmişti ama aç değildim. Yemeğin ne olduğunu da biliyordum: acil durum yemeği. Artık günde sadece iki öğün yemek yiyorduk. Günün birinde, o öğünler de tükenecekti. Sonrasında ne yapacaklarını bilmiyordum.

Kendimizi hasta ve yorgun hissetmeye başlarsak, iletişim cihazına bir mesaj yollamamız gerekiyordu. Sonra, evimize gelip bize yardım ediyorlardı. *Ama ya uyurken durgunlaşma sürecine girersek?* diye düşünüyordum. Bu düşünce de geceleri gözüme uyku girmesini engelliyordu. İnsanın huzur bulması zorlaşmaya başlamıştı.

Yemeğimi teslim bölmesinden aldım. Düşündüğüm gibi, soğuk, vasat ve tatsızdı; toplumun stokları bize isyan tarafından servis ediliyordu.

Arşivcilerden birkaç şey öğrenmiştim. Yiyecekler tükeniyordu; bu yüzden de değerli hâle gelmişti. Ben de böylece daireme tıkılı kalmamak için yiyecekleri değiş tokuşta kullanmaya başlamıştım. Yemeğimi binamızın girişinde nöbet tutan isyan görevlisine götürdüm. Adam gençti ve açtı; o yüzden, beni anlıyordu.

"Dikkatli ol," dedi ve kapıyı benim için açtı. Ben de gecenin karanlığına daldım.

Taşların ve basamakların üstünde yolumu bulmaya çalışırken ellerimle yanları yokluyor, tanıdık yeşilliklerin kokusunu ve yosunları hissedebiliyordum. Kısa süre önce yağan yağmur her yeri kayganlaştırmıştı; dikkatli olmalı, el fenerimin ışığını düzgün tutmalıydım.

Koridorun sonuna varınca, gözlerim genellikle olduğu gibi kamaşmadı. Üstüme el fenerleri çevrilmedi, kapıdan çıktığımı fark eden insanlar üstüme ışınlarını doğrultmadılar.

Arşivciler gitmişti.

Burasının bana *Yüz Tarih* derslerinde sözü geçen yeraltı mezarını hatırlattığını düşününce buz kestiğimi hissettim. Arşivcilerin gözlerini yumup raflarda uzandıklarını, kollarını göğüslerine kavuşturduklarını ve ölümü beklerken hiç kıpırdamadan yattıklarını hayal ettim.

Fenerimi yavaşça raflara doğrulttum.

Hepsi boştu. Tabii. Arşivciler, her ne olursa olsun, hayatta kalırlardı. Ama bana gideceklerini söylememişlerdi ve nereye gittiklerine dair en ufak bir fikrim yoktu. Arşivlerde bir şey bırakmışlar mıydı?

Tam gidip bakacakken merdivenlerde ayak sesleri duydum ve arkamı dönüp, el fenerimi içeri giren kişiye çevirdim.

"Cassia?" dedi biri. Oydu. Baş arşivci. Geri gelmişti. Beni görebilmesi için el fenerimi aşağı indirdim.

"Seni bulabileceğimi umuyordum," dedi. "Merkez artık güvenli değil."

"Neler oldu?" diye sordum.

"Mutasyon geçirmiş salgınla ilgili söylentiler doğrulandı," dedi. "Mutasyonun buraya, merkeze kadar ulaştığını da doğrulattık."

"Demek hepiniz bu yüzden kaçtınız," dedim.

"Hepimiz hayatta kalmaya karar verdik," dedi. "Sana bir şey getirdim." Çantasından bir kâğıt parçası çıkardı. "Son olarak bu geldi."

Kâğıt gerçek ve eskiydi; koyu renkli, kalın harfler kâğıda derin derin bastırılmıştı ve bunlar bir iletişim cihazının pürüzsüz

yüzeyinden çıkmış karaltılara benzemiyordu. Kâğıtta iki kıta vardı; bunlar bende olmayanlardı. Zaman kısa ve dünya yanlış olduğu hâlde, kâğıda büyük bir açlıkla bakmamak, bir ısırık almamak, şiirin bir parçasını yememek elimde değildi:

Güneş çarpılır –gece olur–
O, daha köşeyi dönemeden,
Geçmiş olmalıyız orta denizi,
Keşke son daha da ötede olsa deriz içimizden
Gözümüze uçsuz bucaksız görünür ama
Bütün'ün yanında duramayacağımız kadar da yakındır.

Gerisini de okumak istedim ama baş arşivcinin delici bakışlarını üstümde hissedince başımı kaldırdım. Burada bir terslik vardı; gece yaklaşıyordu. Ben de sona mı yaklaşıyordum? Öyle gibiydi... Sanki bunca yolu geldikten sonra gidecek başka yer kalmamıştı ama buna rağmen hiçbir şey bitmiş gibi gelmiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Zamanında elimize ulaştığına sevindim," dedi. "Hiçbir değiş tokuşu yarım bırakmadım."

Kâğıdı katlayıp giysimin kolundan içeri soktum. İstifimi bozmadım ama diyeceğim şeydeki meydan okumayı hissedeceğini biliyordum. "Şiir için size minnettarım ama hâlâ tamamlanmamış bir değiş tokuşunuz var. Mikro kartım hâlâ elime geçmedi."

Hafifçe güldü, sesi boş arşiv koridorlarında yankılandı. "Ama gece geldi," dedi. "Mikro kart eline Camas'ta geçecek."

"Camas'a gidebilmek için elimde yeteri kadar mal yok," dedim. Nereye gitmek istediğimi nerden biliyor? Gerçekten de beni Camas'a götürmenin bir yolunu bulmuş muydu, yoksa bana kötü bir oyun mu oynuyordu? Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

"Yolculuk için ücret ödemen gerekmiyor," dedi baş arşivci. "Kendi galerine gidip beklersen isyandan biri seni dışarı çıkaracak."

Galeri. Bunu asla gizli tutmamıştım ama bu şekilde kullanılıyor olması bana yanlış gelmişti. "Anlamıyorum," dedim.

Arşivci duraksadı. "Değiş tokuş ettiğin şey bazılarımızın bir hayli ilgisini çekti," dedi temkinli bir tavırla.

Yine, görevlim gibiydi. Ben onun için ilgi çekici değildim ama elimdeki bilgiler öyleydi.

Görevlim bana toplumun Ky'ı bir eşleşme havuzuna koyduğunu söylediğinde, gözlerindeki o yalan parıltısını görmüştüm. Onu kimin havuza koyduğundan emin değildi.

Sanırım, baş arşivci de benden bir şeyler gizliyordu.

Ona sormak istediğim o kadar çok soru vardı ki.

Ky'ı havuza kim koydu?

Camas'a yolculuk ücretimi kim ödedi?

Şiirlerimi kim çaldı?

Sanırım, son sorunun yanıtını biliyordum. *Herkesin bir alıcısı vardır.* Bunu bana arşivci kendisi söylemişti. Bazen, bedelimizle karşı karşıya gelmedikçe, yüz yüze kalmadıkça, ne olduğunu bilemeyiz. Arşivci, arşivlerdeki tüm hazine koleksiyonuna direnebilirdi ama kum taşı ve su kokan, kolay ulaşılır olmayan kâğıtlarım onun için karşı konulmazdı.

"Yolculuğumun ücretini çoktan ödedim," dedim. "Değil mi? Göldeki sayfalarımla ödedim."

Yeraltı çok ama çok sessizdi.

İtiraf edecek miydi? Haklı olduğuma emindim. Arşivcinin heykel gibi ifadesiz suratı, bana yalan söyleyen görevlinin suratından tamamıyla farklıydı. Ama her iki seferde de, gerçeği hissetmiştim. Görevli bilmiyordu. Arşivciyse kâğıtlarımı almıştı.

"Sana karşı sorumluluğum artık bitti," dedi gitmek üzere arkasını dönüp. "Camas'a gidebileceğin ihtimalinden haberdar oldun. Kabul edip etmemek sana kalmış." El fenerimin ışığından karanlığa doğru ilerledi. "Elveda, Cassia," dedi.

Sonra da gözden kayboldu.

Galeride beni kim bekleyecekti? Kadın bunu bana kâğıtlarımı almasının pişmanlığıyla mı ayarlamıştı? Bilmiyordum. Artık ona güvenemiyordum. Beni arşivcilerin tüccarlarından biri olarak işaretleyen o kırmızı bileziği çıkardım ve rafa koydum. Artık ona ihtiyacım yoktu çünkü bir zamanlar düşündüğüm anlama sahip değildi.

Kutumu rafında durur vaziyette buldum. Açınca, içindekileri gördüm ve hiçbirini istemediğimi fark ettim. Bunlar başkalarının hayatının birer parçasıydı ve artık benim hayatımda bir yerleri olmadığını hissediyordum.

Ama arşivcinin bana verdiği şiiri saklayacaktım. Çünkü bu gerçek, diye düşünüyordum. Arşivci benden çalmış olabilirdi ama onun sahtecilik yapacağına inanamazdım. Bu şiir gerçekti. Bunu hissediyordum.

Yumuşak adım atarız, kar gibi dururuz...

O dizede duraksadım ve oyuğun kenarında durduğum, Ky'ı karların arasında aradığım zamanı hatırladım. Sonra da nehir kenarında birbirimize veda ettiğimiz ânı anımsadım...

Sular çağıldıyor şimdi,
Üç nehri ve tepeyi aştık.
İki çölü ve denizi!
Ölüm artık mükâfatımı zorla alıyor,
Ve sana bakan o oluyor.

Hayır.

Doğru olamazdı. Son iki dizeyi tekrar okudum.

Ölüm artık mükâfatımı zorla alıyor,
Ve sana bakan o oluyor.

El fenerimi kapatıp kendime şiirin hiç de önemli olmadığını söyledim. Sözcükler istediğiniz anlama gelirdi. Bunu o zamana dek öğrenmemiş miydim?

Bir an için orada kalmak, rafların ve odaların güvenli kollarında olmak istedim. Her an yukarı çıkabilir, sonra yiyecek ve kâğıt alabilirdim. Bunlar yaşamaya devam etmek için yeterli değil miydi? Öyküler yazabilirdim; bunları tüm dünyadan gizleyebilir ve dünyayı değiştirmek ya da orada yaşamak yerine kendime saklayabilirdim. Kâğıttan insanlar yaratabilir, onları da sevebilirdim; onları neredeyse gerçek hâle getirebilirdim.

Bir öyküde, en başa dönebilirdiniz; böylece herkes tekrar yaşayabilirdi.

Ama gerçek hayatta bunu yapmak mümkün değildi. Ben de en çok gerçek insanlarımı seviyordum: Bram, annem, babam, Ky, Xander.

Birine güvenebilir miydim?

Evet. Tabii ki, aileme güvenebilirdim.

Ky'a.

Xander'a.

Hiçbirimiz bir diğerine ihanet etmezdik.

Oraya gelmeden önce Indie'yle ben bir nehrin kenarında ilerlemiştik ve nehrin ne bizi zehirleyip zehirlemeyeceğini ne de bizi gitmek istediğimiz yere götürüp götürmeyeceğini biliyorduk. Tehlikeli, kapkara bir suda tehlikeyi göze almıştık; o anda bile,

nehirden aşağı doğru ilerlerken suyun üstümüze sıçrayışını ve derinliklerine çekilirken suyun kabarışını hissediyorduk.

O zamanlar, buna değerdi.

Yine oyuktaki mağarayı hatırladım. O ve arşivler zihnimde birbirinin içine geçiyordu... Çamur kaplı, fosilleşmiş kemikler ve temiz minik tüpler, o boş raflar ve boş odalar. Derken, tekrar nefes almak için yeryüzüne çıkmadan önce dünyadaki o içi boş yerlerde kalmayı istemediğimi fark ettim.

Camas'a yapacağım bu yolculuk, dedim kendi kendime, *göze almak istediğim bir risk*. İnsan hiçbir yere gitmek istemezse, yolculuğunu da değiştiremezdi.

Ara sokakların ve ağaçların ardına gizlendim. Ellerimi bir yeşillik alanda ufak bir söğüt ağacının gövdesinin etrafına sarınca, üstüne taze harflerin kazıldığını ve bunların benim ismime ait olmadığını fark ettim. Ağaç kendi kanıyla yapış yapış olmuştu. Bu, beni hüzünlendirdi. Ky asla canlı bir şeyin üstüne bir şeyler kazırken bu kadar derine inmezdi. Ellerimi siyah renkli standart giysilerimin üstüne sildim ve bir şeyler almadan bir işaret bırakabilmenin bir yolu olsaydı diye düşündüm.

Daha gölü giden yolu yarılamamıştım ki, hava gemilerinin sesini duydum ve onları gördüm.

Gemiler yukarıda uçuyor, barikatın parçalarını şehre doğru taşıyorlardı.

Hayır, diye düşündüm, galeriye değil.

Sokaklarda koşmaya başladım, ışıklardan ve insanlardan uzak durmaya ve gemilerin kaç sefer yukarıdan geçtiğini saymamaya gayret ettim. Biri bana seslendi ama sesi tanımadığım için yoluma devam ettim. Durmak çok tehlikeliydi. İçeride kal-

mamızın bir sebebi vardı: İnsanlar öfkelenmiş ve korkmuşlardı ve isyan giderek insanları iyileştirmekte ve huzuru sağlamakta zorlanıyordu.

Karanlık bataklığa doğru koşmaya başladım. Siyahlı isyan görevlileri kabloları sağlamlaştırmak için barikat duvarlarına tırmanırken gemiler yukarıda uçuyor, kanatları havayı dövüyordu. Yukarıdaki, bataklığa inmeyi başarabilmiş olan gemilerin daha sabit olan ışıklarından neler olduğunu ancak görebiliyordum.

Galeri hâlâ oradaydı, ilerideydi. Oraya vaktinde varmayı başarabilsem...

Sırtımı nefes nefese bir duvara yasladım. Yaklaşıyordum. Göl suyunun kokusunu hissettim.

Galeri duvarlarından biri havaya yükselince çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Galeri giderse çok şey kaybedilecekti. Tüm o kâğıtlar, yaptığım her şey gidecekti. Dahası, artık buluşma yeri olmazsa, beni Camas'a götürecek olan kişiyi nasıl bulacaktım?

Ky'ı bulmak için oyuğa doğru var gücümle koşmaya devam ettim.

Galerinin ikinci parçasını da yerden kaldırdılar.

Hayır. Hayır. Hayır.

Birkaç saniye sonra oraya varmış, kâğıtların gövdesiz yelkenliler gibi öbek öbek yüzdüğü toprakta açılmış derin çukurlara bakıyordum. Resimler, şiirler, öyküler, hepsi suya batmıştı. Eskiden burada buluşan kişiler, yani içlerinde hâlâ sözcükler ve şarkılar olanlar, şimdi ne olacaktı? Şimdi Camas'a nasıl gidecektim?

"Cassia," dedi biri. "Neredeyse geç kalacaktın."

Sesini hemen tanıdım, hem de aylardır konuştuğunu duymadığım hâlde. Beni nehirden aşağı götüren o sesi asla unutamazdım.

"Indie," dedim ve üstündeki siyahlı giysilerle, bataklık bitkilerinin ve çalılıkların arasında gizlendiği yerden çıktığını gördüm.

"Beni Camas'a götürmen için yolladılar seni," dedim ve güldüm çünkü artık her ne olursa olsun oraya gidebileceğimi biliyordum. Indie ve ben oyuğa doğru koştuk, nehre vardık ve...

"Uçacağız," dedi Indie. "Ama girmemiz gerek."

Koşarak peşinden yerdeki gemiye doğru ilerledim.

"Gemide diğer isyan görevlileri olabilir, endişelenme," dedi bana dönüp. "Tek başına uçan bir tek ben varım. Ama gemide konuşamayız. Diğer gemiler bizi dinliyor olabilir. Geminin alt tarafında yolculuk etmen gerekecek."

"Tamam," dedim nefes nefese. Üstümde taşımam gereken bir yük olmadığına sevinmiştim; Indie'ye sadece incecik kâğıtların ağırlığını taşıyarak bile yetişmek zordu.

Gemiye vardık ve Indie hemen içeri girdi. Ben de peşinden gittim; bir anlığına, Indie'nin kokpitte kontrol etmesi gereken ışıklar beni şaşkına çevirdi. Göz göze geldik ve ikimiz de gülümsedik. Sonra telaşla geminin alt kısmına girdim. Indie kapıyı kapatınca da yalnız kaldım.

Gemi, kamplara uçtuklarımızdan daha ufak ve hafifti. Zeminde birkaç ufak ışık vardı ama alt kısım kapkaranlıktı ve pencereleri de yoktu. Hiçbir şey görmeden uçmaktan usanmıştım.

Ellerimi geminin duvarlarına sürttüm ve etrafımda ne olduğunu keşfetmeye çalışarak zihnimi meşgul etmeye çalıştım.

İşte. Bir şey bulmuştum. Minnacık bir çizik vardı, duvarın zemine yakın bir yerdeydi.

l

Küçük L harfi mi?

Kendi kendime her şeyde nasıl harfler bulmak isteyişime hafifçe gülümsedim. Bu bir çizik olabilirdi; kargoların yüklenişi ve

indirilişi sırasında tesadüfi bir biçimde meydana gelmiş olabilirdi. Ama parmaklarımı duvarda ne kadar oynatırsam, bunun bir o kadar kasıtlı olarak çizildiğini hissediyordum. Daha fazlasını hissetmeye çalıştım ama kemerim takılıyken daha ileri uzanamıyordum.

Kapıya bakıp kemerimi çözdüm ve daha fazlasını hissedebilmek için sessizce ileri uzandım.

Bir sıra hâlinde çizilmiş daha bir sürü çizik vardı.

IIIIII

Bu harfin bir anlamı olmalı, bunu birçok kere yazmışlar, diye düşündüm ki aslında bunların harf olmadığını fark ettim. Bunlar birer çentikti. Tıpkı bana Ky'ın anlattığı gibi: Tuzakçıların iş kamplarından kurtulduğunu göstermek için botlarına çizdikleri çentikler gibiydi.

Ky'ın bana arkadaşı Vick hakkında söylediklerini, botuna attığı her çentiğin sevdiği kızdan uzak geçirdiği bir günü temsil ettiğini hatırladım.

Ky ve ben de tepede bayraklarla işaret bırakıyorduk. Diğerlerinin şiirleriyle ve kendi sözcüklerimizle. Bu çentikleri duvara kim attıysa zamanı takip ediyor ve dayanmaya çalışıyordu.

Ben de aynı şeyi yaptım; parmaklarımı tekrar tekrar metalin üstündeki her incecik çentiğin üstünde gezdirirken galerinin göğe kaldırılan parçalarını düşünüyordum. Acaba isyan bir duvar oluşturmak için onları yere tekrar koyduğunda, kâğıtlardan bazılarının uçuştan zarar görmeden çıkıp çıkmayacağını merak ediyordum.

Geminin alt tarafındaki kapı açıldı ve Indie bana yukarı çıkmamı işaret etti.

Gemi her nasılsa tek başına uçuyordu. Indie tekrar kontrollerin başına oturdu. Bana da yanına oturmamı işaret etti. Ben de kalbim gümbür gümbür atarken dediğini yaptım. O âna kadar, uçarken hiçbir şey görememiştim ve aşağıda kalan topraklara bakarken başımın biraz dönmeye başladığını hissettim.

Kaçırdığım şey bu mu?

Yıldızlar yere çökmüş, okyanus ters dönmüştü; kapkara dalgalar gökle buluşuyordu. Kımıldamıyorlardı.

Sadece artlarında yükselmekte olan güneşin ışığıyla belli belirsiz görünür hâldeydiler.

"Dağlar," dedim içimden. Okyanus sandığım şey buydu. Yıldızlarsa evlerin ve sokakların ışıklarıydı. Yeryüzü göğü yansıtıyordu ve gök yerle birleşiyordu;

Zaman zaman şansımız yaver giderse ne kadar ufak olduğumuzu görebiliyorduk.

Teşekkür ederim, demek istedim Indie'ye. *Uçarken etrafı görebilmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Bunu çok uzun süredir istiyordum.*

Yirmi Birinci Bölüm
XANDER

73 numaralı hasta ya çok az kıpırdanıyor ya da hiç.

74 numaralı hasta ya çok az kıpırdanıyor ya da hiç.

Bir dakika, bunda bir hata vardı. Henüz 74 numaralı hastayı muayene etmemiştim. Notu sildim ve yaşam belirti makinesini 74 numaralı hastaya bağladım. Gösterge yandı ve rakamlar belirdi. Kadının dalağı genişlemişti; o yüzden onu muayene ederken özenle diğer tarafa çevirdim. Gözlerine ışık tuttuğumda tepki vermedi.

74 numaralı hasta ya çok az kıpırdanıyor ya da hiç.

Bir sonraki hastaya geçtim. "Hayati belirtilerini kontrol ediyorum," dedim. "Endişelenecek bir şey yok."

Aradan haftalar geçmişti ve hastaların hiçbiri iyileşme göstermiyordu. Enfeksiyon kapan sinirlerdeki döküntüler birer çıbana dönüşüyordu. Hastalar hâlâ bir şey hissedebiliyorsa çok acı çekiyor olmalıydılar. Bir şey hissetmediklerini düşünüyorduk. Ama emin değildik.

Hastalanmayan sadece birkaç kişi kalmıştık. Hâlâ bir doktordum ama elimizde az sayıda doktor olduğunda, vaktimin çoğunu hastaların beslenme ve sonda torbalarını değiştirerek, hayati

belirtilerini kontrol ederek ve fiziksel testleri yaparak geçiriyordum. Sonra birkaç saat uyuyor ve işe yeniden başlıyordum.

Artık sık sık yeni hasta getirmiyorlardı; tek istisna, orada çalışıp da hastalananlardı. Artık herkes için yeteri kadar da yerimiz yoktu çünkü *durgunlar* evlerine gidemiyorlardı. Eskiden, hastaları ne kadar çabuk iyileştirdiğimizle gurur duyardım. Artık beni memnun eden tek şey, mümkün olduğunca fazla hastayı orada tutmaktı; çünkü bu günlerde bir hasta buradan ayrılıyorsa bu, sadece öldüğü için oluyordu.

Bu tur bitince biraz dinlenebilecektim. Hemen uykuya dalabileceğimi sanmıyordum. Fena hâlde yorulmuştum. Bağışıklığım olduğunu bilmeseydim, mutasyon geçirmiş salgına yakalandığımı düşünebilirdim. Ama bu, günlerdir hissettiğim aynı bezginlikti.

Sağlık merkezinde çalışanların birçoğu artık kırmızı işarete sahip olanların, isyan tarafından ilk bağışıklık verilen istisnai kişiler olduğunu anlamışlardı. Virologun teorisi doğru gibiydi. Bir kişi daha önceki salgına, yani canlı virüse maruz kalacak kadar şanslıysa artık bu, bağışıklığı ve sırtında kırmızı işaret olduğu anlamına geliyordu. İsyan henüz halka diğer izden söz etmemişti çünkü liderlerimiz neler olacağı konusunda endişeliydi. Mutasyon için bir tedavi bulmaya çalışıyorlardı.

Tüm bunlar, tek bir kılavuzun başa çıkmayacağı kadar fazlaydı.

Bir kez daha şansım yaver gitmişti. En azından, orada kalabiliyordum. Asıl hayranlık duyduğum kişiler, Lei gibi olanlardı. Bağışıklıkları olmadığını bildikleri hâlde, hastalara yardım etmek için kalmışlardı.

Diğer hastaları da kontrol edip 100 numaralı son hastanın yatağına vardım. Hasta kesik kesik, tükürüklü nefesler alıyordu. Tedavinin mutasyona sebep olmuş olabileceğini ya da ailemin

ve Cassia'nın nerede olduklarını düşünmemeye çalışıyordum. Onları yarı yolda bırakmıştım. Ama bu yüz hastayı yarı yolda bırakamazdım.

İşim bittikten sonra Lei'yi avluda görmedim. Bu yüzden de protokolü çiğneyip uyku odasına baktım. Orada da yoktu.

Kaçmış olamazdı. Peki, neredeydi?

Karanlık kafeteryanın yanından geçerken silik bir ışık görür gibi oldum. İletişim cihazı açıktı. İçerideki kim olabilirdi? Kılavuz bizimle mi konuşuyordu? Genellikle, bizimle konuşacağı zaman konuşmayı daha büyük ekranlardan izletirlerdi. Kafeteryanın kapısını açınca Lei'nin karanlıkta iletişim cihazının önünde durduğunu gördüm. Biraz daha yaklaşınca, *Yüz Resim*'e baktığını fark ettim.

Tam bir şey diyecekken kendimi tuttum ve bir iki saniye onu izledim. Kimsenin onun gibi resimlere baktığını görmemiştim. Öne eğildi. Sonra birkaç adım geriledi.

Sonra da resimlerden birini ekrana getirdi ve sağ elini ekrana dayarken nefesini tuttuğunu duydum. O kadar uzun süre resme baktı ki, hafifçe öksürüp orada olduğumu belli etmek zorunda kaldım. Lei derhal arkasına döndü. Ekrandan yansıyan ışıkta suratını görmekte zorlanıyordum.

"Hâlâ uyumakta güçlük mü çekiyorsun?" dedim.

"Evet," dedi. "Bulduğum en iyi ilaç bu. Yattığımda, bu resimleri tekrar tekrar zihnimde canlandırmaya çalışıyorum."

"Onlara çok uzun süre bakıyorsun," dedim espri yapmaya çalışarak. "Gören de bu resimleri daha önceden görmediğini düşünür."

Bir an için, bana bir şey diyeceğini sandım. Sonra, "Bunu görmemiştim," dedi ve ekranı görebilmem için kenara çekildi.

"Doksan Yedinci Resim," dedim. Resimde beyaz elbiseli bir kız, yoğun bir ışık ve su vardı.

"Sanırım, şu âna dek fark etmemiştim," dedi Lei. Sesinde, sımsıkı kapanan bir kapı gibi kararlılık hissediliyordu. Söylediğim şeyin neresinin yanlış olduğunu anlayamamıştım. O kapıyı açmak için çaresizliğe kapıldım. Sürekli olarak herkesle, hastalarla, sağlık görevlileriyle ve hemşirelerle konuşuyordum ama Lei farklıydı. Buraya gelmeden önce birlikte çalışmıştık.

"Bu resmi neden çok sevdin?" diye sordum konuşmasını sağlamak için. "Kızın suda mı, yoksa karada mı olduğunun anlaşılmaması hoşuma gidiyor. Ama ne yapıyor? Bunu hiç anlayamadım."

"Balık tutuyor," dedi Lei. "Elindeki şey bir ağ."

"Bir şey yakalamış mı?" dedim ekrana daha dikkatli bakarak.

"Söylemek zor," dedi Lei.

"Demek bu yüzden hoşuna gidiyor," dedim Lei'nin Camas'taki nehre geri dönen balıklarla ilgili öyküsünü hatırlayarak. "Balıklar yüzünden."

"Evet," dedi. "Bir de bu yüzden." Resmin üst kısmındaki ufak beyaz alanı elledi. "Bu bir tekne mi? Güneşin parıltısı mı? Şurası da var," dedi resmin daha koyu renkli bölümlerini işaret edip. "Bu gölgeleri neyin oluşturduğunu bilmiyoruz. Resmin çerçevesinin dışında da bir şeyler oluyor. İnsana göremediği bir şeyler olduğu hissini veriyor."

Ne demek istediğini anladığımı düşündüm. "Kılavuz gibi," dedim.

"Hayır," dedi.

Uzaktan çığlıklar, bağırış çağırış sesleri duyduk. Daha büyük bir savaş gemisi yukarıda belirdi.

"Dışarıda neler oluyor?" dedi Lei.

"Sanırım, her zamanki şey oluyor," dedim. "Barikatın ardındaki insanlar içeri girmek istiyorlar." Duvarların diğer tarafından gelen turuncu renkli ateş parıltıları ürkünç görünüyordu ama bu, yeni bir manzara değildi. "Görevlilerin onları daha ne kadar süre orada tutabileceklerini bilmiyorum."

"Burasının neye benzediğini bilseler gelmek istemezlerdi," dedi Lei.

Gözlerim ışığa alıştığı için Lei'nin yorgunluk ifadesinin aslında acı ifadesi olduğunu fark ettim. Suratı solgundu ve genellikle çok hafif olan sözleri kulağıma ağır geliyordu.

Hastalanıyordu.

"Lei," dedim. Uzanıp onu dirseğinden tutup kafeteryadan çıkarmak istedim ama bu hareketime ne tepki vereceğini bilemiyordum. Bir süre gözlerimin içine baktı. Sonra, yavaşça bana sırtını döndü ve gömleğini kaldırdı. Sırtında kırmızı çizgiler vardı.

"Söylemene gerek yok," dedi. Gömleğini tekrar içine sokup bana döndü. "Çoktan biliyorum."

"Seni besin torbalarından birine bağlamalıyız," dedim. "Hemen." Aklımdan binbir türlü şey geçiyordu. *Burada kalmamalıydın, işe yarayan bir şey bulana dek diğerleriyle birlikte gitmeliydin...*

"Yatmak istemiyorum," dedi Lei.

"Benimle gel," dedim ve bu sefer kolunu tuttum. Gömleğinin altından teninin sıcaklığını hissettim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Avluya," dedim. "Ben bir kabloyla besin torbasını getirene dek banklardan birinde oturabilirsin." Böylece hastalandığında içeride olması gerekmeyecekti. Mümkün olduğunca dışarıda kalabilecekti.

Yorgun, güzel gözlerini bana çevirdi. "Acele et," dedi. "O olay başıma geldiğinde, yalnız olmak istemiyorum."

Malzemelerle birlikte döndüğümde Lei, omuzlarını bitkin bir biçimde sarkıtmış avluda beni bekliyordu. Onu her zamanki o kusursuz duruşuyla görmemek tuhaftı. Kolunu bana uzattı, ben de iğneyi bastırdım.

Sıvı damlamaya başladı. Yanına oturdum ve torbayı kolundan daha yüksekte tutup sıvının damlamaya devam etmesini sağladım.

"Bana bir öykü anlat," dedi. "Bir şey dinlemem gerek."

"*Yüz*'den hangisini duymak istersin?" diye sordum. "Birçoğunu hatırlıyorum."

Bitkin sesinde hafif bir şaşkınlık hissettim. "Başka öykü bilmiyor musun?"

Duraksadım. Bildiğim söylenemezdi. İsyanın bize yeni öyküler verecek vakti olmamıştı, ben de öykü uydurmayı bilmiyordum. Sadece bildiklerimi anlatabilirdim.

"Tamam," dedim ve başka bir şey düşünmeye çalıştım. Sonra, kendi hayatımdan bir şey anlatmaya başladım. "Bir sene kadar önce toplum varken bir kıza âşık olan bir genç vardı. Kızı uzunca bir süre izlemişti. Eşi olabileceğini umuyordu. Derken kız gerçekten de eşi oldu. Genç mutlu oldu."

"Bu kadar mı?" dedi Lei.

"Bu kadar," dedim. "Çok mu kısa?"

Lei gülmeye başladı ve bir an için eskisi gibi olduğunu düşündüm. "O genç sensin," dedi. "Çok belli. Bu, bir öykü değil."

Ben de güldüm. "Özür dilerim," dedim. "Bu işi pek beceremem."

"Ama eşini seviyorsun," dedi Lei. Artık gülmüyordu. "Biliyorum. Sen de benim hakkımda aynı şeyi biliyorsun."

"Evet," dedim.

Bana baktı. Sıvı koluna taktığım kablodan damladı.

"Eşleştirilemeyen insanlarla ilgili eski bir öykü biliyorum," dedi. "Adam bir ihlalciydi. Kız da bir vatandaş ve bir pilottu. İlk ortadan kaybolma olaylarından biriydi."

"Ortadan kaybolma mı?"

"Toplumdaki bazı kişiler gitmek istediler," dedi Lei. "Ya da çocuklarını başka bir yere yollamak istediler. Onları başka şeyler karşılığında uçurup kaçıran pilotlar vardı."

"Hiç böyle bir şey duymamıştım," dedim.

"Ama gerçek," dedi Lei. "Gözlerimle gördüm. Ebeveynlerden bazıları, bu uğurda her şeyi verebilir, her şeyi tehlikeye atabilirdi çünkü çocuklarını başka yerlere yollamanın onları güvende tutmanın en iyi yolu olduğunu düşünüyorlardı."

"Peki, onları nereye götürdüler?" dedim. "Düşman bölgesine mi? Bu, hiç de mantıklı değil."

"Onları düşman bölgesinin kenarına kadar götürüyorlardı," dedi Lei. "*Taş köyler* denen yerler vardı. Ondan sonra, köyde kalmak ya da *diğer diyarlar* denen yere gitmek için düşman bölgesine geçmek, insanlara kalmış bir karardı. Diğer diyarlara giden kimse geri dönmedi."

"Anlamadım," dedim. "İnsanın çocuklarını bir hiçliğin ortasına, düşmana daha yakın bir yere yollaması toplumda kalmaktan nasıl daha güvenli olabilir?"

"Belki de salgını biliyorlardı," dedi Lei. "Ama belli ki senin ailen öyle hissetmemiş. Benimkiler de öyle." Bana baktı. "Neredeyse toplumu savunuyormuş gibi konuşuyorsun."

"Savunmuyorum," dedim.

"Biliyorum," dedi. "Özür dilerim. Sana tarih anlatmak istemedim. Bir öykü anlatmak istemiştim."

"Hazırım," dedim. "Dinliyorum."

"O hâlde, öyküyü anlatayım." Kolunu kaldırıp damarlarına akan sıvıya baktı. "Bir kadın pilot, bir adamı sevmiş, kızın vazgeçemeyeceği sorumlulukları ve liderlerine karşı yükümlülükleri varmış. Gidecek olursa, birçok kişi acı çekecekmiş. Böylece sevdiği adamı, kimsenin daha önceden yapmadığı bir biçimde, ta dış eyaletlere uçurmuş."

"Sonra ne olmuş?" dedim.

"Geri dönerken düşman tarafından vurulmuş," dedi Lei. "Dış eyaletlerde ne gördüğünü kimseye anlatamamış. Ama sevdiği adamın hayatını kurtarmış. Ne olursa olsun, bunu biliyormuş."

Öyküsünün ardından gelen sessizlikle, Lei bana yaslandı. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyordum. Hastalanıyordu.

"Sen böyle bir şey yapabilir miydin?" dedi.

"Uçmak mı?" dedim. "Belki."

"Hayır," dedi. "Biri için, en iyisinin onun gitmesi olduğuna inanıp ondan vazgeçebilir miydin?"

"Hayır," dedim. "Bunun onun için en iyisi olduğunu bilmem gerekirdi."

Bu yanıtı vereceğimi tahmin etmiş gibi başını salladı. "Bunu hemen herkes yapabilir," dedi. "Ama ya bilmeseydin ve sadece buna inanmış olsaydın?"

Doğru olup olmadığını bilmiyordu. Ama öyle olmasını istiyordu.

"Bu öykü asla *Yüz Öykü* arasında olamazdı," dedi. "Bu bir sınır öyküsü. Sadece orada olabilecek bir şey."

Bir zamanlar pilot muydu? Kocası orada mıydı? Onu oraya uçurmuş ve şimdi de hastalanıyor muydu? Bu öykü gerçek miydi? Anlattıkları gerçek miydi?

"Diğer diyarları hiç duymadım," dedim.

"Duydun," dedi, bense hayır, der gibi başımı salladım.

"Evet, duydun," dedi bana meydan okuyormuş gibi. "Bu ismi duymamış bile olsan, var olduğunu bilirsin. Dünya yalnız eyaletlerden ibaret olamaz. Üstelik toplumun haritalarındaki gibi düz de değil. Yoksa güneş nasıl batıp doğabilirdi? Ya ay? Yıldızlar? Hiç göğe bakmadın mı? Yıldızların değiştiğini hiç fark etmedin mi?"

"Evet," dedim.

"Bunun sebebini hiç düşünmedin mi?"

Suratımın yandığını hissettim.

"Tabii," dedi Lei alçak sesle. "Sana neden bunları öğretsinler ki? Daha ilk baştan bir görevli olman gerekiyordu. Zaten bunlar *Yüz Bilim* dersinde yok."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Babam öğretti," dedi.

Ona sormak istediğim çok şey vardı. Sıvı ağır ağır kolundaki damara akıyordu. Ona olan şeye yetişemiyordu.

"Neden isyana inanmıyorsun?" dedim. "Ya da kılavuza?"

"Bilmiyorum," dedi. "Keşke inanabilseydim."

"Neye inanıyorsun?"

"Babam bana ayrıca dünyanın devasa bir kaya olduğunu öğretti," dedi. "Gökte yuvarlanan ve dönen kocaman bir kaya. Bizler de hep birlikte üstündeyiz. Buna inanıyorum."

"Neden düşmüyoruz?"

"Denesek bile düşemeyiz," dedi. "Bizi burada tutan bir şey var."

"Yani, dünya şu anda ayaklarımın altında hareket ediyor."

"Evet."

"Ama bunu hissetmiyorum."

"Hissedeceksin," dedi. "Günün birinde. Bir yere yatıp hiç kımıldamadan, *durgun* gibi olduğunda hissedersin."

Bana baktı. Her ikimiz de *durgun* dediğinin farkındaydık.

"Bunlar olmadan önce onu tekrar görebilmeyi umuyordum," dedi.

Neredeyse, buradayım, diyecektim. Ama ona bakınca, bunun yeterli olmayacağını anladım çünkü istediği kişi ben değildim. Bana öyle bakan birini daha önce de görmüştüm. Tam olarak bana değil, daha ötedeki başka birine bakıyordu.

"Umuyordum," dedi. "Beni bulacağını umuyordum."

Lei durgunlaştıktan sonra, sağlık görevlileri tarafında bırakılmış bir sedye buldum. Onu sedyeye yatırıp besin torbasını astım. Baş sağlık görevlilerinden biri yanıma geldi. "Bu kanatta yer yok," dedi.

"O, bizden biri," dedim. "Ona yer açacağız."

Sağlık görevlisinde kırmızı işaret bulunduğundan eğilip ona biraz daha yakından bakmak için tereddüt etmedi. Surat ifadesinden onu tanıdığını fark ettim. "Lei," dedi. "En iyilerden biri. Siz ikiniz salgından önce de birlikte çalışıyordunuz, değil mi?"

"Evet," dedim.

Sağlık görevlisinin suratında anlayışlı bir ifade belirdi. "Sanki o zamanlar farklı bir dünyadaydık, değil mi?"

"Evet," dedim. Öyleydi. Lei'yle ilgilenirken başka bir yerde gibiydim. Bunun sebebi sadece yorgunluktu ama acaba durgun olmak da öyle bir şey mi diye düşündüm. Bedenleri tek bir yerde kalsa da acaba zihinleri başka bir yere gidebiliyor muydu?

Belki de Lei'nin bir parçası, sağlık merkezinin etrafında dolanıyordu ve bildiği her yere gidiyordu. Hastaların odasına giriyor, durumlarını kontrol ediyordu. Avluya çıkıp gece havasını içine çekiyordu. İletişim cihazının başına geçiyor, balık tutan kız resmine bakıyordu. Ya da belki de sağlık merkezini geride bırakıp onu bulmak için gidiyordu. O an bile birlikte olabilirlerdi.

Lei'yi diğerlerinin bulunduğu odaya getirdim. Artık yüz bir hasta vardı ve hepsi ya tavana ya da yanlarına bakıyorlardı. "Artık uyuman gerek," dedi başhekim bana iletişim cihazından.

"Bir dakika sonra uyuyacağım," dedim. "Onu yerine yerleştireyim." Fiziksel muayeneyi yapmama yardımcı olması için sağlık görevlilerinden birini çağırdım.

"Şu an iyi durumda," dedi sağlık görevlisi. "Hiçbir organı genişlememiş, tansiyonu da iyi durumda sayılır." Gitmeden önce uzanıp kolumu tuttu. "Üzgünüm," dedi.

Lei'nin açık gözlerine baktım. Başka birçok hastayla konuşmuştum ama ona ne diyeceğimi bilemiyordum. "Üzgünüm," dedim sağlık görevlisi kadının sözlerini tekrar ederek. Yeterli değildi: Lei için bir şey yapamıyordum.

Sonra, aklıma bir fikir geldi ve kafeteryaya açılan koridordan dalıp içeri girdim. Lei'nin tablolara baktığı iletişim cihazının önüne geçtim.

"Lütfen kâğıdın olsun, lütfen kâğıdın olsun," dedim cihaza. Bana yanıt veremeyen hastalarla konuşuyorsam neden cihazla da konuşmayayım?

İletişim cihazı beni dinledi. Komutu girdikten sonra da, bana *Yüz Resim*'in hepsini bastı. Renklerle, ışıkla dolu sayfaları toparlayıp yanıma aldım. Cassia benden ayrıldığında da onun için aynı şeyi yapmıştım: Ona, yanına almayı seveceğini bildiğim bir şey vermeye çalışmıştım.

***

Çalışanların büyük bir kısmı çıldırdığımı sandı; ama hemşirelerden biri fikrimin faydalı olabileceğini düşündü. "Hiçbir işe yaramasa bile en azından değişik bir şeye bakmış olurum," dedi. Yapışkan bantlar bulup resimleri tavana, hastaların üstüne asmama yardım etti.

"İletişim cihazlarının kâğıdı çabuk yıpranıyor," dedim. "O yüzden, bunları birkaç günde bir basmamız gerek. Bir de çevirmemiz lazım. Hastalar, resimlerden bıkmamalı." Geri çekilip astığımız resimlere baktım. "Elimizde yeni resimler olsaydı iyi olurdu. Hastaların kendilerini toplumda sanmasını istemeyiz."

"Yeni resimler yapabiliriz," dedi bir diğer hemşire heyecanla. "Zaten resim yapmayı çok özledim. Hani *birinci okul*da yapardık ya?"

"Neyle yapacaksın?" dedim. "Boyamız yok."

"Bir şeyler düşünürüm," dedi. "Hep bu fırsat elinize geçsin istemez miydiniz?"

"Hayır," dedim. Sanırım, hemşire bu yanıtıma şaşırdı. Bu yüzden, ortamı yumuşatmak için gülümsedim. Bunu istemiş olsaydım acaba Lei'nin ve Cassia'nın âşık olacağı daha farklı birisi olur muydum, diye düşündüm.

"Derhal uyku odasına gitmezseniz, başhekim sizi bir sonraki vardiyanızdan alacak," dedi hemşire.

"Biliyorum," dedim. "İletişim cihazından söylediklerini duydum."

Ama gitmeden önce konuşmam gereken biri vardı. "Üzgünüm," dedim Lei'ye. Sözcükler ilk seferki gibi yetersiz kalınca tekrar denedim. "Bir tedavi bulacaklar, öyle değil mi?" Tepesinde asılı duran resmi işaret ettim. "Bir köşede bir ışık olması ge-

rek." Lei ışığı bana göstermemiş olsaydı, bunu tek başıma fark edemezdim; ama o gösterdikten sonra görmemek elde değildi.

Uyku odasına giderken avlunun kapısı açıldı ve siyahlı biri koridora çıkıp yolumu kesti. Donakaldım. Bu, daha önceden gördüğüm bir kızdı ama bitkin zihnim onu tam olarak nerede gördüğümü bilemiyordu. Yine de, kızın karantina altındaki kanadımıza ait olmadığını biliyordum. Başhekim bana yeni birinin geleceğini de söylememişti. Söylemiş olsaydı bile, onlar ana kapıdan girerlerdi.

"Güzel," dedi kız. "Buradasın. Seni arıyordum."

"Buraya nasıl girdin?" dedim.

"Uçtum," dedi. Sonra, gülümsedi ve o anda onun kim olduğunu hatırladım: Indie, Ky'la birlikte bir keresinde ilaçları getiren kızdı. "Ayrıca, kapıların kilit kodlarını da biliyorum."

"Burada olmaman gerek," dedim. "İçerisi hastalarla dolu."

"Biliyorum," dedi. "Ama sen hasta değilsin, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Hasta değilim."

"Benimle gelmen gerek. Hemen."

"Hayır," dedim. Olanlar mantıklı değildi. "Ben burada çalışan bir doktorum." Durgunları, hele ki Lei'yi bırakamazdım. Mini iletişim cihazına uzandım.

"Ama seni Cassia'ya götüreceğim," dedi Indie. Mini iletişim cihazına uzanan elimi yanıma sarkıttım. Doğruyu mu söylüyordu? Cassia gerçekten de yakınlarda bir yerde olabilir miydi? Derken içimi büyük bir korku kapladı. "Sağlık merkezinde mi?" dedim. "Hasta mı oldu?"

"Yok, yok," dedi Indie. "Durumu iyi. Dışarıda, hava gemimde."

Cassia'yı tekrar görmek isteyerek aylar geçirmiştim ve o anda bu fırsat elime geçmişti. Ama bunu yapamazdım. Birçok durgun hasta vardı ve bunlardan biri Lei'ydi. "Özür dilerim," dedim Indie'ye. "Buradaki hastalarla ilgilenmem gerek. Hem artık sen de mutasyona maruz kaldın. Gitmemelisin. Karantinaya alınmalısın."

Indie içini çekti. "Seni ikna etmenin zor olabileceğini düşünmüştü. Şimdi, sana benimle geldiğin takdirde, tedavi üstüne çalışmasına yardımcı olabileceğini söylemem gerek."

"Kimden söz ediyorsun?" dedim.

"Kılavuzdan tabii," dedi. Bunu öylesine büyük bir samimiyetle söyledi ki, neredeyse ona inanacaktım.

Kılavuz tedavi üstünde yapılan çalışmalara yardım etmemi istiyordu.

"Mutasyona uğramış salgınla ilgili birinci derece bilgin olduğunu biliyor," dedi. "Sana ihtiyacı var."

Dönüp koridora baktım.

"Hemen," dedi Indie. "Sana derhal ihtiyacı var. Veda edecek vakti yok." Sesi dürüst ve kararlıydı. "Hem seni duyabiliyorlar mı?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Kılavuza güveniyorsun," dedi.

"Evet."

"Peki, onunla hiç tanıştın mı?"

"Hayır," dedim. "Ama sen tanışmışsın."

"Evet," dedi Indie. Bir kodu tuşlayıp kapıyı açtı. Neredeyse sabah olmak üzereydi. "Ona güvenmekte haklısın."

Yirmi İkinci Bölüm
KY

"Ky," diye fısıldadı bana. "Ky."

Yanağıma yasladığı eli yumuşacıktı. Sanki uykudan bir türlü uyanamıyordum. Belki de uyanmak istemediğim içindi. Cassia'yı rüyamda son gördüğümden beri aradan epey süre geçmişti.

"Ky," dedi tekrar. Gözlerimi açtım.

Indie'ydi.

Suratımdaki hayal kırıklığı ifadesini gördü. Biraz allak bullak oldu ama sabahın erken saatinin cılız ışığında bile gözlerindeki zafer parıltısını görebiliyordum.

"Ne yapıyorsun?" dedim. "Karantinada olmalısın." Caleb'i geri getirdikten sonra onu almışlar, Indie'yi ve beni karargâhtaki karantina hücrelerine tıkmışlardı. En azından, bizi Belediye Binası'na yollamamışlardı. "Buraya nasıl girdin?" dedim etrafıma bakınıp. Hücremin kapısı hâlâ açıktı. Hücredeki diğer kişilerin hepsi de uyuyor gibiydi.

"Başardım," dedi. "Bir gemi aldım. Onu getirdim." Sırıttı. "Sen uyurken merkeze uçtum."

"Merkeze mi gittin?" dedim doğrulup. "Onu buldun mu?"

"Evet," dedi. "Hasta değil. İyi durumda. Artık kaçabilirsiniz." *Artık kaçabiliriz.* Oradan gidebilirdik. Bunun tehlikeli ol-

duğunu biliyordum ama Cassia gerçekten de Camas'taysa her şeyi yapabilirmişim gibi hissediyordum. Ayağa kalktığımda, bir an için başım döndü ve destek almak için elimi duvara yasladım. Indie duraksadı. "İyi misin?"

"Tabii," dedim. Cassia artık merkezde değildi. Oradaydı ve güvendeydi.

Indie'yle aynı anda hücre kapısından dışarı süzüldük ve tarlalara yöneldik. Solgun karanlıkta otlar birbirlerine fısıldıyorlardı; koşmaya başladım. Indie de aynı şeyi yaparak benimle aynı hızda ilerlemeye başladı.

"Yaptığım inişleri görmeliydin," dedi. "Hepsi kusursuzdu. Kusursuzdan da iyiydi. İnsanlar günün birinde bunlar hakkında öyküler anlatacak." Neredeyse çıldırmış gibi konuşuyordu. Öyle konuştuğunu daha önce hiç duymamıştım ama bu his bulaşıcıydı.

"Nasıl görüyor?" diye sordum.

"Her zamanki gibi," dedi Indie. Gülmeye başladım, koşmayı kestim ve Indie'yi kaptığım gibi kendi etrafımda çevirdim. Sonra, yanağından öptüm ve ona imkânsızı başardığı için teşekkür ettim. Ama sonra aklıma geldi.

Hasta olabilirdim. O da öyle.

"Teşekkür ederim," dedim. "Keşke karantina altında olmasaydık."

"Sence bunun bir önemi var mı?" dedi bana azıcık daha yaklaşıp. Suratında saf bir mutluluk ifadesi vardı; dudaklarımda yine o öpücüğü hissettim.

"Evet," dedim, "önemi var." Sonra, içime bir korku doldu. "Cassia'nın yeni virüse maruz kalmamasına dikkat ettin, değil mi?"

"Neredeyse tüm yolculuk boyunca aşağıda kaldı," dedi Indie. "Gemi sterilize edildi. Onunla hemen hemen hiç konuşmadım."

Dikkatli olmalıydım. Bir maske takıp geminin aşağı kısmına inmemeli, ona yaklaşmamalıydım... Ama en azından onu görebilirdim. *Doğru olamayacak kadar iyi,* diye beni uyarıyordu içimdeki bir ses. *Sen ve Cassia, tıpkı hayal ettiğiniz gibi uçacaksınız! Bu işler böyle olmaz.*

İçinizdeki umudu serbest bırakırsanız sizi ele geçirir. İç organlarınızla beslenir, tırmanmak ve gelişmek için kemiklerinizi kullanır. En nihayetinde de, sizi bir arada tutan kemikleriniz hâline gelir. Sizi artık onsuz nasıl yaşayabileceğinizi bilmediğiniz bir raddeye kadar ayakta tutar. Onu içinizden atarsanız, tümden ölürsünüz.

"Indie Holt," dedim. "Gerçek olamayacak kadar iyisin."

Indie güldü. "Bana daha önce kimse iyi dememişti."

"Tabii ki dediler," dedim. "Uçtuğunda dediler."

"Hayır," dedi. "Uçtuğumda, bana harika olduğumu söylerler."

"Haklısın, öylesin," dedim ve ikimiz birden yine gemilere doğru koşmaya başladık. Gemiler metal bir kuş sürüsü gibi sabahın erken saatlerinde bir araya toplanmıştı.

"Bu gemi," dedi Indie, ben de peşinden gittim. "Önce sen," dedi.

Telaşla kokpite girdim ve, "Kim kullanacak?" diye sormak için ona döndüm.

"Ben," dedi tanıdık bir ses.

Kılavuz kokpitin arka tarafındaki gölgelerin arasından öne çıktı.

"Sorun yok," dedi Indie bana. "Ta dağlara kadar kaçmanıza o yardımcı olacak."

Kılavuz da, ben de bir şey demedik. Tekrar sesini duymak tuhaftı. Bizimle ekranlardan konuşmasına çok alışmıştım.

"O, gerçekten de burada mı?" diye sordum Indie'ye, bana Cassia'nın gemide olduğuyla ilgili olarak yalan söylemiş olmasını umarak. Bu işte bir terslik vardı. Indie bunu hissetmiyor muydu?

"Gir de bak," dedi geminin aşağı kısmını işaret edip. Gülümsedi. Sonra, anladım. Bunun bir tuzak olduğunu düşünmüyordu ve Cassia gerçekten de gemideydi. Bu kadarı belliydi ama başka hiçbir şey belli değildi. Bende bir sorun vardı. Doğru dürüst düşünemiyordum; geminin alt kısmına inerken neredeyse dengemi kaybedecektim.

Oradaydı. Onca ay sonra, aynı gemideydik. İstediğim her şey oradaydı. Kılavuzu atlatalım, kaçalım; birbirimizi diğer diyarlara kadar götürelim. Cassia suratında güçlü, bilge ve güzel bir ifadeyle bana baktı.

Ama Cassia yalnız değildi.

Yanında Xander vardı.

Kılavuz hepimizi nereye götürecekti? Indie ona güveniyordu ama ben güvenmiyordum.

Indie, ne yaptın?

"Benimle birlikte kaçmazdın," dedi Indie. "Ben de onu sana getirdim. Artık birlikte dağlara gidebilirsiniz."

"Bizimle gelmiyorsun," dedim olanları fark ederek.

"Her şey farklı olsaydı gelirdim," dedi Indie. Bana baktığında, dürüst ve özlem dolu bakışlarına karşılık vermekte zorlandım. "Ama durum farklı değil. Hem daha çok uçmam gerek." Sonra, bir balık ya da bir kuş gibi hızla kapıya yöneldi. Indie'nin gitme vakti geldiğinde onu kimsecikler tutamazdı.

Yirmi Üçüncü Bölüm
CASSIA

Aylar önce, ilkbaharın başlarında karanlık bir günde yalnız kalabilmek için göl kenarında buluşmamız gerekiyordu.

Ky'ın suratı yorgunluktan ufalmıştı ve üstündeki ada çayı, kum, çim ve dış dünyanın kokusunu hissedebiliyordum. Suratında o taş gibi ifadenin, çenesini sıkışının ne anlama geldiğini biliyordum. Teni yıpranmıştı. Bakışları derindi.

Elini elime sarmasıyla, bana şekilleri göstermesiyle başlamıştık.

Ky'ın gözlerinde öylesine bütün bir sevgi ve açlık vardı ki, kanyondaki bir kuşun tiz ve keskin cıyaklaması gibi beni delip geçti, tüm bedenimde yankılandı. Henüz kimse dokunmamış olsa da, görülmüştüm ve varlığım biliniyordu.

O an aramızda bir şarkı gibi çınladı, sonra her şey hareketlendi.

"Hayır," dedi Ky merdivenlere doğru çekilip. "Unuttum. Burada seninle birlikte olamam."

Çok geç kalmıştı; kılavuz yukarıdaki kapağı kapatmıştı. Motorlar çalışıp kılavuzun sesi hoparlörlerden duyulduğunda, Ky kapıyı yumrukluyordu. "Kalkışa hazırlanın," dedi kılavuz. Ta-

vandan sarkan kayışlardan birine tutundum. Xander da aynı şeyi yaptı. Ky kapıyı yumruklamaya devam etti.

"Burada kalamam," dedi. "Dışarıda, salgından da kötü bir hastalık var ve ben ona maruz kaldım." Bakışlarına çılgınca bir ifade yerleşmişti.

"Sorun değil," demeye çalıştı Xander ona ama Ky motorların gürültüsünden ve yumruk seslerinden onu duymadı.

"Ky," dedim sesimi metal kapıda gümleyen yumruk seslerinden mümkün olduğunca duyurmaya çalışarak. "Sorun. Değil. Ben. Hasta. Olamıyorum."

İşte bunu duyunca bana döndü.

"Xander da öyle," dedim.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Her ikimizde de iz var," dedi Xander.

"Ne izi?"

Xander arkasını döndü, Ky'ın görebilmesi için yakasını sıyırdı. "Üstünde bu iz varsa, mutasyona uğramış salgına yakalanamazsın demektir."

"Bende de var," dedim. "Buraya uçarken Xander bende iz olup olmadığına baktı."

"Haftalardır mutasyon üstünde çalışıyorum," dedi Xander.

"Ya ben?" diye sordu Ky. Sırtını döndü ve ani bir hareketle gömleğini başından çekip çıkardı. Hava gemisinin loş ışığında, pürüzsüz ve esmer sırtında düzlükler ve kaslar gördüm.

Başka bir şey yoktu.

Boğazım düğümlendi. "Ky," dedim.

"Sende yok," dedi Xander açık sözlülükle ama anlayışlı bir ses tonuyla. "Maruz kaldığın virüs henüz etkisini göstermediyse her ihtimale karşın bizden uzak durmalısın. Bizler hâlâ taşıyıcı olabiliriz."

Ky tamam der gibi başını salladı ve gömleğini aşağı indirdi. Bize döndüğünde, gözlerinde dalgın ve rahatlamış bir ifade vardı. Bağışıklık sahibi olmayı ummamıştı; asla o kadar şanslı olmamıştı. Ama benim adıma sevinmişti. Gözlerimde öfkeyle yanan yaşlar hissettim. Neden hayat Ky için hep öyle olmak zorundaydı? Buna nasıl dayanabiliyordu?

Yoluna devam ediyor.

Kılavuzun sesi duvardaki hoparlörden duyuldu. "Uçuş uzun sürmeyecek," dedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Ky.

Kılavuz yanıt vermedi.

"Dağlara," dedim Xander'la aynı anda. "Kılavuzun tedavi bulmasına yardım etmeye."

"Indie'nin size söylediği bu," dedi Ky; Xander'la ben de evet der gibi başımızı salladık. Ky *kılavuz ne yapmaya çalışıyor*, der gibi kaşlarını havaya dikti.

"Aşağıda Cassia için bir şey var," dedi kılavuz. "Arka taraftaki kutunun içinde."

Kutuyu ilk bulan Xander oldu ve bana doğru itti. Ben kutuyu açarken o da Ky da beni izledi. Kutunun içinde iki şey vardı: bir veri kapsülüyle, beyaz, katlanmış bir kâğıt.

İlk olarak veri kapsülünü çıkarıp tutması için Xander'a uzattım. Ky geminin diğer tarafında duruyordu. Sonra, kâğıdı çıkardım. Bir iletişim cihazından alınmış pürüzsüz, beyaz bir kâğıttı ve olması gerektiğinden daha ağırdı. İçindeki bir şeyi gizlemek üzere karmaşık bir biçimde katlanmıştı. Katları açtığımda, kâğıdın ortasında büyükbabamın mikro kartını gördüm.

Demek, Bram bunu bana yollamıştı.

Bir şey daha yollamıştı. Kâğıdın ortasında kalın çizgilerle yazılmış satırlar vardı. Bir koddu.

Yazıdaki yapıyı tanımıştım: Bir zamanlar ona yazıcıda hazırladığım bir oyuna benzetmişti. *Bu, kardeşimin yazısı.* Bram kendi kendine yazmayı öğrenmiş ve sırf benim mesajımı çözmek yerine, kendisi de basit bir kod eklemişti. Onun ayrıntılara dikkatini veremediğini düşünürdük ama bir şey yeteri kadar ilgisini çektiğinde, bunu yapabiliyordu. Harika bir tasnifçi olabilirdi.

Sürgüne yollanmış ailemi Keya'da hayal edince gözlerim yaşlarla doldu. Onlardan sırf mikro kartı istemiştim ama bana fazlasını yollamışlardı. Bram'in kodu, annemin kâğıdı... Kâğıdın özenle katlanışından annem sorumlu olmalıydı. Bana bir şey yollamayan tek kişi babamdı.

"Lütfen," dedi kılavuz, "mikro karta bak." Ses tonu nazikti ama sözlerinin ardında bir emir verdiğini hissedebiliyordum.

Mikro kartı veri kapsülüne yerleştirdim. Daha eski modellerden biriydi ama ilk görüntünün yüklenmesi sadece birkaç saniye sürdü. İşte büyükbabam oradaydı; muhteşem, şefkatli ve zeki suratıyla. Onu rüyalarım haricinde, neredeyse bir senedir görmemiştim.

"Veri kapsülü çalışıyor mu?" diye sordu kılavuz.

"Evet," dedim güçlükle konuşarak. "Evet, teşekkür ederim."

Bir an için, belirli bir şeye, büyükbabamın benimle ilgili en sevdiği anıya baktığımı unuttum. Zihnim, hayatının imgeleriyle darmadağın olmuştu.

Küçük bir çocukken ebeveynleriyle duruyordu. Biraz daha büyük, standart giysiler içindeki hâlini, sonra da elini genç bir kadının beline atmış hâlini gördüm. Büyükannem. Büyükbabamın kucağında bir bebek, babam var gibiydi; büyükannemse yanında gülüyordu. Sonra, bu görüntüler kayboldu.

Bram ve ben, büyükbabamla birlikte ekranda belirdik.

Sonra, bu da kayboldu.

Ekran büyükbabamın hayatının sonundaki, yakışıklı suratı ve koyu renkli gözleri ile muzip ve güçlü bir biçimde veri kapsülünden bakarken dondu.

"Gelenekler itibariyle Samuel Reyes, hayatta kalan aile üyelerinin her biri için en sevdiği anılarından oluşan bir liste hazırlamıştır," dedi tarihçi. "Gelini Molly için seçtiği anı, ilk tanıştıkları gün."

Babam da o günü hatırlardı. İlçedeyken bana nasıl ebeveynleriyle birlikte annemle trende buluşmak için gittiğini anlatmıştı. Babam hepsinin o gün ona âşık olduğunu, o kadar sıcakkanlı ve hayat dolu bir kişiyle hiç karşılaşmadığım söylemişti.

"Oğlu Abran'la ilgili en sevdiği anısı ilk gerçek tartışmalarını yaptıkları gün."

Bu anının ardında bir öykü olmalı. Babamı tekrar gördüğümde ona bunu sormalıydım. Babam nadiren biriyle tartışırdı. İçimin sızladığını hissettim. Neden babam bana bir şey yollamamıştı? Ama annemle Bram'in mikro kartı yollayışına onay vermiş olmalıydı. Annem asla babamdan gizli bir şey yapmazdı.

"Erkek torunu Bram'le ilgili en sevdiği anısı, torununun söylediği ilk sözcükler," dedi tarihçi. "Bu sözcükler 'daha fazla' idi."

Sıra bana gelmişti. Küçüklüğümde büyükbabam bir şeyler anlattığında olduğu gibi, öne eğildiğimi hissettim.

"Kız torunu Cassia'yla ilgili en sevdiği anısı kızıl bahçe günü," dedi tarihçi.

Bram haklıydı. Tarihçiyi doğru duymuştu. Kadın gün demişti, günler değil. Peki, tarihçi mi bir hata yapmıştı? Keşke büyükbabam bunları kendisi anlatabilseydi diye düşündüm. Bu sözcükleri onun kendi sesiyle söylediğini duymak isterdim. Ama toplum böyle şeyler yapmazdı.

Öğrendiğim şey, bana büyükbabamın beni sevdiğinden başka bir şey anlatmamıştı. Bu da yabana atılır bir şey değildi ama bunu zaten biliyordum. Kızıl bahçe günü, senin herhangi bir zamanın olabilirdi. Sonbaharda kızıl yapraklar, yazın kızıl çiçekler, ilkbaharda kızıl tomurcuklar, hatta bazen kışın dışarıda oturduğumuzda, soğuktan kırmızıya dönüşen burunlarımız ve yanaklarımız ve batıda kıpkırmızı batan güneş, kızıl bahçe günleriydi. Bunlardan o kadar çok vardı ki.

Bunun için de minnettardım.

"Kızıl bahçe gününde ne olmuştu?" diye sordu kılavuz ve kafamı kaldırdım. Bir an için onun dinlediğini unutmuştum.

"Bilmiyorum," dedim. "Hatırlamıyorum."

"Kâğıtta ne yazıyor?" diye sordu Xander.

"Henüz kodu çözmedim," dedim.

"Sana vakit kazandırayım," dedi kılavuz. "Kâğıtta, '*Cassia, neler olacağını önceden gördüğün ve benden daha cesur olduğun için seninle gurur duyduğumu bilmeni istiyorum*', yazıyor. Bunu söyleyen kişi baban."

Demek, babam bana bir mesaj yollamıştı. Bram de bu mesajı onun için kodlamış, annem de kâğıdı sarmıştı.

Bram'in kâğıdına bakıp kılavuzun kodu doğru çözüp çözmediğini kontrol etmek istedim ama kılavuz araya girdi.

"Bu değiş tokuş yakın tarihe kadar gerçekleşmedi," dedi. "Belli ki, ailenin elinden çıktıktan sonra, bunu alan tüccar hastalanmış. Ama elimize geçtiğinde, mikro kart da, mesaj da ilgimizi çekti."

"Bunu size kim verdi?" diye sordum.

"İlgimi çekebilecek şeyleri takip eden adamlarım var," dedi kılavuz. "Merkezdeki baş arşivci o kişilerden biri."

Kadın bana yine ihanet etmişti. "Ticaretlerin gizli kalması gerekir," dedim.

"Savaş zamanında, farklı kurallar geçerlidir," dedi kılavuz.

"Savaşta değiliz," dedim.

"Bir savaşı kaybetmek üzereyiz," dedi. "Mutasyona karşı. Tedavimiz yok."

İzi olmayan, güvende olmayan Ky'a bakınca, kılavuzun sözlerinin önemini anladım. Kaybedemezdik.

"Ya tedaviyi bulmamıza yardımcı olacaksınız ya da çabalarımızı engelleyeceksiniz," dedi kılavuz.

"Size yardım etmek istiyoruz," dedi Xander. "Bizi bu yüzden dağlara götürmüyor musunuz?"

"Sizi gerçekten de dağlara götürüyorum," dedi kılavuz. "Oraya vardığımızda size ne olacağına henüz karar vermedim."

Ky güldü. "Eyaletlerde tedavi edilemeyen bir virüs dolanırken üçümüzle ne yapacağınıza karar vermek için fazla vakit harcarsanız ya aptal ya da çaresizsiniz demektir."

"Durum artık çaresiz olmaktan çıktı," dedi kılavuz.

"O hâlde, bizim ne yapabileceğimizi umuyorsunuz?" diye sordu Ky.

"Yardım edeceksiniz," dedi kılavuz. "Öyle ya da böyle, yardım edeceksiniz." Gemi biraz yana doğru yön değiştirince havada nerede olduğumuzu merak ettim.

"Güvenebileceğim fazla kişi yok," dedi kılavuz. "İki kişi bana birbiriyle çelişen şeyler söyleyince endişelenmeye başlıyorum. Tanıdıklarımdan biri, sizin eyaletlerden uzakta, insanların bağlılığından şüphe duymayacağım bir yerde sorgulandıktan sonra hapse tıktırtmam gereken hainler olduğunuzu düşünüyor. Bir diğeriyse, tedavi bulmama yardım edebileceğinizi düşünüyor."

Baş arşivci ilk kişi olmalı, diye düşündüm. *Diğeri kim?*

"Arşivci bana bu değiş tokuştan söz ettiğinde, onun da tahmin ettiği gibi ilgimi çekti. Hem mikro karttaki isim hem de kâğıttaki mesaj," dedi kılavuz. "Baban isyana katılmadı. Onun cesaret edemediği ama senin yaptığın şey tam olarak nedir? İşleri bir adım daha ileri götürüp isyana karşı bir iş mi yaptın?

"Ama biraz daha dikkatli bakınca kayda değer başka şeyler fark ettim."

Bana çiçek isimleri saymaya başladı. İlk önce çıldırdığını sandım ama sonra ne dediğini fark ettim.

Yeni gül, eski gül, Kraliçe Anne danteli.

"Bunu yazdın ve dağıttın," dedi kılavuz. "Kod neyi temsil ediyor?"

Bu, bir kod değildi. Sadece annemin sözlerinin bir şiire çevrilmiş hâliydi. Kılavuz bunu nereden bulmuştu? Ona biri mi vermişti? Şiirin paylaşılmasını istemiştim ama bu şekilde değil.

"Tepenin ardında, ağacın altında, kimsenin görmediği sınırın ötesinde olan yer neresi?"

Soruyu bu şekilde sorunca kulağa bir bilmece gibi karmaşık geliyordu. Ama bunun sadece basit bir şey, bir şarkı olması gerekiyordu.

"Orada kiminle buluşacaktın?" diye sordu kılavuz berrak ve anlaşılır bir ses tonuyla. Ama Ky haklıydı. Kılavuz gerçekten de çaresizdi. Konuştuğunda sesinden korktuğu anlaşılmıyordu; ama sorduğu sorular, değerli vaktini üçümüzle harcaması... Bunlar korkudan buz kesmeme neden oluyordu. Kılavuz bizi yeni salgından nasıl kurtaracağını bilmiyorsa kim biliyordu?

"Kimse," dedim. "Bu, bir şiir. Gerçek bir anlamı olması gerekmez."

"Ama şiirlerin genellikle gerçek bir anlamı vardır," dedi. "Bunu biliyorsun."

Haklıydı. Kılavuzun isminin geçtiği şiiri ve bunun, büyükbabamın bulmamı istediği şiir olup olmadığını düşünmüştüm. Bana pudriyeri vermişti, tepeye tırmanış öykülerini anlatmıştı, ona yasak şiirleri şarkı olarak söyleyen annesinden söz etmişti. Büyükbabam tam olarak ne yapmamı istiyordu? Hep bunu düşünmüştüm.

"İnsanları galeriye neden topladın?" diye sordu kılavuz.

"Yaptıkları şeyleri getirebilsinler diye."

"Orada nelerden konuştunuz?"

"Şiirlerden," dedim. "Şarkılardan."

"O kadar mı?" dedi.

Sesinin bir taş kadar soğuk ya da sıcak olabileceğini fark ettim. Bazen güneşin altındaki bir kum taşı gibi cömert ve rahatlatıcı oluyordu, diğer zamanlardaysa Belediye Binası'nın merdivenlerinin mermeri kadar affetmez oluyordu.

Benim de ona soracak bir sorum vardı. "Neden ismim şimdi ilginizi çekiyor?" diye sordum. "İsyandaki kişiler daha önce de görmüş olmalı. Onlar için hiçbir şey ifade etmemişti.

"Birkaç ay önce isyana katıldığından beri meydana gelmiş olaylar söz konusu," dedi kılavuz. "Zehirlenen göller, gizemli kodlar... İnsanların bir araya gelebileceği ve yazdıkları şeyleri değiş tokuş edebilecekleri bir galeri inşa edildi. İsmine ikinci kez bakmaya değer olduğunu düşündüm. Tekrar baktığımızda çok şey fark ettik." O anda, sesi çok soğuktu.

"Cassia, isyana karşı savaşmıyor," dedi Xander. "O, isyanın bir parçası. Ona kefil olabilirim."

"Ben de," dedi Ky.

"Sizinle ilgili olarak bir araya toplanan veriler olmasaydı, bunun benim için bir anlamı olabilir," dedi kılavuz. "Fakat tüm bunlar hepinizi şüpheli konuma düşürmeye yetiyor."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedim. "İsyan ne yapmamızı istediyse onu yaptık. Merkeze yaşamak için geldim. Ky sizin için gemileri uçurdu. Xander hastaları kurtardı."

"Bu ufak tefek itaatkârlıklarınız, isyanda daha az yetkisi ve bilgisi olan kişilerden asıl niyetlerinizi gizlemenize yardımcı oldu," dedi kılavuz. "Esasen sizi bana rapor etmeleri için hiçbir sebep yoktu. Ama sizler dikkatimi çektikten sonra, diğerlerinin erişimi olmayan bilgileri görüp bağlantılar kurdum. Kılavuz olarak daha fazla bilgiye erişimim var. Daha yakından bakınca da gerçeği gördüm. Nereye gittiyseniz insanlar öldü. Mesela, kamplarınızdaki tuzakçılar ki bunların birçoğu ihlalciydi."

"O tuzakçıları biz öldürmedik," dedi Ky. "Siz öldürdünüz. Toplum insanları ölüme yolladığında, siz geriye yaslanıp olanları izlediniz."

Kılavuz yine de buna aldırış etmeden konuşmaya devam etti. "Sizler bölgedeyken oyuk yakınlarındaki bir nehir zehirlendi. Oyuktaki kablo şebekesini havaya uçurdunuz ve kural dışılara ait olan köyün bir bölümünü yok ettiniz. Kanyonlarda isyanın gizlice sızdığı bir depodaki tüpleri yok ettiniz. Mavi hapların gizlice elde edilmesini ve taşınmasını sağladınız. Hatta bu mavi haplarla bir çocuğun ölümüne sebep oldunuz. Çocuğun cesedini bulduk."

"Bu, doğru değil," dedim ama bir bakıma doğruydu. Mavi hapları vererek o çocuğu öldürmek istememiştim ama bunu yapmıştım. Derken arşivcinin neden bana doku muhafaza örneklerinin nerede gizleniyor olabileceğini sorduğunu fark ettim. "Tüpler hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğumu öğrenmek isteyen sizdiniz," dedim. "Onları gerçekten de ticarette kullandınız mı?"

"Tüpleri ticarette mi kullanıyorsunuz?" dedi Ky.

"Tabii," dedi kılavuz. "Tedaviyi bulabilmek için her tür bağlılığı ve kaynağı garantiye almak için ne gerekiyorsa kullanacağım. Örnekler, başka hiçbir şey işe yaramadığında işe yarayan bir para birimi."

Ky tiksintiyle başını salladı. Büyükbabamın tüpünü mağaradan çaldığımıza minnet duymadan edemedim. Kim bilir kılavuz onu ne amaçla kullanırdı.

"Dahası da var," dedi kılavuz. "Yaşadığınız şehirler, su kaynakları zehirlenen şehirlerdi."

Göl. O ölü balıkları hatırlıyordum. Ama kılavuzun ne demek istediğini anlamamıştım. Üçümüz birbirimize baktık. *Bu işi çözmeliyiz.*

"Salgın çok çabuk yayıldı," dedi gözleri parıldayan Xander. "Uzunca bir süre merkezden dışarı çıkmadı, sonra birden her yere yayıldı. Virüs suya varana dek, karşımızda bir salgın hastalık vardı. İnsanlar hastalığı birbirlerine geçirip hasta oluyorlardı. Ama su kaynakları da etkilendikten sonra karşımızda artık pandemik bir salgın vardı."

O anda, Ky ve ben, Xander'la birlikte parçaları birleştirmeye başlamıştık. "Sudan kaynaklanan bir salgın," dedi Xander. "Tıpkı düşmana yolladıkları gibi."

Bunları düşününce salgındaki rakamlar bana daha mantıklı geldi. "İsyanın ilk başında öngördüğümüz ani salgının, birkaç farklı şehirde ve eyalette geniş alanlara yayılışı, işlemi hızlandırmak için birinin virüsü su kaynaklarına kattığı anlamına gelir." Başımı salladım. "Bunu daha önceden düşünmeliydim. Demek o yüzden hastalık aynı anda her yere yayıldı."

"Demek bu yüzden sağlık merkezinde kısıtlı imkânlarımız vardı," dedi Xander. "İsyan bu sabotajı öngörememişti. Ama

yine de elimizden geleni yaptık. Mutasyon olmasaydı, her şey yolunda gidecekti."

"Tüm bunları üçümüzün düzenlemiş olduğunu düşünüyor olamazsınız," dedi Ky.

"Hayır," dedi kılavuz. "Ama üçünüz bu işin bir parçasısınız. Artık bildiklerinizi anlatma vakti geldi." Duraksadı. "Veri kapsülünde Cassia için bir şey daha var."

Tekrar ekrana bakınca ikinci bir dosya belirdi. Bunun içinde biri anneme, diğeri babama ait iki resim vardı. Ekran, iki resim arasına gidip gelmeye başladı.

"Hayır," dedim. "Hayır." Annemle babam donuk gözlerle bana ekrandan bakıyorlardı. Her ikisi de durgunluk hâline girmişlerdi.

"Mutasyonu kaptılar," dedi kılavuz. "Tedavimiz yok. Her ikisi de Keya'daki bir sağlık merkezinde." Ben daha diğer sorumu sormadan bana yanıt verdi. "Kardeşinin nerede olduğunu öğrenemedik."

Bram. Kimsenin onu bulamayacağı bir yerde durgun hâlde mi yatıyor muydu? Oyuktaki o çocuk gibi ölmüş müydü? Hayır. Ölmemişti. Buna inanmayacaktım. Bram'in durgun olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Şimdi, artık bize bildiğiniz her şeyi anlatmak için önemli bir neden var," dedi kılavuz. "Kimin için çalışıyorsunuz? Toplum sempatizanı mısınız? Mutasyonu grubunuz mu yaydı? Bir tedaviniz var mı?"

İlk kez, kılavuzun konuşurken kontrolü elden kaybettiğini fark ettim. Tedavi sözcüğünü söylediğinde onun ne kadar çaresiz ve kararlı olduğunu da anladım. Bu tedaviyi istiyordu. Onu bulabilmek içinse her şeyi yapabilirdi.

Ama bir tedavimiz yoktu. Bizimle boşa vakit harcıyordu. Ne yapmamız gerekiyordu? Onu nasıl ikna edecektik?

"Doğru şeyi yapabileceğini biliyorum," dedi kılavuz. Sesindeki titreme geçmişti ve bir kez daha tatlı ve yumuşak bir ses tonuyla konuşuyordu. "Baban toplum taraftarı olup isyana katılmayı reddetmiş olabilir ama büyükbaban bizim için çalıştı. Sen de tabii kılavuz Reyes'in torununun çocuğusun. Hatırlamıyor olsan da, bize daha önce de yardım etmiştin."

Dediği son şeyi güç bela duymuştum çünkü...

Büyük büyükannem. Kılavuz oydu.

Toplum ona sadece *Yüz Şarkı* seçebileceğini söylediği hâlde büyükbabama şiirleri, şarkı olarak söyleyen kişi oydu. Yaktığım sayfayı kurtaran kişi de oydu.

"Kılavuz Reyes'le bizzat tanışmadım," dedi kılavuz. "Kendisi benim selefimden önceki kişiydi. Ama kılavuz olarak, daha önceki kılavuzların ismini bilenlerden biriyim. Ayrıca onu yazılarından tanıyorum. Kendisi doğru zamandaki doğru kılavuzdu. Kayıtları muhafaza etti ve sonrasında yapmamız gerekenler için bilgi topladı. Ama kılavuzlar için değişmeyen bir şey vardır: Kılavuz olmanın ne demek olduğunu anlamamız gerekir. Büyük büyükannen, insanları kurtaramamanın başarısız olmak anlamına geldiğini iyi kavramıştı. İşini yapan en küçük isyankârın, onlara liderlik eden kılavuz kadar büyük bir iş başarmış olduğunu da biliyordu. Buna sadece inanmıyordu. Biliyordu da..."

"Biz bir şey yapmadık..." diye söze girecek oldum ama birden gemi büyük bir hızla alçalmaya başladı.

Ky dengesini kaybetti ve duvarın önündeki kutulara çarptı. Xander da, ben de ona yardım etmek için harekete geçtik.

"İyiyim," dedi Ky. Onu geminin sesinden güçlükle duyuyordum; sonra, güm diye yere indik. Tüm bedenim yere inmenin etkisiyle sarsıldı.

"Kapıyı açtığında, koşmaya başlayacağız," dedi Ky. "Kaçacağız."

"Ky, dur," dedim.

"Yanından geçebiliriz," dedi Ky. "Biz üç kişiyiz, o tek başına."

"Siz ikiniz gidin, ben kalıyorum," dedi Xander.

Ky ona şaşkınlıkla baktı. "Neler konuştuğumuzu dinledin mi?"

"Dinledim," dedi Xander. "Kılavuz bir tedavi istiyor. Ben de öyle. Ona elimden gelen yardımı yapacağım." Xander bana bakınca onun hâlâ kılavuza inandığını anladım. En azından, bu konuda her şeye rağmen kılavuzu seçiyordu.

Neden seçmeyecekti ki? Ky ve ben onu geride bırakmıştık; ona hiç yazı yazmasını öğretmemiştim. Asla Xander'dan bana öyküsünü anlatmasını istememiştim çünkü bunu bildiğimi sanıyordum. Ama o anda ona bakarken öyküsünü geçmişte hiç bilmediğimi, o sırada da bilmediğimi fark ettim. O da kendisine ait kanyonlarda yolculuk etmiş ve farklı biri olarak geri dönmüştü.

Dahası, haklıydı. Önemli olan tek şey tedaviydi. Artık, bunun için savaşmalıydık.

Oylamada dengeyi ben sağlayacaktım. Her ikisi de beni bekledi. Bu sefer, Xander'ı, daha doğrusu onun tarafını seçtim. "Kılavuzla konuşalım," dedim Ky'a. "Biraz daha."

"Emin misin?" diye sordu Ky.

"Evet," dedim ve kılavuz kapıyı açtı. Ky'ın peşinden merdivenlerden yukarı çıktım. Xander da peşimizden gelirken kılavuza annemle babamın resimlerinin bulunduğu veri kapsülünü verdim.

"Galeri bir zamanlar insanların buluşması ve şiir için kullanılan bir yerdi," dedim kılavuza. "Mavi haplar bir kazaydı. Bu

hapların insanları öldürdüğünü bilmiyorduk. Oyuktaki elektrik kablolarını da toplum, köylülerin depolarına ulaşmasın diye mağaranın ağzını kapatmak için kullandık. Zehirli ırmaklar ve nehirler... Bunlar toplumun işi, bizler ise ne toplumuz ne de toplum sempatizanıyız."

Etraf bir anlığına sessizleşti. Dışarıda rüzgâr ağaçların arasında esiyordu ve bunun altında da henüz durgunluk hâline girmemiş olan bizlerin nefes alıp veriş sesleri duyuluyordu.

"İsyanı çökertmek istemiyoruz," dedim. "Buna inanmıştık. Tek istediğimiz bir tedavi." Sonra, kılavuzun güvendiği diğer kişinin kim olduğunu anladım... Kendisi vakit harcamayı ve riski göze alamayacağı için bizi bir araya getirmesini istediği pilottu bu kişi. "Indie'ye kulak vermelisiniz," dedim. "Size yardım edebiliriz."

Kılavuz bunları anladığıma şaşırmamış gibiydi.

"Indie," dedi Ky. "Onda iz var mı?"

"Hayır," dedi kılavuz. "Ama onun uçmaya devam edebilmesi için elimizden geleni yapıyoruz."

"Ona yalan söylediniz," dedi Ky. "Hepimizi bir araya getirmesi için kullandınız."

"Bu uğurda, tedaviyi bulmak için yapmayacağım şey yoktur," dedi kılavuz.

"Size yardım edebiliriz," dedim yine kılavuza. "Ben verileri tasnif edebilirim. Xander hastalarla çalışıyor ve mutasyonu ilk elden gördü. Ky..."

"İşimize en çok o yarayabilir," dedi kılavuz.

"Ben de denek olurum," dedi Ky. "Tıpkı dış eyaletlerde olduğu gibi." Ky benden uzaklaştı, kapıya doğru gitti. Her zamankinden daha ağır hareket ediyordu ama yine de ona yakıştırdığım

akıcılıkla yürüyordu; bedeni ona birçok kişiden daha fazla aitti. Bir ara durabileceğini, durgunlaşacağını düşününce içim sızladı.

"Henüz bunu bilmiyorsun," dedim içimi bir hüzün kaplarken. "Belki de hasta olmazsın." Ama Ky'ın suratında yenilmiş gibi bir ifade vardı. Söylediklerinden daha fazlasını mı biliyordu? Mutasyonu içinde, damarlarından akarken ve onu hasta ederken hissedebiliyor muydu?

"Her halükârda, Ky virüse maruz kaldı," dedi Xander. "Mutasyon tedavisi üzerinde çalışan kişilere yaklaşması riskini göze alamazsınız."

"Risk yok," dedi kılavuz. "Köylüler bağışıklık sahibi."

"Demek bu yüzden burada bir tedavi arıyorsunuz," dedi Xander gülümseyip. Sesi umut doluydu. "Burada bir tedavi bulma şansımız var."

"Ama kırmızı izden haberdarsanız, neden ize sahip kişilerden bazılarını daha önceden buraya getirmediniz?" diye sordum kılavuza. "Verilerimiz faydalı olabilirdi." Bağışıklık sahibiysem benim verilerimi dağdaki köyde yaşayan halkın verileriyle karşılaştırabilirlerdi.

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz başımı salladım. "İşe yaramazdı," dedim kendi soruma yanıt verir gibi. "Çünkü bizim verilerimiz riskli. Tüm o bağışıklık ve maruz kaldığımız virüs yüzünden... Tedaviyi bulabilmek için saf bir örnek grubu bulmanız gerek."

"Evet," dedi kılavuz temkinle beni süzüp. "Sadece doğduğundan beri toplum dışında yaşamış kişileri kullanabiliriz. Diğerleri tedavi üstünde çalışmamıza yardımcı olabilir ama verilerini kullanamayız."

"Dahası, toplumdan en uzun süre uzak yaşamış kişilerin verilerine ağırlık vermeniz gerek," dedim. "İkinci ve üçüncü nesil köylüler için. Onların bilgileri çok daha önemli."

"Kısa bir süre önce ek veriler elde ettik," dedi kılavuz. "İkinci bir grup köylünün de bağışıklık sahibi olduğu ortaya çıktı, hem de kısa süre önce dağlara geldikleri hâlde."

Oyuktaki çiftçiler. Onlar olmalıydı. Ufak karanlık evin, yerleşim sembolünün çiftçilerin haritasındaki dağlara işaretlendiğini hatırlıyordum. Çiftçiler köyün ismini ya da orada hâlâ birilerinin yaşayıp yaşamadığını bilmiyorlardı ama oyuk güvenli olmaktan çıktığında çiftçilerin kaçtığı yer orasıydı.

Ky bana bakıyordu. O da aynı şeyi düşünüyordu. *Ya tekrar Eli'yi görebilirsek? Ya da Hunter'ı?*

"Oyuktaki çiftçiler geldiklerinde, Sontaş köylüleri yakınlarda kendi yerleşim alanlarını kurmalarına izin verdiler," dedi kılavuz. "İlk başlarda, oyuktan gelenlerin mutasyona karşı bağışıklığı olup olmadığından emin değildik. Çok farklı bir iklimde yaşamışlardı ve Sontaş'takilerle senelerdir hiçbir temasları olmamıştı. Ama onlar da bağışıklık sahibiydi. Bu da bizim için büyük bir nimet çünkü..."

"Bu şekilde onların verilerini kullanarak bir bağ kurabileceksiniz," dedim kılavuzun neden söz ettiğini anlayınca. "İki grup arasında ortak yanları araştıracaksınız. Size vakit kazandıracak."

"Ne kadar yaklaştınız?" diye sordu Xander.

"İstediğimiz kadar değil," dedi kılavuz. "İki grubun beslenme ve yaşam alışkanları arasında birçok ortak yön var. Her olasılığı elimizden geldiğince büyük bir hızla dışarıda bırakıyoruz ama bunu yapmak ve insanların tedaviyi denemeleri vakit alıyor."

Üçümüze bakıyordu. Onu ikna etmiş miydik?

Xander da bana bakıyordu. Göz göze geldiğimizde bana gülümsedi. O an, eskiden havuza atlayıp oyunlara katılmam için gülümseyişiyle beni ikna etmeye çalışan Xander'ı gördüm. Ky'a

bakınca ellerinin biraz titrediğini fark ettim; bana yazı yazmayı öğreten ve kanyonlarda yol alırken bana dokunan elleri...

Uzun süre önce Ky, beni tepede bu tür bir duruma, yakalanma ihtimaline karşı uyarmıştı. Bana mahkûmun ikileminden ve birbirimizi nasıl güvende tutmamız gerektiğinden söz etmişti. Acaba sırf ikimizin değil de, üçümüzün birlikte olacağı aklından geçmiş miydi?

Orada, Xander'ın gülümsemesi ve Ky'ın elleri arasında, birbirimizi güvende tutabilmenin tek yolunun tedaviyi bulmak olduğunu anladım.

"Size yardım edebiliriz," dedim yine kılavuza bu sefer bana inanacağını umarak.

Büyükbabam bana inanmıştı. Avucumda mikro kartı tutuyordum. Annemin verdiği kâğıda sarılı, babamın sözleriyle kaplı, kardeşimin yazdığı bir kâğıdın içinde duruyordu.

BEŞİNCİ KISIM
MAHKUMUN İKİLEMİ

Yirmi Dördüncü Bölüm
XANDER

Ky geminin dışında açıklık alanda volta atarken biz de köylülerin gelip bizi karşılamasını beklemeye koyulduk. "Dinlenmelisin," dedim ona. "Sürekli hareket etmenin hastalığın başlamasını geciktirdiğine dair hiçbir kanıt yok."

"Tıpkı bir görevli gibi konuştun," dedi.

"Eskiden öyleydim," dedim.

"Bunun hiçbir işe yaramadığına dair elinizde kanıt yok çünkü daha önce kimse denememiş," dedi Ky.

Eskiden oyun masalarında oyun oynadığımız zamanki gibi konuşuyor, şakalaşıyor ve aynı ses tonunu kullanıyorduk. Ky bir kez daha kaybedecekti ve bu, haksızlıktı. Durgun olmamalıydı.

Ama Cassia'yı kaybetmemişti. İkisinin birbirine bakışı dokunuş gibiydi. Ben de bunun arasında kalmıştım.

Ama o sırada bunları düşünecek vakit yoktu. Ağaçların arasından bir grup insan çıktı. Dokuz kişiydiler. Beşinde silahlar vardı, diğerleriyse sedye taşıyorlardı.

"Size bugün hasta getirmedim," dedi kılavuz. "Ne yazık ki malzeme de getirmedim. Sadece üçünü getirdim."

"Ben Xander," dedim köylüleri rahatlatmaya çalışarak.

"Leyna," dedi kadınlardan biri. Uzun sarı saçları örülmüştü ve bizim gibi genç görünüyordu. Diğerleri kendilerini tanıtmak için hiçbir girişimde bulunmadılar; ama hepsi gayet güçlü görünüyordu. Aralarında hasta olan birisi yok gibiydi.

"Ben Cassia," dedi Cassia.

"Ky," dedi Ky da.

"Bizler kural dışılarız," dedi Leyna. "Muhtemelen gördüğünüz ilk kural dışılarız." Tepki vermemizi bekledi.

"Oyukta başka kural dışılar da tanıyorduk," dedi Cassia.

"Sahi mi?" dedi Leyna büyük bir merakla. "Ne zamandı?"

"Onlar buraya gelmeden hemen önce," dedi Cassia.

"O hâlde, Anna'yı tanıyorsunuz," dedi adamlardan biri. "Liderleri."

"Hayır," dedi Cassia. "Biz o gittikten sonra geldik. Sadece Hunter'ı tanıyorduk."

"Çiftçilerin Sontaş'a gelişine şaşırdık," dedi Leyna. "Oyuktaki herkesin uzun süre önce öldüğünü sanıyorduk. Taş köylerden olanlarımızın toplum ve dünyanın geri kalanı arasında tek başına olduğunu sanıyorduk."

Leyna bunda çok başarılıydı. Sesi yumuşak ama bir yandan da güçlüydü ve bizi dik dik süzüyordu. İyi bir doktor olabilirdi. "Bizim için ne yapabilirler?" diye sordu kılavuza. Onunla lideri gibi değil, eşiti gibi konuşuyordu.

"Ben deneğim," dedi Ky. "Mutasyon bana bulaştı. Ama henüz hastalanmadım."

Leyna kaşlarını havaya kaldırdı. "Ayakta olan bir hasta görmemiştik," dedi kılavuza. "Diğer hastalar buraya geldiklerinde çoktan durgunlaşmışlardı."

"Ky bir pilottur," dedi Cassia. Leyna'nın Ky'dan söz edişinden hoşlanmadığını görebiliyordum. "En iyi pilotlardandır."

Leyna hafifçe başını salladı ama gözlerini Ky'dan ayırmadı. Gözlerinde küstah bir ifade vardı.

"Xander da bir doktordur," dedi Cassia. "Ben de tasnif yaparım."

"Bir doktor ve bir tasnifçi," dedi Leyna. "Mükemmel."

"Aslında, artık bir doktor değilim," dedim. "İdari işlerde çalışıyorum. Ama bu sıralar birçok hasta gördüm ve tedavilerine yardımcı oldum."

"Bu, işimize yarayabilir," dedi Leyna. "Virüsü gören, şehirlerde ve ilçede nasıl yayıldığını bilen biriyle konuşmak her zaman iyidir."

"Mümkün olduğunca kısa sürede döneceğim," dedi kılavuz. "Rapor edeceğiniz yeni bir şey var mı?"

"Hayır," dedi Leyna, "ama yakında olacak." Sedyelerden birini işaret etti. "İhtiyacın olursa seni sedyeyle taşıyabiliriz." Ky'la konuşuyordu.

"Hayır," dedi Ky. "Elim ayağım tutmayana dek hareket etmeye devam edeceğim."

"Kılavuza çok güveniyorsun," dedim Leyna'ya köye giden patikayı tırmanırken. Cassia ve Ky önden gidiyorlar, düzenli ama ağır tempoda yürüyorlardı. Leyna'yla ikimizin de onları izlediğini biliyordum. Gruptaki diğer insanlar da Ky'a bakıyorlardı. Herkes onun durgunlaşacağı anı bekliyordu.

"Kılavuz liderimiz değil ama ona birlikte çalışacak kadar güveniyoruz; o da bizim için aynı şeyi hissediyor," dedi Leyna.

"Hepiniz gerçekten de bağışıklık sahibi misiniz?" diye sordum. "Mutasyona karşı bile mi?"

"Evet," dedi. "Ama bizde iz yok. Kılavuz bize bazılarımızda iz olduğunu söyledi."

Evet, anlamında başımı salladım. "Neden bu tür bir tutarsızlık olduğunu anlamadım," dedim. Salgının insanları ne hâle getirdiğini gördüğüm hâlde, etkisini gösteriş biçimi ve mutasyonu ilgimi çekiyordu.

"Emin değiliz," dedi Leyna. "Köydeki uzmanımız virüslerin ve bağışıklıkların oldukça karmaşık olduğunu anlattı. En iyi açıklaması, bağışıklığımıza yol açan şeyin sadece enfeksiyonun başlamasını engellediği yönünde. Yani, bu yüzden bizde herhangi bir iz yok."

"Ayrıca bu, sizi bağışıklık sahibi yapan şeyin ne olduğunu öğrenmediğiniz sürece beslenme tarzınızı ya da yaşadığınız ortamı fazla değiştirmemeniz gerektiği anlamına da geliyor. Yoksa hastalanabilirsiniz," dedim.

Evet, der gibi başını salladı.

"Mutasyona maruz kalmaya gönüllü olmak büyük cesaret istemiş olmalı."

"Öyle."

"Köyde kaç kişi yaşıyor?" dedim.

"Düşündüğünüzden çok daha fazla. Taşlar yerinden oynuyor."

Ne demek istemişti?

"Toplum kural dışıları ve ihlalcileri toplayıp tuzak kamplarına yollamaya başladığında, aralarından giderek daha fazla kişi başka yerlere, taş köylere kaçmaya başladı. Onları hiç duymuş muydun?"

"Evet," dedim Lei'nin anlattıklarını hatırlayarak.

"Artık hepimiz tek bir köye toplanmış durumdayız; son köydeyiz," dedi Leyna. "Oraya Sontaş derler. Bağışıklığımızı tedaviye dönüştürebilmek için kaynaklarımızı birleştiriyoruz."

"Neden?" dedim. "Eyaletlerde yaşayan bizler bugüne dek sizin için ne yaptık?"

Leyna güldü. "Pek bir şey yapmadınız," dedi. "Ama başarılı olduğumuz takdirde, kılavuz bize bir şey vaat etti."

"Nedir?" diye sordum.

"Bir tedavi bulabilirsek gemilerini, bizi *diğer diyarlara* götürmek için kullanacak. En çok istediğimiz şey bu. Onun en çok istediği şeyse tedavi; dolayısıyla, bu adilane bir değiş tokuş olacak. Şayet buradan gittiğimizde bağışıklığımızın değiştiğini anlayacak olursak bir önlem olarak yanımızda diğer diyarlara tedaviyi de götürmeyi isteyeceğiz."

"Demek diğer diyarlar gerçek," dedim.

"Tabii."

"Eyaletlerdeki herkesin ölmesine izin verirseniz kılavuzun gemilerini siz de alabilirsiniz," dedim. "Ya da herkesin durgunlaşmasını bekleyip şehirlerine el koyabilirsiniz."

Konuşmaya başladığımızdan beri, Leyna'nın rahat ve etkileyici maskesi biraz düşer gibi oldu ve bunun altındaki küçümseme ifadesi derhal açığa çıktı. "Sizler fareler gibisiniz," dedi hâlâ tatlı bir ses tonuyla konuşmaya devam ederek. "Birçoğunuz ölseniz bile, sizi yenemeyeceğimiz kadar fazlasınız. Sizleri geride bırakıp hiç dokunmadığınız bir yere gitmeye hazırız."

"Neden bana bunları anlatıyorsun?" diye sordum. Daha yeni tanıştığımız için bana hemen güvenmiş olması pek akla yatkın değildi.

"Kaybedecek ne kadar çok şeyimiz olduğunu anlaman önemli," dedi.

Onu gerçekten de anlıyordum. Kaybedecekleri bunca şey varken onu hedefinden alıkoyacak hiçbir şeyi kabul etmezdi, etmeyecekti de. Burada adımlarımıza dikkat etmeliydik. "Hedefimiz aynı," dedim. "Bir tedavi bulmak."

"Güzel," dedi Leyna. Sesini alçalttı ve Ky'a baktı. "Söylesene," dedi. "Ne zaman durgunlaşacak?"

Ky biraz hızlanmıştı. "Uzun sürmez," dedim. Cassia, sırf Ky yanında diye enerjiyle doluydu ama yine de onun hasta olabileceğinden endişe ediyordu. Beni sevdiğini biliyor olsaydım, mutasyona sahip olmaya değer miydi, diye düşündüm. Onunla hemen, buracıkta yer değişebilseydim, bunu yapar mıydım?

Yirmi Beşinci Bölüm
CASSIA

O olay gerçekleştiğinde, her şey aynı anda ani ve ağır gibi geliyordu insana.

Dar patikada ilerlerken Ky birden dizlerinin üstüne çöktü.

Yanına çömelip ellerimi omuzlarına koydum.

İlk başlarda odağını kaybetmiş olan gözleri beni buldu. "Hayır," dedi. "Bunu görmeni istemiyorum."

Ama başımı başka yöne çevirmedim. Dayanıp onu ilkbahar çimlerinin üstünde uzanacak şekilde yatırdım ve ellerimi başının altına koydum. Saçları yumuşak ve ılıktı; çimlerse serin ve tazeydi.

"Indie," dedi Ky. "Beni öptü." Gözlerindeki acıyı görebiliyordum.

Biliyordum, bu sözleri karşısında şok hissetmeliydim. Ama önemi yoktu. O anda, önemli olan şey oradaydı; gözleri bana çevrilmişti, parmaklarım onu tutuyor, toprağa değiyordu. Neredeyse bunun bir önemi olmadığını ona söyleyecekken kendisi önemli bulmamış olsa, bana söylemezdi diye düşündüm. "Sorun değil," dedim.

Ky hem iç rahatlığıyla hem de yorgunlukla içini çekti. "Kanyonlar gibi," dedi.

"Evet," dedim. "Onları aşacağız."

Xander da yere eğildi. Üçümüz birbirimize baktık; Xander'la kısa bir an göz göze geldik, sonra tekrar Ky'a baktım.

Birbirimize güvenebilir miydik? Birbirimizi güvende tutabilir miydik?

Patikanın kenarına yakın bir yerde, çimlerden bazıları pembe, bazılarıysa mavi ve kızıl yabani çiçeklere yer veriyordu. Rüzgâr çimleri ayaklarımızın dibinde savuruyor, havaya taptaze bir çiçek ve toprak kokusu yayıyordu.

Ky baktığım yere baktı. Uzanıp tomurcuklardan birini kopardım ve elimde yuvarladım. Rengi ve dokusu öylesine tazeydi ki, elime bakıp avucumun kızıla dönüşeceğini sandım ama öyle olmadı. Tomurcuğun rengi kaybolmadı.

"Bir keresinde, bana kırmızının başlangıcın rengi olduğunu söylemiştim," dedim. Tomurcuğu görmesi için havaya kaldırdım ve eline koydum.

Gülümsedi.

Başlangıcın rengi. Bir an için, zihnimde bir anı belirip kayboldu. *İlkbaharda, hem ağaçlardaki tomurcukların hem de zemindeki çiçeklerin kızıl olduğu nadir bir an vardı. Hava hem serin hem de ılıktı. Büyükbabam parıldayan gözlerinde kararlı bir ifadeyle bana bakıyordu.*

O hâlde, ilkbahar mevsimi olmalıydı. Büyükbabamın mikro kartta sözünü ettiği kızıl bahçe günü ilkbahardaydı; hem ağaçların tomurcuklarının hem de çiçeklerin kızıl olması için ilkbahar olmalıydı. Buna emindim. Peki, büyükbabamla ben ne konuşmuştuk?

Bunu henüz bilemiyordum. Ama Ky'ın parmaklarıyla elimi sıktığını hissettiğimde, onun hep öyle olduğunu düşündüm. Yani, birçok kişi pes etmekten başka yapacak bir şey kalmadığını düşündüğünde Ky, bana bir şey vermeyi başarıyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm
KY

"Ky," dedi Cassia. Acaba sesinin bana son kez ulaşacağı anlardan biri mi olacak, diye düşündüm. Durgunlar bir şey duyabiliyorlar mıydı?

Gemide dengemi kaybettiğimde hastalandığımı anlamıştım. İçgüdülerim hareket etmem gerektiğini söylediğinde, bedenim tepki vermemişti. Kaslarım yumuşamış gibiydi, kemiklerimse sıkılaşmış gibiydi.

Xander yanıma eğildi. Suratını şöyle bir gördüm. Bir tedavi bulabileceğini düşünüyordu. Xander kör değildi. Sadece inançlıydı. Bunu görmek de insana çok acı veriyordu.

Tekrar Cassia'ya baktım. Gözleri ferahlatıcı ve yeşildi. Gözlerinin içine bakınca kendimi daha iyi hissettim. Bir an için acı hissetmedim.

Sonra, acı geri geldi.

İnsanların neden uzun süre buna karşı gelmek isteyebileceğini anlamıştım.

Acıya karşı koymayı kesecek olursam, yorgunluk galip gelecekti ve insan bunu tercih edebilirdi. Bunu hissetmektense uyumayı yeğlerdim. Salgının mutasyondan çok daha merhametli ol-

duğunu fark ettim. Salgın sırasında, gövdemde sırtıma kıvrılarak açıldığını hissettiğim yaralardan yoktu.

Köylüler beni bir sedyeye yerleştirirlerken kırmızılı beyazlı parlak ışıklar gördüm. Aklıma başka bir şey geldi: Yorgunluğa karşı koymayıp durgunlaşırsam; ama buna rağmen acı geri gelirse?

Cassia koluma dokundu.

Kanyonda özgürdük. Uzun süreliğine değildik ama yine de serbesttik. Teninde kumlar, saçlarındaysa su ve taş kokusu vardı. Burnuma yağmur kokusu geldi. Yağmur başladığında, bunu hatırlamayacak kadar durgunlaşmış mı olacaktım?

Xander'ın orada olduğunu bilmek güzeldi. Durgunlaştığımda Cassia yalnız olmayacaktı.

"Beni bulmak için oyukta yürüdün," dedim alçak sesle Cassia'ya. "Ben de sana ulaşmak için bu hastalığın içinden yürüyüp geleceğim."

Cassia ellerimden birini tuttu. Diğer elimde bana verdiği çiçeği hissediyordum. Dağlarda hava oldukça serindi. Ağaçların altından ne zaman geçtiğimizi de anlıyordum. Aydınlık. Karanlık. Aydınlık. Birisinin beni taşıması, neredeyse güzel diyebileceğim bir histi. Lanet olasıca bedenim öylesine ağırdı ki.

Sonra, acılar keskinleşmeye başladı. Her yanım yanmaya başladı ve görebildiğim tek şey, göz kapaklarımın önündeki parlak kırmızı renk oldu.

Cassia'nın eli kayboldu.

Bu sefer, Xander'ın sesini duydum. "Önemli olan, nefes alıp vermeyi unutmaman. Ciğerlerini temizlemezse, zatürre başlayabilir," dedi. Biraz duraksadı. Sonra, "Özür dilerim, Ky," dedi. "Bir tedavi bulacağız. Sana söz veriyorum."

Sonra, onun sesi kayboldu, Cassia'nınki geri geldi. Elimi tutan elinin baskısını artık daha az hissediyordum. "Kılavuzun gemide söz ettiği şey, sana yazdığım bir şiirdi. Nihayet, bitirmeyi başardım."

Bana yumuşak bir sesle, adeta şarkı söyler gibi şiiri okumaya koyuldu. Ben de nefes aldım.

Eski gül, yeni gül, Kraliçe Anne danteli,
Su, nehir, taş ve güneş.
Rüzgâr tepenin üstünde ve ağacın altında.
Kimsenin göremediği sınırın ötesinde.
Senin için karanlığa tırmanıyorum,
Bekliyor musun beni yıldızlarda?

Bekleyecektim.

Her ne olursa olsun, Cassia beni hatırlayacaktı. Kimse, toplum, isyan ya da başka birisi onu benden alamazdı. Çok şey yaşamıştık. Aradan çok uzun zaman geçmişti.

Orada olduğumu bilecekti. Onu sevdiğimi de.

Bunu unutmayı tercih etmediği sürece hep hatırlayacaktı.

Yirmi Yedinci Bölüm
XANDER

Köy hiç de durgun değildi. Her yerde insanlar vardı. Çocuklar patikalarda koşturuyor ve köyün ortasındaki devasa boyutlardaki taşın üstünde oynuyorlardı. Toplumun yeşillik alanlardaki heykellerinin aksine, bu taş pürüzsüz olacak biçimde yontulmamıştı. Seneler önce dağın bir kenarından kopmuştu ve kopan tarafı pürüzlü ve çentikliydi. İnsanların köyü bu taşın etrafına inşa ettikleri belli oluyordu. Yanlarından geçerken çocuklar dönüp bize baktılar ve gözlerinde korku dolu değil, meraklı bir ifade görmek güzeldi.

Revir, köydeki taşın karşısında yer alan uzunca, ahşap bir binaydı. İçeri girince Ky'ı dikkatlice sedyesiyle birlikte bir yatağa naklettik.

"Her ikinizi de araştırma laboratuvarına götürüp konuşmamız gerek," dedi Leyna, Cassia'yla bana. Etrafımızda, köylülerden oluşan doktorlar ve hemşireler durgunlara bakıyorlardı. Hızlıca hastaları sayınca Ky'ın elli ikinci hasta olduğunu gördüm. "Xander'ın salgınla ve mutasyonuyla ilgili bilgilerine ihtiyacımız var; Cassia'nın da toplamış olduğumuz verilere göz atması ge-

rek. Orada bize daha çok faydan dokunur." Leyna gülümsedi, söylediklerinin etkisini yumuşatmaya çalıştı. "Özür dilerim. Arkadaşın olduğunu biliyorum ama ona yardım etmenin gerçekten de en iyi yolu..."

"Tedavi üstünde çalışmak," dedi Cassia. "Anlıyorum. Ama arada sırada mola verdiğimiz de oluyordur herhâlde. Gelip onu ziyaret edebilirim."

"Bu, Sylvie'ye bağlı," dedi Leyna yanımızda duran daha yaşlıca bir kadını gösterip. "Ben bir bütün olarak tedaviyle ilgili çalışmaların başındayım ama revirden o sorumludur."

"Temizlenir ve bir maskeyle eldiven takarsan benim için bir sakıncası yok," dedi Sylvie. "Bunu görmek ilginç de olabilir. Diğer hastaları ziyaret eden kimse yok. Belki de arkadaşın bu şekilde daha çabuk iyileşir."

"Teşekkür ederim," dedi suratı umutla aydınlanan Cassia. Ona, "Aslında, onlarla konuşmanın ve yanlarında durmanın pek bir faydası yok gibi," demek istemedim. Ben de sürekli olarak hastalarla konuşmuştum. İçgüdüsel bir şeydi. Ama belki de doğru kişi bir fark yaratabilirdi. Kim bilir? Sağlık merkezinde birilerinin Lei'yle konuşuyor olduğunu umdum. Acaba orada kalmam daha mı iyi olurdu diye düşündüm.

Kapı güm diye açıldı. Cassia da, ben de irkilerek o yöne döndük. Bir adam kapıdan içeri girdi. Uzun boylu, değnek gibi inceydi; gür beyaz kaşlarının altından koyu renkli gözlerini bize dikmişti. Kafası esmer, pürüzsüz ve keldi. "Nerede o?" dedi. "Colin bana burada son bir saat içinde durgunlaşmış biri olduğunu söyledi."

"Burada," dedi Leyna, Ky'ı işaret edip.

"En sonunda," dedi adam hızla yanımıza gelip. "Kılavuza bunca zamandır ne diyordum? Hastalar hâlâ tazeyken bana getirmeli ki, onları geri döndürmek için bir şansım olsun."

Cassia, Ky'ın yanından uzaklaşmadı. Onu korumak istermiş gibi başında duruyordu.

"Ben Oker," dedi adam bize ama tokalaşmak için elini uzatmadı. Elinde sıvı dolu bir torba vardı ve bunu öylesine sıkı sıkı tutuyordu ki, torba şişmiş, patlayacakmış gibi görünüyordu. "Kahretsin," dedi bunu fark edince ve Sylvie'ye uzattı. "Şunu benden alın," dedi. "Ellerim kasıldı. Parmaklarımı da kırmayın."

Sylvie torbayı parmaklarının arasından çekti.

"Torbayı derhal bağlayın," dedi başıyla Ky'ı işaret edip. "Bunu yeni yaptım. Taze. Onun kadar taze." Sonra, güldü.

"Bir dakika," dedi Cassia. "Nedir bu?"

"İsyanın hastalara verdiğinden daha iyi bir şey," dedi Oker. "Devam et," dedi Sylvie'ye. "Acele et."

"Ama içinde ne var?" dedi Cassia.

Oker oflayıp Sylvie'ye dikti bakışlarını. "Bunu siz halledin. İçindeki malzemelerin hepsini sayacak kadar vaktim yok." Omzuyla kapıyı açıp revirden çıktı. Kapı gıcırdayarak kapanırken ayakkabılarının kaldırımda çıkardığı sesleri duydum. Hızlı yürüyordu. Elleri eğri büğrü olabilirdi ama bacaklarında hiçbir sorun yoktu.

"Haklı," dedi. "İlk başlarda, kılavuzun eyaletlerden getirdiği besin torbalarını kullanıyorduk ama kılavuz daha fazlasını getiremeden elimizdekiler tükendi. Oker da hastaları hayatta tutabilmek için kendi karışımını yarattı ve bu daha çok işe yarayınca, bunları kullanmaya başladık."

"Ama bu tedaviyi tehlikeye düşürmez mi?" dedim. "Eyaletlerdeki hastalara bunlardan verilmiyor."

"Oker kısa bir süre önce kılavuza torbalardaki solüsyonun formülünü verdi. Kılavuz becerebilirse eyaletlerde kullanılan karışımı değiştirmeye çalışacak," dedi Sylvie.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Cassia alçak sesle.

"Gerçekten de daha iyi görünüyorlar," dedim. "Renkleri yerinde. Bir dakika." Hastalardan birinin nefes alıp verişini dinledim. Ciğerlerinin sesi sağlam ve sıvısız geliyordu. Kaburgalarının altını yokladım. Dalağı da normal boyutlarda gibiydi.

"Bence Oker doğruyu söylüyor," dedim. Keşke bu formül daha önceden elime geçmiş olsaydı, diye düşündüm. Belki kendi hastalarımız için bir fark yaratabilirdi.

Cassia, Ky'ın yanına çömeldi. Ky en yakın zamanda durgunlaşan hasta olduğu hâlde, onlardan daha solgun görünüyordu. Cassia da bunu fark etmişti. "Peki," dedi.

Sylvie başını sallayıp Oker'ın getirdiği torbayı bağladı. Cassia ve ben de Ky'ın suratını izlemeye, bir değişiklik olup olmadığını beklemeye başladık ama aptalca bir şey yapıyorduk. Hiçbir şey o kadar kısa sürede etki etmezdi.

Ama Oker'ın formülü büyük bir hızla etkisini gösterdi. Sadece birkaç dakika sonra, Ky çok daha iyi görünüyordu. Bana tedavinin ilk salgında gösterdiği etkiyi hatırlattı.

"Gerçek olamayacak kadar iyi." Cassia nefesini içine çekti. Endişeli gibiydi. "Ya öyleyse?

"Kaybedecek çok şeyimiz yok," dedim. "İsyanın eyaletlerde uyguladığı formül işe yaramıyor."

"Kimsenin iyileştiğini gördün mü?" dedi.

"Hayır," dedim. "Mutasyondan iyileştiklerini görmedim."

Bir süre daha orada durduk, sıvının Ky'ın damarına akşını izledik. Birbirimizle göz göze gelmemeye çalıştık.

Cassia içine derin bir nefes çekti. Ağlayacak mı diye düşündüm. Ama sonra gülümsedi ve, "Xander," dedi.

Kendimi durdurmaya bile çalışmadım. Uzanıp onu kendime doğru çektim, o da bana karşı koymadı. Güzel bir histi; bir süre

hiçbir şey demedim. Kollarını boynuma doladı ve nefes alıp verişini hissettim.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Xander, nerelerdeydin? Ben kanyonlarda ve merkezdeyken sana neler oldu?"

Ona nasıl anlatacağımı bilemedim. *Şey, hiç kanyona girmedim ama karşılama günlerinde bebeklere haplar verdim. Son yemeklerde yaşlılardan doku örnekleri aldım. Gerçek bir arkadaş edindim ama durgunlaşmasını engelleyemedim. İyileştirmeye çalıştığım kimse iyileşmedi.*

"Gitmemiz gerek," dedi Leyna. "Colin size soru soracak kişileri bir araya topluyor. Onları bekletmek istemiyorum."

"Sana sonra anlatırım," dedim Cassia'ya gülümseyip. Şimdi tedavi bulmamız gerek."

Tamam, der gibi başım salladı. Kendi hayatıyla ilgili hiçbir şey anlatmadığı için ona nispet yapıyormuşum gibi görünmek istemiyordum. Ama bunca zaman ben onun hakkında nasıl fazla bir şey öğrenememişsem onun da benim hakkımda çok az şey bildiğini fark etmek tuhaftı. Neler olduğunu merak eden o olmuştu.

İkimizin birbirimizi merak etmesini istemiyordum. Neler olduğunu bilmek istiyordum çünkü birlikteydik. Bu tedaviyi bulmanın, bunun başlangıcı olabileceğini umuyordum.

"Durgunları iyileştirme sürecinizde, kaç kişinin hasta olduğuna dair bilgi verebilir misiniz?" dedi köylülerden biri.

Oda tıka basa doluydu. Onlara baktığımda, kimlerin eskiden bizler gibi olduğunu, tedavinin bulunması için kılavuz tarafından oraya getirildiğini ya da köyden kural dışılar olduğunu anlaya-

mıyordum. Ama birkaç dakika sonra, bir noktada kimlerin daha önceden toplumda yaşadığını anlamaya başlamıştım.

Oker, pencere kenarında bir sandalyeye oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş beni dinliyordu. Köylü tasnifçilerden bazıları da bilgileri not etmek üzere gelmişlerdi. Oker benim haricimde veri kapsülü olmayan tek kişiydi.

Leyna veri kapsüllerine baktığımı fark etti. "Kılavuz bunları bizim için getirdi," dedi. "Çok faydalılar ama mini iletişim cihazları kadar tehlikeli değiller. Köye hiçbir mini iletişim cihazı sokmuyoruz." Evet, der gibi başımı salladım. Veri kapsülleri bilgi kaydedebiliyordu ama bir mini iletişim cihazı gibi kişinin bulunduğu yeri aktarmıyorlardı.

"Sıradan salgın ve mutasyon için tedavi ve hasta verilerim var," dedim gruba. "Kılavuz iletişim cihazlarından salgın anonsunu yaptığından beri sağlık merkezinde çalıştım."

"Ne zaman çıktınız?" diye sordu biri.

"Bu sabah erken saatlerde," dedim.

Hepsi birden öne eğildi. "Gerçekten mi?" dedi birisi. "O kadar yakın zamana kadar mutasyon üstünde mi çalışıyordunuz?"

Başımı salladım.

"Mükemmel," dedi biri, Leyna da gülümsedi.

Doktorlar her hasta hakkında hatırlayabildiğim her şeyi öğrenmek istediler: nasıl göründükleri, yaşları, enfeksiyon yayılma hızı, durgunlaşma sürecine ne kadar zamanda girdikleri, hangilerinin hastalığının diğerlerine kıyasla daha büyük bir hızla yayıldığı.

Emin olmadığım anlarda, bunu onlara mutlaka söylemeye özen gösterdim.

Ama çoğu bilgiyi hatırlıyordum. Böylece ben konuştum, onlar da dinlediler ama keşke Lei de yanımda olsaydı ve tedavi üstünde çalışsaydı diye düşündüm. Lei her zaman sorulması gereken doğru soruları bilirdi.

Saatlerce konuştum. Oker haricinde herkes not tuttu ve ellerinin o hâliyle bir veri kapsülünü tutamayacağını fark ettim. Revire girdiği zamanki gibi lafımı keseceğini sanıyordum ama gayet sessiz kaldı. Bir ara, kafasını duvara yasladı ve uyuklamaya başladı. Sesim tam mutasyondan ve ufak kırmızı izden söz ederken çatlamaya başladı.

"Tamam, bunu zaten biliyoruz," dedi Leyna. "Kılavuz bize anlattı." Ayağa kalktı. "Xander'a birkaç dakikalığına mola verelim."

Oda boşaldı. Bazıları ortadan kaybolmamdan endişeleniyorlarmış gibi dönüp bana baktılar. "Endişelenmeyin," dedi Leyna. "Hiçbir yere gitmiyor. Biriniz ona yiyecek bir şeyler getirir misiniz? Biraz da su." Bana getirdikleri sürahideki suyu çoktan bitirmiştim.

Oker hâlâ odanın arka tarafından uyuyordu. "Dinlenmek onun için zor," dedi Leyna. "Mümkün olan her fırsatta şekerleme yapar. Bu yüzden, onu uyandırmayalım."

"Sen bir doktor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Hastalarla ilgilenemem. Ama canlı olanları idare etmekte iyiyimdir. O yüzden tedavinin bulunması işinden ben sorumluyum." Sandalyesini biraz geriye itip bana doğru eğildi. Bir kez daha, aklıma toplumdaki oyun masalarından birindeki bir rakip geldi. Beni oyuna sokuyor, bir hamle yapmaya hazırlanıyordu. "İtiraf etmem gerek," dedi gülümseyerek. "Tüm bunlar biraz komik."

"Nedir o?" dedim ben de ona doğru eğilerek. Aramızda fazla mesafe kalmamıştı.

Gülümsemesi tüm suratına yayıldı. "Tüm bu olanlar. Salgın. Mutasyon. Senin şu anda burada olman."

"Açıklasana," dedim, "espriyi tam olarak anlayamadım." Rahat bir ses tonuyla sohbet eder gibi konuşmaya çalışıyordum ama o kadar çok durgun hasta görmüştüm ki, bunun neresinin komik olduğunu anlayamıyordum.

"Bizlere kural dışılar dediniz," dedi. "Aranızda yaşamaya değer bulmadınız. Sizlerle evlenecek kadar iyi olmadığımızı düşündünüz. Şimdi de sizi kurtarmamız için bize ihtiyacınız var."

Ona gülümsedim. "Doğru," dedim. Sesimi alçalttım. Oker'ın uyuyup uymadığından emin değildim. "Eee, sen bana yeteri kadar soru sordun," dedim. "Ben de sana bir, iki soru sorayım."

"Tabii," dedi gözlerini kırpıştırıp. Bu iş hoşuna gidiyordu.

"Bir tedavi bulmanız gerçekten de mümkün mü?"

"Tabii," dedi yine kendinden son derece emin bir tavırla. "An meselesi. Bize faydanız dokunacak. Bu konuda yalan söyleyemem. Ama tedaviyi siz olmasanız da bulurduk. Sizler sadece bu süreci hızlandıracaksınız, bu da çok önemli bir şey. Kılavuz, çok sayıda insan iyileşmeden ölürse bizi diğer diyarlara götürmeyecek."

"Ya bağışıklığınız hiçbir ipucu vermezse?" dedim. "Ya bir genetik meselesi olduğu ortaya çıkarsa?"

"Öyle değil," dedi. "Bunu biliyoruz. Köydeki insanlar birçok farklı yerden geldiler. Bazıları nesiller önce geldi, bazıları kısa süre önce. Kılavuz yeni gelenlerin verilerini dâhil etmek istediği için etmiyoruz ama hepimizin bağışıklığı var. Çevresel bir faktör olmalı."

Ama çoğu bilgiyi hatırlıyordum. Böylece ben konuştum, onlar da dinlediler ama keşke Lei de yanımda olsaydı ve tedavi üstünde çalışsaydı diye düşündüm. Lei her zaman sorulması gereken doğru soruları bilirdi.

Saatlerce konuştum. Oker haricinde herkes not tuttu ve ellerinin o hâliyle bir veri kapsülünü tutamayacağını fark ettim. Revire girdiği zamanki gibi lafımı keseceğini sanıyordum ama gayet sessiz kaldı. Bir ara, kafasını duvara yasladı ve uyuklamaya başladı. Sesim tam mutasyondan ve ufak kırmızı izden söz ederken çatlamaya başladı.

"Tamam, bunu zaten biliyoruz," dedi Leyna. "Kılavuz bize anlattı." Ayağa kalktı. "Xander'a birkaç dakikalığına mola verelim."

Oda boşaldı. Bazıları ortadan kaybolmamdan endişeleniyorlarmış gibi dönüp bana baktılar. "Endişelenmeyin," dedi Leyna. "Hiçbir yere gitmiyor. Biriniz ona yiyecek bir şeyler getirir misiniz? Biraz da su." Bana getirdikleri sürahideki suyu çoktan bitirmiştim.

Oker hâlâ odanın arka tarafından uyuyordu. "Dinlenmek onun için zor," dedi Leyna. "Mümkün olan her fırsatta şekerleme yapar. Bu yüzden, onu uyandırmayalım."

"Sen bir doktor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Hastalarla ilgilenemem. Ama canlı olanları idare etmekte iyiyimdir. O yüzden tedavinin bulunması işinden ben sorumluyum." Sandalyesini biraz geriye itip bana doğru eğildi. Bir kez daha, aklıma toplumdaki oyun masalarından birindeki bir rakip geldi. Beni oyuna sokuyor, bir hamle yapmaya hazırlanıyordu. "İtiraf etmem gerek," dedi gülümseyerek. "Tüm bunlar biraz komik."

"Nedir o?" dedim ben de ona doğru eğilerek. Aramızda fazla mesafe kalmamıştı.

Gülümsemesi tüm suratına yayıldı. "Tüm bu olanlar. Salgın. Mutasyon. Senin şu anda burada olman."

"Açıklasana," dedim, "espriyi tam olarak anlayamadım." Rahat bir ses tonuyla sohbet eder gibi konuşmaya çalışıyordum ama o kadar çok durgun hasta görmüştüm ki, bunun neresinin komik olduğunu anlayamıyordum.

"Bizlere kural dışılar dediniz," dedi. "Aranızda yaşamaya değer bulmadınız. Sizlerle evlenecek kadar iyi olmadığımızı düşündünüz. Şimdi de sizi kurtarmamız için bize ihtiyacınız var."

Ona gülümsedim. "Doğru," dedim. Sesimi alçalttım. Oker'ın uyuyup uymadığından emin değildim. "Eee, sen bana yeteri kadar soru sordun," dedim. "Ben de sana bir, iki soru sorayım."

"Tabii," dedi gözlerini kırpıştırıp. Bu iş hoşuna gidiyordu.

"Bir tedavi bulmanız gerçekten de mümkün mü?"

"Tabii," dedi yine kendinden son derece emin bir tavırla. "An meselesi. Bize faydanız dokunacak. Bu konuda yalan söyleyemem. Ama tedaviyi siz olmasanız da bulurduk. Sizler sadece bu süreci hızlandıracaksınız, bu da çok önemli bir şey. Kılavuz, çok sayıda insan iyileşmeden ölürse bizi diğer diyarlara götürmeyecek."

"Ya bağışıklığınız hiçbir ipucu vermezse?" dedim. "Ya bir genetik meselesi olduğu ortaya çıkarsa?"

"Öyle değil," dedi. "Bunu biliyoruz. Köydeki insanlar birçok farklı yerden geldiler. Bazıları nesiller önce geldi, bazıları kısa süre önce. Kılavuz yeni gelenlerin verilerini dâhil etmek istediği için etmiyoruz ama hepimizin bağışıklığı var. Çevresel bir faktör olmalı."

"Ama yine de, bağışıklık ve tedavi aynı şey değildir. İnsanları nasıl geri getireceğinizi bulamayabilirsiniz. Belki sadece virüsü nasıl kapmayabileceklerini bulabilirsiniz."

"Öyle de olsa, yine de çok değerli bir keşif olur," dedi Leyna.

"Ama bunu ancak vaktinde yapabilirseniz değerli olur," dedim. "Virüs bulaşan kişilere bağışıklık veremezsiniz. O yüzden, aslında sizin için çok faydalıyız."

Odanın köşesinden alaycı bir gülme sesi duydum. Oker ayağa kalktı, bize doğru yürümeye başladı.

"Tebrikler," dedi bana. "Sırf bir toplum çocuğu değilmişsin. Ben de bunu merak edip duruyordum."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Toplumda bir doktordun, değil mi?" diye sordu.

"Öyleydim," dedim.

Eğri büğrü ellerinden birini bana doğru salladı. "İşiniz bittiğinde, onu laboratuvarıma yollayın," dedi Leyna'ya.

Leyna'nın bundan hoşlanmadığını fark ettim ama başını salladı. "Peki," dedi. İyi bir liderin özelliklerinden biri de ekipteki iyi oyuncuları tanımaktır; şayet Oker iyi bir liderse Leyna'nın Oker'ın kazanması için ihtiyaç duyduğu her şeyi yerine getirmesi gerekiyordu.

Beni sorgulamaları neredeyse tüm gece sürdü. "Biraz dinlenmelisin," dedi Leyna. "Sana nerede uyuyacağını göstereyim."

Benimle birlikte köyde yürümeye başladı ve yolda giderken cır cır böceklerinin sesini duydum. Müzikleri burada ilçede olduğundan daha farklı, sanki daha önemliymiş gibi çıkıyordu. Seslerini bastıracak başka bir şey de olmadığı için dinlemek zorunda kalıyordunuz.

"Bu köyde mi büyüdün?" dedim. "Çok güzel bir yer."

"Hayır," dedi Leyna. "Eskiden Camas'ta yaşardım. Sınır eyaletlerinde yaşayanlar, oradan ayrılan son kişilerdi. Eskiden, bazen ordu karargâhında çalışmamıza izin verirlerdi. Toplum sona kalan kural dışıları ve ihlalcileri toplamaya yeltenince biz de dağlara kaçtık."

Uzaklara baktı. "Kılavuz bizi gitmemiz konusunda uyaran kişiydi," dedi. "Toplum hepimizin ölmesini istiyordu. Bizimle birlikte gelmeyenler toplum tarafından toplandı ve ölmeleri için dış eyaletlere yollandı."

"Demek, kılavuza bu yüzden güveniyorsun," dedim. "Sizi uyardığı için."

"Evet," dedi. "Ayrıca, ortadan kaybolma olaylarının bir parçası. Bu olayları duyup duymadığını bilmiyorum."

"Duydum," dedim. "Toplumdan kaçan veya buraya ya da dış eyaletlere giden kişiler."

Evet, der gibi başını salladı.

"Dış eyaletlerden geri dönen hiç olmadı mı?"

"Henüz olmadı," dedi. Pencerelerinde parmaklıklar bulunan bir binanın önünde durdu. Kapıda duran nöbetçi, başıyla ona selam verdi. "Ne yazık ki burası hapishane," dedi. "Seni gözetimsiz bırakacak kadar iyi tanımıyoruz ve yeterince güvenmiyoruz. O yüzden, özellikle geceleri, seni burada tutacağımız zamanlar olacak. Kılavuzun buraya getirdiği bazı kişiler senden çok daha az iş birliği ettiler. Onlar tam zamanlı olarak burada tutuluyorlar."

Mantıklıydı. Bu durumdan ben sorumlu olsaydım aynı şeyi yapardım. "Ya Cassia?" dedim. "O nerede kalacak?"

"Onun da burada uyuması gerekecek," dedi Leyna. "Ama seni kısa bir süre sonra gelip alacağız." Nöbetçiye beni içeri götürmesini işaret etti.

"Bir dakika," dedim. "Anlamaya çalışıyorum."

"Her şeyin gayet anlaşılır olduğunu sanıyordum," dedi. "Seni tanımıyoruz. Seni yalnız bırakacak kadar güvenmiyoruz."

"Sorun o değil," dedim. "Neden diğer diyarlara gitmek istediğinizi anlamadım. Orasının var olup olmadığından bile emin değilsiniz."

"Orası var," dedi.

Bilmediğim bir şey mi biliyordu? Bana her şeyi söylemiyor olması da olasıydı. Neden söyleyecekti ki? Daha önce de dediği gibi, beni yeterince tanımıyordu ve henüz güvenmiyordu. "Ama geri dönen kimse olmamış," dedim.

"Senin gibi insanlar, bunu diğer diyarların var olmadığına dair bir kanıt olarak görüyor," dedi Leyna bana. "Benim gibilerse bunu diğer diyarların kimsenin geri dönmek istemeyecek kadar muhteşem bir yer olduğunun kanıtı olarak görürler."

Yirmi Sekizinci Bölüm
CASSIA

Neredesin, Ky?

İşte, en büyük korkum, buydu. Onca insanı ölü, göğün altına serilmiş vaziyette oyukta gördüğümden beri korktuğum şeydi. Sevdiğim bir kişi benden ayrılmak üzereydi.

Baş tasnifçi Rebecca, annem yaşındaydı. Bana birkaç tane test tasnif işi yaptırdı. Sonuçları gözden geçirdikten sonra da bana gülümsedi ve derhal işe başlayabileceğimi söyledi.

"Buradaki çalışma yönteminin alıştığından farklı olduğunu göreceksin," dedi. "Toplumda, yalnız tasnif yapardın. Burada ysa, Oker'la ve doktorlarla her şey hakkında konuşman gerekecek." Veri kapsülünü masaya koydu. "Bir hata yaparsak ve bir şeyi, bir örüntüyü atlarsak, durum kritik hâle gelebilir."

Bu, gerçekten de daha önceden yaptığım tüm tasnif işlerinden farklı olacaktı. Toplumda verilerin neye bağlı olduğunu, neye benzediğini görmezdik; her şey kodlu hâlde bize gösterilirdi.

"Köydeki kişilerle ve tüm hayatları boyunca toplumdan ayrı yaşamış oyuktan gelen kişilerle ilgili bir veri seti hazırladım."

Ona oyukta yaşayanlardan bazılarını tanıdığımı söylemek istedim. Eli'nin ve Hunter'ın ne durumda olduğunu öğrenmek

istiyordum. Ama o sırada tedaviye, Ky'a ve aileme odaklanmalıydım.

"Beslenme tarzı, yaş, hobiler, meslekler, aile geçmişleri ile ilgili bilgiler var," dedi Rebecca. "Verilerden bir kısmı diğer kaynaklar tarafından verildi ama birçoğunu kişiler kendileri verdiler."

"O hâlde, en güvenilir veri türü değil," dedim.

"Evet," dedi. "Ama elimizdeki tek şey bu. Tabii, verilerde birçok ortak nokta var. Ama elimizdeki bilgilerden bir sonuca ulaşmaya çalışarak belirli şeyleri daraltmayı başardık. Mesela, verilerimiz çevresel ya da beslenme alışkanlığına bağlı bir duruma işaret ediyor."

"Şu anda tedavi için mi bilgileri tasnif etmemi istiyorsunuz?" diye sordum umutla.

"Bunu isteyeceğim," dedi. "Ama ilk olarak senin için başka bir projem var. Bize sıkıntı yaratan bir optimizasyon sorununu çözmeni isteyeceğim."

Ne demek istediğini anladığımı sanıyordum. Mutasyon için bir tedavi olmadığını anladığımdan beri aklımı kurcalayan bir sorundu. "İsyanın insanları ne kadar süre sonra iyileştirmekten vazgeçeceğini bilmek istiyorsunuz," dedim. "Ne kadar vaktimiz olduğunu bilmemiz gerek."

"Evet," dedi. "Kurtaracak kimse olmazsa kılavuz bizi hiçbir yere götürmeyecek. Ben tedavi için tasnif çalışması yaparken senin de bu konu üstünde çalışmanı istiyorum. Daha sonra bana yardım edebilirsin." Masadan bana doğru bir veri kapsülünü itti. "Bunlar Xander'ın verdiği yanıtların notları. Enfeksiyon yayılma oranı, kaynakların kullanım oranı ve hasta özellikleriyle ilgili bilgiler var. Ayrıca, kılavuz da aynı konularla ilgili ekstra bilgi verdi."

"Ama hâlâ bazı bilgiler eksik," dedim. "Kaynakların başlangıçta ne kadar olduğunu ya da toplumun tüm nüfusunun ne kadar olduğunu bilmiyorum."

"Kaynakların başlangıçtaki miktarını, kullanım oranından bulmak zorundasın," dedi. "Eyaletlerdeki tüm nüfusa gelince kılavuz bize yirmi nokta iki milyon olduğunu söyledi."

"O kadar mı?" dedim hayretle. Toplumun bundan çok daha kalabalık olduğunu sanıyordum.

"Evet," dedi.

İsyan, kaymaklarını ve personelini en iyi nasıl kullanacağını anlamaya çalışacaktı. İnsanların hâlâ durgunlara bakması gerekiyordu. Diğerleriyse yiyeceklerin tedarik edilmesinden şehirlere ve ilçelere elektrik ve su tedarik etmekten sorumluydu. İlk salgından etkilenmiş ufacık bir grup bile güvende olsa, salgından etkilenmiş çok sayıda insan vardı ve iyileşenler diğerlerine bakmak zorundaydı.

Toplam kaç kişi olduğunu, kaç kişinin bağışıklık sahibi olabileceğini bulmalıydım. Kaç kişinin durgunlaşma ihtimalinin bulunduğunu, bağışıklığın hastalardan ne kadarını akla yatkın bir biçimde hayatta tutacağını ve bu yüzdenin ne kadar hızla düşeceğini hesaplamalıydım.

"Oker'ın tahmini, nüfusun yüzde beş ile onunun herhangi bir salgına karşı bağışıklık sahibi olduğu yönünde," dedi Rebecca. "Dolayısıyla, elimizde bir o grup var, bir de arkadaşın Xander gibi ilk başta bağışıklık sahibi olan ve sonradan tam olarak doğru zamanda canlı virüsü kapanlar var. Her iki grubu da göz önüne alman gerek."

"Peki," dedim. Daha önce de pek çok kere yaptığım gibi, verileri tasnif ederken Ky'ı aklımdan çıkarmak zorundaydım. Ufacık bir zayıflık ve tereddüt ânında, bu imkânsız işi geride bırakmak,

rakamların herhangi bir yere düşmesine izin vermek ve Ky'ın bulunduğu o minnacık odaya girip ona sarılmak istedim. Kanyonları aşan ikimiz artık dağlardaydık.

"Bu da olabilir," dedim içimden. "Biraz daha gayret." Tıpkı "Sana Varmadım" şiirinde olduğu gibi:

Yumuşak adım atarız, kar gibi dururuz...
Sular çağıldıyor şimdi,
Üç nehri ve tepeyi aştık.
İki çölü ve denizi!
Ölüm artık mükâfatımı zorla alıyor,
Ve sana bakan o oluyor.

***

Ama son iki dizeyi tekrar yazacaktım. Ölüm sevdiğim insanları elimden almayacaktı. Yolculuğumuz daha farklı sona erecekti.

İşimi doğru yapmak istediğim için tamamlamam epey uzun sürdü.

"Bitti mi?" diye sordu Rebecca alçak sesle.

Bir an için, gözlerimi sonuçtan ayıramadım. Oyukta, böyle bir an, sınırlara yakın yerlerde yaşayan insanlarla işbirliği yapmak istediğim zamanlar olmuştu. Ama onun yerine, çok güzel bir yerde, boş bir mağaraya bırakılmış kâğıtlardan ve sayfalardan oluşan bir hazine gibi korunmuş ama terk edilmiş bir köy bulmuştuk.

Hep usulca, sessizce bir yerlere gitmeye karşı çıkmıştık.

"Evet," dedim Rebecca'ya.

"Ve?" dedi. "İnsanları ne zaman salıverecekler?"

"Çoktan başlamış olmalılar," dedim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm
KY

Biri içeri girdi. Kapının açıldığını, sonra ayak seslerinin zeminde yankılandığını duydum.

Cassia gelmiş olabilir miydi?

Bu sefer gelmemişti. İçeri giren her kimse, Cassia'nın kâğıt ve çiçek kokusuna sahip değildi. Bu kişi ter ve duman gibi kokuyordu. Ayrıca Cassia'dan daha farklı nefes alıyordu. Daha kesik kesikti nefes alıp verişi. Sanki koşmuş ve nefesini içinde tutmaya çalışıyormuş gibiydi.

Bu kişinin torbama uzandığını duydum.

Ama yeni bir besin torbasına ihtiyacım yoktu ki. Biri torbayı kısa bir süre önce değiştirmişti. Neredelerdi? Neler olduğunu biliyorlar mıydı?

Kolumun çekiştirildiğini hissettim. Torbayı koluma bağlı olan hortumdan çıkardı ve sıvıyı akıtmaya koyuldu. Sıvı artık damarıma değil, kova gibi bir şeyin içine akıyordu.

Pencereye doğru dönük olduğumdan, pervazları titreten rüzgâr sesi daha da yükselmişti.

Bunu herkese mi yapıyorlardı? Yoksa bir tek bana mı? Biri, bir daha asla geri dönmeyeyim diye bir önlem mi alıyordu?

Kalbimin yavaşlamaya başladığını duyabiliyordum.

Derinlere gidiyordum.

Acım hafiflemeye başlamıştı.

Nefes alıp vermem gerektiğini hatırlamam da zorlaşıyordu. Cassia'nın şiirini kendi kendime tekrar etmeye, her hecede nefes almaya başladım.

Ye-ni. Gül. Es-ki. Gül. K-ra-li-çe Anne. Dan-te-li.

İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. İçeri. Dışarı. İçeri.

Dışarı.

Otuzuncu Bölüm
XANDER

Uyumuş olmalıydım çünkü hapishanenin kapısı açılınca irkilerek yerimden sıçradım. "Onu dışarı çıkarın," dedi biri gardiyana; sonra, Oker hücremin önüne geldi ve gardiyanın kapıyı açışını izledi. "Sen," dedi Oker. "İşe dönme vakti."

Karşımdaki hücreye baktım. Cassia hâlâ gelmemişti. Tüm geceyi Ky'ın başında bekleyerek mi geçirmişti? Yoksa bunca saattir onu çalıştırmışlar mıydı? Diğer tutsakların hepsi sessizdi. Nefes alıp verdiklerini duyuyordum ama kimse uyanık değil gibiydi.

Dışarıda çıktığımızda, hâlâ karanlık olduğunu gördüm; henüz sabahın erken saatleri bile değildi. "Benim için çalışıyorsun," dedi Oker. "O yüzden, benim çalışma saatlerime uyman gerek." Yolun karşısındaki araştırma laboratuvarını işaret etti. "Orası benim," dedi. "Her dediğimi yaparsan, günün büyük bir bölümünü tutsak kalmak yerine orada geçirebilirsin."

Leyna bu köyün doktoruysa Oker da kılavuzu olmalıydı.

"Dediklerimi harfi harfine yap," dedi. "İhtiyacım olan tek şey ellerin çünkü benimkiler işe yaramıyor."

"Oker insanları tanıştırmayı pek bilmez," dedi asistanlardan biri Oker gittikten sonra. "Ben Noah. Oker'la buraya geldiğin-

den beri birlikte çalışıyorum." Noah otuzlu yaşlarının ortalarında gibiydi. "Bu da Tess."

Tess başını eğip selam verdi. Noah'tan biraz daha gençti ve sevecen bir gülümsemesi vardı.

"Ben de Xander," dedim. "Bunlar nedir?" Laboratuvarın duvarlarından biri, tanımadığım insanların resimleriyle kaplıydı. Bazıları eski fotoğraflardı, bazıları da eski kitaplardan koparılmıştı; ama birçoğu elle çizilmiş gibi görünüyordu. Oker elleri rahatsızlanmadan önce bunları mı yapmıştı? Etkilenmiştim ve aklıma sağlık merkezindeki hemşire gelmişti. Belki de eğitim almadan bir şeyler yaratamayan tek kişi bendim: resimler, şiirler...

"Oker bunlara geçmişin kahramanları diyor," dedi Noah. "Bizden öncekilerin eserlerini bilmemiz gerektiğini söylüyor."

"Toplumda eğitim almıştı, değil mi?" dedim.

"Evet," dedi Tess. "Buraya on sene önce son yemeğinden hemen önce geldi."

"O, doksan yaşında mı?" dedim. Hiç o kadar yaşlı biriyle tanışmamıştım.

"Evet," dedi Noah. "Bildiğimiz kadarıyla dünyanın en yaşlı insanı."

Laboratuvarın kapısı açılınca hepimiz işimizin başına döndük.

Birkaç saat sonra Oker, asistanlara mola vermelerini söyledi. "Sen değil," dedi bana. "Bir şey yapmam gerek, sen de kalıp bana yardım edebilirsin."

Noah ve Tess anlayışlı birer ifadeyle bana baktılar.

Oker önüme, üstüne düzgünce etiketler yapıştırılmış bir sürü kutular ve kavanozlar koydu ve bana bir liste uzattı. "Bu bileşimi

yap," dedi. Ben de listeye göre malzemeleri ölçmeye koyuldum. Oker dolaba geri gidip malzemeleri karıştırmaya koyuldu. Kavanozların birbirine çarptığını duyabiliyordum.

Derken benimle konuşarak beni şaşırttı. "Camas'taki sağlık merkezinde çalışırken yaklaşık olarak iki yüz hastayla ilgilendiğini söylemiştin," dedi. "Dört ay gibi bir süre boyunca."

"Evet," dedim. "Tabii, benim ilgilenemediğim, merkezin diğer bölümlerinde ve Camas'taki diğer binalarda daha bir sürü hasta vardı."

"Peki, gördüğün hastaların kaçı, buradaki hastalardan iyi görünüyordu?"

"Hiçbiri," dedim.

"Hızlı yanıt verdin," dedi. "Biraz düşün istersen."

Gördüğüm bütün hastaları düşündüm. Herkesin suratını hatırlayamıyordum ama son yüz hastayı daha iyi hatırlıyordum. Bir de Lei'yi hatırlıyordum tabii.

"Hiçbiri," dedim yine.

Oker kollarını göğsünde kavuşturup memnuniyetle arkasına yaslandı. Birkaç malzemeyi ölçüşümü izledi. "Peki," dedi. "Şimdi, soru sorabilirsin."

Bu tür bir fırsatla karşılaşacağımı hiç düşünmemiştim ama bu avantajı kullanacaktım. "Sizin yaptığınız torbalarla, isyanın kullandıkları arasında ne fark var?" diye sordum.

Oker konteynerlerden birini bana itti. "Alzheimer diye bir hastalık duymuş muydun?"

Bu, bir soruydu, yanıt değildi. Ama bir şey demedim. "Hayır."

"Tabii ki hayır," dedi Oker. "Çünkü sen daha dünyaya gelmeden önce ben bu hastalığı iyileştirdim."

"Siz iyileştirdiniz, öyle mi?" dedim. "Sadece siz. Başkaları yok muydu?"

Oker arkasındaki duvardan birkaç resim indirdi. "Tek başıma değil. Toplumdaki bir araştırma ekibinin bir üyesiydim. O hastalık beyni fazladan proteinlerle tıkıyordu. Bizden öncekiler proje üzerinde çalışmışlardı ama o proteinlerin kendilerini gösteriş seviyelerine müdahale etmenin bir yolunu bulduk. Onları kapattık." Oluşturduğum bileşime yakından bakmak için biraz eğildi. "Sorunun yanıtına gelince aradaki fark, bu ilacı hazırlarken ne yaptığımı biliyor olmam. İsyanın aksine. Mutasyonun proteinlerinden bazılarının birikmesini engelleyebiliyorum çünkü bunlar iyileştirdiğimiz hastalıktaki proteinlere benziyor. Ayrıca, hastaların trombositlerin dalakta birikmesini de engelleyebiliyorum; böylece hastaların dalakları patlamıyor ve iç kanama meydana gelmiyor. Diğer fark da, solüsyonlarımda onlar kadar uyuşturucu bulundurmamam. Hastalarım biraz acı hissediyorlar. Çok keskin bir acı değil, hafif bir rahatsızlık gibi. Bu da onlara nefes almaları gerektiğini hatırlatıyor. Onları bu şekilde hayata döndürmek daha büyük bir olasılık."

"Peki, bu iyi bir şey mi?" diye sordum. "Ya oluşan çıbanların acısını tamamıyla hissediyorlarsa?"

Oker alaycı bir tavırla güldü. "Bir şey hissederlerse, savaşmaya devam ederler," dedi. "Hiç acı hissetmeseydin neden geri gelmek isterdin ki?"

Bana doğru içi toz dolu bir tepsiyi itti. "Bunu ölç ve solüsyonda erit."

Talimatlara baktım ve iki gram toz ölçüp sıvıya kattım.

"Bazen, buna inanamıyorum," diye mırıldandı Oker. Onun kendi kendine konuşup konuşmadığını anlayamamıştım ama sonra bana baktı. "Buradayım ve yine lanet olası salgın için bir ilaç bulmaya çalışıyorum."

"Bir dakika," dedim. "İlk ilaç üstünde de mi çalışmıştınız?"

Evet, anlamında başını salladı. "Toplum proteinlerin birikmesini engellemekle ilgili olarak yaptığımız çalışmadan haberdardı. Ekibimi salgın için bir tedavi geliştirmek üzere aldılar. Toplum, salgını düşman bölgesine yollamadan önce bir tedavimiz olduğundan emin olmak istediler. Salgın belki geri dönebilir diye."

"Demek, isyan yalan söyledi," dedim. "Toplumun bir tedavisi vardı."

"Tabii ki vardı," dedi. "Pandemik bir salgın için yeterli değildi; o yüzden, isyan daha fazla ürettiği için takdir edilmeli. Ama tedaviyi ilk geliştiren toplumdu. Eminim ki kılavuzunuz bunu söylememiştir."

"Söylemedi," dedim.

"Buraya kaçabilmek için büyük bir bedel ödedim," dedi. "Şu anki kılavuz beni buraya getiren kişi." Oker dolaptan bir şey daha almak için yerinden kalktı. "Ama bu, isyanın kılavuzu olmasından önceydi," dedi boğuk bir sesle. "İsyan ondan başa geçmesini istediğinde, onlara güvenmemesini söyledim. Onlar isyan değil dedim. Onlar toplum ve tek istedikleri de sen ve müritlerin, dedim. Ama o işe yaracağından çok emindi." Oker masaya döndü. "Belki de o kadar da emin değildi," dedi. "Burada, Sontaş'ta olduğumu biliyordu."

Demek Oker, Lei'nin bana anlattığı ortadan kaybolma olaylarının bir parçasıydı. "Bu durum sizi rahatsız etti mi?" dedim. "Yani, sizi bu şekilde izliyor olması."

"Hayır," dedi Oker. "Toplumdan gitmek istiyordum ve gittim. Arada sırada işe yaramak da beni rahatsız etmiyor. Al." Bana veri kapsülünü uzattı. "Şu listeyi benim için okuyuver."

Ben listeyi okurken Oker homurdandı. "Bunu biraz daha kısaltamazlar mı? Hepimiz bunun çevresel bir şey olduğunu varsayıyoruz. Eh, bulduğumuz ya da yetiştirebildiğimiz her şeyi yiyo-

ruz. Bu, uzun bir liste. Onlara yardımcı olacak bir şey bulacağız. Ama bunu vaktinde yapamayabiliriz."

"Kılavuz neden sizi Camas'a ya da merkeze götürmedi?" dedim. "Tedavi üzerinde çalışmak için daha iyi yerler. Size dağlardan malzemeler ve bitkiler getirebilirlerdi. Eyaletlerde, tüm verilere ve ekipmanlara da erişiminiz..."

Oker'ın suratı gerildi. "Çünkü onunla tek bir şartla çalışmayı kabul ettim," dedi. "Burada kalacaktım."

Başımı salladım.

"Bir kere oradan gittin mi, geri dönmezsin."

Elleri çok yaşlı görünüyordu; tıpkı kemikleri örten kâğıdı andırıyordu ama kanla ve hayatla dolu damarları belirgindi. "Bir başka sorun daha olduğunu görebiliyorum," dedi hem asabi hem de meraklanmış bir ses tonuyla. "Sor."

"Kılavuz bize birinin su kaynaklarını zehirlediğini söyledi," dedim. "Sizce bu kişi mutasyonu da yaratmış olabilir mi? Her ikisi de çok hızlı bir biçimde yayıldı. Sanki mutasyon tıpkı salgındaki gibi manipüle edilebilirmiş gibi."

"İyi bir soru," dedi Oker. "Ama mutasyonun doğal bir biçimde geliştiğine bahse girerim. Doğada düzenli bir biçimde ufak genetik değişimler meydana gelir ama diğer mutasyona uğramamış versiyonlar daha baskın olduğundan, bunlar kaybolur gider." Bir başka kavanozu işaret edince bunu raftan indirip kapağını açtım. "Ama seçici bir baskı mevcutsa ve bir mutasyon için avantajlı bir durum yaratıyorsa mutasyon gelişir ve mutasyona uğramamış formların arasında hayatta kalır."

"Camas'taki virolog da aynı şeyi söylemişti," dedim.

"Haklıymış," dedi Oker. "En azından, ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Ayrıca, bana tedavinin seçici baskıyı uyguladığını ve mutasyonu oluşturduğunu söyledi."

"Muhtemelen," dedi Oker. "Ama öyle olsa bile, kimsenin işin o kısmını planladığını sanmam. Toplum dışında yaşayan bizlerin bazen dediği gibi: 'Bu, bir talihsizlik.' Mutasyonlardan biri tedaviye karşı bağışıklık sahibi çıktı ve gelişip yayıldı."

Oker bunu teyit etmişti. Asıl pandemiye yol açan şey tedaviydi.

"Konudan saptım," dedi Oker. "Sana bir virüsün ne şekilde işlediğini henüz anlatmadım. Bunun bir kısmını kendi başına anlamışsın. Ama bunu açıklamanın en iyi yolu, bir öyküye gönderme yapmaktır," dedi kuru bir sesle. "Hatta *Yüz Öykü*'den birine. Üç numaralı öykü. Hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim. Gerçekten de hatırlıyordum. Bu öyküyü hiç unutmazdım çünkü kızın ismi, Xanthe bana biraz kendi ismimi hatırlatırdı.

"Anlat bana," dedi Oker.

En son Lei'ye bir öykü anlatmaya çalışmıştım ve hiç becerememiştim. Ama tekrar deneyecektim çünkü Oker anlatmamı istemişti ve tedaviyi onun bulacağına inanıyordum. Gülümsememek için kendimi tutmam gerekiyordu. *Olacak. Bunu başaracağız.*

"Öykü, Xanthe isimli bir kızla ilgili," dedim. "Günün birinde, bu kız kendi yemeklerini yemek istemediğine karar verir. Yemek teslimatı yapıldığında, babasının yulaf ezmesini kapar ve bunu yer. Ama yulaf ezmesi çok sıcaktır ve Xanthe gün boyu midesinin bulandığını, ateşinin çıktığını hisseder. Ertesi gün, annesinin yulaf ezmesini çalar; ama bu da çok soğuktur ve bu sefer Xanthe tir tir titrer. Üçüncü gün, kendi yulaf ezmesini yer ve her şey yolunda gider. Kendini gayet iyi hisseder." Durdum. Aptalca bir öyküydü; toplum çocuklarına söylenenleri yapmaları gerektiğini

hatırlatmak üzere anlatılırdı. "Öykü öyle devam ediyor," dedim. "Kız toplumun kendisi için neyin iyi neyin kötü olduğunu bildiğini görür. Ama bunun farkına varmadan önce üç kere uygunsuz davranışı yüzünden uyarı alır."

Oker beni şaşırtarak başını salladı. "Gayet iyi," dedi. "Unuttuğun tek bölüm, kızın saçıyla ilgili olan bölüm."

"Doğru," dedim. "Saçları altındandı. Xanthe ismi altın anlamına geliyor."

"Neyse, bir önemi yok," dedi Oker. "Önemli olan, bir şeyin fazla sıcak, fazla soğuk ve tam kararında olabileceği. Bir virüsün nasıl işlediğiyle ilgili olarak da bunu hatırlaman yeter. Bir virüs, benim Xanthe stratejisi olarak düşündüğüm bir yol izler. Bulaştığı organizmayı öldürür ama yeterince hızlı bir biçimde öldüremez."

"O hâlde, virüs her şeyi yeteri kadar hızlı bir biçimde öldürürse, fazla sıcak demektir," dedim.

"Bir başka organizmaya yeteri kadar çabuk sıçrayamazsa da ölür," dedi Oker. "Yani, fazla soğuktur."

"Ama ortalarda bir yerdeyse, tam kararındadır."

Oker evet, der gibi başını salladı. "Bu mutasyon tam kararındaydı. Sırf toplum, isyan ve yaptıkları şeyler yüzünden değil. Evet, ona katkıda bulundular tabii. Ama virüs tek başına mutasyon geçirdi, tıpkı virüslerin senelerce yaptıkları gibi. Tarih boyunca bir sürü salgın meydana gelmiştir ve bununla da bitmeyecektir."

"O zaman, asla tam manasıyla güvende sayılmayız," dedim.

"Ah, evladım, kesinlikle değiliz," dedi Oker neredeyse şefkatli bir ses tonuyla. "Bu, toplumun en büyük zaferi olabilir. Birçoğumuzun güvende olduğunu düşünmesi, en büyük zaferi olabilir."

Otuz Birinci Bölüm
CASSIA

Gidip Ky'ı görmeliydim.

Orada kalıp tedavi üstünde çalışmalıydım.

Şöyle bir durup da ciddi ciddi düşününce iki yer arasında kaldığımı fark ettim ve bir endişe denizi içinde sürüklenip gittim. Bu şekilde, ne bir iş başarabilecektim ne de kimseye bir faydam dokunacaktı. Böylece o şekilde düşünmemeye başladım. Bitkileri, tedavileri ve rakamları düşündüm ve verileri tasnif ederek, durgunları hayata döndürecek bir şey bulmaya koyuldum.

Listelerin kıyaslanması, kulağa geldiği kadar kolay bir iş değildi. Bu listelerde sadece köylülerin ve çiftçilerin yediği şeyler değil, yiyeceklerin en sıklıkla tüketildiği; yetiştikleri toprakların türleri; bitki ya da hayvan mamulleri olup olmadıkları ve göz önüne alınması gereken daha bir sürü bilgi vardı. Sırf bir şey sıklıkla yeniyor diye, bunun bağışıklık kazandırdığı da düşünülemezdi; aynı doğrultuda, bir kere yenen bir şeyin de bağışıklık kazandırması pek olası değildi.

İnsanlar odaya girip çıkıyorlardı. Doktorlar hastaları muayene ediyor, rapor vermek için dışarı çıkıyor, Oker ve Xander kendi işlerini yapıyor ve tasnifçiler molalar veriyorlardı. Leyna da

ne kadar ilerleme kaydettik diye kontrole geliyordu. İnsanların gelip gitmesine alıştım ve en sonunda ahşap kapı her açılıp kapandığında, kafamı kaldırıp bakmamaya başladım. Dağ esintisinin de ne zaman içeri süzülüp saçlarımı okşadığını fark edemez hâle geldim.

Dikkatimi bir kadın sesi dağıttı. "Birkaç şey daha düşündük," dedi. "Hepsini listelerimize eklediğimizden emin olmak istedim."

"Tabii," dedi Rebeca.

Kadının sesi nedense tanıdık gelmişti. Başımı kaldırıp ona baktım.

Kadın, sesinden daha yaşlı görünüyordu; saçları tamamıyla griydi ve kafasının tepsinde karmakarışık örgüler hâlinde toplanmıştı. Teni kırış kırıştı ve bir kâğıt parçası tuttuğu ellerini nazik bir edayla oynatıyordu. Oturduğum yerden bile, kâğıdın üstündekinin bir iletişim cihazından çıkmadığını, elle yazıldığını görebiliyordum.

"Anna," dedim yüksek sesle.

Dönüp bana baktı. "Sizi tanıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Özür dilerim. Ama köyünüzü gördüm; Hunter'la Eli'yi de tanıyorum." Eli'yi görmek istiyordum. Ama Ky'ı ziyaret ettiğim ve tedavi üstünde çalıştığım için çiftçilerin yeni yerleşim alanını, ana köyden çok uzakta olmadığı hâlde ziyaret edememiştim. Sorsam bile, Leyna'nın ve diğerlerinin gitmeme izin verip vermeyeceklerini bilemediğim hâlde, içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Orada tedavi üzerinde çalışmak için bulunuyordum.

"Cassia olmalısın," dedi Anna. "Eli, hep senden söz ederdi."

"Evet, Cassia'yım," dedim. "Eli'ye Ky'ın da burada olduğunu söyleyin." Eli, Anna'ya Ky'dan söz etmiş miydi? Anna'nın göz-

lerinde bu ismi bildiğine dair beliren parıltıyı görünce söz etmiş olduğunu düşündüm. "Ama Ky hastalardan biri."

"Çok üzüldüm," dedi Anna.

Kaba saba masanın kenarlarını tutup, kendime Ky'ı çok fazla düşünmemem gerektiğini, yoksa kendimi bırakıp ona hiçbir faydamın dokunmayacağını hatırlattım. "Hunter ve Eli... Onlar iyiler mi?"

"İyiler," dedi Anna.

"Onları ziyaret etmek istedim ama..." dedim.

"Sorun değil," dedi Anna. "Anlıyorum."

Rebecca hafifçe kımıldanınca Anna işine bakması gerektiğini fark etti. Bana gülümsedi. "İşim bittikten sonra, Eli'ye burada olduğunu söylerim. Seni görmek isteyecektir. Hunter da öyle."

"Teşekkür ederim," dedim onunla karşılaştığıma hâlâ inanamayarak. O, Anna'ydı, Hunter'ın sözünü ettiği, mağarada yazılarını gördüğüm kadındı. Listeyi okumaya başlayınca, sesini dinlemeden edemedim.

"Maripoza zambağı," dedi Anna, Rebecca'ya. "Fırça çiçekleri ama yalnızca az miktarda. Yoksa toksik olabiliyorlar. Ada çayını kuruturduk, çay olarak da efedra demlerdik..."

Şarkılar kadar güzel sözcüklerdi bunlar. Sonra, Anna'nın sesinin neden tanıdık geldiğini anladım. Bana birazcık annemin sesini anımsatıyordu. Bir kâğıt parçası alıp Anna'nın söylediği isimleri yazmaya koyuldum. Annem bunların birçoğunu biliyor olmalıydı, diğerlerini de öğrenmek isterdi. İlacı götürdüğümde ona bunları şarkı olarak söyleyecektim.

***

"Biraz dinlenme vaktin geldi." Rebecca elime beze sarılı bir dilim bazlama tutuşturdu. Ekmek ılıktı ve kokusu midemi guruldatı-

yordu. Burada kendi yemeklerini pişiriyorlardı. Acaba bu, nasıl bir şeydi? Bunu da yapmayı öğrenecek kadar vaktim olacak mıydı? "Bunu da al," dedi bana bir matara uzatıp. "Onu ziyaret ederken yemeğini de yemelisin."

Nereye gideceğimi biliyordu tabii.

Revire giden patikada yürürken orman kokusunu içime çektim. İnsanların yürümediği her yer mor, kırmızı, mavi ve sarı renkli yabani çiçeklerle kaplıydı. Kımıldayan parlak pembe renkli olan bulutlar, ağaçların üstünde ve dağın zirvelerinde gökte ilerliyordu. O anda, içime kesin bir his yerleşti: Tedavi bulabiliriz. Bunu hiç o kadar derinden hissetmemiştim.

Revire varınca Ky'ın yanına oturdum, ona baktım ve eline dokundum.

Salgın hastaları gözlerini kapatmıyorlardı. Keşke kapatsalardı diye düşündüm. Ky'ın gözleri gri ve donuk görünüyordu, alışık olduğum mavi ve yeşil renklerini göremiyordum. Elimi alnına yasladım ve pürüzsüz tenini ve kemik yapısını hissettim. Teni sıcak gibiydi. Enfeksiyon kapmış olabilir miydi? "İyi görünmüyor," dedim görevli doktorlardan birine. "Besin torbası boşalmış bile. Damlayı çok mu açtınız?"

Kadın notlarını kontrol etti. "Bu hastanın torbasının hâlâ dolu olması gerekirdi."

Kımıldamadım. Bir şeyin ters gitmesi, Ky'ın hatası değildi. Kadın bir, iki saniye sonra ayağa kalktı ve koluna bağlamak üzere yeni bir torba almaya gitti. Hâlinden bezmiş gibi görünüyordu. Görevli sadece iki doktor vardı. "Burada daha fazla yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordum.

"Hayır," dedi ters bir tavırla. "Leyna ve Oker sadece tıp eğitimi olanların durgunlara bakmasını istiyor."

Kadın işini bitirdikten sonra, Ky'ın yanına oturup elini tuttum; tepede ve bir süre de kanyonlarda ne kadar hayat dolu olduğunu düşündüm. Sonra gitmişti. Ona âşık olmaya başladığımda, gözlerinin ne renk olduğunu anlamaya çalışarak geçirdiğim zamanı düşündüm. Göz renginin değişebildiğini, kesin bir rengi olmadığını, tek bir renkle tarif edilemeyeceğini anlamıştım.

Kapı açıldı ve birinin içeri girip bana vaktimin dolduğunu, işimin başına geri dönmem gerektiğini söylemesini bekledim. Gitmek istemiyordum. Tuhaf bir histi. Tasnif yaparken bunun hayatta yapabileceğim en önemli şey olduğundan emindim. Ama oradayken durgunlarla birlikte olmanın en önemli şey olduğunu biliyordum.

Ama gelen kişi araştırma laboratuvarından değildi. Anna gelmişti.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu. Ellerini yıkayıp maskesini taktıktan sonra yanıma geldi. Ayağa kalktım, sandalyemi ona vermek istedim; ama hayır der gibi başını salladı ve yatağın yanına, yere oturdu. Ona tepeden bakmak tuhaftı.

"Demek, Ky bu," dedi. Ky yanlamasına yatıyordu. Anna gözlerine bakıp eline dokundu. "Eli onu görmek istiyor. Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Bilmiyorum," dedim. Eli'nin gelmesi iyi bir fikir olabilirdi çünkü belki Ky onunla konuşan, benimkinden bir başka sesin onu geri çağırdığını duyabilirdi. Ama Eli için iyi olur muydu? "Siz daha iyi bilirsiniz." Emin olmak zordu ama doğruydu tabii. Eli'yi hayatımda sadece birkaç gün görmüştüm. Anna ise onu aylardır tanıyordu.

"Eli bana Ky'ın babasının bir tüccar olduğunu söyledi," dedi Anna. "Eli ismini bilmiyor ama Ky, babasının köyümüzde yazı öğrendiğini söylemiş ona."

"Evet," dedim. "Onu hatırlıyor musunuz?"

"Evet," dedi Anna. "Onu unutamam. İsmi Sione Finnow'du. İsmini yazmasını ona ben öğretmiştim. Tabii, önce karısının ismini yazmayı öğrenmek istemişti." Gülümsedi. "Her fırsatta, karısı için değiş tokuş yapardı. Ona boya alacak gücü olmadığı hâlde fırçalar alırdı."

Ky bunları duyabiliyor mu diye düşündüm.

"Sione, Ky için de değiş tokuş yapardı," dedi Anna.

"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum.

"Tüccarlardan bazıları izinsiz pilotlarla da çalışırdı," dedi. "Onlar insanları toplumdan uçurarak kaçıranlardı. Sione de bir keresinde bunu yapmıştı."

"Ky'ı götürmek için değiş tokuş mu yapmaya çalışmıştı?" dedim şaşkınlıkla.

"Hayır. Sione bir başkası adına birinin, yeğeninin, taş köylere getirilmesi için bir değiş tokuş yapmıştı. Tabii, çiftçiler bu işe hiç karışmadılar. Ama Sione bana bunu anlatmıştı."

Zihnim dönmeye başlamıştı. *Matthew Markham. Patrick'le Aida'nın oğlu. Ölmemiş miydi?*

"Sione bu değiş tokuşu ücretsiz olarak yaptı; çünkü bunu isteyen kişi bir akrabasıydı. Karısının kız kardeşiydi. Kocası toplumda berbat işler döndüğünü biliyordu. Çocuğunun oradan uzaklaşmasını istiyordu. Çok hassas ve tehlikeli bir değiş tokuştu."

Ky'ın babasını, hiç tanışmadığım o adamı hatırlayınca, gözleri uzaklara daldı. Nasıl biriydi acaba? diye düşündüm. Onun Ky'ın daha yaşlı, daha yerinde duramaz bir versiyonu olarak düşünmemek elde değildi. Parlak ve cesur birisi olmalıydı. "Ama," dedi Anna, "Sione bunu başardı. Toplumun bir kaçış haberi yerine, bir ölüm haberini tercih edeceğini düşündü ve haklı çıktı.

Toplum, çocuğun ortadan kayboluşuyla ilgili bir öykü uydurdu. İnsanların ortadan kaybolma olaylarıyla ilgili söylentilerin yayılmasını istemiyorlardı. İnsanların kaçabileceklerini düşünmelerini istemiyorlardı."

"Yeğeni için çok şey göze almış," dedim.

"Hayır," dedi Anna. "Bunu oğlu için yaptı."

"Ky için mi?"

"Sione kim olduğunu değiştiremezdi. Kendisini tekrardan sınıflandıramazdı. Ama oğluna, verebileceğinden daha iyi bir hayat sunmak istedi."

"Ama Ky'ın babası bir isyankârdı," dedim. "İsyana inanırdı."

"Sonuç olarak, bence aynı zamanda çok gerçekçiydi," dedi Anna. "İsyanın başarılı olma ihtimalinin düşük olduğunu biliyordu. Ky için yaptığı şey, bir sigorta poliçesiydi. Bir terslik olursa ve Sione ölürse, Ky'ın toplumda bir konumu olacaktı. Teyzesiyle ve eniştesiyle birlikte yaşmaya gidebilecekti."

"Öyle yaptı zaten," dedim.

"Evet. Ky güvendeydi."

"Hayır," dedim. "Sonuçta onu çalışma kaplarına yolladılar." Onu ben çalışma kamplarına yolladım.

"Ama çok daha ileri bir tarihte yolladılar," dedi Anna. "Dış eyaletlerde mahsur kalmış olsaydı, toplumda yaşadığı süreden daha az hayatta kalabilirdi."

"Diğer çocuk nerede?" diye sordum. "Matthew Markham."

"Hiçbir fikrim yok. Onunla hiç tanışmadım. Onu sadece Sione'nin anlattıklarından biliyorum."

"Ky'ın eniştesini tanıyordum," dedim. "Patrick. Hakkında hiçbir şey bilmediği, kimseyi tanımadığı bir yere oğlunu yollayacağına inanamıyorum."

"Ebeveynler çocuklarının açık bir tehdit altında olduğunu gördüklerinde tuhaf şeyler yapabilirler," dedi.

"Ama Patrick aynı şeyi Ky için yapmadı," dedim öfkeyle.

"Bence o Ky'ın ailesinin çocukları konusundaki isteğine saygı duydu. Yani, dış eyaletlerden gidebilmek için bir şansı olabilmesi konusunda. Nihayetinde, Ky'ın teyzesi ve eniştesi de onu bırakmak istemediler. Bir oğullarını yollamak onları yeterince mahvetmiş olmalıydı. Ama sonra, senelerce korkunç bir olay meydana gelmeyince onu yollamakla doğru şeyi yapıp yapmadıklarını da düşünmüşlerdir." Anna, derin bir nefes çekti. "Hunter sana onu kızıyla birlikte geride bıraktığımı anlatmış olabilir. Torunum, Sarah."

"Evet," dedim. Hunter'ın Sarah'yı gömdüğünü görmüştüm. Mezar taşındaki o dizeyi de görmüştüm: *Birden Haziran ayında, parmaklı bir rüzgâr peyda oldu.*

"Hunter beni asla suçlamadı," dedi Anna. "İnsanları buraya getirmem gerektiğini biliyordu. Vakit kısıtlıydı. Geride kalanlar öldü. Bu konuda haklıydım."

Başını kaldırıp bana baktı. Gözleri çok karanlıktı. "Ama ben kendimi suçluyorum," dedi. Sonra elini öne uzattı, parmaklarını esnetti; teninde mavi işaretler ya da derisinin altındaki damarları gördüğümü sandım. Revirin loş ışığında emin olmak güçtü.

Ayağa kalktı. "Bir sonraki molan ne zaman?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim.

"Gidip öğrenmeye çalışayım, sonra da Eli'yle Hunter'ı seni ziyarete getireyim." Anna eğilip Ky'ın omzuna dokundu. "Seni de," dedi.

Anna gittikten sonra, Ky'a eğildim. "Duydun mu?" dedim. "Ailenin seni ne kadar çok sevdiğini duydun mu?"

Yanıt vermedi.

"Ben de seni seviyorum," dedim. "Hâlâ tedaviyi bulmaya çalışıyoruz."

Kıpırdamadı. Ona şiirler söyledim, onu sevdiğimi söyledim. Hem de tekrar tekrar. Onu izlerken damarına akan sıvının faydası olduğunu düşündüm; suratı tıpkı hava aydınlandığında kayalara vuran güneş gibi pembeleşmeye başlamıştı.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

Otuz İkinci Bölüm
KY

İlk olarak, onun sesini duydum. Güzel ve yumuşacık sesini. Bana hâlâ şiirler söylüyordu.

Sonra, acı geri geldi ama eskisinden daha farklıydı. Önceleri kaslarım ve kemiklerim ağrıyordu. Ama acı artık daha derindi. Enfeksiyon yayılmış mıydı?

Cassia beni sevdiğini bilmemi istiyordu.

Acıysa beni yiyip bitirmek istiyordu.

Keşke ikisi birlikte olmasaydı diye düşündüm; ama hayatta olmanın asıl meselesi de bu.

Genellikle, ne kadar acı çekeceğinizi ya da ne kadar mutlu olacağınızı seçemezsiniz.

Aptalca bir düşünceydi. Bir şeyleri hak etseniz de, hak etmeseniz de bunlar olabilirdi.

O an için, acıyı sesinin tınısında unutmaya çalışacaktım. Gitmesi gerektiğinde neler olacağını düşünmeyecektim.

O anda, Cassia oradaydı ve beni seviyordu. Bunu tekrar tekrar söyledi.

Otuz Üçüncü Bölüm
CASSIA

Xander beni Ky'ın yanında olduğum sırada buldu. "Leyna seni geri götürmem için beni yolladı," dedi. "İşe başlama vakti geldi yine."

"Ky'ın sıvısı bitmişti," dedim. "Biraz daha iyi görünene dek beklemek istedim."

"Öyle olmaması gerekirdi," dedi Xander. "Oker'ı haberdar ederim."

"Güzel," dedim. Oker'ın öfkesinin köy liderlerinin üstünde benimkinden çok daha fazla etkisi olurdu.

"Geri geleceğim," dedim Ky'a, belki beni duyabiliyordur diye. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

Revirin dışında ağaçlar, köydeki binaların kenarına kadar uzanıyordu. Aralarından rüzgâr estiğinde, dallar birbirine sürtünüyor, adeta şarkı söylüyordu. Orada öylesine çok hayat belirtisi vardı ki. Otlar, çiçekler, yapraklar ve yürüyen, konuşan, yaşayan insanlar.

"Mavi haplar konusunda üzgünüm," dedi Xander. "Ben... Sen ölebilirdin. Bu da benim suçum olurdu."

"Hayır," dedim. "Bilmiyordun ki."

"Hiç mavi hap almadın, değil mi?"

"Aldım," dedim. "Ama iyiyim. Bir şey olmadı."

"Nasıl olur?" dedi.

Ky'ı düşünerek ayakta kaldım. Ama bunu Xander'a nasıl söyleyebilirdim? "Oldu işte," dedim. "Haplardaki ufak kâğıt parçalarının da faydası oldu."

Xander gülümsedi.

"Şu kâğıt parçalarından birinde söz ettiğin sır," dedim. "Neydi?"

"İsyanın bir parçasıyım," dedi Xander.

"Ben de öyle demek istediğini düşünmüştüm. Bana iletişim cihazından söylemiştin. Değil mi? Sözcüklerle değil, biliyorum ama onu demek istediğini düşünmüştüm..."

"Haklısın," dedi Xander. "Sana söyledim. Aslında, sır da sayılmazdı." Sırıttı, sonra ifadesi ciddileşti. "Sana kırmızı hapı sormak istiyordum."

"Bağışıklığım yok," dedim. "Bende etkili oluyor."

"Emin misin?"

"Kırmızı hapı bana merkezde verdiler," dedim. "Eminim."

"İsyan bana hem kırmızı hapa hem de salgına bağışıklığın olduğu konusunda güvence vermişti."

"O hâlde ya yalan söylediler ya da bir hata yaptılar."

"Salgının orijinal versiyonuna karşı da bağışıklığın yok demektir," dedi Xander. "Hastalandın mı? Sana ilaç mı verdiler?"

"Hayır." Aklını neyin kurcaladığını anlayabiliyordum. "Kırmızı hap bende etkili oluyorsa bebekken bana ilk bağışıklık asla verilmemiş demektir. Orijinal salgında hasta olmalıydım. Ama olmadım; sonra kırmızı iz belirdi."

Xander başını sallayarak, bunun nasıl olduğunu anlamaya çalıştı. Ben de anlamaya çalışıyordum. "Kırmızı hap bende etkili oluyor," dedim. "Yeşil hapıysa hiç almadım. Mavi hapın etkisinden de bir şekilde kurtuldum."

"Mavi hapın etkisinden başka kurtulan oldu mu?" diye sordu.

"Bildiğim kadarıyla olmadı," dedim. "Yanımda Indie vardı, yola devam etmeme yardım etti. Bu, bir fark yaratmış olabilir."

"Kanyonlarda başka ne oldu?" diye sordu Xander.

"Uzunca bir süre, Ky'la birlikte değildim," dedim. "Yola diğer ihlalcilerle dolu bir köyden çıktık. Sonra, üçümüz oyuğa kaçtık: Ben, ölen çocuk ve Indie."

"Indie Ky'a âşık," dedi Xander.

"Evet," dedim. "Bence de şu anda ona âşık. Ama ilk sana âşıktı. Eskiden bir şeyler çalardı. Mikro kartımı ve bir başkasının mini iletişim cihazını aldı. Eskiden her fırsatta cihazdan suratına bakardı."

"Ama sonuç olarak, istediği Ky'dı," dedi Xander. Sesinde bir kırgınlık sezdim; bu, sık sık duyduğum bir şey değildi.

"Aynı isyan kampında birlikte uçtular," dedim. "Onu sürekli olarak görüyordu."

"Ona kızmış gibi değilsin," dedi Xander.

Kızmamıştım. Ky, Indie'nin onu öptüğünü söylediğinde anlık bir şok ve üzüntü hissetmiştim; ama Ky durgunlaşınca bu hisler yok olmuştu. "Indie kendi yolunu çizer," dedim. "Ne isterse, onu yapar." Başımı salladım. "Ona uzun süre kızmak zor."

"Anlamıyorum," dedi Xander.

Anlayabileceğini düşünmüyordum. Indie'yi iyi tanımıyordu, onu istediğini elde etmek için yalan söylerken ve hile yaparken hiç görmemişti ya da tüm bunların arasında ona özgü o tuhaf ve

karmaşık bir dürüstlüğe sahip olduğunu fark etmemişti. Gümüş renkli suları yarıp bizi her şeye rağmen güvenli bir yere götürüşünü de görmemişti. Onun deniz hakkında ne hissettiğini ya da mavi renkli ipekli kumaştan bir elbise arzuladığını bilmiyordu.

Bazı şeyler paylaşılamıyordu. Ona oyukta olan her şeyi anlatabilirdim ama yine de Xander benimle birlikte bunları yaşamış olmazdı.

Aynı şey onun için de geçerliydi. Bana salgından ve bunun ardından başlayan mutasyondan, gördüğü her şeyden söz edebilirdi ama ben yine de bunları onunla birlikte yaşamış olmazdım.

Xander'ın suratına bakarken onun da bunu fark ettiğini anladım. Yutkundu. Bana bir şey sormak üzereydi. Ama sorunca, beklediğim soru olmadığını gördüm. "Bana hiçbir şey yazdın mı?" dedi. "Mesaj dışında demek istiyorum."

"Eline geçti ya?" dedim.

"Sonu hariç," dedi. "Sonu silinmişti."

Kendimi çok kötü hissettim. Demek ne yazdığımı, artık beni o şekilde düşünmemesi gerektiğini bilmiyordu.

"Benim için bir şiir yazıp yazmadığını merak etmiştim," dedi.

"Bir dakika," dedim. Yanımızda kâğıt yoktu ama bir değnek vardı; yer de koyu renkli toprakla kaplıydı. Zaten yazı yazmayı toprakta öğrenmiştim. Bir an için tereddüt ettim, revire baktım ama sonra şunu fark ettim: Bunu kendimize saklama devri artık bitti. Merkezdeki herkesle paylaşmaya çalıştıysam neden Xander'dan gizleyeyim?

Yine de, Xander için yazmak mahrem bir histi. Anlamı daha büyüktü.

Bir an için gözlerimi yumdum, bir şey düşünmeye çalıştım. Derken Xander'ı düşünmemi sağlayan o sözcüğün bulunduğu şiirin devamı zihnimde canlandı. "Xander," dedim duraksayarak.

"Ne oldu?" dedi. Sanki ellerim bir mucize yaratabilirmiş ve kendisi buna nihayet şahit olabilirmiş gibi, bakışlarını ellerimden ayırmıyordu.

"Oyukta seni de düşündüm," dedim. "Seni rüyamda gördüm."

Başını kaldırıp bana baktı ama bakışlarına karşılık veremedim; içimdeki, derinlerdeki bir şey gözlerimi yere çevirmeme neden oldu ve yazmaya başladım:

Karanlık ama çok karanlıktı,
Doktorun eliyse hafif mi hafifti.
Şifayı biliyordu, merhem elindeydi
Uçabilmemiz için iyileştirecekti kanatlarımızı.

Xander bunu okudu. Dudakları kımıldadı. "Hekim," dedi yavaşça. Suratında acı dolu bir ifade belirdi. "İnsanları iyileştirebildiğimi düşünüyorsun," dedi.

"Evet."

Tam o sırada, köylü çocuklar karşımızdaki patikadan bize doğru gelmeye başladılar. Xander'la tek bir kişiymişiz gibi, aynı anda ayağa kalkıp uzaklaşmalarını izledik.

Daha önce hiç görmediğim bir oyun oynuyorlardı; oyunda başka bir şeymiş gibi rol yapıyorlardı. Her çocuk bir hayvan kılığına girmişti. Bazıları post yapmak için çimleri kullanmıştı, bazıları kanat yerine yapraklar takmıştı; bazılarıysa geceleri üstlerine örtecekleri battaniyelerle ve dallarla farklı kanatlar yapıp takmışlardı. Doğanın ve ufak tefek şeylerin yeni bir amaçla bir şey yaratmak için kullanılması, bana galeriyi hatırlattı. Acaba merkezdeki insanlar bir araya gelebilecekleri ve yaptıklarını paylaşabilecekleri başka bir yer buldular mı, yoksa artık ortalıkta ci-

rit atan mutasyon ve bir tedavi olmayışı yüzünden buna vakitleri kalmadı mı diye düşündüm.

"Bunu yapabilseydik nasıl olurdu?" dedi Xander.

"Neyi?" dedim.

"Ne istersek onu," dedi. "Küçükken istediğimizi yapmamıza izin verselerdi?"

Özellikle oyuktayken ben de bunu hissettim. *Kimim ben? Ne olmam gerekiyor?* Sonra, topluma rağmen, o kadar çok çılgınca şey düşündüğüm için şanslı olduğumu hissettim. Tabii, bunu başarabilmemde bana hep meydan okuyan büyükbabamın da payı vardı.

"Oria'yı hatırlıyor musun?" diye sordu Xander.

Evet. Evet. Hatırlıyordum. Hepsini. Her şeyi gayet belirgin, dün olmuş gibi hatırlıyordum: İkimiz eşleştirilmiştik. Eşleşme yemeğinden eve geri dönerken hava gemisinde el ele tutuşuyorduk. Ky'ın pusulasını görevlilerden saklayabilsin diye, bunu gömleğinin içine atarken elimi ensesine yaslayışımı da hatırlıyordum. O zaman bile, üçümüz birbirimize karşı inancımızı yitirmemek için elimizden gelen yapıyorduk.

"Yeni gülleri ektiğin günü hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim aramızda geçen tek öpücüğü hatırlayıp. Kalbimin sızladığını hissettim. Burada, dağlarda hava yazın bile serindi. Tenimizi ısırıyor, saçlarımızı dalgalandırıyor, gözlerimizi yaşartıyordu. Xander'la birlikte dağların arasında bulunmak hem her şeydi hem de Ky'la birlikte oyuğun kıyısında durmakla uzaktan yakından alakası yoktu.

Elimi uzatıp Xander'ın elini tuttum. Avucum değnekle yazı yazdığım için kirlenmişti. Elime bakıp Xander'ı ve tepetaklak duran yeni gül fidelerinin köklerini düşünürken rüzgâr esti, ço-

cuklar köy taşına doğru güle oynaya gittiler ve o anda bir tüy kadar hafif bir anı tohumu daha aklıma düştü:

Annemin elleri topraktan kapkara olmuş ama fideleri tutarken avucundaki beyaz çizgileri görebiliyorum. Botanik bahçesinin bitki ekme bölümünde duruyoruz; tepemizde camdan bir tavan var ve içerideki beyaz puslar dışarıdaki serin ilkbahar sabahının serinliğini örtbas ediyor.

"Bram okula vaktinde gitti," diyorum.

"Haber verdiğin için teşekkürler," diyor annem bana gülümseyerek. Babamla birlikte erkenden işe gitmek zorunda kaldıkları nadir sabahlarda, Bram'in birinci okula gitmek için kalkan en erken trene yetişmesinden ben sorumluyum. "Şimdi nereye gidiyorsun? İşe gitmene sadece birkaç dakika var."

"Büyükbabamı ziyaret edebilirim," diyorum. Normal rutinimden bu şekilde sapmam sorun olmayacak çünkü büyükbabamın yemeği yaklaşıyor. Benimki de öyle. Konuşmamız gereken çok şey var.

"Tabii," diyor. Fideleri sıra sıra yerleştirildikleri tepsiden ve yetiştikleri tüplerden yeni yuvalarına, toprakla dolu saksılara ekiyor... Fidelerden birini eline alıyor.

"Fazla kökü yok," diyorum.

"Henüz yok," diyor. "Ama olacak."

Onu hızla öpüp, yoluma devam ediyorum. Annemin iş yerinde fazla oyalanmamam gerekiyor; hem yakalamam gereken bir hava treni de var. Bram'le birlikte erkenden kalkınca biraz fazladan vaktim oldu; ama yine de fazla sayılmaz.

İlkbahar rüzgârı adeta benimle oyun oynuyor; beni bir yöne itiyor, sonra diğer yöne çekiyor. Sonbahardan geriye kalan yaprakları havaya savuruyor; ben de hava treninin platformuna

tırmanıp da aşağı atlasam, acaba sarmal rüzgâr beni yakalar da döne döne ta göğe çıkarır mı diye düşünüyorum.

Düşmeyi, uçmayı düşünmeden düşünemiyorum.

Bir çift kanat yapabilsem, bunu başarabilirim, diye düşünüyorum.

Tepenin engebeli yolundan hava treni istasyonuna doğru ilerlerken biri yanıma geliyor. "Cassia Reyes?" diyor işçi. Standart giysilerinin dizleri tıpkı annemin çalıştığı zamanlarda olduğu gibi kirlenmiş. Kadın genç, benden birkaç yaş büyük ve elinde kökleri aşağı sarkan bir şey tutuyor. Acaba topraktan mı sökmüş, yoksa yeni mi ekecek, diye merak ediyorum.

"Evet?" diyorum.

"Seninle konuşmam gerek," diyor. Tepeden, onun ardında bir de adam beliriyor. Kadınla aynı yaşta ve ikisini birlikte görünce içimden iyi bir eşleştirme olabilir, diye düşünüyorum. Tepeye çıkma iznim hiç olmamıştı. İşçilerin ardında duran karmakarışık bitki köklerine ve ormana bakıyorum. O kadar çok bitkiyle dolu vahşi bir ortamda olmak nasıl bir şeydi acaba?

"Bizim için bir şey tasnif etmeni istiyor," diyor adam.

"Özür dilerim," diyorum yürümeye devam ederek. "Sadece işte tasnif yaparım." Onlar görevli değil, üstüm ya da müdürüm de değil. Burası protokolün var olduğu bir yer değil; ben de kuralları yabancılar için çiğneyemem.

"Büyükbabana yardımı olacak," diyor kadın.

Duruyorum.

"Cassia?" dedi Xander. "İyi misin?"

"Evet," dedim. Hâlâ elime bakıyor, anının geri kalanı kaybolmasın diye avucumu sıkı sıkı etrafına sarabilseydim diye düşünüyordum. Bu anının o unuttuğum kızıl bahçe gününe ait ol-

duğunu biliyordum. Buna emindim ama neden emin olduğumu bilmiyordum.

Xander bir şeyler daha söyleyecek gibiydi ama çocuklar köy taşının etrafında dönmüş, oyunlarına devam ederek geri geliyorlardı. Çocuklar olması gerektiği gibi, yüksek sesle, bağıra çağıra oynuyorlar. Küçük bir kız Xander'a gülümseyince o da kıza gülümsedi ve kız yanından geçerken kanadına dokunmak istedi. Ama kız yanlış zamanda dönünce Xander'ın eli havada kaldı.

Otuz Dördüncü Bölüm
XANDER

Oker öylesine kararlıydı ki, neredeyse insan olmadığını düşündüm. Ben de aynı şeyi hissediyordum. Tedaviyi bulmalıydık; ama onun dikkatini bu işe verişi çok farklıydı. Araştırma laboratuvarındaki rutine alışmam uzun sürmedi. Rutin şöyleydi: Oker ne zaman çalışacağız dese çalışıyorduk, ne zaman mola vereceğiz dese dinleniyorduk. Bazen Cassia'yı tasnif odalarında şöyle bir görüyordum ama zamanımın çoğunu Oker'ın talimatlarına göre formülleri oluşturarak geçiriyordum.

Oker yemeklerini de laboratuvarda yiyordu. Yemek yerken oturmuyordu. Bu yüzden, bizler de öyle yapıyorduk; ayakta yemek yerken birbirimizin lokmalarını çiğneyişini izliyorduk. Muhtemelen durumun yarattığı gerginlik ve geç çalışma saatlerinden olmalıydı ama ayakta yemek yeme hâli, ister istemez gülmeme neden oluyordu. Yemek zamanlarındaki sohbetler de tedavi denemelerinde işlerin ne kadar iyi gidip gitmediğiyle orantılıydı. Oker birçok kişiden farklıydı çünkü işler iyi gittiğinde konuşmazdı. İşler kötü gittiğindeyse daha çok konuşurdu.

"Diğer diyarların nesi var?" diye sordum ona o gün. "Neden hepiniz oraya gitmeyi o kadar çok istiyorsunuz?"

Oker alaycı bir tavırla güldü. "Hiçbir şey," dedi. "Ben yeni baştan başlayamayacak kadar yaşlandım. Burada kalacağım. Burada kalacak olan tek kişi de ben değilim zaten."

"Peki, ödülden bir pay almayacaksan neden tedavi üstünde çalışıyorsun?" dedim.

"İçimde eskiden beri var olan yardımseverlik hissi yüzünden," dedi Oker.

Bu yanıtına gülmeden edemeyince bana baktı. "Toplumu yenmek istiyorum," dedi. "Tedaviyi ilk ben bulmak istiyorum."

"Ama artık toplum yok," dedim.

"Tabii ki var," dedi su içmek için matarasını kaldırıp. Elini tersiyle ağzını silip dik dik bana baktı. "Sadece aptallar bir şeylerin değiştiğini düşünebilir. İsyan ve toplum öylesine iç içe geçtiler ki, artık kimse kimin kim olduğunu bilemiyor. Kendi lanet kuyruğunu yiyen bir yılan gibi. Burası, dağlar, tek gerçek başkaldırı."

"Kılavuz isyana inanıyor," dedim. "O, bir sahtekâr değil."

Oker bana baktı. "Olabilir," dedi. "Ama bu, onu izlemen gerektiği anlamına gelmez." Sonra, bana daha dikkatli baktı. "Beni de öyle."

Hiçbir şey demedim çünkü ikimiz de çoktan ikisini de izlediğimi biliyorduk. Kılavuzun yolunun isyana, Oker'ın yolunun tedaviye gittiğini biliyordum.

Oradaki hastalar eyaletlerdeki hastalardan çok daha iyi görünüyorlardı. Oker, mutasyonlu salgının yarattığı trombosit birikimi ile ciğerlerde oluşan sıvı birikimi gibi ikincil belirtileri iyileştirmişti. Ama sürekli olarak proteinler ve beyin hakkında bir şeyler mırıldanıp duruyordu. Mutasyonun sinir sistemi üstündeki etkisini engellemeyi ya da tersine çevirmeyi başaramadığını biliyordum. Ama oraya varacaktı.

Oker bir küfür savurdu. Matarasındaki suyun birazını gömleğine dökmüştü. "Toplum bir şey hakkında haklıydı," dedi. "Ellerim seksen yaşımdan bir ya da iki sene sonra iş yapamaz hâle geldi. Tabii, zihnim hâlâ birçok kişiden daha iyi çalışıyor."

Hapishaneye gittiğimde Cassia, çoktan hücresine girmişti ama beni bekliyordu. Gece vakti olduğu için onu çok iyi göremiyordum ama konuştuğunda sesini duyabiliyordum. Koridorun ucundaki biri bize sessiz olmamız için bağırdı ama diğer herkes uyumuş gibiydi.

"Rebecca bana tüm doktorların senden hoşlandığını söyledi," dedi. "Bir de Oker'a yanıt verebilen tek kişi senmişsin."

"Belki de bunu yapmamalıyım," dedim. Diğer çalışanları kendimden uzaklaştırmak istemiyordum. Tedavi üstünde çalışabilmek için o araştırma laboratuvarında kalmalıydım.

"Ama Rebecca bunun iyi bir şey olduğunu söylüyor," dedi Cassia. "Oker'ın senden hoşlandığını çünkü ona kendisini hatırlattığını söylüyor."

Bu, doğru muydu? Oker kadar gururlu ya da zeki olduğumu düşünmüyordum. Tabii, günün birinde kılavuz olabilir miyim diye düşünmüyor değildim. İnsanları seviyordum. Yanlarında olmak ve hayatı onlar için güzelleştirmek istiyordum.

"Yaklaşıyoruz," dedi Cassia. "Öyle olması gerek." Sesi biraz daha uzaktan geliyor gibiydi. Hücresinin kapısında durmak yerine yatağına oturmuş olmalıydı. "İyi geceler, Xander," dedi.

"İyi geceler," diye yanıt verdim.

Otuz Beşinci Bölüm
CASSIA

Bazen, yorgun düştüğümde, sanki başka bir yerde hiç yaşamamışım gibi hissediyordum. Sanki hayatımda bu iş haricinde hiçbir şey yapmamıştım. Ky her zaman durgun hâlde olmuştu, Xander'la ben de hep bir tedavi bulmak için çalışmıştık. Annemle babam ve Bram yanımda değillerdi, onları bulmam gerekiyordu ve yaptığım iş tek bir kişi ya da bir grup insan için fazlasıyla büyüktü.

"Ne yapıyorsun diye sordu?" diğer tasnifçilerden biri. Veri kapsülünü ve not tutmak için kullandığım ucu yanık ufak değneği ve kâğıt parçalarını işaret etti. Bazen veri kapsülünün ekranında gördüğüm verileri daha iyi anlayabilmek için bazı şeyleri yazmam gerektiğini fark etmiştim. Yazmak zihnimi temizliyordu. Son sıralarda, bir de veri kapsülünde kayıtlı olan tanımların resmini yapmaya çalışıyordum çünkü tedavi için olası bileşim olarak tarif edilen şeyleri başka türlü gözümün önüne getiremiyordum. Tasnifçinin gözleri, çiçek çizme girişimime takılınca güler gibi oldu; kâğıdı kendime doğru çektim.

"Veri kapsülünde hiç resim yok," dedim. "Sadece yazılı tanımlar var," dedim.

"Çünkü hepimiz neye benzediklerini biliyoruz," dedi bir başka tasnifçi asabi bir tavırla.

"Biliyorum," dedim yavaşça. "Ama ben bilmiyorum. Yaptığımız tasnifleri etkiliyor. Hatalı oluyor."

"İşimizi doğru yapmadığımızı mı söylüyorsun?" diye sordu ilk tasnifçi buz gibi bir ses tonuyla. "Verilerin hatalı olabileceğini biliyoruz. Ama elimizden gelen en etkin biçimde tasnif etmeye çalışıyoruz."

"Hayır," dedim başımı sallayarak. "Öyle demek istemedim. Mesele, tasnifin başı ya da sonu değil... Mesele, veriler ya da tasnif ediş şeklimiz de değil. Ortasında bir yerde, listelerin karşılaştırılmasında bir şeyler bir araya gelmiyor. Sanki göremediğimiz bir unsur, verilerde ölçemediğimiz gizli bir değişken vardı." Bu iki veri setinin arasındaki ilişkiyi doğru anlamadığımıza emindim. Kızıl bahçe günü anısının orta kısmını hatırlayamadığımdan emin olduğum gibi.

"Asıl önemli olan, Oker'a listeleri ulaştırmaya devam etmemiz," dedi bir başka tasnifçi. Her gün, ona tedaviye katkısı olacağını düşündüğümüz önerileri yolluyorduk ve bunu hastalar hakkında elimizde bulunan en iyi bilgiler ile şu âna dek neyin işe yaramadığını göze alarak yapıyorduk.

"Oker'ın bizi dinlediğinden de emin değilim," dedim. "Oker'ın güvendiği tek bir kişi varsa, o da kendisi. Ama en önemli malzemelerin ne olduğu konusunda bir fikir birliğine varabilirsek ve bunları ona verebilirsek, analizlerimizin işaret ettiği şeyleri anlattığımızda bize daha çok kulak verebilir."

Leyna beni izliyordu.

"Biz de bunu yapıyoruz zaten," diye itiraz etti tasnifçilerden biri.

"Ama bu işi doğru yapıyormuşum gibi hissetmiyorum," dedim. Sıkıntıyla sandalyemi geri itip ayağa kalktım ve veri kapsülünü elime aldım. "Sanırım, molamı şimdi vereceğim."

Rebecca evet, anlamında başını salladı.

"Seninle revire kadar yürüyeyim," dedi Leyna beni şaşırtarak. Çok ama çok çalışıyordu; Benim için Ky ne ifade ediyorsa, diğer diyarların da onun için aynı şeyi ifade ettiğini, dünyanın en iyi, en güzel, henüz tam olarak gerçek olmayan ama vaatlerle dolu bir yer anlamına geldiğini biliyordum.

Köy meydanından geçip ortasındaki devasa taşın yanından dolandık. Taşın önünde iki tane dar ve derin yarık vardı.

"Bunları ne için kullanıyorsunuz?" diye sordum.

"Oylamalarda kullanıyoruz," dedi. "Bizler bu şekilde seçim yaparız. Çiftçiler de öyle. Köydeki her kişinin, üstünde isminin yazılı olduğu ufak bir taşı vardır. Bu yarıklar da insanların taşlarını attıkları yerdir. En fazla taş ya da oy bulunan yarık kazanır."

"Her zaman iki seçenek mi vardır?" diye sordum.

"Genellikle," dedi Leyna. Sonra, taşın diğer tarafına işaret etti. "Arkasına bak."

Taşın üstünde, sütunlar hâlinde yazılmış minik minik isimler vardı. Biri bunları taşa kazımış ve oymuştu. İsimler taşın üstünden başlayıp az bir boşluk kalan alt kısmına kadar uzanıyordu.

"Sütunda bu köyde, Sontaş'ta ölen kişilerin isimleri var," dedi Leyna. Taşın diğer kısmını işaret etti. "Burada da diğer diyarlara gidenlerin isimleri var. Burası, deyim yerindeyse, bir sıçrama tahtası; diğer diyarlara gitmek üzere buraya gelen herkes, esas olarak nereden geliyor olurlarsa olsun, ismini bu taşa kazımıştır."

Diğer diyarlar sütununun bulunduğu taşın önünde biraz daha durup tanıdığım birinin ismini görmeyi umdum. İlk önce göz-

lerim isminin üstünden geçiverdi, orada olduğuna inanamadım ama sonra tekrar baktım ve ismin hâlâ orada olduğunu gördüm. *Matthew Markham.*

"Onu tanıyor musun?" diye sordum heyecanla Leyna'ya bir yandan isme dokunarak.

"Çok iyi tanıdığımı söyleyemem," dedi. "Başka bir köydendi." Merakla bana baktı. "Ya sen?"

"Evet," dedim kalbim gümbür gümbür atarken. "İlçede yaşardı. Ailesi onu toplumdan uzaklaştırmak için yollamıştı." Aslında, bunu sormayı daha önceden düşünmeliydim; Ky'a kuzeninin bir ara buraya geldiğini, insanların asla geri gelmediği bir yerde de olsa hayatta olabileceğini söylemek için sabırsızlandım.

"Diğer diyarlara gidenlerin birçoğu ortadan kayboldu," dedi Leyna. "Matthew'un aralarında olup olmadığını hatırlamıyorum ama bazıları ebeveynleri olanları toplumda istemiyorsa daha da uzaklara gitmeleri gerektiğini düşündüler. Bazıları için bu, intikam gibi bir şeydi." Sonra, o da elini ismin üstüne dayadı. "İlçede bu ismi mi kullandığını söylemiştin?"

"Evet," dedim. "Bu, onun gerçek ismi."

"Bak bu önemli bir şey," dedi. "Çünkü gidenlerin birçoğu soy isimlerini değiştirdiler. Demek Matthew değiştirmemiş. Demek ki en nihayetinde biri onu arasa, izini tamamıyla ortadan kaldırmak istememiş."

"Gemileri yoktu," dedim. "Diğer diyarlara kadar yürümek zorunda kalmış olmalılar."

Evet, anlamında başını salladı. "O yüzden geri gelmiyorlar. Yolculuk çok uzun sürüyor. Gemiler olmadan, seneler sürüyor." Sonra, taşın alt kısmını işaret etti. "Geriye kalanların isimleri için ancak yetecek kadar boşluk kaldı," dedi. "Bu da gitmemiz gerektiğine dair bir işaret."

"Anlıyorum," dedim. Her birimiz için büyük, muazzam bir risk söz konusuydu.

Revire vardığımda, Ky'a taşı anlattım. "Anna'nın söylediği gibi, Matthew Oria'da ölmemiş," dedim. "Tabii, Matthew Markham isimli başka biri yoksa; ama bu ihtimal..." Hesap yaptım ve nefesimi dışarı verdim. "Bence o. Bunu hissedebiliyorum."

Matthew'u hatırlamaya çalıştım. Koyu renk saçları vardı, benden biraz daha büyüktü ve yakışıklıydı. Kuzen olduklarını anlayabileceğiniz kadar Ky'ı andırıyordu ama farklıydı. Matthew, Ky kadar sessiz değildi; daha yüksek sesle gülerdi, ilçedeki varlığı daha çok hissedilirdi. Ama o da Ky gibi sevecendi.

"Ky, tedaviyi bulduğumuzda seni taşı görmeye götüreceğim," dedim. "Sonra, geri dönüp Patrick'le Aida'ya anlatabiliriz."

Bir şeyler daha diyecektim ki kapı açıldı. Anna, en sonunda Eli'yi ziyarete getirmişti.

Eli büyümüştü ama yine de Bram'i tekrar gördüğümde ona sarılmak istediğim gibi kendime çekip sımsıkı sarılmama izin verdi. "Başarmışsın," dedim. Üstündeki dış dünyaya ait çam ve toprakla karışık o kokuyu hissettim. İyi olduğuna o kadar mutlu oldum ki, gülümsediğim hâlde, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüverdi.

"Evet," dedi Eli.

"Senin şehrinde yaşardım," dedim. "Merkezde. Sürekli olarak seni düşündüm ve yaşadığın yerde sokaklarda mı yürüyorum, diye merak ettim. Gölü de gördüm."

"Bazen orayı özlüyorum," dedi Eli. Yutkundu. "Ama burası daha iyi."

"Evet, öyle," dedim.

Eli, geri çekilince Hunter'a baktım. Kollarının her yanında hâlâ o mavi işaretler vardı ve gözleri çok yorgun görünüyordu.

"Ky'ı görmek istiyorum," dedi Eli.

"Eli'nin bağışıklığı olduğuna emin misiniz?" diye sordum Anna'ya.

Evet, der gibi başını salladı. "İzi yok ama zaten hiçbirimizde yok."

Yatağın başından geri çekilip Eli'nin diğer tarafa geçmesine izin verdim. Ky'ın yanına çömelip gözlerinin içine baktı. "Artık dağlarda yaşıyorum," dedi ona ve onlara sırtımı dönmek zorunda kaldım.

Anna veri kapsülümü işaret etti. "Tedaviye yaklaştınız mı?"

Hayır, anlamında başımı salladım. "Yardımcı olamıyorum," dedim. "Listelerdeki şeyler hakkında yeteri kadar bilgim yok. Tarifleri okuyabiliyorum ama yediğiniz bitkilerin ve hayvanların neye benzediğini bilmiyorum."

"Sence bu, önemli mi?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"İstersen, senin için resimler çizebilirim," dedi. "Bana listede daha önceden hiç görmediğin şeyleri göster."

Bir parça kâğıt çıkarıp hepsini onun için yazmaya koyuldum. Uzunca bir liste ortaya çıkınca da utandım. "Derhal resimleri çizmeye başlarım," dedi. "Nereden başlayayım?"

"Önce çiçekler," dedim. Öylesi daha doğru olacaktı. "Teşekkür ederim, Anna."

"Memnuniyetle yaparım," dedi.

"Ky'ı görmeye geldiğin için teşekkür ederim," dedim Hunter'a. Sorun değil, der gibi başını salladı. Ona nasıl olduğunu, dağlardaki hayatının nasıl geçtiğini sormak istedim ama başını sallayıp gitti. Ben de gitmeliydim. Her zamanki gibi tedavi bulana dek, tasnif yapmam gerekiyordu.

Otuz Altıncı Bölüm
KY

Cassia her gittiğinde, geri döneceğine söz veriyordu.

Son geldiğinden beri, aradan uzun bir süre geçmiş gibiydi ama çok da emin değildim. O yanımda değilken Vick'in nehir kıyısında öldüğü zamanki gibi başka sesler duydum.

Bu sefer, benimle konuşan Indie'ydi; ama bu, gerçek olamazdı çünkü Indie benimle birlikte değildi.

"Ky," dedi. "Cassia'yı senin için Camas'a getirdim."

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum, Indie."

Onu göremiyordum. Ama sesi o kadar anlaşılırdı ki, bu sesi kendi başıma uydurduğuma inanmam çok güçtü. Çünkü Indie yanımda, benimle konuşuyor olamazdı. Değil mi?

"Hastayım," dedi. "O yüzden, kaçmak zorunda kaldım. Hâlâ bir tedavi bulunamadı."

"Nereye kaçıyorsun?" diye sordum.

"Durgunlaşmadan önce gidebildiğim kadar uzaklara."

"Hayır," dedim. "Hayır, Indie. Geri dön. Bir tedavi bulacaklar. Hastalığın eski versiyonunu taşıyor olabilirsin. Belki sana yardım edebilirler." Ona bunu yapmasını söylediğime inanamıyordum ama başka seçenek var mıydı?

Beni dinlemeyecekti.

"Hayır," dedi. "Mutasyonlu hastalığı kaptım."

"Emin olamazsın," dedim.

"Olabilirim," dedi. "Sırtımda kırmızı renkli izler var. Canım acıyor, Ky. O yüzden, kaçıyorum." Güldü. "Daha doğrusu, uçuyorum. Kılavuzdan bir gemi aldım."

Tekrar tekrar, onu durdurmak için ismini söyledim. *Indie, Indie, Indie.*

"Senden nefret ettiğimde bile, sesini severdim," dedi.

"Indie..." dedim tekrar ama konuşmama fırsat tanımadı.

"Gördüğün en iyi pilot ben miyim?"

Öyleydi.

"Öyleyim," dedi, sesinden gülümsediğini anlayabiliyordum. Gülümsediğinde, öylesine güzel olurdu ki.

"Eskiden kılavuzun su yoluyla geleceğini düşündüğümü hatırlıyor musun?" dedi. "Çünkü annem bana o şarkıyı söylerdi." Sonra, güçlü ve sade bir sesle şarkı söylemeye koyuldu. "*Gemisi her an uçabilir / Dalgaların arasından kıyıya.*" Duraksadı. "Günün birinde kılavuz olabileceğimi söyleyişi üzerine düşünürdüm. Böylece kayığı yaptım ve kaçmaya çalıştım."

"Geri dön," dedim. "Geri dön. Seni hayatta tutmak için besin torbasını bağlamalarına izin ver."

"Ölmek istemiyorum," dedi. "Beni ya havadayken vuracaklar ya da iniş yapabileceğim bir yere varacağım ve takatim kalmayana dek koşacağım. Anlamıyor musun? Pes etmiyorum. Sona varana dek kaçmayacağım. Artık geri dönemem."

İşte, o noktada ne diyeceğimi bilemedim.

"O, kılavuz değil," dedi Indie. "Artık bunu biliyorum." Titrek bir sesle nefesini dışarı verdi. "Senin kılavuz olduğunu düşündüğüm zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim.

"Kılavuzun gerçekten kim olduğunu biliyor musun?"

"Tabii," dedim. "Sen de biliyorsun."

Boğazı düğümlenince ağlıyor olabileceğini düşündüm. Tekrar konuşmaya başladığında, sesinden hem gözyaşlarını hem de gülümsediğini hissettim. "Benim," dedi.

"Evet," dedim. "Tabii ki sensin."

Bir süre daha sessizlik oldu.

"Sanırım, sen de beni öptün," dedi.

"Evet, öptüm," dedim.

Artık bunun için üzgün değildim.

Indie beni öptüğünde, tüm acılarını, arzularını ve isteklerini hissetmiştim. Ne hissettiğini ve benim de onu ne kadar çok sevdiğimi bilmek beni paramparça etmişti ama bu sevgi işe yaramazdı. Indie için hissettiğim şey, öylesine acı veren ve dizginlenemez bir histi ki, beni yerle bir edebilirdi.

İşin tuhaf yanı, bana karşı beslediği hislerin onu ayakta tutmasıydı.

Cassia'nın benim için yaptığını, ben onun için yapabiliyordum. Bunu biliyordum, Indie'nin öpücüğüne o yüzden karşılık vermiştim.

Kendimi onunla birlikte kaçıyormuş gibi hissettim, hayatından kesitler gördüm. Görevliler bir sandalı gözlerinin önünde batırırken Sonoma'daki bir sandalın su alıp batışını gördüm. Nehirden onu kurtarmayan isyana karşı zafer kazanmış gibi kaçışını gördüm. Öpücüğümüzü. Uçuşu, yere konuşu, kaçışını, adım adım ilerleyişini, herkes durgunlaşırken onun koşuşunu...

Sonra, her şey kapkara oldu.

Belki de kıpkırmızı olmuştu.

Otuz Yedinci Bölüm
XANDER

"Oker, tasnifçiler senin için yeni bir liste hazırladı," dedi Leyna.

"Bir tane daha mı?" dedi Oker. "Şuraya koyuver." Uzun masanın diğer ucunu işaret etti.

Teoride, Oker'ın tasnifçilerin hazırladığı listelere ihtiyacı vardı çünkü katkıları çok değerliydi. Tasnifçiler hangi unsurların bağışıklığa katkıda bulunduğunu keşfetmeye çalışıyorlardı. Oker'ın da bunun gerçek dünyada ne anlama geldiğini anlaması gerekiyordu. Şayet bir çeşit bitki yemek bu unsurlardan biriyse, bitkinin hangi kısmı önemliydi? Bunu bir tedaviye dâhil etmek nasıl mümkün olabilirdi? Bu iş birliğinin herkese vakit kazandırması ve etkin bir tedavi bulma şansımızı arttırması gerekiyordu.

Ama Oker asla yaptığı işi bırakmıyordu ve listeleri hemen okumuyordu. Cassia'nın onca bilgiyi tasnif etmek için ne kadar çok çalıştığını biliyordum. Çok değerli bir iş yapıyordu. Bir şey söylemek için hafifçe öksürdüm ama Leyna benden önce davrandı.

"Listeye bakmalısın," dedi ona. "Tasnifçiler revirden gelen son bilgilere ve senin gözlemlerine göre verileri yeniden gözden geçirip bu malzemelerin hastalığı etkin bir biçimde iyileştirebilme olasılığı üzerine çalıştılar."

"Tamam," dedi Oker. "Bunları daha önce de söylemiştin." Elinde veri kapsülüyle birlikte ofisine doğru ilerlemeye koyuldu.

"Oker," dedi Leyna. "Tedavi çalışmalarından sorumlu kişi olarak bu listeye bakman konusunda ısrar etmek zorundayım. Yoksa seni bu görevden alırım."

"Hah," dedi Oker. "Burada bir tane daha tam eğitimli eczacı yok."

"Asistanlarınız gayet eğitimli," dedi Leyna.

Oker bir şeyler homurdanıp yanımıza geldi. Veri kapsülünü aldı. "Sürekli olarak listeler yolluyorlar," dedi. "Bu seferki neden bu kadar acil?"

"Artık başka bir tasnifçimiz var," diye bir hatırlatma yaptı Leyna. "Eyaletlerdekiler de bir sonraki tedaviye karar verebilmek için tasnifçi kullanıyorlardı."

"Tabii ki öyle yapıyorlardı," dedi Oker. "Onlar eskiden toplumdu. Orijinal düşünceye sahip olamazlar. Rakamlar olmadan da hareket edemezler."

Leyna tekrar denedi. "Cassia isimli yeni tasnifçi..."

Oker elini salladı. "Tasnifçilerin kim olduğunu bilmem gerekmiyor. Şimdi gidip listeye bakacağım." Ofisine doğru yürümeye başladı, giderken veri kapsülünü de listeyi de aldı ve kapıyı ardından kapattı.

Birkaç saniye sonra, Oker'ın ofisinin kapısının açıldığını duydum. Artık Leyna'nın gitmesi gerektiği yönünde iğneleyici bir şey diyeceğini sandım ama donmuş gibi, gözleri derin düşüncelere dalmış vaziyette duruyordu. "Camassia," dedi.

"Adı Cassia," dedim tasnifçilerin isimlerini hatırlamaya çalıştığını sanarak; ama lafımı kesti.

"Hayır," dedi. "Camassia. Bir bitkidir. O bitkiyi henüz pek kullanmadık." Sanki onu duyabildiğimizi hatırlamıyormuş gibi mırıldanıyordu. "Yenebilir. Besleyici olduğu bile söylenebilir. Tadı patates gibidir ama daha tatlıdır. Çiçeği de mor renklidir. Camas Eyaleti ismini bu bitkiden alır." Gözleri tekrar odağını buldu ve dosdoğru bana baktı. "Gidip hemen o bitkiden toplayacağım."

"Camassia tasnifçilerin listelerinde ilk sıralarda değil," dedi Leyna.

"Burası toplum değil," diye homurdandı Oker. "Rakamlarla hareket etmemize gerek yok. Bu köyde içgüdülere ve zekâya yer var, değil mi? Eyaletlerdekilerden daha çabuk bir tedavi bulabiliriz ama sadece onlar gibi düşünmeyi kesersek."

Leyna başını salladı. Bu durumla en iyi nasıl başa çıkabileceğini düşündüğünü biliyordum ve o sırada, kendisine daha önce de sormak zorunda kaldığı soruları soruyordu. Oker her istediğini yapmasına izin verebileceği kadar değerli miydi? Hatta Leyna'nın en doğru olduğunu düşündüğü şeyin tam zıddını yapmak istese de öyle miydi?

"Şuna ne dersin? "dedi Oker. "Sen diğer malzemeleri toparla, ben de istediğin diğer ilaçları yapayım." Noah'la Tess'e baktı. "Sizler kalıp besin torbalarını yenileyin."

"Fazla torbamız var," dedi Noah.

"Çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak," dedi Oker sabırsızlıkla. "Sakın hastaların, özellikle de en yeni hastanın besinsiz kalmasına izin vermeyin." Sonra, bana döndü. "Gel. Sen de bitkileri toplamama yardım et."

"Şu anda üstünde deneme yapabileceğimiz sadece yedi hastamız var," dedi Leyna. Bu sırada Oker, benden bir çantaya koymamı istediği şeyleri sıraladı: temiz çuval bezleri, mataralar ve

iki ufak kürek. "Diğer hastaların hâlâ onlara verilen en yeni deneme ilacını sistemlerinden atması için beklememiz gerek."

"O hâlde, biz de sadece yedi hasta kullanırız," dedi Oker öfkelendiğini gizlemeye gerek görmeden.

"Kılavuzun iyileşmiş birkaç hastadan daha fazla kanıt görmesi gerek," diyecek oldu Leyna.

"O zaman, onlara benim ilacımdan verin," dedi Oker. Kapıyı açtı. "Olduğumuz yerde sayıyoruz. Ben ilaçları hazırlarım. Sen de onları kimin alacağına karar verirsin. Sadece birilerinin benim ilaçlarımı almasını sağla. En son durgunlaşan hastaya da benim ilacımı ver." Dönüp Leyna'ya baktı. "Tasnifçilere bunun işe yarayıp yaramayacağını, eyaletlerdekilerden daha önce yapıp yapamayacaklarını sor. Kılavuzun en çok umut bağladığı kişiler bizler değiliz. Bir şeylerin işe yarayıp birer kuş gibi kanatlanacağını düşünerek her şeyi riske atıyor. Biz de ne yazık ki en ufak, en güçsüz kuşuz."

"Ama ilaçlarınız bir fark yarattı. Kılavuz bunu biliyor," dedi Leyna.

"Yeni tedaviyi hâlâ biz bulamayacağız demiyorum," dedi Oker. "Ama bunu ancak yapmam gereken şeyi yapmama izin verirseniz başarabiliriz."

"Stoklarımızda camassia var," dedi Leyna son bir kez itiraz ederek. "Bunları toplamak için ta camassia tarlalarına gitmenize gerek yok."

"Taze taze toplamak istiyorum," dedi Oker.

"O hâlde, tarlalara birilerini yollayayım," dedi Leyna. "Sizden daha çabuk gidip gelirler."

"Hayır," dedi Oker. "Hayır." İçine derin bir nefes çekti. "Hiçbir şeyin bu tedaviyi tehlikeye atmasını istemiyorum. Başından sonuna kadar ben uğraşmak istiyorum."

İşte bu, gerçek bir kılavuzun söyleyeceği bir şeydi. Oker'ın peşinden odadan dışarı çıktım.

Oker'ın en güvendiği kişi olarak onunla gitmemi istediği gibi bir fikre kapılıp yanılgıya düşmedim. Noah'la Tess'e hastaların besin torbalarını hazırlamaları konusunda güvenebilirdi ama bana henüz bu yetkiyi gözetimsiz vermeye yanaşmazdı. İhtiyacı olan tek şey, birinin onun için bitkileri kazıp çıkarmasıydı.

Ayrıca, benimle mutasyon hakkında konuşmayı da seviyordu çünkü durgunlarla ilk elden son uğraşan kişi bendim. Mutasyonları yakından görmüştüm. Tabii, tüm bunlar ilgisini çekiyordu. İlk tedaviyi bulan oydu. Salgından neredeyse herkesten önce haberdar olmuştu.

"Ne kadar uzağa gideceğiz?" diye sordum.

"Birkaç kilometre," dedi. "Tarla buraya yakın değil. Camas'a doğru, diğer taş köylerin yakınında."

Peşinden gittim. Her yer bana ot ve kaya gibi görünüyordu. Patikayı andıran hiçbir şey göremiyordum. "Artık insanlar diğer köylere sık gitmiyor olmalı," dedim ona.

"Sontaş'taki bu son buluşmadan sonra gitmemeye başladılar," dedi. "O zamandan beri, adamlarımızı farklı yabani bitkiler toplamak için yolluyoruz; ama dağların patikaları örtmesi uzun sürmüyor."

Arada sırada, yerde düzleşmiş yuvarlak bir kayanın yanından geçiyorduk. Oker bu kayaların doğru yolda olduğumuza işaret ettiğini söyledi. "Ta buralara kadar yürüdüm," dedi. Ses tonu huzurlu ve düşünceliydi ama mümkün olduğunca hızlı ilerlemeye çalışıyordu. "Eskiden, pilotlar insanları ilk taş köye götürürdü, sonra herkes nereye gideceğine kendisi karar verirdi. Sontaş'a en uzaktaki köy olduğu için gitmeye karar verdim. Topluma göre,

ölecek kadar yaşlı olduğum için bunu başarabileceğimi sanmıyordum ama yürümeye devam ettim." Güldü. "Son yemeğimi yürüyerek atlattım."

"Arkadaşım da öyle yapmaya çalıştı," dedim Oker'a. "Mutasyonu yürüyerek atlatmaya çalıştı. Hareket ettiği takdirde, durgunlaşmayacağına ikna olmuştu."

"Bunu da nereden çıkarmış?" dedi Oker.

"Sanırım, Cassia bir mavi hap aldıktan sonra hayatta kalmayı başardığı için. Mavi haplardan bir tane almış ama yürüyerek yoluna devam etmiş."

Oker'ın, "Bu, imkânsız," diyeceğini sandım; ama, "Belki de arkadaşların haklıdır," dedi. "Hayatta bundan daha tuhaf şeyler de oluyor." Sonra, gülümsedi. "Cassia sıradışı bir isim. Botanikle ilgili. Gövdesi baharat olarak kullanılır."

"Şu anda aradığımız bitkiyle bir ilgisi var mı?" diye sordum. "İsimler birbirine çok benziyor."

"Hayır," dedi. "Bildiğim kadarıyla yok."

"Cassia da o listenin hazırlanmasına yardım etti. Camassiaları topladıktan sonra göz atmalısınız." Ky'ın hangi tedaviyi göreceğini Oker'ın değil, Cassia'nın karar vermesi gerektiğini söylemedim.

Oker durup etrafına bakındı. Daha hızlı gidebilirim ama Oker yine de o yaştaki biri için mükemmel formdaydı. "Camassiaların buralarda bir yerde olması gerek," dedi. "Köylüler hasat için buraya gelirler. Ama hepsini toplamazlar. Bir sonraki sene de çıksın diye, o zamana kadar buralardan gideceklerini umsalar bile, bir kısmını bırakırlar." Patikadan çıktı ve bir öbek ağacın arasına doğru ilerledi.

Peşinden gitmeye devam ettim. Dağın eteklerinde çam ağaçları vardı; diğer ağaçların ne olduğunu bilmiyordum. Beyaz renkli

gövdeleri ve yeşil renkli ince yaprakları vardı. Bu ağaçların altından geçerken çıkardıkları sesler hoşuma gitti.

Oker zemini işaret etti. "Gördün mü?"

Bir süre yere baktım ama sonra gördüm. Çiçekler biraz kuru ve ölüydü ama Oker'ın dediği gibi mor renkliydi.

"Burayı kazabilirsin," dedi. "Hepsini alma. Bir tanesini kazdıktan sonra, diğer bitkiye atla. Çiçeklere değil, sadece köklere ihtiyacımız var. Kökleri çuval bezine sar ve çayda ıslat." Zeminde otların arasında kıvrılarak ilerleyen ve bataklığa dönüştüren ince bir çay vardı. "Ama elini mümkün olduğunca çabuk tut."

Yere çömelip bitkinin etrafını kazmaya koyuldum. Bitkiyi topraktan çekince kahverengi ve kirli olduğunu, karmakarışık kökleri olduğunu gördüm. Bana Cassia'yı ve öpüştüğümüz gün ilçede nasıl ikimizin o bitkileri ektiğini hatırladım. O öpücük bana aylarca güç vermişti.

Çay kenarında, çuvalları ıslattım ve bitkileri peş peşe sardım. Sonra, tepemde parıldayan güneşin altında toprağı kazmaya devam ettim ve toprak kokusundan hoşlandığımı fark ettim. Sırtım biraz ağrımaya başlayınca bedenimi esnetmek için ayağa kalktım. Çuvallarda neredeyse hiç yer kalmamıştı.

Oker sabırsızlıkla işimi bitirmemi bekliyordu. Yanıma çömelip beceriksizce bir bitkiyi çıkarmaya çalıştı. Çiçekler ileri geri, ileri geri sallanıyordu. Eğri büğrü elleriyle kökleri yukarı çekti, sonra da bitkileri bana uzattı. "Saramıyorum," dedi. "Benim için senin yapman gerek."

Oker'ın çıkardığı bitkileri de sarıp çuvalları doldurmayı tamamladım. Onun çuvalını da benimkiyle birlikte omzuma atınca Oker başını salladı. "Benimkini kendim taşıyabilirim."

Peki, der gibi başımı sallayıp çuvalı ona uzattım. "Sizce Camassia gerçekten de tedavi mi?" diye sordum.

"Bence tedavi olabilme olasılığı yüksek," dedi. "Haydi, gidelim."

Oker'ın köye dönerken durup dinlenmesi gerekti. "Bu sabah yemek yemeyi unuttum," dedi. Onu köye geldiğimden beri ilk kez yorgun görüyordum. Bir kayaya yaslandı, kalp atışlarının yavaşlamasını suratını ekşiterek, sabırsızlıkla bekledi.

"Bir şeyi merak ediyordum," dedim. Oker bir şeyler homurdandı; ama bana soru sorma, demediği için sordum: "Köylüler en başta, mutasyondan önce salgına karşı bağışıklıkları olduğunu nasıl öğrenmişlerdi?"

"Senelerdir, orijinal salgına kadar bağışıklıkları olduğunu biliyorlardı," dedi Oker. "Toplum salgını düşmana ilk yolladığında, virüsü atan pilotlardan biri ordu karargâhından kaçıp Camas'a en yakın ilk taş köye geldi."

Oker soluklanmak için biraz durdu. "Ama geri zekâlının fark etmediği şey, kendisinin de salgına yakalanmış olduğuydu. Salgının sadece su yoluyla bulaşabileceğini sanıyordu çünkü virüsü düşman nehirlerine ve ırmaklarına bu şekilde yaymıştı. Ama hastalık insandan insana da geçiyordu ve pilot, hastalığı düşmanların bazılarından kapmıştı. Belli ki taş köye gelmeden önce onlara yardım etmeye çalışmıştı."

"Neden köye kaçtı?" diye sordum.

"Ortadan kaybolma olaylarında görev alan pilotlardan biriydi," dedi Oker. "O yüzden, köylüleri tanıyordu, köylüler de onu tanıyorlardı. Oraya sığınmadan bir hafta önce hastalandı." Oker kayadan öne doğru geldi. "Gidelim."

Etrafımızdaki ağaçların arasında kuşlar cıvıldıyordu ve uzun uzun otlar patikaları o kadar çok örtmüştü ki, pantolonlarımızın paçasına sürtünüp hışır hışır sesler çıkarıyorlardı. "Tabii, top-

lumun hastalığı kapacak çalışanları için tedavisi vardı," dedi. "Ama pilot topluma geri dönmediğinden, tedavi olamadı. Taş köylere geldi ve öldü."

"Köylülerin bir tedavisi olmadığı için mi, yoksa onu öldürdükleri için mi?" dedim.

Oker dik dik bana baktı. "Onu biraz yiyecekle ve suyla ormana bıraktılar ama öleceğini biliyorlardı."

"Öyle yapmaları gerekiyordu," dedim. "Hastalığı tüm köye yayacağını düşünmüşlerdir."

Oker evet, der gibi başını salladı. "Pilot hastalanınca, onlara salgından, düşmandan ve neler olduğundan söz etti. Köylülerin topluma geri gidip ona bir tedavi getirmesi için yalvardı. Ama bunlar olana dek, köyün büyük bir kısmına girmişti. Tüm köy halkı öleceğini sandı; ayrıca, tedaviyi asla vaktinde geri getiremeyeceklerini de biliyorlardı. Ellerinden gelen tek şeyi yapmaya çalıştılar." Oker güldü. "Tabii, o sırada herkesin bağışıklık sahibi olduğunu bilmiyorlardı."

"Kimseyi köyden uzaklaştırdılar mı?"

"Hayır," dedi Oker. "Onun temasa geçtiği kişileri karantina altına aldılar ama zaten kimse hastalanmadı."

Derin bir oh çektim.

"Tabii, bağışıklıklarının toplum için bir önemi yoktu," dedi Oker. "Çünkü tedavileri vardı. Ama bunun köylüler için anlamı büyüktü. Köylüler, toplum bir daha salgını nehirlere bulaştırmaya çalışsa da ölmeyeceklerini anlamışlardı. Büyük bir kısmı, bağışıklıkları olduğunu gizledi. Sonra, biri kılavuza söyledi ama kılavuz bu bilgiyi mutasyon gerçekleşene dek kullanmadı."

"Sonra, köylüler mutasyona karşı da bağışıklık sahibi olabilir mi diye düşündü," dedim.

"Evet," dedi Oker. "Buraya gelip bağışıklığını test etmek isteyen var mı ve bir tedavi bulunmasına katkımız olur mu diye öğrenmek için geldi."

"Mutasyon geçiren virüse maruz kalmaya gönüllü kişiler biliyorum," dedim. "Neden?"

"Folyoya sarılı yemekler," dedi Oker tiksintiyle. "Kılavuz bize bir kargo dolusu bunlardan getirdi ve daha da fazlasını getirebileceğini söyledi."

"İyi de, bunlar köylülerin ne işine yarardı?" dedim. "Buradaki yiyecekler çok daha iyi."

"Diğer diyarlara yapacakları yolculuk için," dedi Oker. "O yemekler senelerce dayanır. Yolculuk için biçilmiş kaftandı. Kılavuz sadece birkaçımız virüse maruz kalmayı kabul ederse, yolculuğa çıkacak herkes için folyoya sarılı yemeklerden getireceğine söz verdi. İnsanlara mutasyonu aşıladılar ve sırf önlem olsun diye bir başka köye yolladılar. Ama kimse hasta olmadı." O sırada, Oker pişmiş kelle gibi sırıtıyordu. "Kılavuzun surat ifadesini görmeliydin. Bir şansı olduğuna inanamamıştı. İşte, ondan sonra bir tedavi bulduğumuz takdirde bize gemilerini önerdi."

Oker patikanın tam ortasında yetişmiş mavi renkli bir öbek çiçeğin üstüne bastı. "Hastalığı hareket ederek yenmeye çalışan arkadaşların virüsle ve mavi hapla ilgili gerçeğe daha yakınlar. O haplar zehir değil. Onlar bir tetikleyici."

"Bir tetikleyici mi?" dedim.

"Toplum, düşman üzerinde kullanmak üzere salgını geliştirdiğinde, deney olarak birkaç farklı virüs de geliştirdi. Bunlardan birinin salgınınkine çok benzer bir etkisi vardı. İnsanların durgunlaşmasına neden oluyordu ama insandan insana geçmiyordu. Sadece doğrudan hapla temasa geçen kişiyi etkiliyordu. Toplum

bu virüsü düşman üzerinde kullanmamaya karar verdi. Onlar yerine, kendi halkı üstünde kullandı."

Oker dönüp bana baktı. "Toplum bu virüslere isimler verdi," dedi. "Sözünü ettiğim virüse *Serulen* virüsü dediler."

"Neden?"

"Mavi sözcüğünün bir diğer ismidir," dedi Oker. "Laboratuvarda bu virüsü diğerlerinden daha kolay ayırt edebilmek için mavi renkli etiketler kullandılar. Bazen acaba görevlilere mavi haptan kullanma fikrini bu mu verdi diye merak ederim. Toplum, Serulen virüsünü değiştirip bebeklerin bağışıklıklarına ekledi. Böylece gerek kalırsa, virüsü mavi haplarla tetikleyebileceklerdi."

"Mükemmel bir toplum mantığı," dedim. "Sizi korurlarken gerek kalırsa diye sizi kontrol edebilmek için de içinize bir virüs yerleştiriyorlar. Peki, neden daha fazla insan daha önceden durgunluk evresine girmedi?"

"Çünkü virüs gizli," dedi Oker. "DNA'na kadar ilerliyor; ama sonra uyku hâline geçiyor. Kişi tetikleyiciyi alana kadar da virüs aktif hâle gelmiyor. Tetikleyici de mavi hap. Bunlardan bir tane alırsan, toplum sana yardım edene dek durgunlaşırsın; ama tabii, seni vaktinde bulmaları gerekir. Bulamazlarsa da ölürsün. Salgının yanı sıra Serulen virüsü için de bir tedavileri vardı. Ama bilimleri ancak buna yetiyordu. Mutasyon için bir tedavi bulamadılar."

"Neden bana bunları anlatıyorsunuz?" diye sordum. "Çünkü her an ölebilirim," dedi. "Birinin neler olup bittiğini bilmesi gerek."

"Neden beni seçtiniz? Beni tanımıyorsunuz bile."

"Mutasyona sahip insanları tanıyorsun," dedi. "İçeride ailen ya da arkadaşların var; hem şu arkadaşın da burada. Kişisel ne-

denler yüzünden insanların iyileşmesini istiyorsun. Arkadaşın iyileştirilmediği takdirde, onun ikiniz arasından kimi seçeceğini düşünüp duracaksın."

Oker haklıydı tabii. Gerçi buna şaşırmamalıydım ama belli ettiğinden çok daha fazlasının farkındaydı. Gerçek bir kılavuzun da öyle olması gerekirdi.

Geri dönüş yolunda başka bir şey konuşmadık.

Laboratuvara vardığımızda, bitkileri masaya dizdik. "Onları yıkayın," dedi Oker Noah'la Tess'e. "Ama ovuşturmayın. Sadece üstlerindeki toprak gitsin."

Tamam, der gibi başlarını salladılar.

"En iyi kökleri ayıracağım," dedi bana bitkileri parmak eklemleriyle iterek. "Sen de ekipmanları getir. Bıçağa, kesme tahtasına, havana ve bir de havan tokmağına ihtiyacımız var. Hepsinin steril olmasına özen göster."

Malzemeleri hazırlamak için hızla yanından ayrıldım. Geri döndüğümde Oker, en iyi kökleri çoktan ayırmıştı. Ufak bir öbeğin üstüne vurdu. "Bunlar en iyileri," dedi. "Onlarla başlayacağız." Bir tanesini bana doğru itti. "Kesip aç. Bu kısmı sen yapmalısın. Ben yapamam."

Böylece, köklerden birini ortasına kadar kestim. İkiye böldükten sonra, nefesim kesildi. Bitkinin içi bir soğan gibi katman katmandı ve rengi çok güzeldi: inci gibi, neredeyse parlak beyazdı.

Oker, bana havanla tokmağı uzattı. "Ez," dedi. "Herkese yetecek kadar olmalı."

Derken Oker'ın laboratuvarının kapısı güm diye açıldı. "Hah, demek buradasınız," dedi Leyna beti benzi atmış bir hâlde. "Birini sizi bulması için köye yollamıştım."

"Az önce geri döndük," dedim. "Onları kıl payı kaçırmış olmalıyız."

"Sorun ne?" diye sordu Oker.

"Durgunlar," dedi Leyna. "Ölmeye başladılar."

Odaya derin bir sessizlik çöktü. "Kılavuzun ilk getirdiği gruptan birisi mi?" diye sordu Oker.

"Evet," dedi Leyna. Derin bir oh çektim. Ky ölmemişti.

"Er ya da geç olacaktı," dedi Oker. "İlk grup haftalardır dayanıyor. Gidip ne yapabileceğimize bakalım."

Leyna evet, anlamında başını salladı. Ama oraya gitmeden önce Oker bitkileri bana sardırdı ve kilitli bir dolaba koydurdu. "Siz torbaları yenilemeye devam edin," dedi Noah'la Tess'e. "Ama ben geri dönmeden kimsenin esas tedavi üstünde çalışmasını istemiyorum."

Başlarını salladılar. Oker, anahtarı benden aldı. Sonra, Leyna'nın peşinden insanların dışında toplandığı revire gittik. Kalabalık Oker'ın ve Leyna'nın geçebilmesi için kenara çekildi. Ben de oraya aitmişim gibi peşlerinden gittim; her zamanki gibi şanslıydım çünkü ne birileri beni durdurdu ne de ne yaptığımı sordu. Beni durduracak olsalardı, onlara doğruyu söyler ve gerçek kılavuzumu bulduğumu; birlikte tedaviyi bulana dek onu gözümün önünden ayırmayacağımı anlatırdım.

Otuz Sekizinci Bölüm
CASSIA

İlk kişi revirde ölmüştü.

Hiç güzel bir ölüm değildi. Dahası, ölen kişi durgun da değildi.

Revirin diğer ucunda bir karmaşa olduğunu duydum. "Zatürre," dedi köylü doktorlardan biri, diğerine. "Ciğerleri enfeksiyonla dolmuş." Biri perdeyi çekti ve herkes hâlâ korkunç, ıslak ve sanki kocaman bir denizi yutmuş gibi kesik kesik nefes almaya çalışan hastanın başına toplanıp onu kurtarmaya çalıştı. Sonra öksürdü ve ağzından kan püskürttü. Uzaktan bile bunu gördüm. Kıpkırmızı kan, temiz bembeyaz gömleğini lekeledi.

Herkes öylesine meşguldü ki, kimsenin aklına dışarı çık demek gelmedi. Oradan kaçmak istiyordum ama Ky'ı bırakamazdım. Adamı kurtarmaya çalışanların sesini ya da kendi nefesinin bezgin bezgin çıkışını duymasını istemiyordum.

Böylece Ky'ın önüne çömeldim ve titreyen ellerimle kulaklarından birini kapattım. Sonra diğer kulağına eğilip ona şarkı söyledim. Şarkı söylemeyi nereden öğrendiğimi bile bilmiyordum.

***

Leyna, Okar'la Xander'ı içeri getirdiğinde, hâlâ şarkı söylüyordum. Şarkı söylemeye devam etmeliydim çünkü biri daha öksürmeye başlamıştı.

Köylü doktorlardan biri Oker'ın yanına gitti ve burnunun dibine kadar ilerledi. "Onları bilinçli tutmak sizin suçunuz," dedi. "Gelin de ne yaptığınızı görün. Hasta neler olduğunun farkında. Gözlerinde bir dirhem huzur yok."

"Kendine mi geldi?" diye sordu Oker. Sesindeki heyecanı duyunca içimin bulandığını hissettim.

"Sadece öleceğini anlayacak kadar," dedi doktor. "İyileşmiş değil."

Xander durup yanıma çömeldi. "İyi misin?" diye sordu.

Evet, der gibi başımı salladım. Şarkı söylemeye devam ettim. Xander, gözlerimden aklımı yitirmediğimi görebiliyordu. Kısacık bir an için koluma dokundu ve hastaların yanında duran Oker'ın ve diğerlerinin yanma gitti.

Xander'ın olan biteni görmesi gerekiyordu; bunu anlayabiliyordum. Oker'da kılavuzu bulmuştu. Ben kılavuz gibi birini seçebilseydim, Anna'yı seçerdim.

Ama bir yandan da birinin bizi kurtarmasına bel bağlayamayacağımı biliyordum. Bunu kendimiz yapmalıydık. Tek bir kılavuz olamazdı. Birinin ortaya çıkıp bizi kurtaracağı inancı olmadan ayakta kalacak kadar güçlü olmalıydık. Büyükbabamı düşündüm.

"Bir keresinde, yeşil hapla ilgili sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Evet," diyorum. "Onsuz yapabilecek kadar güçlü olduğumu söylemiştin."

"Yeşillik alan, yeşil hap," diyor uzun süre önce söylediğini tekrarlayarak. "Yeşilli bir kızın yeşil gözleri."

"O günü her zaman hatırlayacağım," diyorum.

"Ama bunu hatırlamakta zorlanıyorsun," diyor. Gözlerinde anlayışlı, şefkatli bir ifade var.

"Evet," diyorum. "Neden?"

Büyükbabam yanıt vermiyor, daha doğrusu hemen yanıt vermiyor. "Gerçek anlamda unutulmaz bir günü anlatabilmek için bir ifade kullanılırdı," diyor buna yanıt vermek yerine. "Kızıl harf günü. Bunu hatırlayabilir misin?"

"Emin değilim," diyorum. Ellerimle başıma bastırıyorum. Zihnim bulanık, kendimde değilmişim gibi hissediyorum. Büyükbabamın suratında hüzünlü bir ifade var ama bir yandan da gayet kararlı görünüyor. Onu öyle görünce ben de kararlı hissediyorum.

Bir kez daha, etrafındaki kızıl tomurcuklara ve çiçeklere bakıyorum. "Ya da," diyorum bir şeylerin farkına vararak, "Ona kızıl bahçe günü de denebilir."

"Evet," diyor büyükbabam. "Kızıl bahçe günü. Hatırlanacak bir gün."

Bana biraz yaklaşıyor. "Şu andan sonra bunu hatırlamak zor olacak," diyor. "Ama sen güçlüsün. Hepsini hatırlayabileceğini biliyorum."

Kızıl bahçe gününün bir başka kısmını daha hatırlamıştım. Gerçekten de hepsini hatırlayabilirdim. Büyükbabam öyle demişti. Ky'ın elini sıktım ve şarkı söylemeye devam ettim.

Rüzgâr tepenin üstünde ve ağacın altında.
Kimsenin göremediği sınırın ötesinde.

İnsanlar artık ölmeyene dek ona şarkı söyleyecektim, sonra da tedaviyi bulacaktım.

Otuz Dokuzuncu Bölüm
KY

Kimsenin göremediği
Sınırın ötesinde.

Denizdeydim.

Suya batıp çıkıyordum; yüzeye ve dibe, sonra daha dibe.

Indie de denizdeydi.

"Burada olmamalıydın," dedi asabi bir ses tonuyla. Tıpkı hatırladığım gibiydi. "Burası bana ait. Burayı ben buldum."

"Dünyadaki tüm su senin olabilir," dedim.

"Öyle zaten," dedi. "Gök de öyle. Mavi renkli olan her şey artık bana ait."

"Dağlar da mavi," dedim.

"O zaman, onlar da benim."

Dalgaların üstünde, yan yana batıp çıktık. Gülmeye başladım. Derken Indie de gülmeye başladı. Bedenimdeki ağrı dinmişti. Hafiflemiş hissediyordum. Artık bir bedenim bile olmayabilirdi.

"Okyanusu severim," dedim Indie'ye.

"Seveceğini biliyordum," dedi. "Ama peşimden gelemezsin." Sonra, gülümsedi. Dalgaların altına girdi ve gözden kayboldu.

Kırkıncı Bölüm
CASSIA

"Cassia," dedi Anna revirin kapısında durup. "Bizimle gel."

"Gelemem," dedim notlarımı karıştırıp Anna'nın sözünü ettiği çiçekleri ararken. *Maripoza zambağı. Efedra. Fırça çiçekleri.* Anna bana çiçeklerin resimlerini getireceğini söylemişti. Unutmuş muydu? Tam ona soracakken tekrar konuştu.

"Oylamayı izlemek için de mi gelmeyeceksin?" Köy halkı dışarıda Oker'ın, Xander'ın ve diğer asistanların yaptığı ilaçların ne yapılması gerektiğine karar vermek üzere toplanmıştı. Önce hangisinin denenmesi ve sonra ne yapılması gerektiğine dair bir anlaşmazlık oluşmuştu.

"Evet," dedim Anna'ya. "Düşünmeye devam etmem gerek. Gözden kaçırdığım bir şey var. Bunu burada yapmam gerek. Biri Ky'a verilen ilacı kesmiş. Buradan gitmiyorum."

"Sahi mi?" diye sordu Anna doktorlardan birine.

Adam mutsuz bir tavırla omuzlarını silkti. "Olabilir," dedi. "Ama nasıl olabileceğini anlayamıyorum. Burada sürekli sağlık görevlileri vardır. Hem köyde kim hastalara zarar vermek isteyebilir? Hepimiz bir tedavi bulunmasını istiyoruz."

Anna da, ben de, gayet aşikâr olanı söyleyemedik. Belki de köydeki herkes aynı şeyi hissetmiyordu.

"Senin taşını ben yaptım," dedi Anna. Bana üstünde ismimin yazılı olduğu ufak bir taş uzattı. *Cassia Reyes.* Onunla konuşmaya başladığımdan beri ilk kez kafamı kaldırıp baktım; suratının ve kollarının her yanına mavi çizgiler çizdiğini fark ettim. Ona dikkatle baktığımı fark etti. "Oylama gününde, ayin işaretlerini üstüme çizerim," dedi. "Bu, bir oyuk geleneğidir."

Taşı ondan aldım. "Bir oy hakkım mı var?" dedim.

"Evet. Köy konseyi tarafından senin ve Xander'ın herkes gibi birer oy hakkı olmasına karar verildi."

Bu jest beni duygulandırdı. Demek oradaki insanlar bize güvenmeye başlamışlardı. "Ky'ı yalnız bırakmak istemiyorum," dedim. "Taşı biri benim yerime atabilir mi?"

"Olabilir," dedi Anna, "ama oylamayı görmelisin. Her liderin görmesi gereken bir olaydır."

Anna ne demek istiyordu? Ben bir lider değildim ki.

"Hunter'a burada kalması ve başında nöbet tutması için güvenir misin?" dedi Anna. "Sadece sen oy verip geri dönene kadar, birkaç dakikalığına."

Hunter'a baktım. Onu ilk gördüğüm zamanı hatırladım. Kızını gömüyordu ve o güzel şiiri mezarı işaretlemek için kullanıyordu. "Evet," dedim. Hem oylama uzun sürmeyecekti hem de bu arada Anna'ya tekrar çiçekleri sorabilirdim.

Hunter taşını Anna'ya verdi. "Leyna'ya oy veriyorum," dedi.

Anna evet, der gibi başını salladı. "Senin için oyunu veririm."

Anna haklıydı.

Gördüğüm manzara öylesine olağandışıydı ki, nefes almayı bile neredeyse unutacaktım.

Herkes elinde bir seçimle gelmişti. Anna gibi bazılarında iki taş vardı çünkü bir başkasının oyunu vekâleten kullanmaları is-

tenmişti. Bunun işe yaraması için bu insanların birbirlerine çok güveniyor olması gerekiyordu.

Oker ve Leyna yarıkların yakınında duruyorlardı. Colin dâhil olmak üzere diğerleri ise kimsenin taşları bir yerden diğerine aktarıp aktarmadığını kontrol ediyordu. O gün iki seçenek söz konusuydu: Ya Oker'a oy verilecekti ya da Leyna'ya. Bazıları kararsız gibiydi; ama birçok kişi doğrudan ilerledi ve taşlarını Oker'ın yanındaki yarığa fırlattı. Oker'ın camassia tedavisinin tüm uygun hastalara verilmesi taraftarıydılar. Daha temkinli olanlarsa taşlarını birkaç farklı tedaviyi uygulamaktan yana olan Leyna'ya oy vermek için kullanıyorlardı.

Oker'ın yarığı neredeyse dolmuştu.

Karar büyük köy taşının gölgesinde verildi ve herkes üstlerinde isimlerinin bulunduğu ufak taşları tutarken aklıma Sisifus'un ve kılavuzun öyküsü geldi. Bunu aylar önce pusula için değiş tokuş etmiştim. İnançlar ve mitler birbirine öylesine bağlıydı ki hangisinin öykü hangisinin gerçek olduğundan asla emin olamıyordunuz.

Ama belki de bunun önemi yoktu. Ky bir keresinde, tepede bana Sisifus öyküsünü anlattıktan sonra öyle demişti. Sisifus gerçekten yaşamamış olsa bile bizler yeterince onun gibi hayatlar yaşadık. O yüzden, gerçek sayılır.

Xander, beni bulabilmek için kalabalığı yarıp geldi. Hem çok yorgun hem de aydınlanmış görünüyordu. Serbest elimi onunkini tutmak için uzattığımda, parmaklarımı sıkı sıkı tuttu. "Oy verdin mi?" diye sordum.

"Henüz vermedim," dedi. "Bize verdiğin listeden ne kadar emin olduğunu sormak istiyordum."

Oker'a, bizi duyabileceği yakınlıkta duruyorduk. Ama ona yine de dürüstçe yanıt verdim. "Hiç emin değilim," dedim. "Bir şeyi

gözden kaçırıyorum." Xander'ın suratında belli belirsiz bir rahatlama ifadesi gördüm. Bunu söyleyişim, seçimini kolaylaştırmıştı. Artık, Oker'la benim aramda bir seçim yapmasına gerek yoktu.

"Sence neyi gözden kaçırıyorsun?" dedi.

"Henüz emin değilim," dedim. "Ama galiba çiçeklerle bir ilgisi var."

Xander, taşını Oker'ın yanına fırlattı. "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Henüz oy vermeye hazır değildim. Yapacağım seçimle ilgili olarak fazla bilgim yoktu. Belki hâlâ orada olursam, bir sonraki oyda hazır hissedebilirdim. Böylece, elimi cebime sokup annemin bana yolladığı kâğıdı aldım ve taşı içine, mikro kartın yanına koydum. "Oyumu saklayacağım." Kâğıdın şeklini bozmamaya, annemin katladığı gibi katlamaya özen gösterdim. Başımı tekrar kaldırınca Oker'la göz göze geldim. Surat ifadesi keskin ve düşünceliydi, biraz da ürkütücüydü. Tekrar Xander'a baktım.

"Sence Ky kime oy verirdi?" diye sordu Xander.

"Bilmiyorum," dedim.

"Plan, kazanan tedaviyi Ky'a vermek," dedi yavaşça. "Çünkü en son durgunluk evresine giren o oldu."

"Hayır," dedim. "Önce diğer hastaların üstünde deneyebilirler. Onları nasıl durdurabilirim?"

"Bence bu tedavi işe yarayacak," dedi Xander. "Oker çok emin. Bence..."

"Xander," dedi Oker lafımızı keserek. "Gidelim."

"Sel için kalmayacak mısınız?" diye sordu Leyna Oker'a şaşırmış gibi.

"Hayır."

"Çiftçiler bunu küçümseme olarak algılarlar," dedi Leyna. "Oy verme görevinin onlara düşen kısmı bu."

Oker çoktan yürümeye başlayıp elini salladı. "Vakit yok. Anlayacaklardır."

"Revirde mi olacaksın?" dedi Xander bana.

"Evet," dedim. Ky'la kalacak, işe yarayan bir tedavi bulduğumuzdan emin olana dek onu koruyacaktım. Ama gidemiyordum. Bu işin nasıl sonuçlanacağını görmeliydim.

Colin öne çıktı ve kalabalığı susturmak için elini havaya kaldırdı. "Son taş da atıldı," dedi.

Oker'ın kazandığı belliydi. Onun yarığında, Leyna'nınkinden çok daha fazla taş vardı. Ama Colin bunu hemen anons etmedi. Bunun yerine, bazı çiftçiler ellerinde su dolu kovalarla gelirken geri çekildi. Çiftçilerin kollarında da mavi işaretler vardı. Anna da peşlerinden gidiyordu.

"Çiftçiler de taşlarla oy verirler," diye fısıldadı Eli bana. "Ama su da kullanmaları gerekir. Köylüler bunu da oy töreninin bir parçası hâline getirdiler."

Anna kalabalığın önüne çıkıp konuşmaya başladı. "Yuvamız kanyonlarda akan seller gibi seçimimizin gücünü biliyoruz ve suyu izliyoruz."

Çiftçiler her iki yarığa da aynı anda su döktüler.

Su hızla ilerledi, seller gibi aktı. Birazı en sondaki kayalıkların arasından aktı. Oker'ın yarığından bile birazı taştı. Ama en çok taş orada olduğundan en çok suyu da orası tutuyordu.

"Oylar verildi," dedi Colin. "Önce, Oker'ın tedavisini deneyeceğiz."

Kayaların arasından geçen su gibi kalabalığın arasından Ky'ı tedaviden korumak üzere revire koşmaya başladım.

Binanın kapısını açtığımda, neler olduğunu anlayamadım. Yağmur yağıyordu hem de içeride. Zemine vuran, su sesine benzer bir şey duyuyordum.

Tüm besin torbaları yerinden çıkmıştı ve hepsi yere damlıyordu.

Sadece Ky'ınki değil, hepsi aynı durumdaydı. Dosdoğru Ky'ın yanına gittim. Kesik, hırıltılı bir nefes çekti içine.

Onun da damarına bağlı olan hortum çıkmıştı ve özenli bir biçimde yatağının yanındaki direğe asılmıştı. Yere damlıyordu. *Şıp. Şıp. Şıp.*

Bütün hastalar aynı durumdaydı. Bir an için ne yapacağımı bilemedim. Doktorlar neredeydi? Oy vermeye mi gitmişlerdi? Ky'ın hortumunu nasıl takacağımı bilmiyordum.

Odanın diğer ucunda bir kıpırtı hissedince o yöne baktım. Hunter, kılavuzun ilk getirdiği hastaların yanındaydı. Kapkara bir gölge gibi orada duruyor ve kıpırdamıyordu. "Hunter," dedim yavaşça ona doğru yürüyerek. "Neler oldu?"

Arkamdaki kapıdan bir ses geldiğini duydum ve dönüp kim olduğuna baktım.

Anna'ydı.

Suratı allak bullaktı. Benden birkaç adım ötede durup Hunter'a baktı. Hunter bakışlarını başka yöne çevirmedi, Anna'nın gözlerindeyse derin bir hüzün belirdi.

Sonra, ayaklarının dibinde yatan doktorların zavallı bedenlerini gördüm. Ölmüşler miydi?

"Herkesi öldürmeye çalıştın," dedim Hunter'a ama bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, bir hata yaptığımı anladım. Hunter onları öldürmek istemiş olsaydı, hepimiz gitmişken bunu yapması çok kolay olurdu.

"Hayır," dedi. "Adil olsun istedim."

Ne demek istediğini anlayamadım. Ona güvenebileceğimi sanmış, yanılmıştım. Hunter oturup başını ellerinin arasına aldı. Anna'nın ağladığını ve yere damlayan sıvıların sesini duydum.

"Onu Ky'dan uzak tut," dedim Anna'ya sert bir sesle. Başını salladı. Hunter ondan çok daha güçlüydü ama o anda yıkılmış gibi görünüyordu. Bu hâlinin ne kadar süreceğini bilmiyordum ve durgunlara yardım edecek birilerini bulmalıydım. Xander'a ihtiyacım vardı.

O ve Ky orada güvenebileceğim tek kişilerdi. Bunu nasıl unutabilirdim?

Kırk Birinci Bölüm
XANDER

Oker, laboratuvarın kapılarını arkamızdan kapattı. "Benim için bir şey yapmanı isteyeceğim," dedi. Camassia bitkilerini topraktan çıkarırken kullandığımız çuvalı alıp omzuna attı.

"Nereye gidiyorsunuz?" dedim.

Oker pencereden dışarı baktı. "Hemen gitmem gerek. Hepsinin dikkati dağınıkken."

"Bir dakika," dedim. "Yardıma ihtiyacınız yok mu?" Tek başına bitkileri kazamazdı. Bunu mu yapmaya gidiyordu?

"Burada kalmanı istiyorum," dedi. Elini cebine sokup camassia tedavisini kilitlediğimiz dolabın anahtarlarının bulunduğu metal halkayı çıkardı. "Tüm tedaviyi yok et. Kullanabileceğimiz başka bir şeyle birlikte geri döneceğim."

"Ama oyları siz aldınız."

"Bu tedavi işe yaramayacak," dedi. "Ama artık neyin yarayacağını biliyorum."

"Her şeyi yok etmemize gerek yok."

"Evet, var," dedi. "İnsanlar bu tedaviye oy verdiler. Bunun yerine geçecek bir şeyi kabul etmezler. Dediğimi yap. Hepsini la-

vaboya dök. Leyna'nın bana yaptırdıklarını da yok et. Bunların hiçbiri işe yaramaz."

Dediklerine inanamadığım için yerimden kıpırdayamadım. "Ama camassia konusunda çok emindiniz. Hâlâ hastaların bazılarında deneyebiliriz."

"İşe yaramaz," dedi hışımla. "Boşa vakit kaybetmiş oluruz. Hastaların hayatını boşa harcamış oluruz. Ölmeye başladılar bile. Sana dediğimi yap."

Bunu yapabileceğimden emin değildim. Tedavi üstünde çok çalışmıştık ve Oker işe yarayacağından çok emindi.

"Kılavuz olduğumu sanıyorsun, değil mi?" dedi bana bakarak. "Gerçek kılavuzun ne olduğunu bilmek ister misin?"

Artık ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

"Toplumda çalıştığım zamanlarda, kılavuz öykülerine gülerdik," dedi. "İnsanlar birisinin gökten inip onları kurtaracağına nasıl inanırlardı? Ya da sudan geleceğine. Aptalca öyküler. Çılgın öyküler. Sadece zayıf iradeli insanlar bu tür bir şeye inanabilir." Dolabın anahtarlarını elime tutuşturdu. "Sana toplumun virüslere isim verdiğini söylemiştim."

Evet, der gibi başımı salladım.

"Virüsü yukarıdan suya atacağımızı öğrendiğimizde, salgına insanların öykülerinden isim vermenin komik olacağını düşündük. O yüzden, salgına 'kılavuz' ismini verdik."

Salgın, kılavuzdu. Sırf tedaviyi bulmakla kalmamıştı. İlk olarak, salgını yaratmıştı; mutasyon geçirmiş ve herkesi durgunlaştırmış olan salgını.

"İşte, bu yüzden tedaviyi bulmam gerek," dedi.

Evet, onu anlıyordum. Tedaviyi bulmak, onu kurtaracak tek şeydi. "Camassia tedavisini yok edeceğim," dedim. "Ama gitmeden önce şunu söyleyin: Hangi bitkiyi getireceksiniz?"

Oker yanıt vermedi. Kapıya kadar yürüdü, sonra bana baktı. Tedavinin tek öncüsü olmaktan vazgeçemediğini fark ettim. "Geri döneceğim," dedi. "Kapıyı arkamdan kilitle."

Sonra da gitti.

Oker, bana söylediği her şeyi yapacağıma inanıyordu. Bana güveniyordu. Ya ben ona? Bu, yanlış tedavi miydi? Bizi deneyemeyeceğimiz kadar geriye mi götürecekti?

Oker vaktimizin kalmadığını söylerken haklıydı.

Dolabı açtım. İsyan, salgına bir zamanlar kılavuz dendiğini biliyor muydu? Bunca şeye rağmen gerçekten hiç başarılı olabilecek miydik?

İsyan asla işe yaramayacaktı.

Bunu yapabileceğimden emin değilim, diye düşündüm.

Neyi yapabileceğinden, Xander, diye sordum kendime.

Devam edemiyorum.

Durgun bile değilsin. Devam etmelisin.

Doğru şeyi yaptım. Pes etmedim. Bunu suratımda bir gülümsemeyle yaptım. Her zaman iyi bir insan olduğuma inanmıştım.

Ya değilsem?

O anda, bunları düşünemezdim. Oker'a güvenmiştim ve işler o raddeye geldiğinde, doğru şeyi yapacağıma inanıyordum.

Dolabı açıp bir tepsi dolusu tedaviyi çıkardım. İlk paketi açıp lavaboya dökerken dudağımın iç kısmını o kadar sert ısırıyordum ki, ağzıma kan tadı geliyordu.

Kırk İkinci Bölüm
KY

Yağmur yağıyordu. O yüzden, hatırlamalıydım.

Bir şeyi.

Birini.

İçim su doluyordu.

Kimi hatırlıyordum?

Bilmiyordum.

Boğuluyordum.

Nefes alıp vermeyi hatırlıyordum.

Nefes alıp vermeyi hatırlıyordum.

Hatırlıyordum.

Hatır...

Kırk Üçüncü Bölüm
CASSIA

İnsanlar hâlâ köy meydanında dolanıyor, oylama sonuçlarından söz ediyordu; bu yüzden, Xander'ı bulabilmek için binaların, köyün sınırında kalan arka tarafına telaşla koştum. Orası karanlık ve nemliydi, ağaçlarla dağların arasında kalıyordu; araştırma laboratuvarının arkasına vardığımda, neredeyse çamurların arasına kıvrılmış bir şeyin üstüne basacaktım. Aslında bu, bir şey değil, biriydi...

Oker oradaydı.

Yerde yatıyordu; suratını mı ekşitiyor, gülüyor mu belli değildi. Derisi eski ve köşeli kemiklerinin üstünde o kadar çok gerilmişti ki, ne yaptığını anlamak zordu.

"Hayır, hayır," diyerek, ona dokunmak için yere eğildim. Ağzından hiç hava çıkmadı ve kulağımı göğsüne yasladığımda, bedeni hâlâ ılık olduğu hâlde nefes alıp verdiğini duyamadım. "Oker," diye fısıldadım. Açık duran gözlerine baktım ve ellerinden birinin çamurlu olduğunu gördüm. Neden, diye düşündüm durup dururken ama sonra çamurların arasında, bana tanıdık gelen bir şey olduğunu gördüm.

Sanki yumruklarını çamura üç kez bastırmış, bir tür yıldız oluşturmaya çalışmıştı.

Ağırlığımı topuklarıma verdim; dizlerim kirlenmişti, ellerim de titriyordu. Onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ama Oker'a yardım edebilecek biri varsa bu, Xander'dı.

Ayağa kalktım ve araştırma laboratuvarının son birkaç basamağını yalvara yalvara çıkmaya çalıştım. *Xander, Xander, lütfen orada ol.*

Kapı kilitliydi. Kapıyı yumruklayıp ona seslenmeye koyuldum. İçime bir nefes çekmek için durduğumda, köylülerin binanın diğer yanındaki patikadan geldiklerini duydum. Sesimi mi duymuşlardı?

"Xander," diye seslendim yine ve Xander arka kapıyı açtı.

"Sana ihtiyacım var," dedim. "Oker öldü. Hunter da durgunların hepsinin besin torbalarını çıkardı." Daha da fazlasını anlatacaktım ki, Leyna ve diğerleri binanın arka tarafına geldiler ve oldukları yerde donakaldılar.

"Neler oldu?" diye sordu Leyna, Oker'a bakıp. Surat ifadesi hiç değişmedi. Bunun sebebini anladım çünkü gördüğü şey inanılacak gibi değildi. Oker ölmüş olamazdı.

"Kalp krizi geçirmiş gibi görünüyor," dedi beti benzi atmış doktorlardan biri. Çamurların arasında yatan Oker'ın başına eğildi. Ona nefes vererek kalbini tekrar çalıştırmak için göğsüne bastırıp Oker'ı geri döndürmeye çalıştılar.

Hiçbir şey işe yaramadı. Leyna ağırlığını topuklarına vererek oturdu ve suratını eliyle sildi. Üstü başı çamur içinde kalmıştı. Oker'ın omzundaki çuvalı çekti ve içine baktı. Çuval bir kürek ve biraz toprak haricinde boştu. "Ne yapmaya çalışıyordu?" diye sordu Xander'a.

"Bir şey bulmak için çıkmıştı," dedi Xander. "Bana ne olduğunu söylemedi. Onunla gitmeme de izin vermedi."

Bir süre kimseden ses çıkmadı. Herkes bakışlarını Oker'a çevirdi. "Revirdeki durgunlar," dedim. "Hiçbirinin torbası bağlı değil."

Doktor bana baktı. "Aralarında ölen var mı?"

"Hayır," dedim. "Ama torbaları nasıl bağlayabileceğimi bilmiyorum. Lütfen. Oraya yalnız da gitmeyin. Diğer doktorlara saldırıldı."

Colin birkaç kişiye doktorla birlikte girmesini işaret etti. Leyna geride kaldı, Xander'a Oker'ı ilk gördüğü andan beri suratında oluşan o boş ifadeyle baktı.

Ky'ın yanında olmak için geri dönmek istiyordum. Ama aniden, Xander'ın başının korkunç şekilde dertte olduğunu fark edip onu yalnız bırakamayacağımı anladım.

"Her şey bitmedi," dedi Leyna. "Oker tedaviyi bize bıraktı." Bu da bana komik geldi; öyle bir anda hiçbir şey komik gelmemeliydi ama elimde değildi. Daha birkaç dakika önce Leyna'nın planıyla Oker'ınki arasında oylama yapıyorduk; şimdiyse Leyna, Oker'ın dediğini yapmamız gerektiğine ikna olmuştu. Ölümü, fikrini değiştirmişti.

Xander'ın o süre boyunca neler yaptığını, Ky'ı iyileştirip iyileştiremeyeceğini ve Hunter'ın neden hastaları öldürmeye çalıştığını anlamalıydım. Dahası, Oker'ın çamurda oluşturduğu ama köylülerin ayak izleriyle silinip giden ve bir tek benim gördüğüm yıldızla ne demek istediğini de anlamalıydım.

"Tedaviyi alalım," dedi Leyna Xander'a. Ben de elinden tuttum ve Xander araştırma laboratuvarına girerken elini sıkı sıkı tutmaya devam ettim. Ona dokunmama izin vermişti ama bir terslik vardı. Elimi eskisi gibi tutmuyordu, kasları gerilmişti.

***

"Ne yaptın?" dedi Leyna. Onu tanıdığımdan beri, sesi ilk kez cılız çıkmıştı. Şok geçiriyor gibiydi.

"Oker bana bunları yok etmemi söyledi," dedi Xander.

Lavabo boş tüplerle doluydu.

"Oker, bana camassia tedavisi konusunda yanıldığını söyledi. Yeni bir ilaç yapacaktı ve bunu hazır etmeden önce başka bir tedavi denememizi istemedi."

"Peki, bu yeni tedavinin içime ne koyacaktı?" diye sordu Celin. Bilmek istiyordu. En azından, Celin Xander'ın tedavileri kafasına göre yok ettiğini düşünmek yerine onu gerçekten de dinliyor gibiydi. Anna orada olsaydı, o da dinlerdi. *Şimdi ne yapıyor? Hunter'a ne olacak? Ky nasıl?*

"Oker'a sordum ama bana söylemedi."

Ama bunu söylediği anda, Colin'in ona olan güveni fıs diye sönüverdi. "Yani, Oker sana tüm tedavileri yok edecek kadar güvendi ama ne aramaya gittiğini söyleyecek kadar güvenmedi, öyle mi? Ya da yeni tedaviyi nasıl yapacağını söyleyecek kadar."

"Evet," dedi Xander. "Aynen öyle diyorum."

Uzunca bir süre Leyna, Celin ona baktılar. Lavabodaki boş tüplerden biri kayıp çın diye öttü.

"Bana inanmıyorsunuz," dedi Xander. "Oker'ı öldürdüğümü ve tedavileri tek başıma yok ettiğimi sanıyorsunuz. Bunu neden yapayım?"

"Bunu neden yaptığını bilmeme gerek yok," dedi Celin. "Tek bildiğim, bu köyün vaktini boşa harcadığın ki vaktimiz zaten çok kısıtlıydı."

Leyna diğer iki asistana döndü. "Biraz daha camassia tedavisi yapabilir misiniz?"

"Evet," dedi Noah. "Ama biraz vakit alır."

"Başlayın," dedi Leyna. "Hemen."

Köylüler Xander'ı da, Hunter'ı da hapishaneye götürdüler. Revirdeki doktorlar ölmemişti; sadece bayılmışlardı. Durgunların hiçbiri de ölmemişti ama köylüler daha önceki iki ölümden ve diğer hastaların torbalarını çıkarıp onu tehlikeye atmaktan Hunter'ı sorumlu tuttular.

Tabii, Xander da camassia tedavisini, yani köylülerin diğer diyarlara gidebilmek için en iyi ve son şansını mahvetmişti. Bazıları Xander'ın Oker'a zarar verdiğini de düşünüyordu ama bunu destekleyecek herhangi bir kanıt olmadığından, Xander sadece ilaçları yok etmekle suçlanıyordu. İnsanlar ona bir şey öldürmüş gibi bakıyorlardı; tedavi yok olduğu için öyle hissediyor olmalıydılar. Durgunları ve onları kurtarma şansının, Oker'ın ölümüyle birlikte uzaklara kaydığı doğruydu.

"Xander'la Hunter'a ne yapacaksınız?" diye sordum Leyna'ya.

"Kanıt topladıktan sonra bir oylama daha yapacağız. Buna insanlar karar verecek."

Köy meydanında, köylülerin ve çiftçilerin taşlarını topladıklarını gördüm. Yarıklardaki sular taşlar alındıktan sonra dışarı akmaya başladı.

Kırk Dördüncü Bölüm
KY

Kırk Beşinci Bölüm
CASSIA

Şüphe köyde, insanın iliklerini titreten bir kış yağmuru misali yayılıyordu. Çiftçiler ve köylüler kendi aralarında usul usul konuşuyorlardı. *Hunter'ın durgunların besin torbalarını çıkarmasına biri yardım etmiş miydi? Cassia, Xander'ın tedaviyi yok edeceğini biliyor muydu?*

Köy liderleri, kanıtlar toplanırken Xander'la Hunter'ın hapishanede kalmasını kararlaştırmışlardı. Bir sonraki oylamada onlara ne yapılacağına karar verilecekti.

Tıpkı Oker'ın çamurlu yıldızı gibi üçe bölünmüştüm. Ky'la birlikte revirde olmalıydım. Xander'la birlikte hapishanede olmalıydım. Bir tedavi bulabilmek için tasnif yapıyor olmalıydım. Üçünü birlikte yapıp kendime ait bu parçaların bir bütün yaratabilecek bir şey oluşturacağını umuyordum.

"Buraya Xander'ı ziyarete geldim."

Yanından geçerken Hunter bana bakınca durdum. Yanından öylece geçip gitmek doğru olmayacaktı. Hem onunla konuşmak da istiyordum. Böylece, parmaklıkların karşısında durdum. Omuzları güçlü duruyordu, elleriyse her zamanki gibi mavi çiz-

gilerle kaplıydı. Onun mağarada o tüpleri nasıl kırdığını hatırladım. Buradaki parmaklıkları eğecek kadar güçlü görünüyor, diye düşündüm. Sonra, onun dışarı çıkacak durumda olmadığını gördüm... Sarah'nın oyukta öldüğü gün bile görmediğim kadar çökmüştü.

"Hunter," dedim usulca. "Sadece bilmek istiyorum. Onca zamandır Ky'ın besin torbasını sen mi çıkarıyordun?"

Evet, der gibi başını salladı.

"Torbasını çıkardığın tek kişi o muydu?"

"Hayır," dedi. "Diğerlerininkini de çıkardım. Ky'ınki, onu sık sık ziyaret eden birisi olduğu için anlaşıldı."

"Doktorları nasıl aştın?"

"Geceleri daha kolay oluyordu." Onun kanyonda hayatta kalmak için nasıl iz sürdüğünü, öldürdüğünü ve gizlendiğini hatırladım. Revirle köyün onun için çocuk oyuncağı gibi olması gerektiğini düşündüm. Derken güpegündüz yalnız kalınca, artık daha fazla dayanamamıştı demek.

"Neden Ky?" dedim. "Kanyondan birlikte kurtuldunuz. Birbirinizi anladığınızı sanıyordum."

"Adilane olmam gerekiyordu," dedi Hunter. "Herkesin besin torbasını çıkarıp Ky'ınkini bırakamazdım."

Arkamdaki kapı açılınca, içeri ışık girdi. Hafifçe arkama döndüm. Anna içeri girmişti ama Hunter'ın onu göremeyeceği bir yerde duruyordu. Konuşmayı dinlemek istiyordu.

"Hunter, hastalardan bazıları öldüler," dedim. Keşke bana yanıt verseydi, nedenini söyleseydi.

Hunter kollarını öne uzattı. Renk o kadar canlı görünsün diye, işaretleri ne kadar sıklıkla çizdiğini düşündüm. "Elinde doğru tedavi olmayınca insanlar ölür," dedi.

Anlamaya başlamıştım. "Sarah," dedim. "Ona ilaç bulamamıştın."

Hunter yumruklarını sıktı. "Herkes... Toplum, isyan, köydeki insanlar bile... Hepimiz toplumdan gelen bu hastalara yardım etmek için elimizden geleni yaptık. Sarah için kimse kılını bile kıpırdatmadı."

Haklıydı. Hunter'ın kendisi hariç, kimse bir şey yapmamıştı; bu çaba da onu kurtarmaya yetmemişti.

"Tedaviyi bulduk diyelim, sonra ne olacak?" dedi Hunter. "Herkes diğer diyarlara kaçacak. Bugüne dek çok fazla insan gitti."

Anna Hunter'ın onu görebilmesi için biraz daha öne çıktı. "Doğru," dedi.

Derken Hunter'ın gözleri doldu ve başını önüne eğip ağlamaya başladı. "Üzgünüm," dedi.

"Biliyorum," dedi Anna.

Yapabileceğim bir şey yoktu. Onları bırakıp Xander'ın yanına gittim.

"Ky'ı revirde yalnız bırakmışsın," dedi. "Güvende olduğuna emin misin?"

"Yanında nöbet tutan doktorlar ve nöbetçiler var. Eli de yanından ayrılmıyor."

"Eli'ye güveniyor musun yani?" diye sordu Xander. "Hunter'a güvendiğin gibi mi güveniyorsun?" Xander'ın sesinde daha önce hiç duymadığım bir gerginlik vardı.

"Kısa süre sonra oraya geri döneceğim," dedim. "Ama önce seni görmeliydim. Tedavinin ne olabileceğini anlamaya çalışacağım. Oker'ın ne aradığına dair herhangi bir fikrin var mı?"

"Hayır. Bana söylemedi. Ama bir bitki olduğunu düşünüyorum. Diğer bitkileri toplamak için kullandığımız şeyleri almıştı yanına."

"Tedavi hakkında ne zaman fikrini değiştirdi?" diye sordum. "Camassianın işe yaramayacağını ne zaman söyledi?"

"Oylama sırasında," dedi Xander. "Oylama sırasında, fikrini değiştiren bir şey oldu."

"Sen de bunun ne olduğunu bilmiyorsun."

"Sanırım, senin dediğin bir şeydi. Bir şeyi göz ardı ettiğini ve bunun çiçeklerle ilgili bir şey olduğunu söylüyordun."

Başımı salladım. Bu sözlerim Oker'a nasıl yardım etmiş olabilirdi? Elimi cebime sokup, annemin yolladığı kâğıdın orada olup olmadığını kontrol ettim. Kâğıt oradaydı, içindeki mikro kart ve ufak taş da öyle. Acaba köylüler hâlâ oy vermeme izin verecekler mi diye merak ettim.

"Yalnız," dedi Xander.

"Nedir yalnız olan?" diye sordum. Oker öldükten sonra, araştırma laboratuvarının ıssız kaldığını mı söylemeye çalışıyordu?

"Ölüm," dedi. "Yanında biri olsa bile, gerçek ölümü tek başına yaşaman gerekiyor."

"Öyle," dedim.

"Her şey öyle," dedi. "Bazen sen yanımda olduğun hâlde yalnız hissediyorum. Hiç öyle hissedebileceğimi düşünmezdim."

Ne diyeceğimi bilemedim. Hüzünle, birbirimizi anlamaya çalışarak birbirimize baktık. "Üzgünüm," dedim en sonunda ama başını salladı. Ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştım; her ne söylemek istediyse, onu istediği gibi dinlememiştim.

***

Revirin penceresinden içeri sızan ışık bulanık ve griydi. Ky'ın suratı çok durgun görünüyordu. Gitmiş gibiydi. Torbadaki sıvı düzgün bir biçimde damarlarına akıyordu. O da, Xander da kapana kısılmışlardı. Onları kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım.

Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Tekrar listelere baktım. Bunları o kadar çok kontrol etmiştim ki. Diğer herkes Oker'ın camassia tedavisini baştan üretmeye çalışıyordu. Ama Oker'ın haklı olduğunu ve hepimizin yanıldığını düşünüyordum. Tasnifçiler, eczacılar... Hepimiz bir şeyi gözden kaçırıyorduk.

Çok yorulmuştum.

Bir keresinde, sellerin kanyona akışını izlemek için kenarda durup, güvenli ama sallanan bir toprak parçası üstünde neler olacağını bekleyip görmek istemiştim. Ağacın çıt diye kırılmasını ve suyun yükselmesini duymak istiyorum ama suyun bana erişemeyeceği bir yerden.

O sırada, muazzam bir rahatlama hissiyle su duvarının ilerleyişini izleyip, "İşte o an geldi, işim bitti," diye düşünürken, daha zihnimden geçen düşünceyi tamamlamama fırsat bulamadan, suların beni tamamıyla yutmasının çok ürkütücü olabileceğini düşünüyordum.

Gece çökerken Anna revirde yanıma gelip oturdu. "Üzgünüm," dedi Ky'a bakıp. "Hunter'ın asla böyle bir şey..."

"Biliyorum," dedim. "Ben de öyle."

"Oylama yarın olacak," dedi bana. Anna'nın sesi ilk kez yaşlı çıkıyordu.

"Ne yapacaklar?" dedim.

"Xander muhtemelen buradan sürülecek," dedi. "Masum da bulunabilir ama bunun olacağını sanmıyorum. İnsanlar çok öf-

keli. Oker'ın Xander'a tedaviyi yok etmesini söylediğine inanmıyorlar."

"Xander, eyaletlerdendir," dedim. "Sürgünde nasıl hayatta kalabilir?" Xander zekiydi ama daha önce hiç vahşi doğada yaşamamıştı ve onu sürgüne yollarlarsa ne yapacağını bilemezdi. Benimse vahşi doğada yanımda Indie vardı.

"Hayatta kalması gerektiğini sanmıyorum," dedi Anna.

Xander sürgüne yollanırsa ben ne yapacaktım? Onunla giderdim ama Ky'ı geride bırakamazdım. Hem Xander'a bu tedavi için ihtiyacımız vardı. Doğru bitkiyi bulsam bile nasıl bir tedavi yapacağımı ya da onu Ky'a vermenin en iyi yolunu bilemezdim. Bu şey işe yarayacaksa bunu üçümüz yapacaktık. Ky, Xander ve ben.

"Ya Hunter?" diye sordum Anna'ya yavaşça.

"Hunter için umabileceğimiz en iyi şey sürgün," dedi. Onunla birlikte oyuktan gelen başka çocukların olduğunu bildiğim hâlde Hunter kendi çocuğuymuş, kanından geriye kalan son kişiymiş gibi hüzünlü çıkıyordu sesi.

Sonra, bana bir şey verdi. Gerçek bir kâğıt parçası; bunu ta oyuktaki mağaradan yanında getirmiş olmalıydı. Kâğıt kanyonlar gibi, köydeki dağlar gibi kokuyordu ve Anna'nın yuvasını terk etmeye nasıl dayanabildiğini düşününce içimin sızladığını hissettim.

"Burada istediğin çiçeklerin resimleri var," dedi. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Çizdikten sonra, renklendirmek zorunda da kaldım. Az önce bitirdim, o yüzden boyaların birbirine karışmamasına özen göster."

O gece aklından geçen onca şey arasında, bunu yapabildiğine şaşırdım. Dahası, hâlâ tedaviyi bulmak için tasnif yapabileceğime inanması da beni duygulandırdı. "Teşekkür ederim," dedim.

Çiçek resimlerinin altına isimlerini yazmıştı.

Efedra, fırça çiçeği, maripoza zambağı.

Bir de diğerleri vardı tabii. Bitkiler ve çiçekler.

Ağlıyordum ve keşke ağlamasam diye düşünüyordum. O ninniyi o kadar çok insan için yazmıştım ki. Şimdi, hepsini kaybedebilirdik: Hunter, Sarah, Ky, annem, Xander, Bram, babam.

Efedra, diye yazmıştı Anna. Altına da ufak, huni biçiminde çiçekleri olan, sivri yapraklı bir çalılık resmi çizmişti. Sarıya ve yeşile boyamıştı.

Fırça çiçeği. Kırmızı renkliydi. Bunu kanyonlarda da görmüştüm.

Maripoza zambağı. Üç yaprağının iç kısımları kırmızı ve sarı renkli beyaz, çok güzel bir çiçekti.

Daha zihnim ne gördüğünü idrak edemeden, ellerim ne gördüğümü anladı. Elimi cebime sokup annemin verdiği kâğıdı çıkardım çünkü şeklindeki anlamı keşfediverdim. Indie'nin arı yuvasını, nasıl içinde boşluk olduğunu hatırladım ve kâğıdın kenarlarını çekince her şeyi anladım.

Elimde kâğıttan bir çiçek duruyordu. Bunu annem yapmıştı. Kâğıdı öyle bir dikkatle yırtmış ya da kesmişti ki, üç parçası tam ortasından yaprak gibi çıkıyordu.

Resimdeki çiçeğin aynısıydı: beyaz renkli, üç yapraklı, kenarları tırtıklı ve yıldız biçiminde bir çiçek gibiydi. Birden, bu şekli zeminde de gördüğümü hatırladım.

Oker bu çiçeği bulmaya çalışıyordu.

Oylama taşını içine koyduğumda, kâğıdın şeklini görmüştü.

Anna'nın resmi bana çiçeğin isminin *maripoza zambağı* olduğunu söylüyordu. Ama annemin hiç bu isimde bir çiçekten söz ettiğini duymamıştım. Bu, bir yeni gül, eski gül ya da Kraliçe

Anne dantelinin filizi değildi. Annem bana başka hangi çiçekleri anlatmıştı?

Oria'daki evimizde, annemin bana kendi yemeğine giydiği elbiseden arta kalan mavi renkli, kare biçimli saten kumaşı gösterdiği yerdeyim. Kısa süre önce toplum için izinsiz yetiştirilen ekinleri incelemek üzere gittiği farklı eyaletlerden gelmişti. "İkinci yetiştiricinin daha önceden hiç görmediğim bir ekini vardı: İlkinden daha da güzel olan, beyaz çiçekler," dedi. "Bunlara sego zambakları diyorlardı. Kökleri yeniyormuş."

"Anna," dedim kalbim gümbür gümbür atarak. "Maripoza zambağının başka bir ismi var mı?" Varsa, verilerdeki sorunun kaynağı olabilirdi. Bu çiçeği, iki farklı veri olarak sayıyorduk ama aslında tek bir değişkendi.

"Evet," dedi Anna biraz duraksadıktan sonra. "Bazıları buna sego zambağı da der."

Veri kapsülünü elime alıp bu ismi arattım. Oradaydı. Özellikleri de aynıydı. Tek bir çiçek, iki farklı isim altında kayıtlara geçilmişti. Artık isimleri birleşince potansiyel malzemeler sırasının dosdoğru en tepesine çıkıyordu. Verileri toplayanlar çok önemli, feci bir hata yapmıştı ama bunu daha önceden fark etmiş olmamız gerekirdi. Bunu nasıl olmuştu da daha önceden görememiştim? Annem bana bu çiçeğin ismini söylediği hâlde, nasıl gözden kaçırmıştım? "Bu ismi, sadece bir kere duydun," dedim kendime; o da çok uzun süre önceydi. "Nerede yetişir?" diye sordum.

"Buradan pek uzakta olmayan bir yerde bulabiliriz," dedi Anna. "Henüz tam olarak mevsimi değil ama tomurcuklanmış olması gerekir." Elimdeki kâğıt çiçeğe baktı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Hayır," dedim. "Annem yaptı."

***

Çiçekleri köyden ve patikadan uzakta ufak bir tarlada bulduğumuzda hava neredeyse kararmıştı.

Dizlerimin üstüne çöküp yakından inceledim. Hiç o kadar güzel bir çiçek görmemiştim. Sadece beyaz bir tomurcuktu; az yapraklı gövdesinden de üç tane kıvrık yaprak yükseliyordu. Tıpkı yazdıklarım gibi, ufak beyaz bir bayraktı; ama teslim olmayı değil, hayatta kalmayı simgeliyordu. Kırışmış kâğıt çiçeği cebimden çıkardım.

Ellerim titrediği hâlde, ikisinin aynı olduğunu gördüm. Bu topraklarda yetişen bu çiçek, annemin durgunluk evresine girmeden önce kâğıttan yaptığı çiçekti.

Gerçeği çok daha güzeldi. Ama bunun bir önemi yoktu. Ky'ın taşların üstüne su resimleri çizen, en önemli şeyin yakalamak değil, yaratmak olduğuna inanan annesini düşündüm. Kâğıt zambak gerçeğin kusursuz bir kopyası değildi ama yine de annemin oluşturmaya çalıştığı çiçeğin güzelliğine bir atıftı.

Annemin çiçeği sanatsal bir amaçla mı, yoksa bana bir mesaj vermek için mi yaptığını bilmiyordum ama her ikisi olarak da kabul ettim.

"Sanırım, tedavi bu çiçek olabilir," dedim.

Kırk Altıncı Bölüm
XANDER

Cassia'yı göremesem de gölgesini hapishane duvarında görebiliyordum. Sesi girişten ta hücreme kadar geliyordu. "Olası bir tedavi bulduğumuzu düşünüyoruz," dedi gardiyanlara. "Xander'ın bizim için bir şey yapması gerek."

Gardiyan güldü. "Hiç sanmıyorum," dedi.

"Sizden Xander'ı serbest bırakmanızı istemiyorum," dedi Cassia. "Sadece ona malzemeleri vereceğiz, o da tedaviyi hazırlayacak."

"Sonra tedaviyi ne yapacaksınız?" diye sordu bir diğer gardiyan.

"Tek bir hastaya vereceğiz. Kendi hastamıza; Ky'a."

"Colin'e karşı çıkamayız," dedi gardiyanlardan biri. "Kendisi liderimizdir. Diğer diyarlara gitme şansımızı yitiririz."

"Diğer diyarlara gitme şansınız bu," dedi Cassia. Sesi alçak, hafif ve kararlı çıkıyordu. "Oker bunu bulmaya çalışacaktı." Çantasından bir şey çıkardı. "Maripoza zambağı." Gölgesinden elinde bir çiçek tuttuğunu görebiliyordum. "Bunun kökünü yiyorsunuz, değil mi? Yazın tomurcuklandığında yiyorsunuz, kış için de depoluyorsunuz."

"Tomurcuklanmaya başlamışlar mı?" diye sordu gardiyanlardan biri. "Kaç tane topladınız?"

"Sadece birkaç tane," dedi Cassia.

Bir başka gölge daha belirdi ve Anna'nın sesini duydum. "Bu çiçeklerden oyukta da vardı," dedi. "Biz de bunları yerdik. Onları bir sene sonra tekrar çıkabilecekleri şekilde toplamayı biliyorum."

"Tüm bitkileri alsalar da ne önemi var?" dedi bir gardiyan diğerine. "Diğer diyarlara gideceksek, bir sonraki sene bunlara ihtiyacımız olmayacak."

"Hayır," dedi Anna. "Herkes buradan gitse bile, çiçeklerin tekrar yetişmesi gerek. Hepsini toplayıp geriye hiçbir şey bırakmamak olmaz."

"Kökler çok ufak," dedi bir gardiyan şüpheyle. "Bunun nasıl tedaviye dönüşebileceğini anlayamadım."

Cassia önümde belirdi. Elinde hem gerçek çiçek vardı hem de annesinin ona yolladığı kâğıt. İkisinin şekli tıpatıp aynıydı. "Oker bu çiçeği, kâğıt olanı oylama sırasında cebimden çıkardığımı gördü. Bunun bulmak istediği çiçek olduğunu düşünüyorum." Sesi öylesine kendinden emindi ki, eksik parçaları bir araya getirmiş gibiydi. Haklı olabilirdi: Oker onun kâğıdı cebinden çıkarışından sonra fikrini değiştirmişti.

"Lütfen," dedi Cassia gardiyanlara. "Bırakın da deneyelim." Sesi nazik ve ikna ediciydi. "Siz de hissedebiliyorsunuz, değil mi?" dedi büyük bir istekle. "Diğer diyarlar gitgide uzaklaşıyor."

Hepimiz haklı olduğunu anladığımızda, etrafa bir sessizlik çöktü. Diğer diyarların benim için tıpkı gerçek dünyanın, Lei ve Ky durgunluk evresine girdiği zamanki gibi uzaklaştığını hissediyordum. Sanki her şey elimden kaçıyordu. Kılavuzu, Oker'ı ve Cassia'yı izlemiştim ama işler hiç de umduğum gibi gitmemişti.

İsyanı, tedaviyi bulabileceğimi ve birinin beni sevebileceğini düşünmüştüm.

Ya hepsi giderse ne olacaktı? Ya herkes diğer diyarlara gider, durgunlaşır ya da ben orada tek başıma kalırsam ne olacaktı? Yoluma devam edebilir miydim? Ederdim. Bu hayata, elimde kalan son şeymiş gibi davranmadan edemiyordum.

"Peki," dedi gardiyanlardan biri. "Ama elinizi çabuk tutun."

Anna her şeyi düşünmüştü. Laboratuvardan malzemeleri getirmişti: bir şırınga, bir havan, kaynatılıp işlem görmüş temiz su ve Oker'ın her birinde birer malzeme listesi bulunan baz malzemeleri. "Neye ihtiyacımız olacağını nereden bildiniz?" diye sordum.

"Bilmiyordum," dedi. "Tess'le Noah söylediler. Oker'ın fikrini değiştirmiş olabileceğine inanıyorlar. Sana inanmak konusunda tereddütlüler ama güvenmemek konusunda da emin değiller."

"Tüm bunları size onlar mı verdi?"

Evet, anlamında başını salladı. "Ama biri soracak olursa, çaldığımızı söyleyeceğiz. Başlarını derde sokmak istemeyiz."

Ellerimi sterilize etmek için solüsyonla yıkarken Cassia el fenerini bana tuttu. Havan tokmağının kenarıyla fideyi ikiye ayırdım. "Çok güzel," dedi Cassia.

Fidenin içi, tıpkı camassia fideleri gibi beyaz ve parlaktı. Fideyi bir macun hâline getirene dek havanda ezdim. Sonra, Anna bana bir tüp verdi. Cassia'nın beni izlediğini görünce tereddüte kapıldım. Belki de bunun sebebi, Oria'da mavi haplar için değiş tokuş yaptığımı hatırlamamdı. Almamam gereken kan örnekleri almıştım ve alırken de hiç kimsenin vermemesi gereken vaatlerde bulunmuştum. Tıpkı toplumun ve isyanın yaptığı gibi yapmıştım. İnsanların korkularından faydalanıp istediğim bir şeyi elde etmiştim.

Bu tedaviyi yaparak yine aynı şeyi mi tekrarlıyordum? Cassia'ya baktım. Bana güveniyordu. Ama güvenmemeliydi. O mavi haplarla, oyuktaki çocuğu öldürmüştüm. Bunu kasıtlı olarak yapmamıştım ama ben olmasaydım mavi haplar zaten çocuğun eline geçmeyecekti.

Hava gemisine bindiğimizden beri bunu bildiğimde hâlde, daha önceden kendimi bunu düşünmeye zorlamamıştım. Birden boğazımda bir panik hissi ve safra hissettim ve yapmamı istedikleri şeyi yarım bırakıp kaçmak istedim. Tedavi yapamazdım. Çok fazla hata yapmıştım.

"Bunun işe yarayacağını garanti edemeyeceğimi biliyorsun," dedim Cassia'ya. "Ben bir eczacı değilim. Doğru miktarı koyamayabilirim ya da bazda bilmediğim bir tepkime oluşabilir..."

"Bu iş birçok farklı şekilde ters gidebilir," dedi Cassia. "Ben de doğru malzemeyi bulamamış olabilirim. Ama bulduğumu düşünüyorum. Dahası, tedaviyi yapabileceğini biliyorum."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü sana ihtiyaç duyan insanların hep yanında oldun," dedi. Sesinde bir hüzün vardı. Sanki, bu işin benim için bir bedeli olacağını biliyordu ama yine de yapmamı istiyordu ve bu yüzden kalbi paramparça oluyordu.

"Lütfen," dedi. "Bir kere daha dene."

Kırk Yedinci Bölüm
CASSIA

Revirde, ben tedaviyi Ky'ın koluna enjekte ederken Anna da diğer doktorları oyaladı. İşlem uzun sürmedi. Xander bana bunu nasıl yapacağımı anlatmıştı. Daha önceden olsaydı, bunu denemeye korkardım ama Xander'ın bir hapishane hücresinde tedavi yarattığını ve Ky'ın durgunluk sırasında ne kadar zor nefes aldığını gördükten sonra kendi korkularıma yer kalmamıştı.

İğnenin üstünü kapattım; bunu ve tedavinin içinde bulunduğu boş tüpü, her zaman yanımda taşıdığım şiirlerin yanına, giysimin kolundan içeri ittim. Ky'ın yanına otururken veri kapsülünü aldım. Tasnif yapmaya devam ediyormuşum gibi yaptım ama gözlerim aslında Ky'ın üstündeydi. Bekliyor da bekliyordum. En büyük riski Ky almıştı; tedavi onun damarlarında akıyordu. Ama hepimizin kaybedecek çok şeyi vardı.

Bazen üçümüzü birbirinden ayrı, gizli noktalar gibi görüyordum ve aslında gerçekten de öyleydik, her birimiz ayrı bireylerdik. Ama Ky'ın, Xander'ın ve benim birbirimizi güvende tutmak için birbirimize güvenmemiz gerekiyordu. Sonuç olarak, Xander'ın Ky için bir tedavi yaratabileceğine inanmıştım; Ky onu geri getirebileceğimize inanmıştı; Xander da tasniflerime güven-

mişti. Böylece, günler gelip geçerken üçümüz her zaman birbirimize bağlı olarak bir daire gibi dönüp duruyorduk ve verdiğimiz sözleri tekrar tekrar yerine getiriyorduk.

Kırk Sekizinci Bölüm
KY

Artık suda değildim
Neden
Indie neredeydi
Karanlığın arasında, minik minik ışıklar görüyordum.
Cassia'nın sesini duydum.
Beni yıldızlarda bekliyordu.

Kırk Dokuzuncu Bölüm
CASSIA

"Ky," dedim. Suratında daha önce de buna benzer bir aydınlanma görmüştüm ama bu seferki aydınlanma devam etti, giderek parlaklaştı ve Ky bize geri döndü.

Sana varmadım
Ama ayaklarım her geçen gün yakına kayıyor
Aşmam gereken üç nehir ve bir tepe
Bir çöl ve bir deniz var
Sana anlattığım zaman
Saymayacağım bu yolculuğumu tek.

Ky ve ben yolculuğumuzu kendi sıramıza göre yapmıştık. Yolculuğa tepede birlikte başlamıştık. Oyuğa varmak için bir çölü, kanyonların arasından akan nehirleri ve ırmakları, oradan çıktığımızda yine nehirleri, ırmakları aşmıştık. Okyanus ve deniz aşmamıştık ama her ikimizin de tek başına büyük mesafeler kat etmesi gerekmişti. Bunun da bir önemi olduğunu düşünüyordum.

Ona bakarken şiirin yanlış olduğunu düşündüm. O da bu yolculuğu sayacaktı, ben de.

***

Anna daha sonradan yanıma geldi; bana Xander'ın yaptığı birkaç tedaviyi daha getirdi ve şöyle dedi: "Bir dozdan daha fazlasının gerekeceğini söyledi. Şu an için yapabildiği tüm tedavi burada. Bir sonraki dozu en kısa sürede vermen gerekiyormuş."

Tamam, der gibi başımı salladım. "Teşekkür ederim," dedim. Anna kapıdan dışarı çıkarken doktorlara başıyla selam verdi.

Doktorlar sabahki muayeneleri yapmaya başlamışlardı. Köy doktorlarından biri, Ky'ın bedenindeki basınç noktaları değişsin diye onu tekrar sırt üstü yatırdı. "Daha iyi görünüyor," dedi doktor şaşkınlıkla.

"Bence de öyle," dedim ve tam o sırada, dışarıdan bir ses geldiğini duyduk. Pencereye döndüm ve dışarıda gardiyanların Hunter'ı ve Xander'ı köy alanına getirdiklerini gördüm.

Hunter.

Xander.

Her ikisi de kendi başlarına oylama yarıklarının oraya doğru yürüdüler ama elleri bağlıydı ve yanlarında gardiyanlar vardı. Keşke oradan Xander'ın gözlerini görebilseydim, diye düşündüm ama görebildiğim tek şey, nasıl yürüdüğü ve ne kadar yorgun göründüğüydü. Bütün gece tedavileri yapmak için uykusuz kalmıştı.

"Oylama vakti geldi," dedi doktorlardan biri.

"Pencereyi açın da biz de duyalım," dedi bir diğer doktora.

Bir an için her ikisi de pencereyi açmakla uğraştı; bunu fırsat bilip şırıngayı Ky'ın koluna bağladım. Kanıtları giysimin kolundan içeri soktuktan sonra başımı kaldırdım ve doktorlardan birinin beni izlediğini fark ettim. Ne gördüğünü bilmiyordum ama istifimi hiç bozmadım. Xander görse, benimle gurur duyardı. "Neden oylamayı bu kadar çabuk yapıyorlar?" diye sordum.

"Colin ve Leyna yeterince kanıt topladıklarını düşünüyor olmalı," dedi doktor. Bana bir saniye daha baktı ve pencereden içe-

ri taptaze sabah kokusu ve hava girerken Ky içine derin bir nefes çekti. Ciğerlerinin sesi çok daha iyi geliyordu. Henüz tam olarak kendisine gelmemişti ama geliyordu. Bunu görebiliyordum. Onu eskisinden çok daha fazla hissedebiliyordum; henüz konuşamadığı hâlde, dinlediğini biliyordum.

İnsanlar köy meydanını doldurmaya başladılar. Ellerindeki taşları görecek kadar yakında değildim ama Colin'in "Hunter'ın yanında duracak kimse var mı?" diye seslendiğini duydum.

"Ben dururum," dedi Anna.

"Kurallara göre, sadece bir kişinin yanında durabilirsin," dedi doktor. Ne demek istediğini anlamıştım: Anna Hunter'la dursa, Xander'la duramayacaktı.

Anna başını salladı. Öne çıktı ve kalabalığa döndü. Konuşmaya başladığında, kalabalığın ona yaklaştığını gördüm. "Hunter'ın yaptığı yanlıştı," dedi. "Ama hastaları öldürmek gibi bir niyeti yoktu. Niyeti bu olsaydı, bunu kolaylıkla yapar ve kaçardı. Hunter'ın yapmak istediği, her şeyi adilane hâle getirmekti. Eyaletlerin kural dışılara senelerce ilaçlarından vermediklerini hissettiğinden, onların hastalarına da aynı şeyi yapmamız gerektiğini düşündü."

Anna kalabalığa oynamıyordu. Gerçekleri söylüyor, kalabalığın kendi başına karar vermesini istiyordu. Tabii, hepimiz dünyanın adil olmadığını biliyorduk. Ama hepimiz bunu dilemenin nasıl bir his olduğunu da biliyorduk. Bu insanların birçoğu, toplum tarafından bir kenara atılmanın, daha da kötüsü, ölüme yollanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Anna, Hunter'ın bu şekilde davranmasına yol açan kayıplardan hiç söz etmedi. Söz etmesine gerek yoktu. Bunlar kollarında ve gözlerinde yazılıydı.

"Daha fazlasını isteyebileceğinizi biliyorum ama Hunter için sürgün talep ediyorum," dedi.

İki cezadan daha hafif olanı. Kalabalık buna razı gelecek miydi?

Razı geldiler.

Taşlarını, Colin'in yanındaki değil, Anna'nın yakınındaki yarığa fırlattılar. Çiftçiler gelip kovalarıyla su döktüler. Karar verilmişti.

"Hunter," dedi Colin. "Buradan gitmelisin."

Hunter tamam, der gibi başını salladı. Bir şey hissedip hissetmediğini bilemiyordum. Biri ona bir çanta uzattı ve Eli kalabalığı yarıp ona veda etmek ister gibi kollarını Hunter'ın boynuna dolayınca bir karmaşa yaşandı. Anna her ikisine de sarıldı ve bir an için, üç nesilden oluşan, kanla değil ama yolculuklarla ve vedalarla birbirine bağlı olan ufak bir aile gibi göründüler.

Sonra, Eli geri çekildi. Halkının geri kalanıyla birlikte Anna'yla kalacaktı. Hunter doğrudan ormana yöneldi; patikadan ilerlemedi, geriye de bakmadı. Nereye gidecekti? Oyuğa mı?

Kalabalık mırıldanmaya başladı ve Xander öne çıktı. O anda, insanların merhametlerini Hunter'a bahşetmiş olabileceklerini fark ettim. Son birkaç ay boyunca onunla yaşamış ve onunla çalışmışlardı. Öyküsünü biliyorlardı.

Ama Xander'ı tanımıyorlardı.

Xander tek başına köyün karşısına çıkmıştı.

Xander sevdikleri için, her ne pahasına olursa olsun, her şeyi yapardı. Ama o sırada ona bakarken bu bedelin çok ağır olduğunu fark ettim. Hunter'a benziyor, diye düşündüm. Çok fazla zorlanmış ve çok şey görmüş gibi. Hunter, Eli'yi dağlara götürebilecek kadar ayakta kalmıştı. Uzunca bir süre, başkalarına yardım etmek için elinden ne geliyorsa yapmıştı ama sonra direnci kırılmıştı.

Bunu Xander'ın da yaşamasına izin veremezdim.

Ellinci Bölüm
XANDER

"Xander'ın yanında kim duracak?" dedi Colin.

Kimse yanıt vermedi.

Anna bana baktı. Üzgün olduğunu görebiliyordum ama onu anlayabiliyordum. Tabii ki, sahip olduğu her şeyi Hunter için kullanacaktı. Hunter onun oğlu gibiydi ve tüm gücünü onun için harcaması da doğruydu.

Ama başka kimse yoktu. Cassia'nın Ky'la birlikte revirde kalması, ona ilacı vermesi ve kendisine geldiğinden emin olması gerekiyordu. Ky olsa, yanımda dururdu ama hâlâ durgun vaziyetteydi.

İnsanlar ayaklarını sürüyerek, Colin'in durduğu yere baktılar. Oylamayı o kadar uzun süre devam ettirdiği için sabırsızlanmaya başlamışlardı. Ben de bir an önce sona ermesini istiyordum. Gözlerimi yumup kalp atışlarımı, nefesimi ve ağaçların ta tepesinden esen rüzgârın sesini dinledim.

Biri seslendi: Tanıdık birinin sesiydi. "Ben dururum." Gözlerimi açınca, Cassia'nın kalabalığı yararak ilerlediğini gördüm. Gelmişti demek. Suratı aydınlanmıştı. Tedavi işe yarıyor olmalıydı.

Bende bir terslik vardı. Cassia'nın orada olduğuna ve tedavinin işe yaradığına seviniyor olmalıydım. Ama aklımdan geçen tek şey, eyaletlerdeki hastalar ve Lei'nin durgunluk evresine girdiği andı. Onlar için çok geç kalmış olabileceğimizden endişeleniyordum. İnsanları geri getirebilecek kadar dayanabilecek miydik? Tedavi tekrar işe yarayacak mıydı? Yeterince fide bulabilecek miydik? Tedavinin ilk kimlere verileceğine kim karar verecekti? Aklımdan bir sürü soru geçiyordu ve bunların yanıtlarını yeterince hızlı bir biçimde bulabileceğimizi sanmıyordum.

Kendimi hiç o kadar yıpranmış hissetmemiştim.

Elli Birinci Bölüm
CASSIA

İnsanlar Hunter için attıkları oyları geri almaya gittiler. Taşlar hâlâ ıslaktı ve köylülerin giysilerine azıcık su damlatıyor, minik, koyu renkli lekeler bırakıyorlardı. Bazıları beklerken taşları avuçlarında yuvarlıyordu.

"Bu yarık, en büyük ceza için. Diğeriyse, daha düşük ceza için," dedi Colin, Xander'ın yakınındaki yarığı gösterip.

Cezaların ne olduğunu söylemedi. Herkes biliyor muydu? Anna, Xander'a verilecebilecek en büyük cezanın sürgün olduğunu düşünüyordu. Çünkü suçu Hunter'ınki kadar büyük değildi. Kimse ölmemişti.

Ama Xander için sürgün, ölüm demekti. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Dışarıda tek başına hayatta kalamazdı ve Camas'a geri dönüş yolu zorlu bir araziden geçiyordu. Belki de Hunter'ı bulabilirdi.

Ya sonra ne olacaktı?

Xander'a baktım. Güneş ağaçların arasından süzülmüş, saçlarını altın rengine boğmuştu. Hiç Ky'da hissettiğim gibi gözlerinin ne renk olduğunu düşünmemiştim; Xander'ın gözlerinin mavi olduğunu, iyilikle ve dürüstlükle baktığını her zaman bilirdim. Göz rengi değişmese de o sırada Xander'ın değiştiğini biliyordum.

"Bazen sen yanımda olduğun hâlde yalnız hissediyorum," demişti bana revirde daha önce. "Hiç öyle hissedebileceğimi düşünmezdim."

Şimdi de yalnız mısın, Xander?

Sormaya cesaret bile edemiyordum.

Ağaçlarda kuşlar vardı; kalabalık da kıpırdanıyordu. Rüzgâr otların arasında, patikadan aşağı doğru esiyordu ve tek hissettiğim şey Xander'ın sessizliğiydi... ve gücüydü.

Kalabalığa döndü, omuzlarını dikleştirdi ve hafifçe öksürdü. Bunu başarabilir, diye düşündüm. Her zamanki gibi gülümseyecek ve bir kılavuz gibi sesi kalabalığın arasında çınlayacaktı. Herkes onun ne kadar iyi olduğunu görecekti, artık onu yok etmek istemeyeceklerdi. Etrafını çevirip ona yaklaşarak gülümseyeceklerdi. Xander söz konusu olduğunda, her zaman öyle olmuştu. İlçedeki kızlar ona bayılırlardı; görevliler onu kendi bölümlerinde isterlerdi; hastalananlar, onları Xander'ın tedavi etmesini isterlerdi.

"Sizi temin ederim ki, sadece Oker'ın benden istediğini yaptım," dedi Xander. "Tedavilerin yok edilmesini istedi çünkü bir hata yaptığını fark etti."

Lütfen, dedim içimden, *lütfen inanın ona. Doğruyu söylüyor.*

Ama sesinin ne kadar boş çıktığını görebiliyordum; bana baktığında, gülümseyişinin de tam olarak eskisi gibi olmadığını gördüm. Yalan söylediği için değildi. Hiçbir şeyi kalmadığı için öyleydi. Dur durak bilmeden, aylarca durgunlarla uğraşmıştı. Arkadaşı Lei'nin durgunluk evresine girişine şahit olmuştu. Önce kılavuza, sonra Oker'a inanmıştı ve her ikisi de ondan imkânsızı yapmasını istemişti. Kılavuz, "Bir tedavi bul," demişti. Oker'sa, "Tedaviyi yok et," demişti.

Ben de en az onlar kadar suçluydum. "Başka bir tedavi yap," demiştim ona. "Bir kere daha dene." Bedeli ne olursa olsun, ben de herkes kadar bir tedavi bulunmasını istiyordum. Hepimiz bunu istemiştik, Xander da bunu bize vermişti. Kanyonlarda, Ky'ın iyileştiğini, burada dağlardaysa Xander'ın çöktüğünü görmüştüm.

Colin'in ayaklarının dibindeki yarığa bir taş düşüp takır tukur ses çıkardı.

"Durun," dedi Colin taşı almak için yere eğilip. "Henüz konuşmasını bitirecek fırsatı olmadı."

"Önemli değil," dedi birisi. "Oker öldü."

Hepsi Oker'ı yürekten sevmişlerdi ve artık Oker yoktu. Suçlayacak birini arıyorlardı. Taşlar yerine oturduktan sonra, Xander'ın alacağı ceza, sürgün olmayabilirdi. Daha kötü bir şey olabilirdi. Xander'ı oraya getiren, tedaviyi yapmasına izin veren gardiyanlara baktım. Gözlerime bakmadılar.

Birden, bir başka seçenek daha olduğunu fark ettim. Hepimiz için geçerliydi.

Bazen, yanlışı seçeriz.

"Hayır," dedim. Elimi giysimin kolunun altına sokup, Xander'ın yaptığı tedavilerden birini çıkardım. Onlara annemin yolladığı ve Oker'ın gördüğü çiçeği gösterecek olursam, beni anlamaları gerekecekti. Bunu ilk başta, daha oylama başlamadan önce yapmalıydık. "Lütfen," dedim. "Dinleyin..."

Bir başka taş daha yarığa düştü ve aynı anda, güneşin önünden kocaman bir şey geçti.

Bir hava gemisiydi.

"Kılavuz!" diye bağırdı biri.

Ama gemi dağlardan çayırlara alçalmak yerine, tepemizde duruverdi. Kanatları döndüğü için havada asılı durabiliyordu.

Eli irkildi, kalabalıktaki kişilerden bazıları içgüdüsel bir hareketle eğildi. Dış eyaletlerdeki ateş bombardımanını hatırlamışlardı. Kalabalığın gerisinde duran biri inledi.

Gemi hafifçe alçaldı, sonra tekrar yükseldi. Ne yapmak istediği, benim için bile gayet açıktı. Köy meydanına inebilmek için kenara çekilmemizi istiyordu.

"Buraya asla inmeye çalışmayacağını söylemişti," dedi Colin suratı kireç gibi kesilmiş bir hâlde. "Söz vermişti."

"Meydan yeteri kadar büyük mü?" dedim.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi.

Sonra, herkes geri çekildi. Xander ve ben birimize döndük, Xander elimi tuttu. Kalabalıktan kaçarcasına uzaklaştık; ayaklarımız çimlerin ve toprak zeminin üstünde adeta uçuyordu, yukarıdansa kuvvetli bir hava akımı geliyordu. Kılavuz iniyordu. İnişten kurtulamayabilirdi; dahası, biz de kurtulamayabilirdik.

Kılavuzu bunu yapmaya iten şey ne? İniş alanından köye olan mesafe kısacık bir yürüyüş uzaklığında. Neden vakit kazanmıyor? Eyaletlerde neler oluyor?

Gemi alçalıp yana eğildi; dağlarda hava her zaman hareket hâlinde olurdu. Geminin kanatları ses çıkarak dönüyor, rüzgâr bizi kamçılıyordu; bu yüzden kılavuz giderek aşağı inerken ağaçları ezerken ve gemi yana yatarken bir uluma ve çığlık sesinden başka bir şey duymuyorduk.

Gemiyi indirmeyi başaramayacak, diye düşündüm ve dönüp Xander'a baktım. Korunmak için bir binanın duvarına yaslanmıştık ve Xander'ın gözleri adeta sonra olacakları görmeye dayanamayacakmış gibi kapalıydı.

"Xander," dedim ama beni duyamıyordu.

Gemi tekrar yana yattı, döndü, titreyerek yere ve bize daha da yaklaştı, dairenin kenarının çok yakınına geldi. Kaçacak başka

bir yer kalmamıştı. Binanın etrafından dolanacak ne zaman, ne de yer vardı. Tüm bu düşünceler, aklımdan süratle geçiyordu.

Ben de gözlerimi yumdum ve birbirimizi koruyabilirmişiz gibi Xander'a yaslandım. Kollarını bana doladı, ılık ve güvenli, sona yaklaşırken bedenini hissettim. Geminin metalinin yere sürtüp ahşapları paramparça etmesini, alevlerin tepelere kadar yükselmesiyle birlikte gelecek sel kadar ani bir son bekledim.

Elli İkinci Bölüm
KY

"Cassia artık burada değil," dedim. Sesim bir fısıltı gibi çıkıyordu. Kuru ve güçsüzdü.

Uyuduğum zaman hissettiğim şey hoşuma gitmiyordu. Aradan zaman geçtiğini biliyordum. Orada olduğumu ve durgunlaştığım sürece belirli bir vakit geçtiğini biliyordum. Elimi oynatmaya çalıştım. Başarılı olabilmiş miydim?

"Cassia," dedim. "Biri Cassia'yı bulabilir mi?"

Kimse yanıt vermedi.

Belki Indie yardım eder, diye düşündüm ama sonra hatırladım.

Indie gitmişti.

Ama ben geri gelmiştim.

Elli Üçüncü Bölüm
XANDER

Gözlerimi açtığımda, hava gemisi köy meydanını kaplamıştı. Cassia kollarımdaydı, sıkı sıkı bana sarılıyordu. Kılavuz gemiden dışarı çıkarken ikimiz de kıpırdamadık.

Colin öne çıkıp meydana doğru ilerledi. "Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi öfkeyle. "Neredeyse köyün bir kısmını yok edecektin. Neden iniş çayırına gitmedin?"

"O kadar vakit yok," dedi kılavuz. "Eyaletler parçalanıyor, benim de her dakikaya ihtiyacım var. Tedaviniz var mı?"

Colin yanıt vermedi. Kılavuz Colin'in ardındaki araştırma laboratuvarına baktı. "Oker'ı bulun," dedi. "Onunla konuşmak istiyorum."

"Konuşamazsın," dedi Leyna. "Oker öldü."

Kılavuz bir küfür savurdu. "Nasıl?"

"Kalp krizi geçirdiğini düşünüyoruz," dedi Colin.

Herkes bana baktı. Hâlâ Oker'ın ölümünden beni sorumlu tutuyorlardı.

"O hâlde, tedavi de yok," dedi kılavuz monoton bir ses tonuyla. "Yapılması için bir şans da yok." Gemiye doğru yürümeye başladı.

"Oker bize bir tedavi bıraktı," dedi Leyna. "Hastalarda denemek üzere..."

"Bana şu anda işe yarayan bir tedavi gerek," dedi kılavuz ona dönüp. "Buraya tekrar gelip gelemeyeceğimi bilmiyorum. Bu, artık son. Anladınız mı?"

"Yani..." dedi Leyna.

"İsyanda beni görevimden almak isteyen ayrılıkçı bir grup var," dedi kılavuz. "Hastaların besin torbalarının ve yiyecek dağıtımının kontrolünü ele geçirdiler bile. Beni de görevimden almayı başarırlarsa ki bunu başaracaklardır, gemilerin hiçbirine erişimim olmayacak, sizi de diğer diyarlara götürmek için elimde bir araç kalmayacak. Tedaviye ihtiyacımız var. Hemen." Kılavuz duraksadı. "İsyan durgunların belirli bir yüzdesinin besin torbalarının çıkarılmasını emretti."

"Yüzde kaçını?" diye sordu Cassia. Sanki orada olmaya her türlü hakkı varmış gibi köy meydanının ortasına yürüdü. Leyna gözlerini kısıp ona baktı ama konuşmasına izin verdi. "Azami sayıda kişinin hayatını korurken diğerlerini çalışabilsinler diye serbest bırakmak için durgunların yüzde ikisinin besin torbalarını çıkaracaklarını tahmin etmiştik."

"O yüzdeyle başladılar ama sonra arttırdılar," dedi kılavuz. "Daha da arttırmak üzere, yüzde yirmiye kadar çıkmayı planlıyorlar."

Beş kişiden biri. Acaba önce kimlerin besin torbalarını çıkaracaklardı? İlk durgunlaşanların mı? Sonrakilerin mi? Lei'ye neler oluyordu?

"Çok fazla," dedi Cassia. "Gereksiz."

"Algoritma insanların yardım edeceğini öngörmüş," dedi kılavuz. "Durgunları geride bırakmayacaklarını öngörmüş. Ayrı-

ca, isyan örnek deposunu da açmış. Yer açmak için sevdiklerinin besin torbalarının çıkarılmasına izin veren kişilere doku örneklerinden veriyorlar."

"İnsanlar gerçekten de buna razı gelmiyorlar, değil mi?" dedi Cassia.

"Bazıları bunu kabul etti," dedi kılavuz.

"Ama kimseyi geri getiremezler," dedi Cassia. "Kimsede bu teknoloji yok. Ne toplumda ne de isyanda."

"Tüpler asla insanları geri getirmekle ilgili değildi," dedi kılavuz. "Burada olan insanları kontrol etmek için kullanıldı. O yüzden, tekrar soruyorum: Tedaviniz var mı?"

"Daha fazla zamana ihtiyacımız var," dedi Leyna. "Elimizde fazla tedavi yok."

"Daha fazla vakit yok," dedi kılavuz. "Yiyeceklerimiz azalıyor. İnsanlar şehirlerden ilçelere kaçıyorlar; orada kalanlara ya saldırıyorlar ya da onlara zamanında varamadığımız için mutasyonu kapıp kırlık alanlarda ölüyorlar. Oker'ın sıvıya ve besin torbalarına katılmasını önerdiği malzemeler tükeniyor. Eyaletlerdeki hiçbir bilim adamı bir tedavi geliştirmedi."

"Bir tedavi var," dedi Cassia. "Xander eczacılara nasıl yapıldığını gösterebilir." Kılavuza bir tüp uzattı. Cassia o sırada oyun masasındaydı ve tüm kartlarını kullanıyordu.

Bir an için Leyna'yla Colin'in Cassia'ya izin vermeyeceklerini sandım ama ikisi de bir şey demedi. Herkes Cassia'nm bir sonraki hareketinin ne olacağını bekliyordu.

"Bunu kaç kişide denediniz?" diye sordu kılavuz tedaviyi Cassia'dan alıp.

"Sadece bir kişide. Ky'da denedik. Ama daha fazlasını yapabiliriz."

Kılavuz buna güldü. "Bir kişi," dedi. "Ky'ın gerçekten iyileştiğini nereden biliyorsun? Onu son gördüğümde, daha durgun bile değildi."

"Hastaydı," dedi Cassia. "Onu siz de gördünüz. Buradaki herkes hasta olduğuna kefil olur."

"Tabii ki olur," dedi kılavuz. "Çünkü diğer diyarlara gitmek istiyorlar. Sen ne dersen yaparlar."

"Köye gelmek için son şansınız," dedi Cassia. "Böylelikle, en azından ne durumda olduğumuzu görürsünüz. Uzun sürmez."

Leyna sanki bu durumdan haberdarmış gibi gülümseyerek yanımıza geldi. Ama Cassia'ya kılavuzun onları duyamayacağı kadar yaklaşınca "Kim? Sana kim yardım etti?" diye fısıldadı öfkeyle.

Cassia bu soruya yanıt vermedi. Tedavinin yapılmasına yardım eden kişileri koruyordu: beni, gardiyanları, Anna'yı, Noah'yı, ve Tess'i. "Oker'ın bazını kullandık," dedi yüksek sesle. Kılavuza bakıyordu ama aslında herkesle konuşuyor, onları kendi tarafına çekmeye çalışıyordu. "Bir de tedavide olmasını istediği malzemeyi kullandık. Bu, Oker'ın gerçek tedavisi ve işe yarıyor." Revire giden patikada ilerlemeye başladı. "Bunca yolu gelip de, ihtiyacınız olan şeyi almazsanız yazık olacak," diye seslendi kılavuza.

Kılavuz onu köy meydanında izledi; bizler de peşlerine takıldık. Cassia revirde her şeyin yolunda olduğundan emin bir tavırla kapıları açtı. Ama Ky bakışları berrak ve bilinçli bir biçimde ona bakınca Cassia'nın dudaklarının titrediğini fark ettim. Cassia tedavinin işe yaradığını, en azından o kadar işe yaradığını bilmiyordu. Sonra, bir an için sanki hepimiz yok olduk. Dünyada sırf ikisi kalmıştı. "Ky," dedi Cassia.

"Artık kaçabilir miyiz?" diye sordu Ky. Sesi bir fısıltıdan ibaretti. Leyna ve Colin de dâhil olmak üzere, herkes onu duymak için öne ilerledi ama Ky bizlerle konuşmuyordu.

"Hayır," dedi Cassia. "Henüz değil."

"Biliyorum," dedi Ky ve suratında hafif bir gülümseme belirdi. Cassia onu öpmek için eğildi, Ky da titreyen elini ona uzatmak istedi ama henüz bunu yapabilecek kadar güç kazanmamıştı. Bunu görünce elini tutup Cassia'nın elinin üstüne koydum. Ona ulaşmasına yardım ettim. Böylece, kısa bir anlığına ben de her şeyin bir parçası oldum. Sonra yine onlardan ayrıldım.

Kılavuz önce bana, sonra Ky'a baktı. Bize inanmış mıydı? Surat ifadesinden ne düşündüğü belli olmuyordu. "Oker bunu mu kullanmamız gerektiğini söyledi?" dedi. Doğrudan benimle konuşuyordu. Onu ikna etme sırası bana gelmişti. Cassia ve Ky, ellerinden geleni yapmışlardı.

"Oker bana toplumda yaptığı çalışmaları anlattı," dedim. "Virüsleri yaratan ekibin bir parçası olduğunu biliyorum. Tedaviyi ne kadar çok bulmak istediğini de biliyorum. Bence doğru tedaviyi buldu."

"Dediklerin doğruysa, tedaviyi sonuna kadar başka bir yerde denemeliyiz," dedi kılavuz.

"Indie'nin beni bulduğu Camas'taki sağlık merkezi ne kadar güvenli?" diye sordum.

"Kontrolü hâlâ bizde," dedi kılavuz. Bir zamanlar inandığım birinin bana inanıp inanmamak üzere karar vermesini beklemek tuhaf bir histi. Gözlerinin içine baktım ve ikimiz yüz yüze durduk.

Ona her şeyi söylemediğimin farkındaydı ama duyduğu kadarı yeterli olmuştu. "Üçünüzü oraya uçurabilirim," dedi. "Ky'ı

görünce bazı eczacılar ve doktorlar bir deneme başlatmaya ikna olabilirler. Kullandığınız bitkiden nerede bulabiliriz? Stokladınız mı?"

"Evet," dedi Anna. "Bütün gece bitkiden topladım."

"Daha fazlasını da nereden bulabileceğimizi biliyorum sanırım," dedi Cassia. "Annem bu çiçeğin bulunduğu bir tarla gördüğünden söz etmişti. Toplum o tarlayı yok edip yetiştiricisini yeniden sınıflandırmış; ama geride hâlâ bir şeyler olabilir. Annemi uyandırabilirsek tarlanın nerede olduğunu hatırlayabilir."

"Gidelim o zaman," dedi kılavuz. "Ky'ı gemiye bindirin." Arkasını döndüğü gibi çıktı, geri dönüp bizlere bakmadı.

"Teşekkür ederim," dedi Ky, onu Cassia'yla birlikte gemiye bindirirken.

"Sen de aynısını yapardın," dedim.

Cassia birini daha görmeyi beklermiş gibi etrafına bakındı ama kılavuz yalnızdı.

"Indie nerede?" diye sordu kılavuz gemiye binerken. "İyi mi?"

"Hayır," dedi kılavuz. "Mutasyonu kaptı ve yakıtı bitene dek uçtu. Gemisi eski düşman bölgesinde düştü. Cesedini almak için kimseyi oraya yollayamadık."

Indie ölmüştü. Önce Ky'a baktım ve bu haberi nasıl karşılayacağını görmek istedim. Suratında acı dolu bir ifade vardı ama şaşırmış gibi değildi. Her nasılsa, Indie'nin öldüğünü biliyordu. Cassia bunun doğru olduğuna inanamıyormuş gibi şok içindeydi. Ama doğruydu tabii. Virüsün düşünüp bir şey hissedemediğini biliyordum ama nedense hâlâ en canlı insanları öldürmekten hoşlanıyor gibiydi.

Elli Dördüncü Bölüm
CASSIA

İki imkânsız olay gerçekleşmişti. Ky iyileşmişti.

Indie'yse ölmüş müydü?

Indie'ye dair aklımda o kadar çok imge vardı ki. Oyuğun duvarlarını tırmanırken, sandalı nehirden aşağı götürürken, arı yuvasını dikkatle ellerinde tutarken. Nasıl ölmüş olabilirdi? Ölemezdi. Mümkün değildi.

Ama Ky, buna inanıyordu.

Ky geri geldi.

Bu mucizeyi düşünecek, onun geri gelişini izleyecek, elini tutup konuşacak vakit yoktu.

Bunun yerine, zamanla yarışır gibi gemiye binmemiz gerekiyordu. Kılavuz köye indikten sadece birkaç dakika sonra tekrar havalanıyorduk. Anna'ya fideler için teşekkür edecek, Eli'ye veda edecek, Leyna'yla Colin'e ve gidişimizi izleyen, günün birinde bu sefer onları diğer diyarlara götürecek gemilerle geri döneceğimizi uman köylülere bakacak fırsatım da olmadı.

***

Xander yardımcı pilot koltuğuna oturdu ve Ky'ın sedyesini aşağı katta kayışlarla bağladık. Xander, Tess'le Noah'a tedaviye ne

kattığını söylemişti; onlar da ona Oker'ın formülünü vermişlerdi. Böylelikle, eyaletlerdekilere ne kullandığımızı anlatabilecektik; köylüler de geriye kalan durgunları iyileştirebileceklerdi. Bir kez daha bir iş birliği kurulmuştu; tek başımıza yapmanın uzun süreceği bir şeyi birlik olup yapmıştık.

"Tedavi için fazladan bir deneme gibi olacak," dedi Leyna kılavuza. "Bizi götürmek için geri döndüğünde, tüm hastaları iyileştirmiş olacağız. Onları ailelerine geri götürebileceksin." Sanki Xander'dan asla şüphe etmemiş, camassia tedavisini yok etti diye onu sürgüne yollamayı ya da daha kötü bir ceza vermeyi hiç düşünmemiş gibi konuşuyordu. Ama tedavinin köye ait olduğu doğruydu. Anna ve Oker, Colin ve Leyna, Tess ve Noah, gardiyanlar... Onlar da tedavinin öncüleriydi.

Hava gemisi kalkarken asistan koltuğuna oturdum ama uçak stabil olur olmaz, kayışları çözüp Ky'ın yanına çömeldim ve elini sıkı sıkı tuttum. Ky geminin yan tarafına bakınca oraya bir şey çizilmiş olduğunu gördüm. Gerçek bir resimdi, çentik ya da işaret gibi bir şey değildi. Bir yerde durmuş, üstlerine düşüyormuş gibi görünen göğe bakan insanlar vardı. Hepsi değil ama bazıları parçaları ellerine almışlar, ağızlarına tıkıyorlardı.

"Göğü içiyorlar," dedi Ky. "Indie öyle yaptıklarını söylemişti. Bizim gemilerimizden birinde de buna benzer bir resim vardı." İçine derin bir nefes çekti. Sesi o anda bile daha güçlü çıkıyordu. "Sizin düşmana salgından kurtulsunlar diye su getirişinizin resmi, değil mi?" dedi kılavuza.

Kılavuz birkaç dakika ona yanıt vermedi. Sonra, sesini aşağı kısımdaki hoparlörden duydum. Sesi hafif ve hüzünlüydü; o anda, gerçek sesini ilk kez duyduğumuzu düşündüm. "Toplum bize salgının düşmanı hasta edeceğini ve onları yenmemizin kolaylaşacağını söyledi," dedi. "Düşmanı tutsak alabileceğimizi

söyledi. Ama salgın başlayınca, düşmanı olduğu yerde bırakmamız emredildi."

"Siz de öldüklerini gördünüz," dedi Xander.

"Evet," dedi kılavuz. "Birkaçımız suda uçmak gibi bir riski göze alınca düşmanın çoğu bir kuraklık olsa bile sudan içmezdi. Bize güvenmiyorlardı. Neden güveneceklerdi? Birbirimizi senelerdir öldürüyorduk."

Susamış, yağmayan yağmurdan başka bir şey içemeyen ve ölen o insanları düşündüm.

"Demek gerçekten de bir düşman vardı," dedi Ky. "Ama onlar öldükten sonra, yerlerini isyan aldı. Kim olduğunuzu belli etmemek için oyuğun tepesindeki çiftçileri de mi öldürdünüz?"

"Hayır," dedi kılavuz. "Bunu toplum yaptı. Senelerce dış eyaletlerdeki insanları, esas eyaletler ve düşman arasında bir tampon gibi kullandılar." Hafifçe öksürdü. "O yüzden, onca çiftçinin, kural dışıların ve ihlalcilerin ölümüne sebep olunca artık gerçek bir başkaldırı olmadığımızı anlamam gerekirdi. Kendimize zamanlamanın kimliğimizi ifşa etmek için doğru olmadığını söyledik ama bunu yine de denememiz gerekirdi."

Ky'ın ılık eli, karanlıkta benimkini sıktı. İsyan devreye girmiş olsaydı, onca insanın hayatı kurtulabilirdi. Ky'ın ailesi, Vick, mavi hapı alan çocuk.

"İsyanın gerçek olduğunu bilmeniz gerek," dedi kılavuz. "Kırmızı hapa karşı bağışıklığı yaratan bilim adamları gerçek isyankârlardı. Büyük büyükbaban da öyle. Birçok diğer kişi, özellikle de orduda görev yapan bizler de öyle. Ama sonra, toplum güç kaybettiğini ve aralarında isyankârlar olduğunu fark etti. İlk önceleri, ihlalcilerle kural dışılardan kurtularak kontrolü tekrar ele geçirmeye çalıştılar. Daha sonra, biz nasıl onların

arasına sızdıysak, toplumda da bizim aramıza sızmaya başladı. Artık kimin kim olduğunu bilemez hâle geldim."

"Peki, salgını şehirlerin su kaynaklarına kim koydu?" diye sordum. "Toplum adına çalışanlar değilse, isyanı kim sabote etmek istedi?"

"Sanırım, su kaynakları isyanın aslında iyi niyetle hareket eden destekçileri tarafından zehirlendi," dedi kılavuz. "Bu kişiler başkaldırının yeteri kadar hızlı yayılmadığını düşündüler ve hızlandırmaya çalıştılar."

Birkaç dakika boyunca hiçbirimiz bir şey demedik. Bu tür şeyler meydana geldiğinde, yani yardım amaçlı yapılan bir şey zarar verince ve bir merhem şifa vermek yerine acı verince doğru olması gereken kararların bile ne kadar hatalı olduğu çıkıyordu ortaya.

"Toplum var olduğunuzu bildiği hâlde neden derhal isyanı yok etmedi?" diye sordu Xander sessizliği bölerek. "Toplum herkesi tek başına iyileştirebilirdi. Oker bana ellerinde her zaman bir tedavinin bulunduğunu söylemişti. Toplum neden salgını başlatabilecek, sonra da tedaviyi uygulayacak kadar tedavi üretmedi?"

"Toplum, isyan olmanın daha kolay olacağına karar verdi," dedi Ky. "Öyle değil mi?"

Ky bunu söyler söylemez haklı olduğunu fark ettim. Gücün el değiştirmesi o yüzden bu kadar kolay olmuş, o denli az direniş gerçekleşmişti.

"Çünkü isyan oldukları takdirde, sonuçları tahmin edebileceklerdi," dedim.

Tahmin edilen nihai sonuç. Görevlim, Oria'daki müzede böyle demişti. Benim durumumla ilgili görmek istediği ve toplumun her zaman göz önüne aldığı şey buydu.

"Toplum insanlara kırmızı hapa karşı bağışıklık verdiğimizi fark etti," dedi kılavuz.

"Böylece, giderek daha fazla insan unutmamaya başladı," dedim ne demek istediğini anlayınca. "İnsanlar bir değişim, bir başkaldırı olmasını istediklerine dair işaretler veriyorlardı. Sonuç olarak, bir isyan gerçekleşti ve toplum da neler olduğunu bilmesine rağmen, insanlar olmaksızın yönetimde kaldı. Bu kişilere isyanda görev alan birçok kişi de dâhildi. Birkaç değişiklik yapacaklardı ama esas olarak işler, planladıkları gibi yürüyecekti." Toplum insanların er ya da geç huzursuz olacağını biliyor olmalıydı. Bunu tahmin bile etmiş olabilirlerdi. Sonucu hesaplayabiliyorlarsa ve güçlerini farklı bir isim altında bir kez daha güvence altına alabiliyorlarsa neden isyan olamayacaktı ki? İlk başlarda, her şey daha inandırıcı görünsün diye, neden isyanı, gerçek bir başkaldırıyı kullanmayacaklardı? Toplum insanların kılavuza inandıklarını biliyordu ve bunu kendi lehine kullanmıştı.

Ama işler toplumun planladığı gibi gitmemişti. Salgın mutasyon geçirmişti. İnsanlar da toplumun sandığından daha fazla bilgi sahibiydi; hatta kırmızı hapa karşı bağışıklık verilmesi için seçilmeyenler bile. Benim gibi insanlar.

Toplum henüz bunu bilmiyor olsa da ölmüştü.

Yeni başlangıç olacağına inanıyordum. Oradaki onca insan... Galeriye asmak üzere bir şeyler yazanlar, hastalara bakmak için gece gündüz demeden çalışanlar ve hepimizin daha yeni ve iyi bir şeyin kılavuzları olabileceğimize inanmaya cesaret edenler.

Yumuşak adım atarız, kar gibi dururuz...
Sular çağıldıyor şimdi,
Üç nehri ve tepeyi aştık.
İki çölü ve denizi!

Ky'a baktım ve zihnimde şiirin sonunu baştan yazdım.

Ama saymalıyım bu yolculuğu,
Çünkü seni bana getirdi.

***

Hava gemisinin alt kattaki kapısı açıldı ve kokpitin ışığı içeri dolarken Xander aşağı indi. "Ky'ı kontrol etmek istedim," dedi. Xander'a gülümsedim, o da bana gülümsedi ve bir an için elimizdeki tek şey buydu, eskisi gibiydi. Xander bana gözlerinde özlem ve acı dolu bir ifadeyle bakıyordu; herhangi birine ait olabilecek bir dünyada son sürat uçuyorduk ve Ky'ın neden Indie'yi öptüğünü biliyordum.

Sonra, o an kayboldu ve Xander'la benim için o tür bir şey yaşamanın artık çok geç olduğunu kesin olarak anladım. Onu sevemeyeceğim için değil, artık ona ulaşamadığım için.

"Teşekkür ederim," dedim Xander'a ve bu sözcükleri aslında o güne dek söylediğim her şeyden daha fazla *seni seviyorum* anlamında söyledim. İçimde derin, ağır ve özlem dolu bir pişmanlık hissettim. Sonuç olarak onu, beni sevdiği gibi sevmediğim için yarı yolda bırakmamıştım. Onun beni sevdiği gibi seviyordum onu. Ama Ky'ın bana yaptığını yapamadığım için yarı yolda bırakmıştım. Xander'ın şarkı söylemesine yardım edememiştim.

Camas'a indiğimizde, kısa süre sonra tekrar uçacağımı öğrendim. Sadece Keya'ya yanımda götürebilmem için Xander'ın biraz daha fazla tedavi üretmesini beklemek için durmuştuk. Bu, yapmak istediğim bir yolculuk olduğu hâlde, Ky'ı ve Xander'ı geride bırakmak zordu.

"Yakında geri döneceğim," diye söz verdim her ikisine de. Gerçekten de günler ya da haftalar yerine, birkaç saat içinde

dönecektim. Ama Ky'ın gözlerinde, kendi gözlerimde olduğunu bildiğim bir endişe gördüm. Birbirimize o güne dek o kadar çok veda etmiştik ki.

Xander da aynı şeyi hissediyor olmalıydı. Hunter tek konuda haklıydı. Çok fazla veda edilmişti.

***

Bir pist bile sayılmayacak uzunca bir tarlaya iniş yaptık. Burası, ailemin Keya'da yaşadığı ufak kasabanın yakınlarındaydı. Pilot, doktor ve ben gemiden inerken bize doğru gelen birkaç kişi gördüm. İçlerinden biri diğerlerinden daha ufaktı. Beni görünce koşmaya başladı, ben de ona doğru koştum.

Kollarını boynuma doladı. Büyümüştü ama ben hâlâ ondan uzun ve yaşça daha büyüktüm. Onu korumak için yanında olamamıştım. "Bram," dedim ve boğazım öylesine düğümlendi ki daha fazla konuşamadım.

Bram'in arkasından bir isyan görevlisi geldi. "Siz iniş yapmadan hemen önce bulduk onu," dedi.

"Teşekkür ederim," diyebildim ve geriye çekilip Bram'e baktım. Dikkatle bana baktı. Üstü başı leş gibi olmuştu, incecik kalmıştı ve bakışları değişmiş, daha karanlık olmuştu. Ama onu hâlâ tanıyordum. Arkasını çevirip kontrol edince boynunda kırmızı iz olduğunu görüp derin bir oh çektim.

"İkisi de hastalandı," dedi Bram. "Bağışıklıklara rağmen."

"Bir tedavi bulduğumuzu düşünüyoruz," dedim. İçime derin bir nefes çektim. "Çok mu geç kaldım? Nerede olduklarını biliyor musun?"

"Evet," dedi Bram ama sonra başını salladı. Gözleri yaşlarla doldu. Artık konuşmamam, hangi soruya yanıt verdiğini sormamam için kıvrandığını görebiliyordum.

"Beni izle," dedi ve hep istediği gibi, açık alanda, kasabanın sokaklarında yine koşmaya başladı. Parlak, keyifli güneşin altında boş sokaklarda telaşla koşarken hiçbirimiz onu durdurmadık.

Bram beni şaşırtarak sağlık merkezine değil, kasabanın ufak müzesine götürdü. Müzede, tüm camlı vitrinler kırılmış, camlar yerlerden toplanmıştı. İçlerinde eskiden bulunan eserler artık yoktu; toplumun haritası üzerinde oynama yapılmış, değiştirilmişti. Oraya neler işaretlendiğine bakmak istedim ama vaktimiz yoktu.

İçeride yerde yatan o kadar çok durgun vardı ki. İçeri girdiğimizde, birkaç kişi bize baktı ama Bram'i görünce rahatladılar. Bram oraya aitti.

"Sağlık merkezinde yer kalmadı," dedi Bram. "O yüzden, annemi buraya getirmek zorunda kaldım. Şanslıydım çünkü değiş tokuş yapabileceğim eşyalarım vardı. Diğerleri evlerinde ellerinden geleni yaptılar. En azından, burada zaman zaman besin torbaları oluyor."

Annemi. Annemi demişti. Ya babam? Babam neredeydi?

Bram yere çömeldi.

Annem tamamıyla gitmiş gibiydi. Paniklememeye çalıştım. Suratı yanaklarındaki birkaç çile kıyasla çok solgundu; saçlarında da hatırladığımdan daha fazla gri vardı ama gözleri o şekilde açıkken daha genç görünüyordu: daha genç ve bizden uzak.

"Onu dedikleri gibi her iki saatte bir çeviriyorum," dedi Bram. "Yaraları iyileşti. Ama önceleri çok kötü durumdaydı." Çok hızlı konuşuyordu. "Ama bak. Artık onda da şu torbalardan var. İyi, değil mi? Bunlar çok pahalı."

"Evet," dedim. "Çok iyi." Onu tekrar kendime çektim. "Bunları nasıl başardın?" diye sordum.

"Arşivcilerle değiş tokuş yaptım."

"Arşivcilerin gittiğini sanıyordum," dedim.

"Birkaçı geri geldi. Kırmızı izi olanlar, tekrar ticarete başladı." Buna şaşırmamalıydım. Tabii ki arşivcilerden bazıları geri gelmeden yapamayacaktı, değiş tokuşlarıyla ve mallarıyla oluşan boşluğu telafi etmeye çalışacaklardı.

Ona fısıldayabilmek için biraz öne eğildim. "Onu yanımızda götüreceğiz," dedim.

"Güvenli mi?" diye fısıldadı.

"Evet," dedi isyan görevlisi. "Onu götürebilirsiniz. Durumu stabil, enfeksiyon belirtisi de yok."

"Bram," dedim alçak sesle. "Henüz elimizde yeterince tedavi yok. İsyan annemin onlara yardımcı olabileceğini düşünüyor. Bu yüzden, tedavinin ilk verileceği kişi olabilir." Gözlerini boşluğa dikmiş olan anneme baktım. "Buraya geleceğimiz için, babam için de bir anlaşma yaptım. Nerede? Babam nerede?"

Bram soruma yanıt vermedi. Başını diğer yöne çevirdi.

"Bram," dedim tekrar. "Babam nerede? Nerede olduğunu biliyor musun? Bana söz verdiler. O da tedaviyi almak için bizimle gelebilir ama fazla vaktimiz yok. Onu hemen bulmalıyız."

Derken Bram, acı hıçkırıklarla ağlamaya başladı. "Ölüleri tarlalara götürüyorlar," dedi. "Sadece bağışıklığı olanlar gidip onlara bakabiliyor." Yaşlarla dolu gözleriyle bana baktı. "Arşivciler için bunu yapıyordum," dedi. "Oraya gidip suratlarına bakıyorum."

"Olamaz," dedim dehşet içinde.

"Tüpleri satmaktan daha iyi," dedi. "O da iyi getirisi olan diğer bir iş." Bakışları farklıydı... Hem çok şeye şahit olduğu için çok daha yaşlıydı hem de o çok iyi bildiğim inatçı tavrıyla eski-

si gibiydi. "Bunu yapmam. Tüpleri satmak bir yalandan ibaret, insanlara arkadaşlarının ya da ailelerinin ölüp ölmediğini söylemekse gerçek."

Ürperdi. "Arşivciler bana bir seçim hakkı tanıdılar," dedi. "Bilgi ve tüp almak isteyen ya da sevdiklerinin nerede olduğunu öğrenmek isteyen bir sürü insan var. Böylece, onlara yardım etmeye başladım. Bana bir resim verdikleri takdirde, insanları bulabiliyordum. Bunun karşılığında da bana ihtiyacım olan şeyi verdiler. Onun için de."

Annemize bakabilmek için elinde gelen her şeyi yapmıştı ve onu kurtardığına çok sevinmiştim ama bunun bedeli çok ağır olmuştu. Bram neler görmüştü?

"Onun için geç kaldım," dedi.

Neredeyse ona emin olup olmadığını soracaktım; az kalsın ona yanılıyor olabileceğini söyleyecektim ama kesin olarak biliyordu. Görmüştü.

Babam ölmüştü. Tedavi ona yetişememişti.

"Gitmemiz gerek," dedi doktor isyan görevlisine annemin sedyeyle taşınmasına yardım ederken. "Hemen."

"Onu nereye götürüyorsunuz?" diye sordu odanın karşı tarafındaki birisi ama ona yanıt vermedik.

"Öldü mü yoksa?" diye seslendi bir başkası. Seslerindeki çaresizliği duyabiliyordum.

Durgunların ve onlara bakanların arasından geçtik ve onları geride bıraktık. Buna içim sızladı. *Geri döneceğiz*, demek istedim. *Bir dahaki sefere, herkese yetecek kadar tedavi de getireceğiz.*

"Elinizde ne var?" dedi biri aralarından çıkıp. Bir arşivciydi. "Farklı bir ilacınız mı var? Bedeli ne kadar?"

Bizler müzenin kapılarından hızla çıkarken görevli onu durdurdu.

Hava gemisinde Bram, anneme besin torbası takan doktorla birlikte aşağı indi. Bram'i kendime çekince o kadar uzun süre ağladı ki, yüreğim paramparça oldu. Gözyaşlarının asla dinmeyeceğini sandım. Ama bir süre sonra, gözyaşları dindi ve daha kötü bir duruma girdi. Tüm bedeni titremeye ve sarsılmaya başladı. Bunca acı yaşayıp nasıl hayatta kaldığını bilmiyordum. Aynı zamanda, ne kadar acı yaşamam gerektiğini de bilmiyordum. *Lütfen*, dedim içimden, *Bram o ikinci kısmı yaşasın. Çaresizliğinin içinde bir yerlerde bunu hissetsin çünkü artık birlikteyiz, hâlâ birbirimize sahibiz.*

Bram uyurken annemin elini tuttum. Ona planladığım gibi çiçeklerin isimlerini şarkı olarak söylemek yerine, ismini söyledim. Çünkü babam olsa, öyle yapardı. "Molly," dedim. "Geldik." Avucuna kâğıt çiçeği koydum, parmaklarının hafifçe kıpırdadığını hissettim. Bu zambağın bizi iyileştireceğini biliyor muydu? Bir şekilde önemli olduğundan haberdar mıydı? Yoksa sadece bana güzel bir şey yollamanın bir yolunu mu bulmuştu?

Sebep her neyse, işe yaramıştı.

Ama babama yetişmemişti.

Elli Beşinci Bölüm
XANDER

"Tüm bunlar senin için çok doğal, değil mi?" demişti Lei bana bir keresinde. Tedaviyi hastanın koluna enjekte edişimi izleyen doktorlar da aynı şeyi mi düşünüyorlardır, diye merak ettim. Tedaviyi verdiğim hasta, Ky'la aynı zamanda durgunluk evresine girmişti. Tedavinin ilk denemesi için koyulan şartlardan biri buydu.

"Tek yapmanız gereken bu," dedim doktorlara. "Solüsyonu takın ve işe yaramasını bekleyin."

Tamam, der gibi başlarını salladılar. Bunu daha önce de yapmışlardı. Ben de bunu orijinal salgın başladığında, sağlık merkezinde ilk tedavileri verdiğim ve konuşma yaptığım zaman yapmıştım. Geriye bizden fazla sayıda insan kalmamıştı. "Bu denememde, sadece bu yüz hasta kullanılacak," dedim. "Bu bitkiden daha fazla bulmaya çalışıyoruz ama uzun süre daha çiçek veremeyecek. Ana bileşkesinin yapısını bildiğimizden, bunu laboratuvarda üretebilmek için sentetik bir yol bulmak üzere sürekli olarak çalışan insanlar var. Ama sizin tek dikkat etmeniz gereken şey, hastaların bakımı.

"Her iki saatte bir, yeni bir doz vermeniz gerek." Tedavilerin durduğu, silahlı birkaç görevli tarafından korunan kilitli dolabı

gösterdim. Kılavuza bağlı olduklarından başka bir şey bilmiyordum. "İkinci dozu verene dek, biraz iyileşme görebilirsiniz. İyileşme süreleri ilk hastamız kadar hızlı olursa, sadece birkaç saat sonra konuşmaya başlayacaklar; iki gün içinde de yürüyecekler. Ama burada, o hızda bir gelişme beklemeyin. Tedaviyi boşa harcamamaya da özen gösterin."

Sanki bu uyarıyı yapmama gerek vardı. İhtiyacımız olan tek şey, daha fazla çiçekti ve Cassia'nın annesinin kendisine gelmesiydi. Ky'dan çok daha uzun süre, haftalardır durgunluk evresindeydi ve iyileşmesi ondan daha uzun süre alıyordu. İsyan henüz yasak bitkilerin nerede yetiştirildiğini, toplumun veri tabanında bulamamıştı, o yüzden ona çok ihtiyacımız vardı.

Bu arada, kılavuz Camas şehrinin yakınlarındaki tarlalara ve çayırlara adamlar yollamıştı. Çiçeklere ileride tekrar ihtiyacımız olabilir diye, gördükleri tüm çiçekleri de toplamamalarını tembihlemişti.

Acaba o adamlar buna karşı koyabilecekler mi diye düşündüm. Şimdiki zaman öylesine belirsiz olduğunda, bir şeyleri gelecek için saklamak zorlaşıyordu.

"Bunun işe yarayacağından emin gibisiniz," dedi doktorlardan biri. Üniformaları kirlenmişti ve hepsi çok yorgun görünüyordu. Bazılarını daha önceden hatırlıyordum. Sanki aradan haftalar değil de, seneler geçmiş gibiydi.

"Bu işi daha ne kadar yapabilirdim, bilmiyorum," dedi bir doktor. "Ama artık devam etmemiz için bir neden var."

Orada kalıp onlara yardım etmeyi istedim ama laboratuvara dönüp tedavi üreten isyan eczacılarını kontrol etmem gerekiyordu. "Daha sonra, hastaları kontrol etmek için döneceğim," dedim.

Doktorlar tedavileri sıra sıra yatan hastalara vermeye başladılar. O an için, oradaki işim bitmişti. Eskiden çalıştığım kanadı ziyaret edebileceğim kadar vaktim olduğunu düşündüm.

Lei'nin gözleri donuktu ve enfeksiyon kokuyordu. Ama kısa süre önce çevrilmişti ve uzun siyah saçları rahat etsin diye örülmüştü. Hâlâ her hastanın tepesinde resimler asılıydı. Oradaki doktorlar ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı.

Yaptığım iş her zaman doğal gelmiyor, demek istedim ona. Tedaviyi koluna bağladım. *Şu anda değil. Lütfen, geri gel. Burada olsaydın, senin de faydan olurdu.*

Bu, köyde yaptığım tedavilerden biriydi. Malzemeleri sentetik olarak laboratuvarda üretmeye çalışan araştırma ekibine her şeyi vermemiştim. Birazını onun için ayırmıştım. Ky'dan çok uzun süre önce durgunluk evresine girmediğinden, bir şansı vardı. Tabii, Oker'ın torbalarla verilen ilacından ona verememiştim.

Arkada ayak sesleri duyunca dönüp baktım. Eskiden benimle birlikte orada çalışan doktorlardan biriydi. "Yeni tedaviyi burada da kullandığımızı bilmiyordum," dedi.

"Kullanmıyoruz," dedim. "Tedaviyi verdikleri grubun belirli bir zaman dilimine girmesi şart. O, onların dışında kalıyor." Şırıngayı boşalttım ve ona baktım. "Ama yanımda birkaç tane fazla tedavi vardı," dedim. Şişelerden birkaçını ona gösterdim. "Bir süre buraya gelemeyebilirim. Daha fazla tedavi üretmek için geri dönmem gerekiyor."

Doktor şişeleri üniformasının cebine koydu. "Ona ben veririm," dedi.

"Her iki saatte bir," dedim. Lei'yi bir türlü o hâlde bırakamıyordum. Cassia'nın revirde neler hissettiğini anlayabiliyordum.

Bu doktora güvenebilir miydim? Elinde olsa, bir başkasını tedavi etmek isteyeceğini biliyordum.

"Başka birine vermeyeceğim," dedi. "Önce, işe yarayıp yaramadığını görmek istiyorum."

"Teşekkür ederim," dedim.

"İşe yarıyor mu?"

"İlk deneme gurubunda yüzde yüz işe yaradı," dedim. Ama o grupta tek bir kişi olduğunu söylemedim.

"Sormam gerek," dedi. "Kılavuz musun?"

"Hayır," dedim. Kapıda bir an için durup tekrar Lei'ye baktım. Bu tedaviyle Ky'a yaptığımızı yapamaz, tek bir kişinin o kadar önem kazanmasına neden olamazsın. Tek bir kişi. Tabii, tek bir kişi tüm dünya anlamına gelebilir.

Elimize ilk veri grubu geçti. *Geri geliyorlar. Daha iyi görünüyorlar.*

Rakamlara göre, yüz hastadan elli yedisi artık gözleriyle hareket takip edebiliyorlardı. Üç tanesi konuşmuştu. Seksen üç hasta bir tür iyileşme belirtisi gösteriyordu: konuşma ya da görme anlamında olmasa bile renkleri daha iyiydi, kalp atışları hızlanmıştı ve nefes alıp verişleri normal seviyelere yaklaşmıştı. Bu ilk iyileşme belirtilerini göstermeleri Ky'dan iki kat daha uzun sürmüştü ama en azından tedavi işe yarıyordu.

"On yedi hasta hiç tepki vermiyor," dedi başhekim. "Önceden düşündüğümüzden daha uzun süre önce durgunluğa girmiş olabilirler. Kayıtlarda hata yapılmış olabilir."

"Onları geri getirmeyi denemeye devam edin," dedim. "İlacın iki günlük tam dozunu verin."

Doktor tamam, der gibi başını salladı. Mini iletişim cihazını alıp bu bilgileri kılavuza ilettim. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu bana.

"Bence daha fazla beklememize gerek yok," dedim. "Buradaki diğer kişilere de tedaviyi yapmasını öğrettim. Diğer şehirlere de yollarsak kendi laboratuvarlarında tedaviyi üretebilirler. Ama tedaviyi sentetik olarak nasıl üretebileceğimizi henüz bulamadık. Elinizde yeterince fide var mı?"

"Başlangıç için yeterli sayıda bulduk," dedi. "Daha fazlasına ihtiyacımız var."

"Elimize geçen verileri gördünüz," dedim. "Vakit çok önemli."

"Sence önce ne yapmalıyız?" dedi. "Tedaviyi şimdi diğer şehirlere mi yollamalıyız, yoksa buradan başlayıp yavaş yavaş etraftaki yerlere mi yollamalıyız?"

"Bilmiyorum," dedim. "Cassia'ya sorun. Tasnif işini en iyi o bilir. Hastaları kendi gözümle görmek için sağlık merkezine gideceğim."

"Güzel," dedi kılavuz.

Sağlık merkezine gittim. Verileri ilk raporda bulunmayan bir başka hastayı daha ziyaret etmeliydim. Onu takip etmemişlerdi çünkü ondan haberleri yoktu. İçeri girdiğimde, diğer doktorlar başlarını sallayıp selam verdiler ama beni yalnız bıraktılar. Buna sevindim.

Tepesindeki resim aynıydı; balık tutan kızın resmiydi. Lei suya bakıyordu. Belki beni görüyor olabilir diye gülümsedim. "Lei," dedim. Gözleri belli belirsiz bir biçimde kımıldayıp bana odaklanmadan önce sadece ismini söyleyebildim.

Burada.

Beni görebiliyordu.

Elli Altıncı Bölüm
CASSIA

"Annene hemen babanla ya da çiçeklerle ilgili soru sorma," dedi Xander bana. "Ona biraz vakit tanı. Herkesin 'hiç vaktimiz kalmadı' dediğini biliyorum ama annen Ky'dan daha uzun süre durgun kaldı. Dikkatli olmalıyız."

Xander'ın tavsiyesine uydum. Anneme soru sormadım. Sadece Bram'le birlikte ellerini tutup onu sevdiğimizi söyledik. Tedavi annem üzerinde olumlu etki gösterdi. Orada olduğuma, Bram'i gördüğüne sevinmişti ama bilinci hâlâ gidip geliyordu. Geri dönüşü Ky'ınkinden farklı olmuştu. Daha uzun süre durgun kalmıştı.

Ama annem güçlüydü. Birkaç gün sonra, cılız, incecik bir sesle konuştu. "İkiniz de iyisiniz," dedi. Bram başını annemin yanına yatağa yaslayıp gözlerini yumdu.

"Evet," dedim.

"Sana bir şey yollamıştık," dedi. "Eline geçti mi?" Tedavisini yenilemek için gelen doktora baktı ve onun önünde açık açık konuşmak istemediğini anladım. Babamdan söz etmedi. Bilmek istemediği için sormaktan mı korkuyordu?

"Sorun yok," dedim. "Burada konuşabiliriz. Ayrıca, paket elime geçti. Mikro kartı yolladığın için teşekkür ederim. Çiçek için

de..." Duraksadım, onu zorlamak istemedim ama doğru zaman gibiydi. Annem hediyesinden söz etmişti. "Bir sego zambağı, değil mi?" dedim.

Gülümsedi. "Evet," dedi. "Unutmamışsın."

"Vahşi doğada da gördüm. Tıpkı senin dediğin kadar güzeller."

Çiçeklerle ilgili konuşmaya sıkı sıkı sarılmıştı; tıpkı kendimi yalnız hissettiğimde ve korktuğumdaki gibi. Kışın uykuda olan ve uzun süre sonra canlanan tomurcuklardan ve yapraklardan söz eder, onlar hakkında şarkılar söylerseniz, geri gelmeyen şeyleri düşünmek zorunda kalmazsınız.

"Sonoma'da mıydın?" diye sordu. "Ne zaman?"

"Orada değildim," dedim. "Çiçeklerin başka bir yerde yetiştiğini gördüm. Çiçekleri gördüğün yer Sonoma mıydı?"

"Evet," dedi kesin ve tereddütsüz bir şekilde. "Sonoma'nın çiftlik bölgesinde, Vale isimli ufak bir şehrin hemen dışında."

Doktora baktım; adam bilgiyi aktarmak için dışarı çıkmadan önce bana başını salladı. Ekin Sonoma'daydı. Annem hatırlamıştı.

Ona sormak istediğim çok şey vardı ama o an için o kadarı yeterdi. "Geri döndüğüne sevindim," dedim ve elimi omzuna koydum. Üçümüz onsuz bir aradaydık.

"Mikro kart hâlâ sende mi?" diye sordu sonradan. "Tekrar bakabilir miyim?"

"Evet," dedim. Sandalyemi yatağa yakınlaştırdım ve ekranı görebilmesi için veri kapsülünü ona doğru çevirdim.

Ekranda bir kez daha resimler belirdi: Ebeveynlerimle, büyükannemle ve babamla birlikte olan büyükbabam.

"Gelenekler itibariyle, Samuel Reyes hayatta kalan aile üyelerinin her biri için en sevdiği anılarından oluşan bir liste hazırlamıştır," dedi tarihçi.

"Gelini Molly için seçtiği anı, ilk tanıştıkları gün." Tarihçinin sesi tok ve gururluydu; eşleşmenin doğruluğunu teyit edermiş gibi konuşuyordu ki bir bakıma doğruydu. Ama aynı zamanda, aşkın da teyidiydi. Büyükbabamın babamı bırakmasının ve istediği şeyi seçmesinin de teyidiydi.

Annemin yanaklarından aşağı yaşlar süzülmeye başladı. O buluşmadaki herkes gitmişti. Annemin suratında hâlâ güneş olduğunu söyleyen büyükannem, büyükbabam, babam.

"Oğlu Abran'la ilgili en sevdiği anısı ilk gerçek tartışmalarını yaptıkları gün."

Bu sefer, mikro karttaki duraklat düğmesine bastım. Büyükbabam neden öyle bir anıyı seçmişti? Babamla ilgili o kadar çok anım vardı ki: gülüşü, işinden söz ederken parlayan gözleri, anneme olan sevgisi, bize öğrettiği oyunlar... Babam öncelikle nazik bir adamdı; şiir aksini dese de, onun geceye usulca gittiğini umuyordum.

"Neden?" diye sordum yavaşça. "Büyükbabam, babam için neden öyle demiş olabilir?"

"Tuhaf, değil mi?" dedi annem. Ona bakınca, yanaklarından aşağı süzülen yaşlarla bana baktığını gördüm. Bana sormadığı, ben de söylemediğim hâlde, onun öldüğünü biliyordu.

"Evet," dedim.

"O anı ben babanı tanımadan öncesine ait," dedi. "Ama bana anlatmıştı." Duraksadı, elini dümdüz göğsüne yasladı. Sanırım, onsuz nefes almakta zorlanıyordu, bu kaybı yüzünden içindeki bir şey boğuluyordu. "Baban bana büyükbabanın şiirleri sana verdiğini söyledi, Cassia. Onları babana da vermeye çalışmıştı."

Bunu duyunca, bu sefer ben nefes alamadığımı hissettim. "Öyle mi?" diye fısıldadım. "Babam onlara okudu mu?"

"Bir kere," dedi annem. "Sonra geri verdi. Şiirleri istemedi."

Neden?"

Annem başını salladı. "Bana her zaman bunun sebebini toplumda mutlu olduğu şeklinde açıklardı. Her şeyin güvende olmasını istiyordu. Toplumun sunabileceklerini istiyordu. Bu, onun seçimiydi."

"Büyükbabam ne yaptı?" diye sordum. Birine öyle bir hediye verip de geri verildiğini hayal ettim. Ebeveynler her zaman alınmayacak şeyler vermeye çalışırlardı. Büyükbabam, babama şiirleri vermeye ve ona isyandan söz etmeye çalışmıştı. Annemle babamsa beni güvende tutmaya çalışmışlardı.

"O gün tartışmışlar," dedi annem. "Şiirleri büyük büyükannen saklamıştı. Şiirlerde belirli bir isyan mirası vardı. Ama Abran çok tehlikeli olduğunu, büyükbabanın çok fazla riske girdiğini düşünüyordu. En sonunda, büyükbaban babanın kararını kabul etti." Elini göğsünden çekti ve daha derin nefes aldı.

"Büyükbabamın şiirleri bana verdiğini biliyor muydun?" diye sordum.

"Vermiş olabileceğini düşünmüştük."

"Onu neden durdurmadınız?"

"Seçimlerini elinden almak istemedik," dedi annem.

"Ama büyükbabam bana isyandan hiç söz etmedi."

"Sanırım, kendi yolunu bulmanı istedi," dedi annem. Gülümsedi. "Aslında, bu açıdan gerçek bir isyankâr. Babanla tartıştığı anısını bu yüzden seçmiş olmalı. Tartıştıklarına üzülmüş olsa da, sonradan babanın kendi yolunu çizmesine memnun oldu ve onu bu yüzden takdir etti."

Babamın neden büyükbabamın örneğini yok etme yönündeki son isteğini yerine getirdiğini anlamıştım. Karşılık verme sırası ondaydı; verilen bir karara saygı duyup destekleme sırası ondaydı. Babam o hediyeyi bana bırakmıştı. Notunda dedikleri aklıma geldi: *Cassia, neler olacağını önceden gördüğün ve benden daha cesur olduğun için seninle gurur duyduğumu bilmeni istiyorum.*

"İsyan o yüzden bizi kırmızı hapa karşı bağışıklık sahibi yapmadı," dedi Bram bana. "Çünkü babamızın zayıf olduğunu düşündüler. Onun bir hain olduğunu düşündüler."

"Bram," dedim.

"Onlara inandığımı söylemedim," dedi. "İsyan yanılıyordu." Anneme baktım. Gözlerini yummuştu. "Lütfen, gerisini de oynat," dedi.

Veri kapsülünün düğmesine bastım, tarihçi yine konuşmaya başladı.

"Erkek torunu Bram'le ilgili en sevdiği anısı, torununun söylediği ilk sözcükler," dedi tarihçi. "Bu sözcükler 'daha fazla' idi."

Bram hafifçe gülümsedi.

"Kız torunu Cassia'yla ilgili en sevdiği anısı," dedi tarihçi, ben de iyi duyabilmek için biraz öne eğildim. "...kızıl bahçe günü."

O kadardı. Veri kapsülündeki kayıt o kadardı.

Annem gözlerini açtı. "Babanız gitti," dedi dudakları titreyerek.

"Evet," dedim.

"Sen durgunken öldü," dedi Bram, anneme. Gülümsemesi silinmişti ve sesi bu korkunç haberi verirken ağırlaşıp hüzünlenmiş, bezgin çıkmıştı.

"Biliyorum," dedi annem gözyaşlarının arasında gülümseyerek. "Bana veda etmeye geldi."

"Nasıl olur?" dedi Bram.

"Bilmiyorum," dedi annem. "Ama geldi. Onu durgunken gördüm. Oradaydı, sonra gitti."

"Onu ölüyken gördüm ama senin gördüğün gibi değil," dedi Bram. "Cesedini buldum."

"Ah, Bram, hayır," dedi annem hüzünle fısıldayarak. "Hayır, hayır," dedi ve kardeşimi kendisine çekti. "Üzgünüm," dedi. "Çok üzgünüm."

Annem, Bram'e sıkı sıkı sarıldı. Tıpkı içinizde hissettiğiniz acı, ağlayamayacağınız kadar büyük olduğunda hissettiğinizdeki gibi titrek bir nefes çektim. Hiçbir şeyin babamın ölüp toprak altına girdiği gerçeğini değiştiremeyeceğini bildiğim hâlde bir şeyleri düzeltmek istedim.

Annem yalvaran gözlerle bana baktı. "Bana bir şey getirebilir misin?" dedi. "Büyüyen herhangi bir şey?"

"Tabii," dedim.

Bitkileri annem kadar bilmiyordum; o yüzden, sağlık merkezinin ufak avlusundan neyi kazıp çıkardığımı bile bilmiyordum. Bir ot da olabilirdi, bir çiçek de. Ama annemin ikisiyle de mutlu olacağını düşündüm. Annem sadece içinde yattığı odanın steril ortamıyla ve babamsız bomboş bir dünyayla savaşabilmek için bir şey istiyordu, buna ihtiyaç duyuyordu.

Yanımda getirdiğim folyo kutuyu bir kaba dönüştürdüm, içine biraz toprak koyup bitkiyi topraktan çıkardım.

Bitkinin kökleri aşağı sarktı; bazıları kalındı, bazılarıysa öylesine inceydi ki, rüzgâr yapraklarının arasından geçtiği gibi kolaylıkla köklerinin arasından geçiyordu. Ayağa kalktığımda, dizlerim tozlanmış, ellerim toprakla kapkara olmuştu. Anneme bir bitki götürüyordum çünkü ona babamı götürmem imkânsızdı.

İnsanların neden tüpleri istediğini anlıyordum, ben de bir şeylere tutunabilmek için çaresiz durumdaydım.

Sonra, kökleri aşağı sarkan bitkiyi elimde tutarken kızıl bahçe günü anısının ortası aklıma geldi. Annem, babam, büyükbabam, doku örneği, kavak ağacı tohumları, yabani çiçekler ve kâğıttan yapılmış çiçekler, sımsıkı kapanmış kızıl tomurcuklar, yeşil hap, Ky'ın mavi gözleri derken birden, büyükbabamın kızıl bahçe günüyle ilgili ipucunu izlemeye başladım. Onu alabilir ve yapraklarına, dallarına, hatta ta köklerine kadar izleyebilirdim.

Hatırlamaya başlayınca nefesim kesildi.

Her şeyi hatırlıyordum.

Annemin elleri topraktan kapkara olmuş ama fideleri tutarken avucundaki beyaz çizgileri görebiliyorum. Botanik bahçesinin bitki ekme bölümünde duruyoruz; tepemizde camdan bir tavan var ve içerideki beyaz puslar dışarıdaki serin ilkbahar sabahının serinliğini örtbas ediyor.

"Bram okula vaktinde gitti," diyorum.

"Haber verdiğin için teşekkürler," diyor annem bana gülümseyerek. Babamla birlikte erkenden işe gitmek zorunda kaldıkları nadir sabahlarda, Bram'in birinci okula gitmesi için en erken trene yetişmesinden ben sorumluyum. "Şimdi nereye gidiyorsun? İşe gitmene sadece birkaç dakika var."

"Büyükbabamı ziyaret edebilirim," diyorum. Normal rutinimden bu şekilde sapmam sorun olmayacak çünkü büyükbabamın yemeği yaklaşıyor. Benimki de öyle. Konuşmamız gereken çok şey var.

"Tabii," diyor. Fideleri sıra sıra yerleştirildikleri tepsiden ve yetiştikleri tüplerden yeni yuvalarına, toprakla dolu saksılara ekiyor... Fidelerden birini eline alıyor.

"Fazla kökü yok," diyorum.

"Henüz yok," diyor. "Ama olacak."

Onu hızla öpüp yoluma devam ediyorum. Annemin iş yerinde fazla oyalanmamam gerekiyor; hem yakalamam gereken bir hava treni de var. Bram'le birlikte erkenden kalkınca biraz fazladan vaktim oldu; ama yine de fazla sayılmaz.

İlkbahar rüzgârı adeta benimle oyun oynuyor; beni bir yöne itiyor, sonra diğer yöne çekiyor. Sonbahardan geriye kalan yaprakları havaya savuruyor; ben de hava treninin platformuna tırmanıp da aşağı atlasam, acaba sarmal rüzgâr beni yakalar da döne döne ta göğe çıkarır mı diye düşünüyorum.

Düşmeyi, uçmayı düşünmeden düşünemiyorum.

Bir çift kanat yapabilsem bunu başarabilirim, diye düşünüyorum.

Tepenin engebeli yolundan hava treni istasyonuna doğru ilerlerken biri yanıma geliyor. "Cassia Reyes?" diyor işçi. Standart giysilerinin dizleri tıpkı annemin çalıştığı zamanlarda olduğu gibi kirlenmiş. Kadın genç, benden birkaç yaş büyük ve elinde kökleri aşağı sarkan bir şey tutuyor. Acaba topraktan mı sökmüş, yoksa yeni mi ekecek diye merak ediyorum.

"Evet?" diyorum.

"Seninle konuşmam gerek," diyor. Tepede, onun ardında bir de adam beliriyor. Kadınla aynı yaşta ve ikisini birlikte görünce içimden iyi bir eşleştirme olabilir, diye düşünüyorum. Tepeye çıkma iznim hiç olmamıştı. İşçilerin ardında duran karmakarışık bitki köklerine ve ormana bakıyorum. O kadar çok bitkiyle dolu vahşi bir ortamda olmak nasıl bir şeydi acaba?

"Bizim için bir şey tasnif etmeni istiyor," diyor adam.

"Özür dilerim," diyorum yürümeye devam ederek. "Sadece işte tasnif yaparım." Onlar görevli değil, üstüm ya da müdürüm

de değil. Burası protokolün var olduğu bir yer değil; ben de kuralları yabancılar için çiğneyemem.

"Büyükbabana yardımı olacak," diyor kadın.

Duruyorum.

"Bir sorun çıktı," diyor genç kadın. "Doku örneği muhafazası için uygun bir aday olmayabileceğine dair bir kanıt var."

"Olamaz," diyorum.

"Ne yazık ki öyle," diyor adam. "Toplumdan çaldığına dair de kanıtlar var."

Gülüyorum. "Neyi çalmış?" diye soruyorum. Büyükbabamın dairesinde neredeyse hiçbir şey yok.

"Hırsızlıklar uzun süre önce oldu," diyor kadın. "Restorasyon alanında çalıştığı dönemde."

Adam bir veri kapsülü çıkarıyor. Eski bir şey ama ekrandaki resimler gayet net. Daha genç olan büyükbabamın elinde bir şeyler var. Bunları ormanlık bir alana gömüyor. "Neresi burası?" diye soruyorum.

"Burası," diyorlar. "Tepede."

Resimler uzun seneleri kapsıyor. Resimlere bakarken büyükbabam da yaşlanıyor. Bunu çok ama çok uzun bir süre önce yapmış.

"Toplum bu eşyaları yeni mi buldu?" diye soruyorum.

"Toplumun bundan haberi yok," diyor kadın. "Biz de haberleri olmasını istemiyoruz. Böylece, büyükbaban son yemeğini yapabilir ve örneği alınabilir. Bize bunun karşılığında yardım etmeni istiyoruz. Yardım etmezsen onu ele vereceğiz."

Başımı sallıyorum. "Size inanmıyorum," diyorum. "Bu resimler... bunlar değiştirilmiş olabilir. Hepsini siz yapmış olabilirsiniz." Ama kalp atışlarımın hızlandığını hissediyorum. Bü-

yükbabamın başının derde girmesini istemiyorum. Doku örneği, yaklaşmakta olan yemeğinin acısını biraz olsun dindiren tek şey.

"Büyükbabana sor," diyor adam. "Sana gerçeği söyleyecektir. Ama fazla vaktimiz yok. İhtiyaç duyduğumuz tasnif olayı bugün gerçekleşecek."

"Yanlış kişiye geldiniz," diyorum. "Ben daha eğitim görüyorum. Henüz bana son görevim bile verilmedi."

Onları ya tamamıyla duymazdan gelmeliyim ya da topluma rapor etmeliyim. Ama beni huzursuz etmişlerdi. Öykülerini gerçek olsa da, olmasa da topluma anlatırlarsa ne olacaktı? Derken aklıma çılgınca bir fikir geliyor: Bunu yapacak olurlarsa, toplum büyükbabamın yemeğini soruşturma yapmak için erteler mi? Ama sonra, bunun mümkün olmadığını anlıyorum. Toplum yemeği yapıp planladığı gibi doku örneğini de alınca yeteri kadar kanıt olduğu tespit edilirse örneği sonradan yok etmeye karar verebilir.

"Tasnife veri eklemeni istiyoruz," diyor adam.

"Mümkün değil," diyorum. "Çalıştığımda, sadece var olan verileri tasnif ederim. Yeni veri girmem."

"Bir şey girmene gerek yok," diyor kadın. "Tek yapman gereken ek bir veri grubuna ulaşmak ve o verilerden bazılarını transfer etmek."

"Bu, mümkün değil. Bende doğru şifreler yok. Gördüğüm tek bilgi, bana verilendir."

"Daha fazla veriyi transfer etmeni sağlayacak bir kodumuz var," diyor adam. "Toplumun ana çerçevesine girerken bir yandan da bilgilerini tasnif ediyor olacaksın."

Benden ne yapmamı istediklerini anlatırlarken orada, öylece dikiliyorum. Anlatacakları bittikten sonra, rüzgâr gerçekten de beni alıp döndürmüş gibi tuhaf ve başım dönüyormuş gibi

hissediyorum. Bunlar gerçekten de oluyor mu? Benden istediklerini yapacak mıyım?

"Neden beni seçtiniz?" diye soruyorum.

"Tüm kriterlere uyuyorsun," diye adam. "Bugün bir tasnif işin var."

"Dahası, aralarında en hızlısı sensin," diyor kadın. "Ve de en iyisi." Sonra bir şey daha söylüyor; söylediği şey kulağıma, "Sonra da unutacaksın," gibi geliyor.

Yapmamı istedikleri şeyi açıkladıktan sonra geriye çok az vaktim kalıyor. Ama yine de büyükbabamın dairesine yakın bir istasyonda telaşla iniyorum. Ne yapacağıma karar vermeden önce onunla konuşmam gerekiyor. Botanik bahçesindekiler haklı. Büyükbabam bana gerçeği söyler.

Yeşillik alanda olan büyükbabam beni görünce hem şaşırıyor hem de mutlu oluyor. Ben de ona gülümsüyorum ama kaybedecek vaktim yok. "İşe gitmem gerek," diyorum. "Ama bilmem gereken bir şey var."

"Tabii," diyor. "Nedir?" Bakışları keskin ve ilgili.

"Hiç sana ait olmayan bir şeyi aldın mı?" diye soruyorum.

Bana yanıt vermiyor. Bakışlarında ani bir şaşkınlık ifadesi görüyorum. Soruma mı, yoksa ne yaptığımı bildiğim için mi şaşırdığını kestiremiyorum.

"Toplumdan?" diye fısıldıyorum; sesim öylesine cılız çıkıyor ki, ben bile kendimi zor duyuyorum.

Ama o, demek istediğimi anlıyor. Sözcüğü dudaklarımdan okuyor. "Evet," diyor.

Ona bakınca bana anlatacakları olduğunu görüyorum. Ama bunları duymak istemiyorum. Yeteri kadarı duydum. Bunu itiraf ederse, söyledikleri doğru olabilir. Örneği tehlikede olabilir.

***

İş bugün daha farklı. Her zamanki gözetmenim Norah ortalıkta yok ve tasnif merkezindeki çoğu kişiyi tanımıyorum.

Hepimiz yerimize geçtikten sonra bir görevli odaya girip duruma hâkim oluyor. "Bugünkü tasnif biraz daha farklı," diyor. "Toplumun alt kümelerinden birinin kişisel verileri kullanarak ikili üst değer tasnifi yapacaksınız."

Botanik bahçesindekiler haklıydı. Bana o gün bu tür bir tasnif yapacağımı söylemişlerdi. Dahası, bana toplumun o anda söylediklerinden fazlasını da söylemişlerdi. Botanik bahçesindeki kadın, verinin yaklaşmakta olan eşleşme yemeği için olduğunu söylemişti. Benim yemeğim. Toplum yemeğe bu denli yaklaşmışken tasnif yapmamalı. Botanik bahçesindekiler, eşleşme havuzunda olması gerekenlerden bazılarının toplum tarafından kasıtlı olarak dışarıda bırakıldığını söylemişti. Bu kişilerin verileri, toplumun veri tabanında bulunuyor ama havuzda yer almayacak. Botanikteki kadınla adamın istediğini yaparsam, bunu değiştirebilirim.

Adamla kadın bu diğer kişilerin de havuza dâhil olduğunu, onları dışarıda bırakmanın haksızlık olduğunu söylemişlerdi. Tıpkı büyükbabamın örneğinin korunmasının elinden alınması gibi.

Bunu büyükbabam için yapıyorum ama kendim için de yapıyorum. Tüm olasılıklar dâhil edilmiş bir hâlde, gerçek eşleşmemin yapılmasını istiyorum.

Fazladan veriye ulaştığımda, hiçbir şey olmuyor; alarm zilleri çalmıyor ve rahatlayıp derin bir nefes alıyorum. Henüz yakalanmadığım için rahatlıyorum ama bir yandan da havuza tekrar yerleştirdiğim kişiler için rahatlıyorum.

Veriler rakamlar hâlinde olduğundan, isimlerini, hatta rakamların neye denk geldiğini de bilmiyorum. Sadece neyin ideal, neyin bir diğeriyle birlikte olması gerektiğini biliyorum çünkü görevli bize ne aramamız gerektiğini söyledi. Tasnifin prosedürünü değiştirmiyorum, sadece veri havuzuna veri ekliyorum.

Toplumun merkezde bunu yapmak için görevlendireceği özel tasnifçiler olmalıydı. Ama onları değil, bizi kullanıyorlar. Neden diye merak ediyorum. Botanik bahçesindeki işçilerin beni bu iş için kusursuz kılan kriterlerini düşünüyorum. Toplum da aynı kriteri kullanmış olabilir miydi? Hızlıydım, iyiydim ve... unutacak mıydım? Bu, ne anlama geliyor?

"Tasnifi bana kadar takip edemezler mi?" diye sormuştum botanik bahçesindekilere.

"Hayır," demişti kadın. "Eşleşme günlüklerine girdik; seçimlerini seninki yerine sahte bir kimlik numarasıyla değiştirecek şekilde yeniden yönlendireceğiz. Biri daha sonradan araştırma yapmak isterse, sanki hiç orada değilmişsin gibi olacak."

"Ama gözetmenim beni tanır," diye itiraz ettim.

"Gözetmenin bu tasnifte orada olmayacak," dedi adam bana.

"Görevliler..."

Kadın lafımı kesti. "Görevliler isimleri ya da suratları hatırlamayacak. Sizler onlar için birer makinesiniz. Sahte bir kimlik kodu ve sahte bir fotoğraf koyabilirsek kimin gerçekten orada olduğunu hatırlamazlar."

Demek toplum bu yüzden teknolojiye güvenmiyor diye düşündüm. Teknoloji geçersiz kılınabilir ve değiştirilebilir. Tıpkı toplumun güvenmediği insanlar gibi.

"Ama diğer tasnifçiler..." diyecek oldum.

"Güven bize," dedi adam. "Hatırlamayacaklar."

En sonunda işimiz bitiyor.

Başımı nihayet ekrandan kaldırıyorum. Gözlerim ilk kez bu tasnifte çalışan diğer kişilerin gözleriyle birleşiyor. Kendimi gergin hissediyorum. Botanik bahçesindeki adamla kadın yanılmışlardı. Bugün bu odadaki tüm tasnifçiler için farklı ve olağan dışı her ne olursa olsun, buradaki diğer çalışanları hatırlamalıyım... Şu kızın çillerini, şu adamın yorgun gözlerini. Onlar da beni hatırlayacaklar.

Aklanacağım.

"Lütfen, kaplarınızdan kırmızı haplarınızı çıkarın," dedi odanın ön tarafındaki erkek görevlilerden biri. "Hapı aldığınızı görmek için yanınıza gelene dek hapı yutmayın."

Odadaki herkes aynı anda nefesini tuttu. Ama hepimiz adamın dediğini yaptık. Hapı avucuma koydum. Senelerce kırmızı hapla ilgili söylentiler duymuştum. Ama asla almam gerekeceği aklıma gelmemişti. Aldığımda ne olacak?

Görevli önüme dikildi. Panik içinde tereddüt ettim.

"Şimdi," dedi ve hapı ağzıma atım. Görevli hapı yutuşumu izledi.

Ağzımda hafif bir gözyaşı tadı var ve oraya nasıl vardığımı ya da bugün olanları hatırlamaksızın eve dönmek üzere bir hava treninde oturuyorum.

Bir terslik olduğunu hissediyorum. Ama büyükbabama gitmem gerektiğini biliyorum. Onu bulmalıyım. Aklımdan geçen tek şey büyükbabam. İyi mi?

"Neredeydin?" diye soruyor evine vardığımda.

"İşteydim," diyorum çünkü oraya işten geldiğimi biliyorum. Ama zihnim bulanık; tam olarak neler olduğundan emin değilim. Ama orada olmak kendimi iyi hissettiriyor. Dışarısı çok güzel. İlkbaharda, hem ağaçlardaki tomurcukların hem de zemindeki

çiçeklerin kırmızı olduğu nadir bir an vardır. Hava hem serin hem de ılık olur. Büyükbabam parıldayan gözleriyle kararlı bir ifadeyle bana bakıyor.

"Bir keresinde, yeşil hapla ilgili sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Evet," diyorum. "Onsuz yapabilecek kadar güçlü olduğumu söylemiştin."

"Yeşillik alan, yeşil hap," diyor uzun süre önce söylediğini tekrarlayarak. "Yeşilli bir kızın yeşil gözleri."

"O günü her zaman hatırlayacağım," diyorum.

"Ama bunu hatırlamakta zorlanıyorsun," diyor. Gözlerinde anlayışlı, şefkatli bir ifade var.

"Evet," diyorum. "Neden?"

Büyükbabam yanıt vermiyor, daha doğrusu hemen yanıt vermiyor. "Gerçek anlamda unutulmaz bir günü anlatabilmek için bir ifade kullanılırdı," diyor buna yanıt vermek yerine. "Kızıl harf günü. Bunu hatırlayabilir misin?"

"Emin değilim," diyorum. Ellerimle başıma bastırıyorum. Zihnim bulanık, kendimde değilmişim gibi hissediyorum. Büyükbabamın suratında hüzünlü bir ifade var; ama bir yandan da gayet kararlı görünüyor. Onu öyle görünce ben de kararlı hissediyorum.

Bir kez daha, etrafındaki kırmızı tomurcuklara ve çiçeklere bakıyorum. "Ya da," diyorum bir şeylerin farkına vararak, "ona kızıl bahçe günü de denebilir",

"Evet," diyor büyükbabam. "Kızıl bahçe günü. Hatırlanacak bir gün."

Bana biraz yaklaşıyor. "Bunu hatırlamak zor olacak," diyor. "Ama sen güçlüsün. Hepsini hatırlayabileceğini biliyorum."

***

Gerçekten de hatırlamıştım. Büyükbabam sayesinde. Kızıl bahçe gününü, Ky'la birlikte tepedeki engelleri işaretlemek için bağladığımız kırmızı renkli kumaş parçaları gibi anılarıma bir bayrak gibi bağlamıştı.

Büyükbabam bana anının tamamını vermemişti çünkü ona ne yaptığımı hiç anlatmamıştım ama bana bir kısmını verebilmiş, neyi kaybettiğimi anlamama yardımcı olmuştu. Bir ipucu. *Kızıl bahçe günü*. Anının geri kalanını, unutma hâlinin diğer tarafına beni götürecek bir sıçrama tahtasında ilerleyerek geri alabilir, onu diğer kıyıda bulabilirdim.

Büyükbabam bana inanmıştı ve isyan edebileceğimi düşünmüştü. Ben de topluma inanmama rağmen, her zaman ufak tefek şeyler yapmıştım. Küçüklüğümüzde, Bram için yazıcıda nasıl bir oyun hazırladığımı düşündüm. Yemekte o kekten bir parça yuttuğumda ne kadar öfkelendiğimi hatırladım. Xander'ın hap kutusunu havuzda kaybettiği zaman görevlilere söylemeyişimizi, Em'e yeşil hapı verip kuralları çiğneyişimizi düşündüm.

Bildiğim kadarıyla, bana ilk isyan gelmiş olmalıydı. Ben de istediklerini yapmıştım çünkü büyükbabamı tehdit etmişlerdi. Eşleşme havuzuna insanları eklemiştim. O insanların kim olduğunu bilmiyordum. İhlalci olduklarından haberdar değildim.

Hem isyan hem de toplum beni kullanmıştı çünkü unutacağımı biliyorlardı. Toplum tasnif ve eşleşme yemeğiyle ilgili olduğunu unutacağımı, isyan da ne yaptığımı hatırlamazsam, onlara ihanet edemeyeceğimi biliyordu. Hatta kılavuz bizi Sontaş'a götürürken bundan söz etmişti. "Bize daha önce de yardım etmiştin ama hatırlamıyorsun," demişti.

Ama artık hatırlıyordum.

İsyan neden havuza ihlalcilerin de isimlerini ekletmişti? İsyan bunu başaranlar için bir tür yeniden sınıflandırma mı olacağını düşünüyordu? Yoksa sadece toplumu çökertmek mi istiyorlardı?

Toplum o gün beni ve diğer tasnifçileri neden kullanmıştı? Merkezdeki tasnifçiler salgına yakalanıp hasta mı olmaya başlamışlardı?

Birden, bu anının tetiklediği bir başka anı geldi aklıma.

Merkezde bir eşleşme daha yapmıştım.

Elbise kolunun içinde *hatırla* yazan kâğıdı bulduğum gündü. Toplumun başı salgın yüzünden dertteydi; durgunluk evresine girenlerle başa çıkamamaya başlamışlardı. Toplum benim gibi insanları yemekler için tasnif etmek üzere kaç kere kullanmış, sonra da tüm o telaşı unutalım diye kırmızı hapı mı vermişti?

Görevlim Ky'ı eşleşme havuzuna kimin koyduğunu bilmiyordu.

Ama bunun bir kısmını biliyordum. En azından, verileri gözden geçirip bir tahminde bulunabiliyordum.

Bendim.

Ne yaptığımı bilmeden, onu da havuza eklemiştim. Sonra, biri –ya ben ya da odadaki bir diğer tasnifçi– onu ve Xander'ı benimle eşleştirmişti.

Görevlim bundan hiç haberdar olmuş muydu? Bunun nihai sonuç olabileceğini tahmin edebilmiş miydi? Salgından ve mutasyondan sağ kalmayı başarmış mıydı?

Toplumdaki onca insan arasında, Ky ve Xander gerçekten de bana en çok uyan kişiler miydi? Toplum benim için iki kere eşleşme yapıldığını fark etmemiş miydi ya da bu tür bir hata yapılmasın diye herhangi bir önlem almamışlar mıydı? Yoksa top-

lumun bu tür bir hata için uyguladığı herhangi bir prosedürü yok muydu? Kendi verilerine güveniyorlar ve her kişi için sadece bir kusursuz eş mi olabileceğine inanıyorlardı?

Aklımdan o kadar çok soru geçiyordu ki. Belki de bunların yanıtını asla öğrenemeyecektim.

Annem daha yeni kendisine geldiği için ona çok fazla soru sormak istemiyordum ama o güçlü bir kadındı. Babam da güçlüydü. İnsanın istediği hayat ne olursa olsun, onu seçmesinin ne kadar cesaret gerektiren bir şey olduğunu yeni yeni anlıyordum.

"Büyükbabam," dedim. "İsyanın bir üyesiydi. Toplumdan bir şeyler çalmıştı."

Annem bitkiyi benden alıp evet anlamında başını salladı. "Evet," dedi. "Çalıştığı restorasyon alanlarından bir şeyler almıştı. Ama toplumdan isyan adına çalmamıştı. Bu, onun kişisel göreviydi."

"Bir arşivci miydi?" dedim hayal kırıklığıyla.

"Hayır ama onlarla değiş tokuş yapardı."

"Neden?" dedim. "Ne istiyordu?"

"Kendisi için hiçbir şey istemiyordu," dedi annem. "Kural dışılarla ihlalcilerin eyaletlerden gidebilmesi için değiş tokuş yapardı."

Büyükbabamın ona mikro karttan ve bir ihlalciyle eşleştirildiğimden söz ettiğimde, o kadar şaşırmasının sebebi buydu demek. Hepsinin kurtarılmış olmasını umuyordu.

Bu tuhaflığı göz ardı etmek mümkün değildi. Büyükbabam o insanlara onları toplumdan uzaklaştırarak yardım etmeye çalışıyordu; bense onları eşleştirme havuzuna eklemek için tasnif yapıyordum. Her ikimiz de doğru şeyi yaptığımızı düşünmüştük.

Toplum ve isyan bana ihtiyaç duyduklarında kullanmışlar, ihtiyaç duymadıklarında yüz üstü bırakmışlardı. Ama büyükbabam her zaman güçlü olduğumu biliyordu ve bana inanıyordu. Yeşil hap olmadan yaşayabileceğime, kırmızı hapın elimden aldığı anılarımı hatırlayabileceğime inanıyordu. Mavi hapı yutup başıma bir şey gelmeden hayatta kaldığımı duysa ne yapardı diye düşündüm.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

Elli Yedinci Bölüm
KY

"Elimizde bir ipucu var," dedi kılavuz.

Neyle ilgili, diye sormama gerek yoktu. İpucu hep aynı şey içindi: tedaviyi oluşturan çiçeğin bulunduğu potansiyel yer.

"Nerede?" diye sordum.

"Sana şimdi koordinatları yollayacağım," dedi kılavuz. Kontrol panelimdeki yazıcıdan bilgiler geldi. "Sonoma'da ufak bir kasaba."

Orası, Indie'nin yaşadığı eyaletti. "Denize yakın mı?" dedim.

"Hayır," dedi kılavuz. "Çöle yakın. Ama kaynağımız bu yerden emin. Kasabanın ismini hatırlıyor."

"Bilgi kaynağı..." dedim; ama bunun yanıtını bildiğimi düşündüm.

"Cassia'nın annesi," dedi. "Geri geldi."

Böylece, doğuya uçmaya başladım; şehirden uzaklarda uçsuz bucaksız, toprağın altüst edildiği tarlalar gördüm. Sabah vaktiydi. Tarlaların toprağını çiğ kaplamıştı; bu yüzden de güneş ışınları doğru bir biçimde üstlerine vurduğunda, denize benzer bir parıltı saçıyorlardı.

Fazla umutlanma, dedim kendime. *Daha önce de o çiçeğin bulunduğu tarlaları bulduğumuzu sanmıştık ama birkaç çiçekten fazlasını bulamamıştık.*

Aklıma Thomas şiirinin dizeleri geldi:

Gönlü yüceler ki, son bir kez sallarken ellerini ve ağlarken yana yakıla
Ufak hayırları ışıl ışıl raks edebilirdi diye yemyeşil bir koyda,
Hiddetle, hiddetle köpürür ışığın soluşuna

Son el sallayış o anda olabilirdi; çok sayıda insan durgunluk evresinin daha da derinlerine kaymadan bir tedavi bulmak için son şansımız olabilirdi. Bu işler, yani uçuşumuz, Cassia'nın tasnifleri, Xander'ın hastaları tedavi edişi ya fayda etmeyecekti ya da işe yarayacaktı.

Tarlanın yanında iki hava gemisi duruyordu.

Dışarıdan, hiç tereddüt etmiyormuş gibi görünüyordum. Gemiyi alçaltmaya başladım. Ama diğer hava gemilerini orada görünce içimde bir tereddüt hissettim. Kılavuzları kimlerdi? Toplum geri planda kalmış gibiydi ve kılavuzun dağlardan getirdiği tedavi sayesinde kendisi ve kendi isyanı duruma hâkimdi. Adamları emirlerini yerine getiriyordu ve onların gözetimi altında, işçiler kalan son yiyecek stoklarını dağıtıyorlardı. Hasta olmayanlar evlerinden çıkmıyorlardı, bağışıklık sahibi olanlar durgunlara bakıyorlardı. Belli belirsiz ve geçici bir düzen var gibiydi. O an için kılavuz kontrolü elinde tutacak kadar diğer pilotlardan ve görevlilerden saygı görüyordu. Toplum da isyanı kendi hâline bırakmış, tedavi için daha fazla çiçek aramalarını engellememişti. Ama günün birinde geri geleceklerdi. Günün birinde, insanlar ne istediklerine karar vereceklerdi.

Ama önce yeteri kadar insanı tedavi etmeliydik.

Gemimi diğer gemilerin inmiş olduğu uzun ve ıssız yola indirdim.

Kılavuz beni karşılamak için bana doğru yürümeye başladı ve uzakta şehir yönünde havada duran bir hava otomobili gördüm.

"Görevliler bize yardım edebilecek birisini bulduklarını düşünüyorlar," dedi kılavuz. "Bu tarlalara o çiçeği eken adamı tanıyan ve bu konuda konuşmaya razı olan biri var."

İkimiz birlikte tarlayla tozlu yolun arasındaki yeşillikli yarığı geçtik. Alan dikenli tellerle çevrilmişti. Ama zambakları oradan bile görebiliyordum.

Ufak tepelerden ve altüst edilmiş vadilerden tuhaf açılarla kafalarını uzatmışlardı. Oradaydılar: tedavide kullanılacak olan, birer bayrağı andıran beyaz çiçekler. Elimi, tellerin arasından uzatıp çiçeklerden birini bize doğru çevirdim; şekli kusursuzdu. Tomurcuğu üç kıvrık yaprak oluşturuyordu, içleri de soluk kırmızıydı.

"Toplum bunları geçen sene ekmiş," dedi kasabadan gelen adam arkamızdan. "Ama bu ilkbaharda, hepsi çıkmış." Başını salladı. "Salgın başlayınca, kaçımız bunu fark ettik ya da buraya gelmeyi akıl ettik, bilemiyorum," dedi.

"Kökü yenebiliyor," dedi kılavuz. "Bunu biliyor muydun?"

"Hayır," dedi adam.

"Toplum buldozerlerle burayı altüst etmeden önce tarlaları kim ekiyordu?"

"Jacob Childs isimli bir adam," dedi adam. "Tarlaların talan edildiğini hatırlamamam gerekiyordu ama hatırlıyorum. Jacob'ı gördüklerini de hatırlamamam gerekiyordu. Ama onu götürdüler."

"Bu fidelerin dikkatli bir biçimde toplanabilmesi için bir plan yapmalıyız," dedi kılavuz. "Bize bu konuda yardım edebilir misin? Bunu yapabilecek kişiler tanıyor musun?"

"Evet," dedi adam. "Sayıları fazla değil. Birçoğu ya hasta ya da gizleniyor."

"Kendi adamlarımızı da getireceğiz," dedi kılavuz. "Ama bu işe vakit kaybetmeden başlamalıyız."

Hafif bir rüzgâr çiçekleri dalgalandırdı. Kendi yeşil çimli koylarında da dans eden dalgaları andırıyorlardı.

Günler sonra, merkeze yine tedavi götürüp geri dönerken hoparlörden kılavuzun sesini duydum. Sesi ve konuşmaya başlama zamanı beni irkiltmişti. Ne yapmayı planladığımı biliyor muydu? O sırada izlediğim rotadan bir şey anlamış olması olası değildi. Bana vermiş olduğu rota kusursuzdu, yapmam gereken işi yapabilmem için gitmem gereken yere bir hayli yakındı.

"Jacob Childs isimli bir adama ilişkin hiçbir kayıt yok," dedi kılavuz. "Sırra kadem basmış."

"Çok şaşırmadım," dedim. "Eminim ki, toplum onu yeniden sınıflandırıp bir yerlere ölüme yollamak için hızlı davranmıştır."

"Ayrıca, Patrick ve Aida Markham'ı da arattım," dedi kılavuz. "Onlarda, ne isyanın ne de toplumun veri tabanlarında var."

"Araştırma yaptırdığınız için teşekkür ederim," dedim. Aileleri hakkında bilgi edinmek isteyen benim gibi bir sürü insan vardı; ama verilerimiz olsa bile, araştırma yapmak için yeterli kaynağımız yoktu.

"Şu anda onları aramana izin veremem," dedi kılavuz. "Tedavi için hâlâ sana ve gemine ihtiyacımız var."

"Anlıyorum," dedim. "Onları boş vakitlerimde ararım."

"Şu anda kendine ayıracak vaktin yok," dedi kılavuz. "Dinlenme saatlerini dinlenerek geçirmen gerek. Yorgun bir hâlde uçuş yapmana izin veremeyiz."

"Onları bulmalıyım," dedim. Her şeyimi onlara borçluydum. Anna sayesinde, Patrick'le Anna'nın neyi değiş tokuş ve feda ettiklerini öğrenmiştim. Düşündüğümden çok daha fazlasını yapmışlardı. Kılavuza, ona daha önceden asla sormaya cesaret edemeyeceğim bir şey sordum. "Sizin hâlâ bulmanız gereken biri var mı?"

Çizgiyi aşmıştım. Kılavuz yanıt vermedi.

Aşağıdaki karanlık araziye baktım ve parlak ışıkların olmaları gerektiği yerde olduklarını gördüm.

Tedaviyi getirip götürerek geçirdiğim haftalarda, birkaç kere toplumun her eyaletine gitmiştim.

Oria hariç.

Kılavuz eskiden ait olduğumuz eyaletlere girmemize izin vermiyordu çünkü orada çok fazla insan tanıyorduk ve tedavinin dağıtım düzenini bozmak isteyebilirdik.

"Bulmam gereken kişiler vardı," dedi kılavuz nihayet. "Ama onları aramam gereken yeri biliyordum. Bu iş, Sisifus Nehri'nde bir taş aramaya benzer. İnsan nereden başlayacağını bilemez. Fazla zaman alır. Şimdilik öyle. Ama sonradan, onları arayabilirsin."

Ona yanıt vermedim. Her ikimiz de, "sonra" sözcüğünün genellikle çok geç anlamına geldiğini biliyorduk.

Tedavi de, Cassia'nın tasnifleri de işe yarıyordu ve bize nereye gitmemiz gerektiğini söylüyordu. Kurtarabileceğimiz kadar insanı kurtarıyorduk. Cassia bize yapmamız gerektiğini düşündüğü şeyi söylüyordu, bilgisayarlar ve diğer tasnifçiler de bunları doğruluyordu. Cassia'nın zihni bu dünyadaki en düzgün ve berrak şey gibi çalışıyordu.

Ama herkesi kurtaramıyorduk. Durgunlaşanlar arasında, yaklaşık olarak yüzde on biri, bir türlü geri gelemiyordu. Diğer hastalar da enfeksiyona yenik düşüyorlardı.

Gemiyi biraz daha alçalttım.

"Sana onları şu anda arayamayacağını açık açık söylediğimi sanıyordum," dedi kılavuz.

"Söylediniz," dedim. "Bulamayacağım bir şeyi ararken insanların ölmesine izin veremem."

"Ne yapıyorsun o hâlde?" diye sordu.

"Buraya inmem gerek," dedim.

"Oria'da değiller," dedi kılavuz. "Cassia onların o eyalette olmasının oldukça düşük bir ihtimal olduğunu söyledi."

"En büyük olasılık olarak, dış eyaletlerde öldüklerini söyledi, değil mi?" dedim.

Kılavuz bir an için yanıt vermedi. Sonra, "Evet," dedi.

İnebileceğim uygun bir yer bulana dek havada daireler çizdim. Tepenin üstünden geçerken Cassia'nın elbisesinden kesilmiş yeşil ipek kumaş parçası acaba şimdi neredедir diye düşündüm. Kumaş parçası, göğün altındaki toprağın altına gömülmüş, lime lime ufak bir bayrak gibiydi. Ya da güneşin altında rengi soluyor da olabilirdi. Yağmurun altında ıslanıyor ya da rüzgârda dalgalanıyor da olabilirdi.

"Oria hâlâ dengesiz ve sen de bir kaynaksın," dedi kılavuz. "Geri dönmen gerek."

"Uzun sürmez," dedim ve gemiyi çevirip alçalmaya başladım. O gemi, kılavuzun kullandığı gemiye benzemiyordu. Benimki işi pervanelere bırakıp onun gemisi kadar sağlam inemiyordu.

Sokak iniş için ancak yeterli olacaktı ama oranın her karışını biliyordum. Onca sene, o sokakta yürümüştüm. Genellikle, el ele tutuşan Patrick ve Aida'yla birlikte.

Tekerlek yere değdi ve geminin metal yelkenleri oynayıp hızını kesti ve gemiyi yavaşlattı. Sokakta ilerlerken evleri görebi-

liyordum. Sonra, sokağın en sonunda gemiyi tam vaktinde durdurabildim. Karşımdaki evlerin perdeleri sıkı sıkıya kapatılmış olmasaydı, evlerin içini bile penceremden görebilirdim.

Gemiden indim ve mümkün olduğunca hızlı ilerledim. Birkaç ev daha geçmem gerekiyordu. Evlerin bahçelerinde otlar kesilmemişti. Çiçekler uzamış, bakımsız kalmıştı. Em'in eskiden yaşadığı evin kapısında durdum. Pencerelerin camları kırılmıştı. İçeri baktım ama kimse yoktu. Yerdeki yapraklardan, uzun süredir orada kimsenin yaşamadığını anladım. Artık bizimkinde ağaçlar olmadığından, bu yaprakların bir başka ilçeden oraya kadar rüzgârla gelmiş olduğunu düşündüm.

İlerlemeye devam ettim.

Durgunken Anna'nın ebeveynlerim, Patrick, Aida ve Matthew hakkında söylediklerini duymuştum. Annemle babam beni uzaklara yollayamamışlardı. Bu yüzden de, öldüklerinde beni Patrick'le Aida'ya mümkün olduğunca yakın bir yere yollamışlar ve bunun işe yarayacağını ummuşlardı. Patrick'le Aida da beni bağırlarına basmışlar, öz oğulları gibi sevmişlerdi.

Görevliler beni götürürlerken Aida'nın çığlıklarını ve Patrick'in surat ifadesini asla unutmayacaktım. Beni ve birbirlerini nasıl kolladıklarını da unutamazdım.

Toplum, Patrick'le Aida'yı eşleştirdiğinde ne yaptığını biliyordu.

Cassia'yla eşleştirilen kişi ben olsaydım, seksen sene boyunca güzel bir hayat yaşayacağımı, bunun büyük bir kısmını onunla geçireceğimi bilseydim, toplumu çökertmek için yeteri kadar gücüm olur muydu diye düşündüm.

Xander bunu yapmıştı.

Patikada ilerledim ve eskiden yaşadığı evin kapısını çaldım.

Elli Sekizinci Bölüm
XANDER

Son birkaç hafta boyunca, tedaviyi uygulama konusunda birkaç kere harika keşifler yapmıştık. Bunlardan ilki, Cassia'nın annesinin bize sözünü ettiği tarlalardı; o tarlaları bulduktan sonra, daha fazla tedavi ürettik ve hızla insanlara dağıttık. Sonra, sego zambağının proteinlerini sentetik olarak nasıl üreteceğimizi laboratuvarda keşfettik. İsyanda ve toplumda geriye kalan en parlak zihinler, bunu yapabilmek için birlikte çalışmıştı.

O ana dek de her şey yolunda gitmişti. İnsanlar iyileşiyorlardı. Mutasyon geri gelse bile artık bir tedavimiz vardı. Tabii, virüs yine mutasyon geçirirse, ayrı konuydu. Ama o an için veriler en kötüsünü atlattığımıza işaret ediyordu. Cassia tasnif ediyor olmasaydı, verilere de güvenmezdim.

Artık, farklı bir zamana doğru ilerliyorduk. İnsanlar iyileştikten sonra, nasıl bir dünyada yaşamak istediklerine karar vereceklerdi. Bunu salgını atlattığımız kadar iyi bir biçimde atlatıp atlatamayacağımızı bilmiyordum.

"Dünyayı kurtardın," diyordu babam.

"Şans," dedim. "Hep şanslıydık."

Gerçekten de öyleydi. Bunu anlamak için aileme bakmak yeterliydi. Erkek kardeşim salgın ilk başladığında ilçeden Oria

şehrine gitmişti ve hepsi de en son ana kadar hastalanmadan yaşamayı başarmışlardı. Hatta hastalandıklarında bile, Ky onları zamanında geri getirip tedavi edilmelerini mümkün kılmıştı.

"İlçeyi bir arada tutmaya çalıştık," dedi babam.

Doğruyu söylüyordu, bunu başarmışlardı. Yiyecekleri eşit miktarlarda dağıtıp paylaşmışlar ve ellerinden geldiğince birbirlerine bakmışlardı.

Gerçi hiçbir hata yapmış da değillerdi. Ailem her zaman çok çalışınca ve doğru şeyleri yapınca, işlerin yolunda gideceğine inanırdı. Aptal da değillerdi. Her şeyin her zaman yolunda gidemeyeceğini de biliyorlardı. Korkunç şeylere şahit olmuşlardı ve yıkılmışlardı. Ama gerçek anlamda acı çekmeye ancak o kadar yaklaşmışlardı.

Ben de ikiyüzlünün tekiydim çünkü başıma ciddi anlamda kötü hiçbir şey gelmemişti. Ky'ın ailesiyse tamamıyla ortadan kaybolmuştu. Cassia babasını kaybetmişti. Ama biz Carrowlar'a bir şey olmamıştı. Hepimiz iyiydik. İsyana asla karışmamış olan erkek kardeşim bile. O konuda yanılmıştım. Bir sürü konuda yanılmıştım.

Ama ürettiğimiz tedavi işe yarıyordu.

Mola vaktim gelince sağlık merkezinden çıkıp Camas şehrinin ortasından geçen nehre doğru yürümeye başladım. Barikat artık yıkılmış, mutasyon kontrol altına alınmıştı; o yüzden, insanlar eskisi gibi nehir kenarında yürüyüş yapmaya başlamışlardı. Sağlık merkezinin biraz ötesinde, nehir kıyısına giden beton basamaklar vardı.

Ky bir görevden geri döndüğünde, Ky ve Cassia bazen oraya giderlerdi. Bir keresinde, Ky'ı tek başına nehre bakarken görmüştüm.

O gün, gidip yanına oturdum. "Teşekkür ederim," dedim. Ailemi tedavi olmaları için geri getirdiğinden beri onu ilk kez görüyordum.

Ky başını salladı. "Kendi ailemi geri getiremedim," dedi. "Seninkini bulabileceğimi umdum."

"Başardın," dedim sesimdeki kırgınlığı gizlemeye çalışarak. "Onları toplumun bıraktığı yerde buldun."

Ky kaşlarını havaya kaldırdı.

"Geri döndüklerine memnunum," dedim. "Onları geri getirdiğin için hayatımın sonuna kadar sana borçlu olacağım. Sen olmasaydın, kim bilir ne zaman tedavi olabileceklerdi."

"Yapabileceğimin en azı buydu," dedi. "Beni de sen ve Cassia geri getirdiniz."

"Onu sevdiğini nasıl anladın?" diye sordum Ky'a. "Ona ilk âşık olduğunda, seni doğru dürüst tanımıyordu bile. Nereden geldiğinle ilgili hiçbir şey bilmiyordu."

Ky bana hemen yanıt vermedi. Suya baktı. "Bir keresinde, tüm bunlardan önce bir cesedi nehre getirmek zorunda kalmıştım," dedi en sonunda. "Kamptaki ihlalcilerden biri toplumun planladığından önce ölmüştü, görevliler de kanıttan kurtulmamızı istediler. Arkadaşım Vick'le de o zaman tanıştım."

Başımı salladım. Onun Vick'ten söz ettiğini hatırlıyordum.

"Vick âşık olmaması gereken birisine âşık olmuştu," dedi Ky. "Bu yüzden de öldü." Sonra, bana baktı. "Ailem öldükten sonra, hayatta kalmayı istemekle birlikte Cassia'yla tanışana dek, tekrar yaşadığımı hissetmemiştim."

"Ama seni gerçekten de tanıyormuş gibi hissetmedin, değil mi?" dedim yine.

"Evet," dedi Ky. "Ama tanıyabilirmiş gibi hissettim."

***

Nehre giden geniş basamaklardan inmeye koyuldum. Ky bu sefer orada değildi ama tanıdığım başka biri oradaydı. Uzun siyah saçlı Lei oradaydı.

Onu son gördüğümden beri aradan günler geçmişti. İyileştikten sonra, işinin başına geri dönmüştü ve nadiren karşılaşmıştık. Karşılaştığımızda da, her ikimiz de başımızı sallayıp selam vermiş, gülümsemiş ve merhaba demiştik. Muhtemelen, tedavi üzerinde çalıştığımı biliyordu ama onunla bir türlü konuşacak fırsatı bulamamıştım.

Tereddüt etim; ama Lei bana bakıp gülümsedi ve yanına gitmemi işaret etti. Yanma oturdum ve kendimi aptal gibi hissettim. Nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Ama o biliyordu. "Nereye gittin?" diye sordu.

"Dağlara," dedim. "Kılavuz bazılarımızı oraya götürdü. Tedaviyi de orada bulduk."

"Tedaviyi bulan kişi sensin," dedi.

"Hayır, Cassia buldu."

"Eşin," dedi.

"Evet," dedim. "Cassia hayatta ve durumu da iyi. O da burada."

"Sanırım, onu gördüm," dedi Lei. "Seninle konuşuyordu." Gözlerimin içine bakıyor, söylemediğim şeyleri anlamaya çalışıyordu.

"O, bir başkasına âşık," dedim.

Lei kısa bir süre elini hafifçe elimin üstüne koydu. "Üzüldüm," dedi.

"Ya senin eşin?" dedim. "Onu bulabildin mi?"

Tam o sırada, başını diğer yöne çevirdi. Saçları sırtında ve boynunda yana kayınca sağlık merkezinde birbirimizin sırtını iz var mı diye kontrol edişimiz aklıma geldi. "Öldü," dedi. "Salgın başlamadan önce."

"Üzüldüm," dedim.

"Sanırım, bu haberi duymadan önce öldüğünü biliyordum," dedi Lei. "Gittiğini hissedebiliyordum." Sesi bir kez daha beni etkilemişti. Çok güzeldi. Şarkı söylediğini duymak isterdim. "Kulağa çok saçma geliyor olmalı," dedi.

"Hayır, gelmiyor."

Nehirden bir şey sıçrayınca biraz irkildim.

"Bir balık," dedi Lei bana bakıp.

"Bana sözünü ettiğin balıklardan biri mi?" dedim.

"Hayır. O balık kırmızı değil, gümüş renkliydi."

"Sen nereye gittin?" diye sordum ona.

Ne demek istediğimi biliyordu: *Durgunluk evresine girdiğinde, nereye gittin?*

"Genellikle yüzüyordum," dedi. "Sana sözünü ettiğim balıklar gibi, bedenim de farklıydı. Gerçekten bir balık olmadığımı biliyordum; ama neler olup bittiğini düşünmekten daha kolaydı."

"Acaba neden herkes suyu düşündü?" dedim. Ky da sudan söz etmişti. Ölen kızla birlikte bir okyanusta olduğunu söylemişti; Indie'yle.

"Sanırım, gökyüzü çok uzakta olduğu için," dedi Lei. "Gökyüzü su kadar insanı tutamazmış, destekleyemezmiş gibi geliyor."

Ya da ciğerlerin her zaman içinden atamadığın sıvıyla dolduğu için. İkimiz de bunun tıbbi açıklamasını yapmadık ama ikimiz de bunu biliyorduk.

Ne diyeceğimi bilemedim. Lei'ye bakınca, suyun yapabileceğini söylediği şeyi yapabilecek türde biri olabileceğini düşündüm. Birini tutabilir, destekleyebilirdi. Onu kendime çektiğimi ve öptüğümü hayal ettim. Onunla birlikte, ta derinlere kadar gidebileceğimi düşündüm.

Surat ifadesi değişti. Ne düşündüğümü anlamış olmalıydı.

Kendimden tiksinerek ayağa kalktım. Birini sevecek durumda değildim; hem Lei de eşini kaybetmişti ve mutasyonu yeni atlatmıştı. Her ikimiz de yalnızdık.

"Gitmem gerek," dedim.

Elli Dokuzuncu Bölüm
CASSIA

Basamakların tepesinde bir an için tereddüt ettim. Nehir kenarındaki ağaçlardan birinin ardına gizlenmiş, Xander'ın geçmesini bekliyordum. Beni görmemişti.

Cesaretimi yitirmeden aşağıya, suya ve kıza doğru ilerledim. Yanına oturduğumda, dönüp bana baktı. "Ben Cassia," dedim. "Sanırım, ikimiz de Xander'ı tanıyoruz."

"Evet," dedi. "Ben de Lei. Nea Lei."

Bir yandan suratını inceliyor, bir yandan da incelemiyormuş gibi davranmaya çalışıyordum. Yaşı bizden fazla büyük değildi ama bilge bir hâli vardı. Çok belirgin ve anlaşılır bir biçimde konuşuyordu; ama sözleri akıcıydı, kesik kesik değildi. Kendine has çok hoş biriydi: çok koyu renkli saçları ve derin gözleri vardı.

"İkimiz de Xander'ı tanıyoruz," dedi. "Ama sen başkasına âşıksın."

"Evet," dedim.

"Xander bana senden biraz söz etti," dedi. "Birlikte çalıştığımız dönemde. Her zaman eşinden söz eder, ben de benimkinden."

"Senin eşin..." dedim ama lafımı tamamlayamadım.

"Eşim öldü," dedi. Yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü ve ellerinin tersiyle suratını sildi. "Özür dilerim," dedi. "Aylardır ölmüş olabileceğinden şüpheleniyordum. Ama artık bunu kesin olarak bildiğimden, ondan ne vakit söz etsem ağlamadan edemiyorum. Özellikle de burada. Suya bayılırdı."

"Bulmana yardımcı olabileceğim biri var mı?" diye sordum. "Ailen..."

"Hayır," dedi. "Ailem yok. Öldüler. Ben bir kural dışıyım."

"Öyle mi?" dedim hayretle. "Toplumdan nasıl gizlendin?"

"Gözlerinin önünde," dedi. "Doğru kişileri tanıyorsan, veriler üstünde oynama yapılabilir. Ailem de doğru bir kişiyi tanıyordu. Ailem kılavuza inanırdı; ama ne kadar çok kural dışının ölmesine izin verdiğini gördüklerinde, en çok toplumda güvende olacağıma karar verdiler. Bana kusursuz bir biçimde hazırlanmış sahte bir veri grubu alabilmek için her şeylerini verdiler. Ben de bu şekilde topluma geldim ve kısa süre sonra da bir görevli oldum." Ayağa kalktı. "Xander'ı görürsen benim için ona veda eder misin?"

"Ona kendin veda etmelisin," dedim ama yürümeye devam etti.

"Bir dakika," dedim. Durdu. Anlayamadığım bir şey vardı. "Yakın tarihe kadar bir vatandaş değilsen eşleşme yemeğine katılmış da olamazsın. O hâlde, nasıl..."

"Eşleşme için topluma asla ihtiyacım olmadı."

Suya baktı. O anda, onun gerçekte kim olduğunu anladım.

"İsmin," dedim. "Eskiden de aynı mıydı, yoksa topluma geldiğinde değiştirdin mi?"

"Tamamıyla değiştirmedim," dedi. "Yerini değiştirdim."

***

Xander'ı bulmak için sağlık merkezine koştum. Laboratuvarda çalışıyordu. Dikkatini çekmek için cama vurdum.

Xander gibi laboratuvarda çalışan babası beni daha önce gördü. Bana gülümsedi ama o gülümsemenin ardında temkin de vardı. Oğlunu üzmemi istemiyordu.

Dahası, Xander'ın incindiğini biliyordu.

Her şeyi ben yapmadım, demek istedim Bay Carrow'a. *Ama Xander değişti. Çok şey atlattı... Sağlık merkezinde çalıştığı o karanlık günlerde ve dağlarda, isyana karşı inancını yitirdi.*

"Arkadaşın," dedim Xander'a bana kapıyı açar açmaz. "Lei. Bir yere gidiyor. Sana onun adına veda etmemi istedi."

Onu bulmalısın. Çünkü sen de, o da çok şey kaybettiniz. Lei nehir kenarında dururken ve eşleşme için topluma ihtiyaç duymadığını söylediğinde anlamıştım. İsmini de değiştirmek zorunda kalmadığını, yerini değiştirdiğini söylemişti. Nea Lei. Lei Nea. Yüksek sesle okunduğunda, kulağa Laney gibi geliyordu. Ky, arkadaşı Vick'in sevdiği kızın ismini ağaca nasıl kazıdığını ve nasıl yazıldığını hiç görmemişti. Belki Vick de nasıl yazıldığını tam olarak bilemiyordu.

Xander öne doğru bir adım attı. "Nereye gideceğini söyledi mi?" Suratındaki ifade, bilmem gereken her şeyi bana anlatıyordu.

Söyleyeceklerimin düşündüğüm gibi bir önemi olmadığını anladım. Çünkü onun Vick'le olan öyküsünü anlatmak bana düşmezdi. Ona, Lei'ye aitti. Xander'la olan öyküsünün bir parçası olabilirdi, belki de olmazdı. Ama buna karar vermek de bana düşmezdi.

"Hayır," dedim. "Ama ona yetişebilirsin, Xander. Öğrenebilirsin."

Bir an için, peşinden gideceğini sandım. Sonra, çalışma istasyonunun başına geçti. Sırtını kusursuz bir biçimde dikleştirip öne eğildi. Suratında bir güven ve kararlılık maskesi vardı.

Nasıl oluyor da başkalarının ne hissettiğini o kadar iyi anlıyor ama kendisine hiç dikkat etmiyordu?

"Dahası da var," dedim diğerlerinin duymaması için öne biraz eğilip. "Kılavuz köylüleri diğer diyarlara götürme vaktinin geldiğine karar verdi."

"Neden şimdi?" dedi.

"İnsanların oy verme zamanı yaklaşıyor," dedim. "O zaman, gemileri alması mümkün olmayacak. Düzeni korumak için gemilere ihtiyacı olacak. Toplumdan birilerinin kontrolü el geçirmeye çalışacağına dair söylentiler var."

"Şu anda, gemileri kullanamaz," dedi. "Tedaviyi dağıtmak için o gemilere ihtiyacımız var."

"Fazla sayıda gemi almayacak," dedim. "Savaş gemilerini değil, kargo gemilerinden birkaçını kullanacak. Sontaş'a gidecekler ve köylüleri mümkün olan en uzak yere bırakacaklar. Ky'la ben de Anna'yla konuşmak ve istediği takdirde, onu bizimle birlikte Camas'a getirmek için köye gideceğiz. Bunu sana söylemek istemiştim."

"Neden?"

"Çünkü endişelenmeni istemiyorum," dedim. *Seni yine geride bıraktığımızı hissetmeni istemedim.*

"Kılavuz köylülerin yanı sıra başkalarının da diğer diyarlara gitmesine izin verecek mi?" dedi.

"Yer kalırsa izin verebilir."

"Köylüler belki onlarla gitmeme izin verebilirler," dedi. Sonra sırıttı ve bir an için eski Xander'ı görür gibi oldum. Onu o kadar

çok özlemiştim ki. "Tedavi konusunda haklı çıktığım için artık bana güvenebilirler."

"Hayır," dedim şaşkınlıkla. "Xander, diğer diyarlara gidemezsin. Sana ihtiyacımız var."

"Üzgünüm," dedi. "Ama artık bunun beni burada tutmasına izin veremem."

Altmışıncı Bölüm
KY

Cassia'yla birlikte kılavuzun emrini beklemeye başladık.

Gemide bir tek ikimiz vardık. Bu sefer, yalnız uçacaktık, malzeme götürecektik ve köylülerin bazılarını da götürebileceğimizi umuyorduk. Cassia, oylamada destek vermesi için Anna'ya ihtiyaç duyacağımızı düşünmüştü. "İnsanları yönetebilir," demişti bana. "Senelerdir bunu kanıtlamış durumda."

"Bizden gitmeden önce kaç gemi kalkacak?" diye sordu.

"On," dedim. "Biz sonlardayız."

"O hâlde, biraz vaktimiz var," dedi.

Vakit. Hep istediğimiz ama nadiren sahip olduğumuz şeydi.

Yardımcı pilot koltuğuna oturmuştu; koltuğu çevirip bana baktı. Parlak yeşil gözlerindeki muzip ifadeyi görünce nefesim kesildi.

Cassia elini enseme koydu; ben de öne eğildim.

Gözlerimi yumdum ve kanyonlardan çıktığı zaman kar gibi güzel olduğunu hatırladım. Tepede, yeşil renkli ipek kumaşı yanağına tuttuğumu hatırladım. Tenini ve kanyonlardaki kumları hatırladım; dağlarda bana bakan, beni geri getiren suratını hatırladım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum," dedim.

Tekrar, tekrar ve tekrar onu seçtim. Kılavuz araya girip de uçuş vaktimizin geldiğini söyleyene dek.

Böylece, göklere yükseldik. İkimiz yalnızdık. Yanımızdan incecik bulutlar geçerken bunların annemin resimleri olduğunu, taşların üstünden buharlaşıp göğe çıktığını hayal ettim. Yeni bir şeye doğru daha da yükseklere çıkıyorlardı.

Altmış Birinci Bölüm
CASSIA

Bizi daha da yükseklere çıkardı, gemi uğuldayıp kükredi ve kalbim daha hızlı atmaya başladı. Ama korkmuyordum.

Göğe karşı devasa büyüklükte yeşil ve mavi dağları gördüm. Sonra, gitgide aşağıda kaldılar ve her yer mavi oldu.

Maviliğin arasında, beyaz ve altın renkleri de vardı; bembeyaz, incecik bulutlar bir keresinde büyükbabama verdiğim kavak tohumları gibi gökte ilerliyordu. "Görkemin bulutları," dedim hatırlayıp. Bu sözcükleri nereden bulduğunu ve bu yolculuğun öldükten sonra yaptığı bir yolculuk olup olmadığını, güneş tarafından ısıtılmak üzere göğe yükselip yükselmediğini, parmaklarının göğün parçalarını tutup sonra bırakıp bırakmadığını düşündüm.

Sonra nereye? diye düşündüm. *Bundan daha görkemli bir yer olabilir mi?*

Belki de melekler göğe yükseldiklerinde oraya geliyorlardı. Belki de babam da güneşin altında süzülüyordu ve oradaydı. Onu geri döndürmek ve aşağıda tutmak, zalimce bir şey olabilirdi. Belki de ışığa dönüştüklerinde, yapayalnız kalıyorlardı.

Ky'a baktım. Suratı daha önceden nadiren gördüğüm gibi, huzur doluydu.

"Ky," dedim. "Kılavuz sensin."

Gülümsedi. "Öylesin," dedim. "Nasıl uçtuğuna baksana. Indie gibi."

Gülümsemesi hüzünlendi.

"Uçtuğun zaman onu düşünüyor olmalısın," dedim içimde bir acı hissederek ama yine de onu anlayarak. Her zaman Xander'ı düşüneceğim zamanlar ve yerler olacaktı. Mavi bir havuz, kırmızı bir yeni gül, topraktan çıkarılmış kökleri sallanan bir bitki gördüğümde onu düşünecektim.

"Evet," dedi Ky. "Ama seni her zaman düşünüyorum."

Uzanıp elimi yanağına yasladım; dikkatini yaptığı işten uzaklaştırmak istemedim.

Sevdiğim erkekle birlikte uçmak harikulade, muhteşem bir şeydi. Ama aşağıda hâlâ tutsak olan bir sürü insan vardı.

Bulutların arasından çıkıp alçalmaya başladık ve dağların bizi beklediğini gördük. Dağların suratına yansıyan akşam ışığı, beyaz renklerini pembeye, gri renkli kayalarıysa altın rengine boyamıştı. Önceleri dümdüz görünen kapkara ağaçlar ve su, aşağı yaklaştıkça parıldamaya ve boyut kazanmaya başladı ve dağın yan taraflarında belirdi; yeşil bayırların arasında yere düşmüş kayalıkların ortasında oluşmuş derin geçitler vardı.

El ele tutuşup, iniş çayırından patikaya çıktı ve Anna'yla ve Eli'yle konuşmak üzere köye doğru yürümeye başladık. Umarım bizimle gelirler, diye düşündüm. Onlara eyaletlerde ihtiyacımız var. Ama diğer diyarlara gitmek ya da dağlarda kalmak isteyebilirlerdi. Ya da Hunter'ı aramak veya oyuğa geri de dönmek isteyebilirlerdi. Artık çok fazla seçenek söz konusuydu.

Ky patikada durdu. "Dinle," dedi. "Müzik sesi geliyor."

İlk önce sadece uzun çam ağaçlarının arasından esen rüzgârın mırıltısını duydum. Sonra, köyden gelen şarkı sesini duydum.

Adımlarımızı hızlandırdık. Köye vardığımızda, Ky birini işaret etti. "Xander," dedi. Haklıydı. Xander bizden önce gelmişti. Sarı saçlarını ve profilini gördüm. Diğer gemilerden biriyle gelmiş olmalıydı.

Diğer diyarlara gitmeye çalışacak.

Xander orada bir yerlerde olduğumuzu biliyor olmalıydı ama bizi aramıyordu. O sırada, yaptığı tek şey müziği dinlemekti.

Köylüler sadece şarkı söylemiyor, aynı zamanda taşın etrafında, veda eder gibi dans ediyorlardı. Ateş de dans ediyordu; her nasılsa, köylüler ahşaptan oyulmuş ve ipe dizilmiş şeylerle müzik yapıyorlardı.

Görevlilerden biri onları durdurmak için araya girecek oldu ama Ky onu engelledi. "Hayatımızı kurtardılar," dedi görevliye. "Onlara biraz daha zaman verin."

Görevli tamam, der gibi başını salladı.

Ky bana döndü. Parmaklarımla dudaklarını okşadım. Öylesine hayat dolu ki. "Şimdi ne yapağız?"

"Dans et benimle," dedi. "Sana öğreteceğimi söylemiştim."

"Çoktan öğrendim," dedim galerideki zamanı düşünüp.

"Hiç şaşırmadım," diye fısıldadı. Ellerini belime koydu. İçimde bir şeyler hopladı ve hareket etmeye başladık. Doğru yapıp yapmadığımı sormadım çünkü doğru yaptığımı biliyordum.

"Cassia." İsmimi bir şarkı gibi söylemişti. Sesinde her zaman müzik vardı.

Birlikte hareket ederken tekrar tekrar ismimi söyledi. Ta ki kendimi zayıf ile güçlü, sersemlik ile zihin açıklığı, ihtiyaç ile doygunluk, verme ile alma arasında tuhaf bir yerde bulana kadar... "Ky," dedim ben de ona.

Çok uzunca bir süre, kimlerin bizi gördüğü önemli olmuştu. Kimin bizi görüyor ve üzülüyor olabileceği. Ama artık sadece dans ediyorduk.

Şarkı sona ererken ipler kalplerin kırılmasını andıran bir ses çıkarırken kendime geldim. Sonra, Xander'a bakmadan edemedim. Nerede olduğunu gördüğümde, bize baktığını ama bakışlarında kıskançlık olmadığını gördüm. Gözlerinde sadece özlem vardı ama bana karşı hissettiği bir şey değildi.

Aşkı bulacaksın, Xander, demek istedim. Ateşin ışığı Leyna'nın suratına yansıyordu. Çok güzel ve güçlü bir kızdı. Xander, Leyna'yı sevebilir miydi? Günün birinde onu sevebilir miydi? Diğer diyarlara birlikte giderlerse, olabilir miydi?

"Burada kalabiliriz," dedi Ky kulağıma eğilip. "Geri dönmemiz gerekmiyor."

Bunu daha önce de konuşmuştuk. Yanıtı biliyorduk. Birbirimizi seviyorduk ama başkalarını da düşünmemiz gerekiyordu. Belki hâlâ hayatta olabilirler diye, Ky'ın Patrick'le Aida'yı araması gerekiyordu. Benim de ailemin yanında olmam gerekiyordu.

"Uçtuğum zamanlarda, hava gemisini indirdiğimi, herkesi toparlayıp kaçırdığımı hayal ederdim," dedi Ky.

"Belki günün birinde bunu yapabiliriz," dedim.

"Belki de yeni bir dünya aramak için çok uzaklara gitmemize gerek kalmaz. Belki de oylama gerçekten de yeni bir başlangıç olur."

Onu hiç o denli umutlu görmemiştim.

Anna, Xander'ın yanına gidip bir şeyler söyledi, Xander da onunla birlikte bizim yanımıza doğru yürüdü. Ateşin ışığı koyulaşıp açılıyor, titreyip sabit hâle geliyordu. İşte, tam o sırada,

Anna'nın elinde bir parça mavi tebeşir gördüm. "Başardınız," dedi üçümüze. "Tedaviyi buldunuz ve bunda her biriniz ayrı bir rol oynadınız." Anna, Ky'ın elini tutup damarlarından birini takip ederek mavi bir çizgi çizdi. "Pilot," dedi. Benim elimi alıp Ky'ın çizgisini benim koluma uzattı. "Şair," dedi. Sonra, Xander'ın elini alıp benim çizgimi onun koluna uzattı ve, "Baş hekim," dedi.

Taptaze çam ve ateşte yanan tahtaların kokusu, köyün ışıkları ve müzikleri arasında, dağlarda hava kararmaya başladı ve Anna geri çekildi. Bilinen dünyanın kenarındaki ufacık bir dairede üçümüz birlikte dururken hem Ky'a hem de Xander'a tutundum. O an var olurken bile geçecek diye üzüldüğümü hissettim.

Xander'la birlikte daha önceden köyde gördüğümüz küçük kız önceki gibi kanatlarını takmış, dans ede ede yanımıza geldi. Üçümüze baktı. Oğlanlardan birisiyle dans etmek istediği belliydi. Ky kızın elini tutup, beni veda etmem için Xander'la yalnız bıraktı.

Bu sefer canlı olan müzik yanımıza kadar geldi, bizi aştı, içimize doldu. Xander yanı başımdaydı. "Dans edebiliyorsun," dedi. "Şarkı da söyleyebiliyorsun."

"Evet," dedim.

"Ben bunları yapmasını bilmiyorum," dedi.

"Öğreneceksin," dedim ellerini tutup.

Akar gibi hareket ediyordu. Aksini düşünmesine rağmen, müzik içindeydi. Ona kimse dans etmesini öğretmemişti ama beni yönlendiren kendisiydi. Bunu fark etmiyordu çünkü sahip olmadığı şeye, yapamayacağını düşündüğü şeye fazla odaklanıyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Tabii," dedi.

"Hatırlamamam gereken bir şeyi hatırlıyorum. Kırmızı hapı aldığım günle ilgili bir şey." Ona kızıl bahçe günü anısını nasıl hatırladığımı anlattım.

"Anılarımın o kısımlarını nasıl geri alabildim?" diye sordum.

"Bunun yeşil hapla bir ilgisi olabilir," dedi Xander. Sesi çok sevecen, çok da yorgun çıkıyordu. "Belki de yeşil hapı hiç almamış olman, anılarının geri gelebileceği anlamına geliyordur," dedi. "Hem mavi hapın etkisini de atlattın. Oker bana mavi hapla salgın arasında bir bağ olduğunu söyledi. Belki de kendi kendine bağışıklık kazandın." Başını salladı. "Toplum hapları bir yapboz gibi yapmış. Her biri bir parça. Eczacılardan ve bilim adamlarından bunların ne kadar karmaşık olduğunu öğreniyorum. İlaçların bir arada nasıl işlediğini ve farklı insanlarda nasıl farklı etkiler yarattığını öğreniyorum. İnsan tüm hayatını bunları anlamak için harcayabilir."

"Yani, asla bilemeyeceğimi mi söylüyorsun?"

"Evet," dedi. "Yanıtı asla öğrenemeyebilir, bunu merak edebilirsin."

"Merak etmek kötü bir şey değil," dedim. Mikro karttaki sözleri haricinde, bunlar büyükbabamın ölmeden önce bana söylediği son sözlerdi. Bana şiirleri vermişti. Bana merak etmenin kötü bir şey olmadığını söylemişti. Dolayısıyla, hangi şiiri kastettiğini bilmemem de sorun değildi. Belki de bunu kasıtlı olarak yapmıştı. Her şeyi o anda, oracıkta anlayamamam da sorun değildi.

"Belki de sırf seninle ilgili bir şeydir," dedi Xander. Sanırım gülümsüyordu. "Hayatımda tanıdığım en güçlü insanlardan birisin."

Eli de Ky'la küçük kızın dansına katılmıştı. El ele tutuşmuşlar gülüyorlardı, ateşin ışığı kızın kanatlarına yansıyordu. Kız bana Indie'yi anımsatmıştı. Tek başına hareket edişi ve ateşin saçlarını

kızıla dönüştürmesi, aklıma Indie'yi getirmişti. *Keşke Indie burada olsaydı*, dedim içimden. *Babam ve kaybettiğimiz onca insan da burada olsalardı.*

Xander'la dans etmeyi kestik. Birbirimize çok yakın duruyorduk ve hâlâ hareket eden insanların arasındaydık. "İlçede sana seçim hakkımız olsaydı, beni seçer miydin, diye sormuştum," dedi.

"Hatırlıyorum," dedim. "Sana seçeceğimi söylemiştim."

"Evet," dedi. "Ama geri dönemeyiz."

"Haklısın," dedim.

Xander'ın yolculukları duvarlarla çevrili odalarda, Lei'yle birlikte çalıştığı ve hastalara baktığı uzun koridorlarda geçmişti. Onu kılavuzun hava gemisinde tekrar gördüğümde, Xander çoktan benim asla gidemeyeceğim yerlere gitmiş, başka biri olmuştu. Ama bunu anlayamamıştım. Onun asla değişmeyecek, tam manasıyla kaya gibi sağlam, güçlü, güvenilir ve insanın destek almak için dayanabileceği biri olduğunu düşünmüştüm. Ama o da bizden farksızdı: hava gibi hafif, güneşin önündeki bulutların kıvrımları kadar geçici, güzel ve faniydi. Onu bir zamanlar gerçekten bütünüyle etkilemiş olsam da artık aynı şey mümkün değildi.

"Xander," dedim ve beni son bir kez kendisine çekti.

Gemi göğe, yıldızların arasındaki karanlığa yükseldi. Ateş yanmaya devam etti; birçoğu oyuktan gelmiş olan köylülerden bir kısmı dağlarda kalmaya karar verdiler.

Xander öteki olan, öylesine uzaklardaki bir yere gidiyordu ki, bir geri dönüş olacağından bile emin değildim.

Altmış İkinci Bölüm
XANDER

Milyon tane kuşun gökyüzünde kanat çırpışını andıran bir sesti ama aslında sadece tepemde uçan gemilerin sesiydi. Son anda, onlarla diğer diyarlara gidemeyeceğimi anlamıştım. Ama kendimi Camas'a gitmeye de zorlayamazdım. Her zamanki gibi ortada kalmıştım.

Sabah oldu. Oker'la birlikte camassiaları topladığımız tarlanın yakınındaki çaya geldim; kimseyle konuşmayayım diye de köyün etrafından dolandım. Daha sonradan geri dönecek ve yapabileceğim bir şey olup olmadığını soracaktım. Belki, Oker'ın eski laboratuvarında çalışmamı isteyebilirlerdi.

Çayın kenarındaki ağaçların kökleri suya sarkmıştı. İnce ve kırmızı renkliydiler. Köklerin o renk olabileceğini bilmiyordum.

Derken daha büyük bir kırmızı gördüm. Bir tane daha gördüm. Sonra bir tane daha. Tuhaf çeneleriyle ve yuvarlak gözleriyle çirkin bile sayılırlardı ama renkleri muhteşemdi.

Bunlar, Lei'nin bana anlattığı kırmızı balıklardı. En sonunda onları görmüştüm.

Boğazım ağrımaya, gözlerim yanmaya başladı. Suya biraz daha yaklaştım.

Arkamdan bir ses geldiğini duydum. Arkamı döndüm, suratıma bir gülümseme kondurdum ve kendimi, oraya gelmeyi başarmış olan herhangi bir köylüyle konuşmaya hazırladım.

"Xander," dedi.

Lei'ydi.

"Geri döndüler mi?" dedi. "Kırmızı balıklar."

"Evet," dedim.

"Burada olduğunu bilmiyordum," dedi. "Seni Camas'tan gelen gemilerde görmedim."

"Aynı gemide gelmemişizdir," dedim. "Diğer diyarlara gitmeye niyetlenmiştim."

"Ben de," dedi. "Ama gidemedim."

"Neden?" diye sordum. Ne yanıt duymayı umduğumu bilmiyordum ama kalbim gümbür gümbür atıyordu, kulaklarımdaysa hızla akan su ya da göğe yükselen gemilerinki gibi bir uğultu hissediyordum.

Yanıt vermedi ama çaya doğru baktı. Tabii. Balıklar.

"Neden onca yolu geri gelmişler?" diye sordum.

"Birbirlerini bulmak için." Gözlerimin içine baktı. "Birlikte nehre giderdik," dedi. "Biraz sana benzerdi. Masmavi gözleri vardı."

Kulaklarımdaki uğultu geçti. Her şey fazlasıyla sessizleşti. Lei geri gelmişti çünkü onu tanıdığı yeri terk edememişti. Bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Hafifçe öksürdüm. "Bu balıkların okyanusta mavi renkli olduğunu söylemiştin. Tamamıyla farklı bir hayvan gibi."

"Evet ve hayır," dedi. "Değiştiler. Bizler de değişebiliriz." Benimle yumuşacık bir ses tonuyla konuşuyordu. Sesi şefkatli çıkıyordu.

Derken aradaki mesafeyi kapatan Lei oldu. Dosdoğru önüme geldi.

Daha önceden hiç söylemediğim bir şey söylemek istedim ve bu, her zaman düşündüğüm gibi Cassia'ya söyleyeceğim bir şey değildi. "Seni seviyorum," dedim. "Senin hâlâ başka birini sevdiğini biliyorum ama..."

"Seni seviyorum," dedi.

Her şeyi kaybetmemiştik. Daha önceden birini sevmişti, aynı şeyi ben de yaşamıştım. Toplum, isyan ve dünya hâlâ vardı ve bizi zorluyorlardı. Ama Lei onları uzakta tutuyordu. İki kişinin birlikte ayakta durabileceği kadar boşluk yaratmıştı; üstelik, buna toplumun ya da isyanın onay vermesini beklememişti. Bunu daha önce de yapmıştı. İşin hayret verici yanı, bunu bir daha yapmaktan korkmamasıydı. İlk âşık olduğumuzda, hiçbir şey bilmeyiz. Bir daha sevmeyi seçtiğimiz zamankinden çok daha azını riske atarız.

İlk kez âşık olmanın inanılmaz bir yanı vardır.

Ama kendimi sağlam bir zeminde, bana tutunan, beni geri çeken biriyle birlikte bulmak ve aynı şeyi benim de onun için yapabildiğimi bilmek daha güzeldi.

"Sana anlattığım öyküyü hatırlıyor musun?" diye sordu. "Kılavuzla sevdiği adamın öyküsü hani?"

"Evet."

"Sence hangisinin daha cesur olması gerekmişti?" dedi. "Onu bırakan kılavuz mu, yoksa yeni bir dünyada her şeye yeniden başlamak zorunda kalan adam mı?"

"Her ikisi de cesurdu," dedim.

Gözlerimin içine baktı. Böylece, gözlerini yumduğunu ve bana doğru yaklaştığını gördüm: dudaklarımın onunkilerle birleştiği anda yaklaşmıştı bana.

Altmış Üçüncü Bölüm
CASSIA

Ky'la birlikte el ele tutuşmuş Belediye Binası'nın basamaklarının en tepesinde duruyor, Camas'taki bir yaz gününün parlak gün batımını gözlerimiz kamaşarak izliyorduk. Bizi kimse fark etmemişti. Basamaklardan yukarı çıkanların aklında başka şeyler vardı. Bazıları tereddütlüydü, bazıları da heyecanlı görünüyordu.

Yaşlıca bir kadın basamakların tepesinde durdu ve bana baktı. "İsimlerimizi ne zaman yazacağız?" diye sordu.

"İçeriye oy vermeye gittiğinizde," dedim.

Kadın başını sallayıp binaya girdi.

Ky'a bakıp gülümsedim. Biz de kendi isimlerimizi kâğıda yazıp yönetimde kimin olması gerektiğine dair bir seçim yapmıştık.

"İnsanlar toplumu seçtiklerinde, neredeyse işimiz bitmişti," dedim. "Bu sefer, sonsuza dek sonumuz gelmiş olabilir."

"Olabilir," dedi Ky. "Ya da farklı bir seçim yapabiliriz."

İnsanları yönetmek için üç kişi aday olmuştu. Kılavuz, isyanı temsil ediyordu. Bir görevli de toplumu temsil ediyordu.

Anna'ysa herkesi temsil ediyordu. O ve Eli bizimle birlikte Camas'a dönmüşlerdi. Ky ona, "Hunter'a ne oldu?" diye sordu-

ğunda, Anna, "Nereye gittiğini biliyorum," deyip gülümsemişti. Suratında hüzünle karışık bir umut ifadesi belirmişti. Bu hissi o kadar iyi biliyordum ki.

Oylama son derece büyük ve zor bir işti ama aynı zamanda çok güzel ve korkunç bir deneydi; birçok açıdan bir terslik yaşanabilirdi. İçeride o beyaz kâğıt parçalarını, yazı yazmayı, en azından isimlerini yazmayı öğrenen onca insanı düşündüm. Neyi seçeceklerdi? Bizlere, masmavi gökten, kırmızı kayalıklardan ve yemyeşil çimlerden oluşan topraklarımıza ne olacaktı?

Ama, dedim içimden, *toplum onlara izin vermediğimiz takdirde, bunları yine elimizden alamaz. Anılarımızı geri alabiliriz ama birbirimizle konuşmalı ve birbirimize güvenmeliyiz. Bunu daha önce de yapmış olsaydık, tedaviyi daha önceden bulabilirdik. Kim bilir o adam neden o çiçekleri ekmişti? Belki de bir tedavi bulmak için o çiçeklere ihtiyaç duyacağımızı biliyordu. Belki de tıpkı annem gibi, sadece çiçeklerin çok güzel olduğunu düşünmüştü. Ama zaten yanıtları sık sık güzellikte bulurduk.*

Bu iş çok zor olacaktı. Ama salgını ve mutasyonu hep birlikte yenmiştik. İsyana, topluma ve tamamıyla başka bir şeye inanan herkes durgunlara yardım etmek için birlik olmuştu. Bazıları bunu yapmamıştı. Bazıları kaçmış, bazıları öldürmüştü. Ama birçok kişi yardım etmeye çalışmıştı.

"Kime oy verdin?" diye fısıldadım Ky'a basamaklardan aşağı inerken.

"Anna'ya," dedi. Bana gülümsedi. "Ya sen?"

"Anna'ya," dedim.

Onun kazanmasını umuyordum.

Kural dışılarla ihlalcilerin de kendilerini gösterme sırası gelmişti.

Ama onlara izin verecekler mi?

İletişim cihazlarından yapılan tartışmada, görevli gayet açık, anlaşılır ve istatiksel bir konuşma yapmıştı. "Bunları daha önce de görmediniz mi?" diye sormuştu kadın. "Yaptığınız her şey daha önce de yapıldı. Toplumun size bir kez daha yardım etmesine izin vermelisiniz. Ama bu sefer, insanların kendilerini ifade etmelerine daha çok izin vereceğiz. Daha fazla seçim hakkınız olacak. Ama kendi başınıza kalırsanız, neler olur?"

Bir şeyler yazardık. Bir şeyler söylerdik, diye düşündüm.

"Evet," dedi görevli sanki aklımdan geçenleri okurmuş, Toplumdaki herkesin ne düşündüğünü biliyormuş gibi. "Aynen öyle. Başkalarının yazdığı kitaplar yazardınız. Aynı şiirleri yazardınız: Bunlar aşkla ilgili olurdu."

Haklıydı. Aşkla ilgili şiirler yazar, farklı şekillerde anlatıldığını duyduğumuz öyküler anlatırdık. Ama ilk kez hisseder ve anlatıyor olurduk.

Anna'nın bize ne dediğini hatırladım.

Pilot. Şair. Başhekim.

Onlar hepimizin içinde vardı. Buna inanıyordum. Her kişinin uçmak için bir yolu, başkalarının görmesi için yazacağı bir şiir dizesi ve iyileştireceği bir eli vardı.

Xander nerede olduğunu bize haber vermek için bir mesaj yollamıştı. Mesajı kendi eliyle yazmıştı. Yazısını ilk kez görmüştüm ve düzgün bir biçimde sıraladığı harfler gözlerimi doldurmuştu.

Dağlardayım. Lei de burada. Lütfen aileme iyi olduğumu söyleyin. Mutluyum. Bir gün geri döneceğim.

Doğruyu söylediğini umdum.

Annemle Bram nehre giden basamaklarda bizi bekliyorlardı.

"Oy vermişsiniz," dedi Bram. "Nasıl gitti?"

"Sessizdi," dedim. Kocaman Belediye Binası'nda insanların isimlerini yavaşça ve dikkatle kâğıtlara yazarken çıkardığı sesleri düşündüm.

"Benim de oy vermem gerekir," dedi Bram.

"Haklısın," dedim. "Ama on yedi yaş sınırı koydular."

"Yemek yaşı," dedi Bram. "Sence benim de bir yemeğim olacak mı?"

"Olabilir," dedim. "Ama umarım olmaz."

"Sana bir şey getirdim," dedi Ky. Elini uzatıp bana büyükbabamın tüpünü gösterdi. Bunu mağarada bulmuştuk ve Ky benim için bir ağacın içinde saklamıştı.

"Ne zaman buldun bunu?" diye sordum.

"Dün," dedi. "Dış eyaletlere gidip hayatta kalan var mı diye araştırma yaptık." Mutasyon geçiren salgın kontrol altına alındıktan sonra, kılavuz Ky'ın ve birkaç diğer pilotun Patrick ve Aida gibi hâlâ kayıp olan kişileri aramasına izin vermişti. Bazılarının haritada gölün kenarında işaretlenmiş olan isyanın eski kampına gitmeyi başardığını umuyorduk.

Ama hâlâ arıyorduk.

"Bunu da geri getirdim," dedi. "Bunu da Eli kurtarmıştı." Elini uzatınca, tüpün üstündeki etiketi gördüm. *Roberts, Vick.*

"Tüplerin işe yarayacağına inanmadığını sanıyordum," dedi Bram.

"İnanmıyorum," dedi Ky. "Ama bence bu tüpün onu seven birine verilmesi gerek. Böylece, ne yapacaklarına onlar karar verebilirler."

"Sence bunu alacak mı?" diye sordum Ky'a. Lei'den söz ettiğini biliyordum.

"Bence alacak," dedi Lei. "Ama sonra geri verecek."

Çünkü artık Xander'ı seviyordu. Tekrar sevmeyi seçmişti.

Bazen, büyükbabam bana tam olarak hangi şiiri bulmamı istediğini söylemedi diye kızıyordum. Ama artık bana ne verdiğini daha iyi görebiliyordum. Bana bir seçim hakkı vermişti. Mesele her zaman bundan ibaretti.

"Bunu yapmak çok zor," dedim büyükbabamın tüpünü alarak. "Keşke şiirleri saklasaydım. İşim kolaylaşırdı. Geriye ondan bir şey kalırdı."

"Bazen kâğıt sadece kâğıttır," dedi annem. "Sözcükler de sadece sözcüklerdir. Gerçek olanı yakalamaya çalışan şeyler. Bunu hatırlamaktan sakın korkma."

Ne demek istediğini anlıyordum. Yazmak, resim yapmak, şarkı söylemek... Bunlar her şeyi durduramıyordu. Ölümü engelleyemiyordu. Ama belki de ölümün ayak sesleri arasındaki duraksamayı güzel gösterebilir, güzel hissettirebilirdi. İnsan için korkmadan var olabileceği bir bekleme yeri oluşturabilirdi. Çünkü hepimiz birbirimize ve ölümlerimize doğru yürüyerek eşlik ediyorduk ve oraya yolculuk yaparken ayaklarımızın çıkardığı ses hayatımızı oluşturuyordu.

Derken tüpün kapağını açtım ve suya tutup büyükbabamdan geriye kalan son şeyi de tıpkı babamdan istediği gibi bıraktım.

Keşke ikisi de gelecekte gerekli olabilir diye tedavi çiçeklerinin ekildiği bu yemyeşil tarlaları; masmavi göğü; Belediye Binası'nın tepesindeki seçim vaktini haber veren kırmızı bayrağı görebilselerdi, diye düşündüm.

"Tepeye tırmanmak gibi," dedi Ky bakışlarımı takip edip kırmızı bayrağa bakarak.

"Evet," dedim. Nereden geçtiğimizi işaretlemek için ağaçlara kumaş parçaları bağladığımız zaman elimi tuttuğu ânı hatırlamıştım.

Camas şehrinin ötesinde, uzaklarda mavi, mor ve beyaz tepeli dağlar görünüyordu.

Ky ve ben tepeye birlikte tırmanmıştık. Xander'sa dağlardaydı.

Xander gittiği hâlde, her şey herkesin istediği gibi olmadığı hâlde, iyi, doğru ve gerçek bir şeyin parçanız olduğunu bilmenin mutluluğu hissediliyordu. Onun gibi birini tanımanın büyük bir lütuf, bir armağan, iyi talih ve kusursuz bir şans olduğunu bilmek, birlikte hayatta kalmak için ateşten, sudan, taştan ve gökten çıkmak ve dayanacak ve bir şeyleri geride bırakacak kadar güçlü olmak, bizleri mutlu kılıyordu.

Bazı şeylerin tıpkı kum ve su, eserler ve şiirler, saklamak istediğiniz ama yapamadığınız şeyler gibi parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyordum.

Ama başarmıştık. Sonra her ne olursa olsun, bir tedavi bulmayı ve bir oylama başlatmayı başarmıştık.

Nehir bir mavi, bir yeşil renge bürünüyor, çimleri ve göğü yansıtıyordu. İçinde yüzen kırmızı renkli bir şey gördüm.

Ky beni öpmek için eğildi, ben de dudaklarımız birleşmeden önceki o bekleme ve istek ânını daha iyi hissetmek için gözlerimi yumdum.

Gelgit başlamıştı. Gitmek ve gelmek. Kaçmak ve düşmek.

Şarkı söylemek ve sessiz kalmak.

Ulaşmak ve ulaşılmak.

Hasret's Sisters Planet
e-kitaphane

YAZARIN NOTU

Eşleşme üçlemesi boyunca, pek çok yapıttan söz edip bunlardan alıntılar yaptım. Bu eserlerden birçoğunun kaynağı metinde verilmiş olsa da, listenin tamamını bu sanatçıların güzel eserlerini daha fazla okumak isteyenler için burada vermek istedim.

RESİMLER:

Colorado Kanyonu, Thomas Moran.

(Kitapta *Yüz Resim*'den on dokuzuncu resim olarak söz edilmektedir).

San Vigilio'da Balık Tutan Kız, John Singer Sargent.

(Kitapta *Yüz Resim*'den doksan yedinci resim olarak söz edilmektedir).

ŞİİRLER

"Öyle Uysalca Gitme O Gücel Geceye", Dylan Thomas.

"Ekim'de Şiir", Dylan Thomas.

"Kum Tepesini Aşarken", Alfred Lord Tennyson.

"Kar Taneleri Gibi Düştüler", Emily Dickinson.

"Salgın Zamanında, 1593", Thomas Nashe.

Yol isimli kitapta, bu seriyi yazmam için bana ilham veren Ray Bradbury ve Rita Dove'un, ayrıca Wallace Stegner ve Leslie Norris'in eserlerinden de söz ettim.

TEŞEKKÜR

Şiirde ve denklemlerde güzellik gören, asla inancını yitirmeyen ve hep daha fazla inanan eşime;

Nasıl ve neden yazdığımın sebebi olan dört çocuğumuza;

Annem, babam, erkek kardeşim ve kız kardeşlerime;

Büyük bir cömertlikle metnimde Goldilocks/Xanthe analojisini kullanmama izin verip öyküde bahsi geçen bağışıklıkla ilgili yardım eden Dr. Gregory F. Burton'a; bir patolog olarak uzmanlığından faydalanmamı sağlayan Dr. Matthew O. Leavitt'e (Salgın, mutasyon ve haplarla ilgili tıbbi açıklamaları, Dr. Burton'a ve Dr. Leavitt'e borçluyum; kurgudansa ben sorumluyum);

Hemşirelik ve hasta bakımı konusunda sorduğum birçok soruya yanıt veren Ashlee Child'a;

Bana kızıl somonla ilgili bilgiler ve fotoğraflar yollayan (*İsyan*'da Lei'nin ve Xander'ın sözünü ettiği "kırmızı balıklar") su ürünleri biyoloğu Dale Hepworth'a;

Bir ticari hava yolu pilotu olan ve romanda uçuşla ilgili bölümlerde bana yardım eden (Beni, kılavuzun gemilerine ilham veren Osprey ismiyle tanıştırmıştır) kuzenim Peter Crandall'a;

Atalarımdan Polly Rawson Dinsdale ve zor dönemleri aşmak için sego zambağı köklerini yiyen ve bu çiçeği öykümde kullanmam için bana ilham veren diğer öncülere;

İlk taslaklarımı gözden geçirip bana çok değerli geri bildirimlerde bulunan Josie Lauritsen Lee, Lisa Magnum ve Robison Wells'e;

Bana ve çocuklarıma karşı son derece sabırlı ve iyi davranan Lizzie Jolley, Mikayla Kirkby ve Mylee Sanders'a;

Seriyi en başından sonuna kadar takip edip hayalini bile kurmadığım yerlere bizi büyük bir şevkle ve iyi niyetle yönlendiren temsilcim Jodi Reamer'a;

Bir doktor ve şair rolünü üstlenip metnimi besleyen ve onu eşsiz zekâ ve algısıyla şekillendiren editörüm Julie Strauss-Gabel'a;

Writers House'ta, aralarında Alec Shane ve Cecilia de la Campa'nın da bulunduğu harika ekibe;

Penguin'deki muhteşem insanlar: Scottie Bowditch, Erin Dempsey, Theresa Evangelista, Felici Frazier, Erin Gallagher, Anna Jarzab, Liza Kaplan, Lisa Kelly, Eileen Kreit, Rosanne Lauer, Jen Loja, Shanta Newlin, Emily Romero, Irene Vandervoot ve Don Weisberg'e;

Ve bu yolculuğa Cassia, Ky'la, Xander ve benimle çıktığınız için, siz okuyucularıma teşekkür ederim.